

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

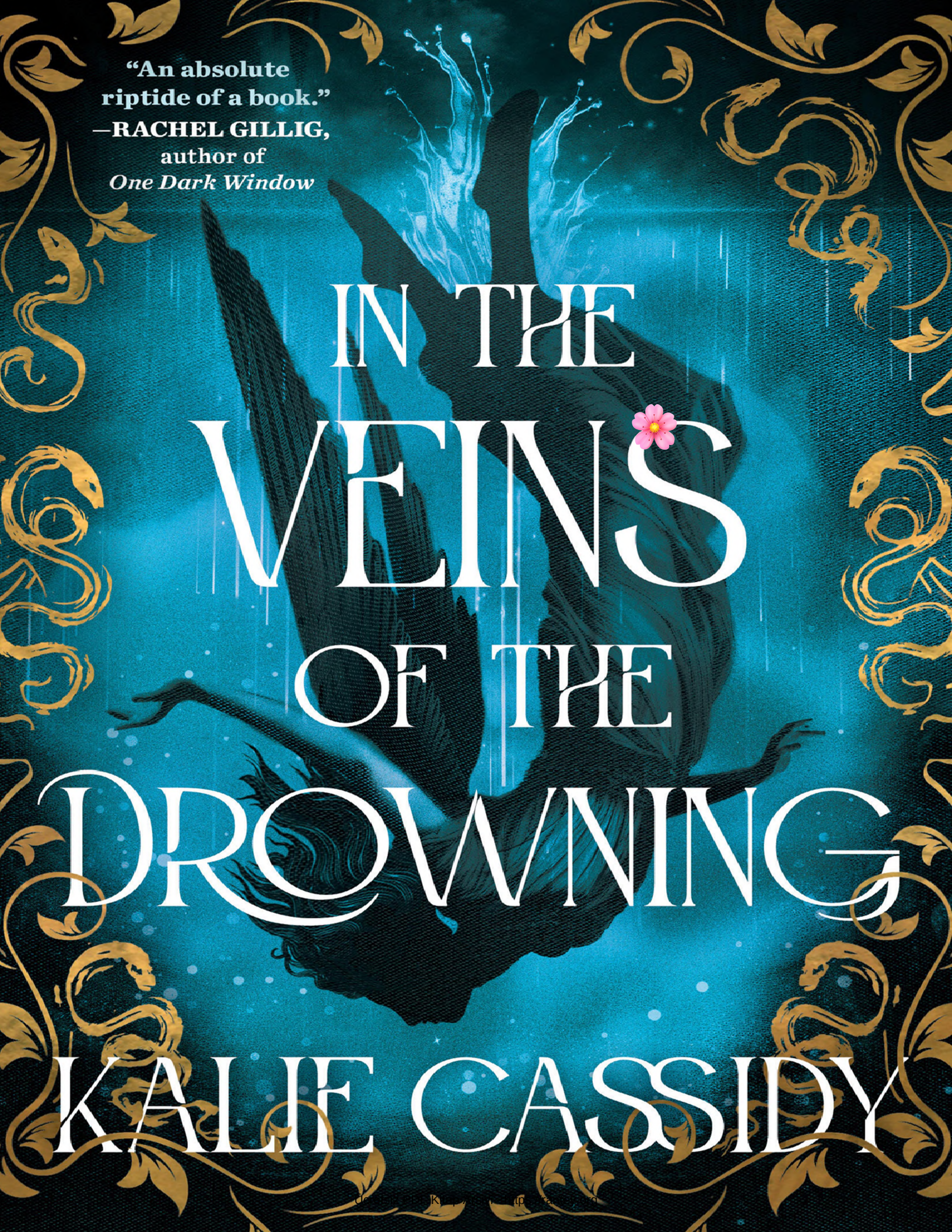
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**"An absolute
riptide of a book."**
—RACHEL GILLIG,
author of
One Dark Window

IN THE
VEINS
OF THE
DROWNING
KALIE CASSIDY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

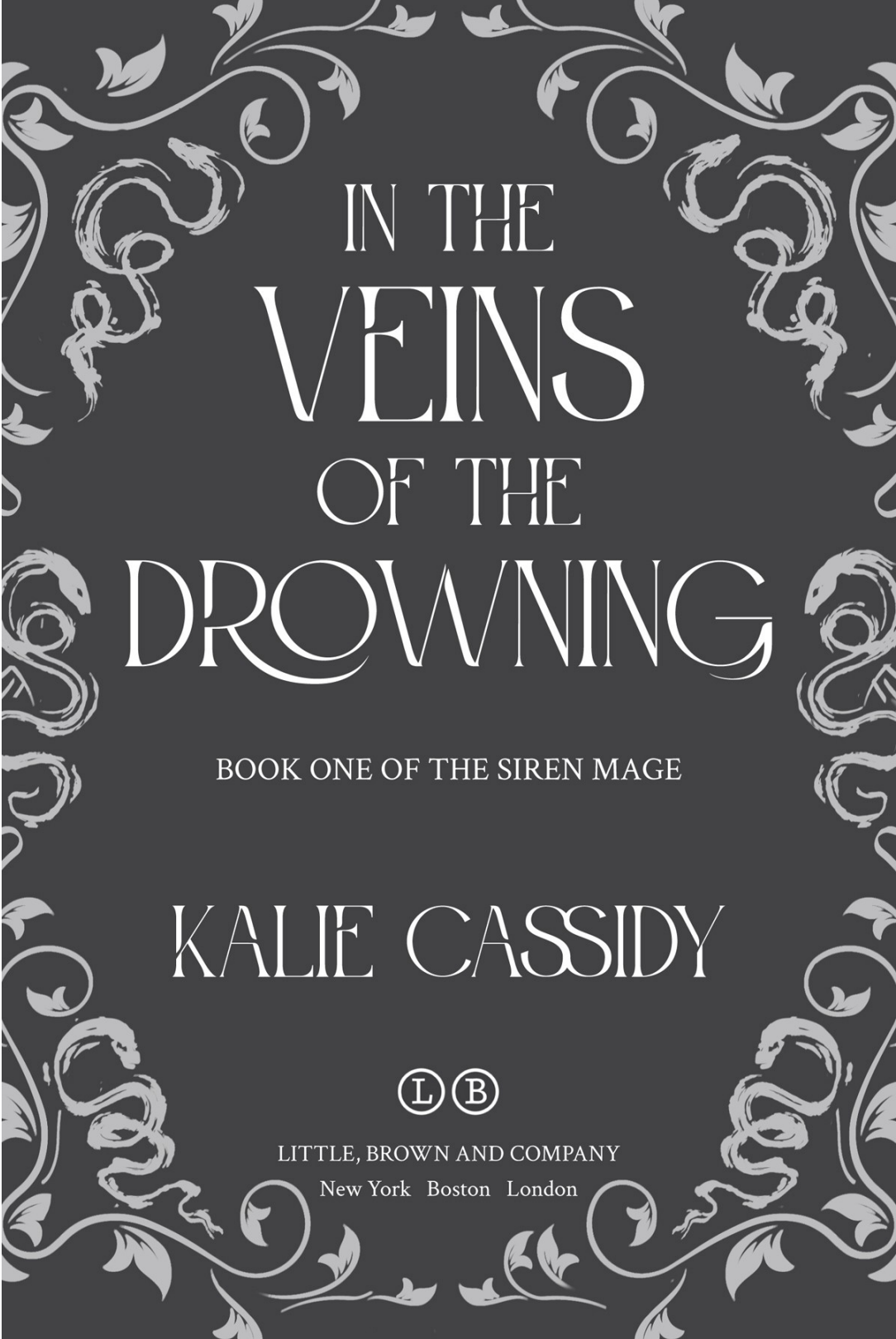
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

IN THE VEINS OF THE DROWNING

BOOK ONE OF THE SIREN MAGE

KALIE CASSIDY

LITTLE, BROWN AND COMPANY

New York Boston London

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif Hakkı © 2025 by Kalie Cassidy
Kapak tasarımı ve görsel kompozisyon Kirin Diemont
Kapak görselleri Shutterstock
Kapak telif hakkı © 2025 Hachette Book Group, Inc.

Harap Olanın Ardından'dan alıntı Telif hakkı© 2025 Kalie Cassidy

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas,
New York, NY 10104
littlebrown.com
[X.com/littlebrown](https://x.com/littlebrown)
facebook.com/littlebrownandcompany .
instagram.com/littlebrown

İlk e-kitap baskısı: Temmuz 2025

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya hachettespeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin

Little, Brown and Company kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

ISBN 9780316587617

E3-20250624-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Yazarın](#)

[Notu](#)

[Bölüm I: Dağ](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[Bölüm II: Yüzey](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)

Bölüm III: Derin _

[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kalie Cassidy'nin Boğulmanın Damarlarında adlı kitabına övgüler](#)

[Yıkılmışların İzinde'nin Önizlemesi](#)

*Bir yuva arayanlar için.
Umarım bulursunuz ve bulduğunuzda da sağlam ve sıcak olur.*

Kitap eşantiyonlarını, n gösterimleri, firsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya tıklayın.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

YAZARIN NOTU

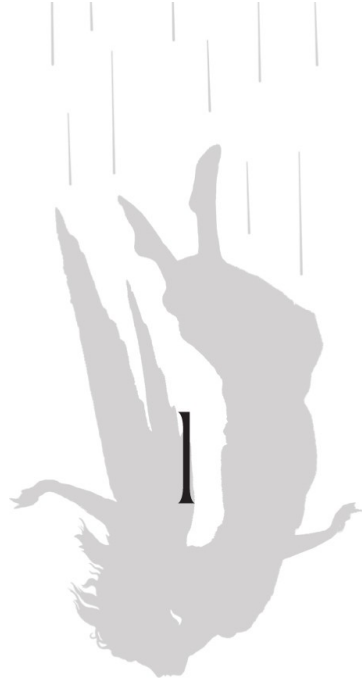
Boğulmanın Damarlarında aidiyet, aşk ve kimlik üzerine bir hikâye. Bu temaların daha hafif taraflarını keşfederken, bu hikaye aynı zamanda vücut dehşeti ve istismar da dahil olmak üzere bazı okuyucular için zor olabilecek daha karanlık görüntüler içeriyor. İçerik uyarılarının tam listesi yazar web sitemde bulunabilir.

Çok aşağıda, suyun içinde bekliyor.
Ben uyanıyorum ve o kayboluyor. Ben uyuyorum ve o dalgalanıyor.
Çürüyen bir beden içinde, damarlarında kadim, tanıdık bir güç
dolaşıyor.
O, dalgaları araştıran pençeli bir el. Karnımın
etrafındaki sıkı yumruk.
Her zaman suyun içinde. Rüyalarımnda hep orada. O
istiyor ve ben onu iyi tanıyorum.

BOLU

THE MOUNTAIN

Hava deniz kokusuyla ağırlaşmıştı. Neredeyse tadını alabiliyordum, sıcak taht odasında bir dokunaç gibi kıvrılıyordu.

İçimi bir tür korku kapladı.

Konuklar giriş holünden içeri doluşuyor, kıkırdamaları ve gevezelikleri mermerde çınliyordu ama ben dış kenarlara, bembeyaz duvarlara daha yakın duruyordum. Uzak durmayı çok iyi başarmıştım. Hayatımı denizin cazibesini görmezden gelerek geçirmiştım ama deniz, Linum Kalesi'nin savunmasını sinsi bir kaçak yolcu gibi uzun yolculuklara çıkmış misafirlerin ipekleri ve ince yünleri üzerinde geçip gidiyordu.

"Imogen?" Agatha yanıma geldi, keskin ve endişeli gözlerle beni inceliyordu. O benim genç mürebbiyemken ve ben altı yaşında bir kızken olduğu gibi görünüyordu. İnanılmaz derecede genç, sıcak kahverengi bir cilt, bir tenceredeki mürekkep kadar parlak ve koyu bukleler. Elmacık kemiklerinin yüksek kenarlarında yumuşak çizgiler bile yoktu, ama onları kazanmak için sık sık gülümsemek gerektiğini sanıyordum. "Neyin var? Solgunsun."

"Elbise yüzünden." Bir elimi göğüs kafesime götürdüm, orada derin bir çırpınma başlamıştı. "Çok dar. Bağcıklarını gevşetir misin?"

Bakışları hayal kırıklığıyla sertleşti. "Yeterince uzun değiller. Bu korkunç şeyi giymeyi neden kabul ettiğini anlamıyorum." Ayakkabının bağcıklarını

başını sallayarak omzumu karıştırdı. "İşi avlanmak ve öldürmek olan bir adamla evlenmeyi nasıl kabul ettin-"

"Agatha, lütfen." Dikkatimi odadan ayırmadım -yemek dolu masalar, titreyen mumlar, şarap dolu kadehler. "Şimdi olmaz."

"O zaman ne zaman? Dügün iki gün sonra."

"Farkındayım." Bakışlarıyla karşılaştığımda, içimi burkan bir çaresizlik vardı. "Bana başka bir seçenek verilmediğini biliyorsun."

Gergin bir şekilde taht odasını taradı, sonra yaklaştı. "Gidebilirdik," diye fısıldadı. "Yıllar önce gitmeliydik. Bir yolu olabilir-"

Elinden tuttum ve onu baş masanın etrafından dolaştırarak dar, gölgeli bir oyuğa sürükledim. "Agatha, yeter." Kahverengi gözleri cılalı ahşap gibi geniş ve araştırıcıydı. "Lütfen. Bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığım için beni kınamayı bırakmanız için yalvarıyorum. Burada kendimi güvende tutmayı iyi başardım, değil mi? Devam edeceğim. Devam etmeliyim."

Hayal kırıklığı omuzlarını çökertti ama sesi keskin bir tonla doluydu. "Eğer bu evlilik ve sana getireceği sefalet buraya ait olmadığını anlamayı sağlamazsa... Hiçbir şeyin sağlayacağına dair umudum yok."

Emin görünebilmek için çenemi geriye doğru eğmek istedim. Böylece o da beni kendisi kadar cesur ve dayanıklı bulabilirdi. Ama hiç de öyle değildim. "Bu senin için haksızlık." Sesim ezilmiş ve yumuşak çıkıyordu. "Nereye gidebilirim ki?"

Bıkkın bir halde ellerini havaya kaldırdı. "Sanırım artık asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Midemde korkunç bir çukur oluştu. Daha öğleden sonra erken bir saatti. Nişan ziyafeti bir süre daha tam olarak başlamayacaktı. Odada nişanlımı aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu. Kral Nemea da yoktu. Daha fazla dedikoducu yavaş yavaş yüksek taht odasının kapılarından içeri süzülüyordu. Giderek daha fazla tuzlu hava da onlarla birlikte içeri süzüldü. Nefeslerim hızlandı ve sığlaştı. "Hemen döneceğim."

Agatha elime uzandı ve sıkıca tuttu. "Özür dilerim. Sadece seni istiyorum. -"

Başımı salladım. "Biliyorum. Ben iyiyim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." "Ben de seninle geliyorum."

Loş ışıktaki bile Agatha'nın minyon vücudunun sinirden nasıl gerildiğini görebiliyordum ve içimdeki çukur daha da genişliyordu. Güçsüz olduğum o kadar çok şey vardı ki, ama en çok canımı yakan şey

Agatha'ya çok acı çektirdi.

"Hayır." Elini sıktım. "Biri gittiğimi fark ederse bir bahane bul. Uzun sürmez."

O daha fazla itiraz edemedi, uzun meşe kapılardan ve ziyaretçi kalabalığından geçerek yanından hızla uzaklaştım. Linum Kalesi'nin en son ne zaman bu kadar dolu olduğunu hatırlayamıyordum ama avluya ve kalenin korkuluklarına giden dolambaçlı dar patikaya doğru ilerledim. Dışarıdaki hava serin ve berraktı. Ne mutlu ki tuzlu sudan arınmıştı.

Göğsümdeki çarpıntı anında kesildi.

Çok geniş eteğim duvarlara sürtünüyor, bazı boncuklara takılıyordu ama ilerlemeye devam ettim. Linum Kalesi'ndeki en sevdiğim yer, en görkemli deniz manzarasına sahip olan yer, mazgalların sonunda ve dik bir merdivenden yukarıdaydı. Tenha yere ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Korsemi çekiştirerek uzaktaki kuzey sahilinin ince gri kenarını izledim. Haritada Seraf Adası, Leucosia'nın sularından çıkıntı yapan canavarca bir çeneye benziyordu. Sivri tepeler ve aç vadilerden oluşuyordu ve en yüksek zirvesine Kral Nemea kalesini inşa etmişti. Onu zorla var etmiş, kayadan oymuş, sıkışmış bir kıkırdak parçası gibi adanın eğri büğrü dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Nefes vererek endişelerimden arınmaya çalıştım, ancak bu sefer de gözlerim doldu. Düşünümle ilgili hem dehşetin hem de beklentinin içimi aynı ölçüde doldurması açıklanamaz bir şeydi. Başıma gelebileceklerden hem korkuyor hem de en iyisini umuyordum. Avucumla duvara vurdum. "Lanet olası Tanrılar."

"Parti çoktan başladı mı?"

Derin, dumanlı ses beni sıçrattı. Kavisli gözetleme yerinin uzak ucuna doğru döndüğümde, kale duvarına yaslanmış, karanlık ve uzun boylu, düşünceli bir figür gördüm. Pantolonunun içine düzgünce sokulmuş beyaz bir gömlek giymişti. Siyah çizmeleri saçma bir parlaklıkta cilalanmıştı. Hiç şüphe yok ki o da kaleye yeni gelen ve aval aval bakmaya davet edildikleri için heyecanlanan pek çok misafirden biriydi. Seraf Adası'nın ve onun nefret dolu, münzevi kralının son on yıllarda ne hale geldiğini görmek için.

Eteğimi düzelttim ve ters ters baktım. "Yapılacak en centilmence şey ben geldiğimde kendinizi duyurmak olurdu."

Başıyla onayladı. Kaşlarını çatarak, bakışları düşük yakamdaki kırmızı ipek firfırların bolluğuna, bedenime dikilmiş tam kan rengindeki -kralın rengi- ağır cam boncuklara takıldı. Bu

Elbise gösterişli ve demodeydi ve ona bakarken alaycı bir yarım gülümseme ağzını kıvırdı. "İnanılmaz ama seni hemen fark etmedim."

Ruh halim zayıftı ve dudaklarının kendini beğenmiş eğiminin düştüğünü görmek istiyordum. Alay ettim. "Bana gülmeye nasıl cüret edersiniz, efendim."

Gözleri öfkeyle yuvarlaklaştı. "Ben-"

"Lütfen," dedim. "Yalnız kalmak isterdim ama buranın her yeri terbiyesiz insanlarla dolu, buna bu korkuluk da dahil."

Ağzı açıldı, sonra kapandı. Uzun bir süre şaşkın şaşkın bana baktı. "Şey..." Daha da yaklaştı, gözlerini kaşlarını çatacak kadar kısmıştı. "İkimiz de yalnız kalmayı umduğumuza göre, belki birlikte yalnız kalabiliriz. Ama görüyorum ki paylaşma havasında değilsin."

Bakışlarını üzerimde tuttum. Bana yazı hatırlatıyordu. Teni altın sarısı kahverengi, gözleri koyu yaprak rengindeydi. Rüzgâr mürekkep rengi saçlarını karıştırarak kırıxık alnına doğru sarkıtmıştı. Görkemli, yüksek ve düz, yapılı ve zarif biriydi ama soylu bir aileden geldiğinden emin olmamı sağlayan şey, hafifçe çarpık burnunun ucundan bana bakma şekliydi. Sırf bunu duymaya alışık olmadığı için ona *hayır* demek istedim ama içimden bir ses bu dürtümü bastırdı. "Paylaşabiliriz," dedim sonunda, "ama bu gülünç elbiseye bir daha gülmeyeceğine söz verirsen."

Bir nefes. Bir nefes daha. Sonra kaşları eriyerek sol yanağını çukurlaştıran bir gülümsemeye dönüştü. "Uzun bir istek."

Çenem eğlenen bir öfkeyle çözüldü.

"Affet beni." Ellerini teslimiyetle kaldırdı, yüzü bir kez daha ciddileşti. "Bunun... fark edilebilir olduğunun farkında olduğunu bilmek beni rahatlattı."

"Elbette." Eteğimi küçümseyici bir şekilde savurdum. "Gözden kaçmam imkânsız."

Dirseklerini mazgallı duvara dayayıp manzaraya bakarken yine gamzeli bir gülümseme takındı.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Peki," diye sordum, "neden partiden kaçmak istiyorsun? Bunca yolu sadece saklanmak için kat etmek garip."

Çenesini büktü. "Bu kale... Hoş bir yer değil." Alçak sesi kasvetli ve rahatsız bir hal almıştı. Düz bir gülümsemeyi zorladı. "Şarap da berbat. Ya sen?"

Profilinin güçlü hatlarına baktım. Onda davetkâr bir şey vardı, ona gerçeği söylemek istememe neden olan bir şey. "Şaraptan kesinlikle uzak duruyorum," dedim onun yerine. "Baş ağrısıyla uyanmayı bekle ve

Çok içersen mideni yakarsın." "Bana para veremezsin."

Yan yana durmuş, dağların zirvelerine ve yaşlı, büklüm büklüm selvilere, pırıl pırıl parlayan deniz şeridine bakıyorduk.

"Ne manzara ama," dedi sessizce.

"Öyle." Uçsuz bucaksız ve genişti ve bana kendimi ölçülemeyecek kadar küçük hissettirdi. "Yine de Nemea'nın bu kaleyi bu kadar yükseğe inşa etmesinin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum."

Kral Nemea'dan bahsettiğimde göğsünün derinliklerinden hoşnutsuz bir ses çıkardı. Yüzü aniden asıldı, döndü ve sırtını korkuluk duvarına dayadı.

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum. Hoşlanan pek kimse yoktu.

Yan gözle kısa bir süre baktı. "Bu kalenin, insanları pencerelerden atıp öleceklerinden emin olmak için bu kadar yükseğe inşa edildiğine dair söylentiler duydum."

Karanlık bir kahkaha attım, sonra derin olmayan bir nefes aldım. Nemea zalimlikte, insanları kalenin pencerelerinden atmaktan çok daha yaratıcı biriydi. "Bu tam bir söylenti. Peki sen buna inanıyor musun?"

Dikkatinin üzerimde yoğunlaşması beni hareketsiz bıraktı. Beni inceledi, sanki her özelliğimi katalogluyordu, sanki onlarda bir şey arıyordu. Sonunda, vadideki fırtınalar gibi göğsünde yuvarlanan bir sesle, "Bence birinin bu kadar yüksekte, dünyanın geri kalanından bu kadar uzakta ikamet etmesinin tek nedeni ya korkacak bir şeyleri ya da saklayacak bir şeyleri olmasıdır" dedi.

Nefesim kesildi. Tekrar denize doğru baktım, gözlerime geri dönen iğneye karşı gözlerimi kırıştırdım, kendimi çırılçıplak hissettim. "Ah."

"Seni üzdüm mü?"

"Hiç de değil." Eteğimi yumrukladım ve merdivenlere doğru ilerledim.

"İzninizle." "Bekle." Sıkı bir adımla yaklaştı, nazık bir elini teklif için kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Alnındaki ciddi kırışıklık tükürmek istememe neden oldu. "İhtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

"Öyle görünüyorsun," dedi emir verircesine, duygu değişimimden hiç etkilenmemişi. "Gözlerinde yaşlar var."

Bana yine o keskin bakışıyla baktı, sanki sudan yapılmışım da içini görebiliyormuşum gibi. Ağzımı açtım -ne söyleyeceğimden emin değildim- ama sözümü kesti.

"Giriş ve koridorlar dedikodu yapmaya hevesli misafirlerle dolu. Daha önce de belirttiğimiz gibi, siz oldukça..." Bakışları vücudumun ön kısmında gezindi. "... bu elbisenin içinde dikkat çekicisin. Aşağı inmeden önce biraz durmanız akıllıca olacaktır."

Titiz dikkati beni hayrete düşürdü. Onda beni rahatlatan bir şey vardı. Belki de onda hiçbir kötü niyet ya da sabır eksikliği hissetmiyordum. Onun kararlılığını hissedebiliyordum, beni oyalamak isteyen köklü, taşınmaz bir nitelik. Merdivenlerin başında bakışlarımız kilitlenmiş bir şekilde duruyorduk. Altımızdaki duvarda güçlü bir rüzgâr patladı. Kalenin köşelerinde uğuldadı ve saçlarımızın arasından geçti. Bir adım geri çekildim. "Sohbet için teşekkür ederim," dedim sertçe. "Serafın dehşetine ağzınız açık bakmanın tadını çıkarın lordum." Merdivenlerden inmeye başladım. "Ucuz şarap kadar sonsuzlar."

Taht odasına döndüğümde neredeyse patlamak üzereydi. Çalan müzik, bedenler ve o yabancı tuzlu havadan daha fazlasıyla dolup taşıyordu.

Agatha yanımda durmuş, kolunu benimkine dolamıştı. Derin bir nefes aldı ve ürperdi. "Sanırım nefes alamaman en iyisi."

Hiç eğlenmeden homurdandım. Korkuluktaki konuşma zihnimde tekrar canlandı ve göğsümdeki o tuhaf sıkışma hissi geri geldi. "Biraz şaraba ihtiyacım var."

"Her zamankinden daha kötü." Kendi yarı boş kadehinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"O zaman hemen içeceğim." Fısıldaşan misafir gruplarının arasından geçerek içki masasının bulunduğu yere doğru ilerledim. Hızlıca bir bardak içtim, sonra nefes almaya çalıştım, bu da bana kaşlarını çattırdı.

"Nemea elbisenin bilerek bu kadar dar yapılmasını emretti, biliyorsun." Ruh hali hiç de düzelmemişti.

Bir yudum daha aldım. "Evet, biliyorum." Nemea'nın elbisemin bir pranga kadar ağır ve sıkıcı olmasını istediğini zaten tahmin etmiştim. Pahalı ve gösterişliydi, böylece ziyaretçiler onun koğuşunu görecekti, yakından bakacak ve ben de acımı gizlemekle görevlendirilecektim. Evlendiğimde bile kontrolün hâlâ onda olacağını unutmamamı istiyordu. "Umarım dans edecek birini bulursun"

" dedim nazik bir sesle, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Müzik benim koşullarım yüzünden mahvolmamalı."

"Görmezden gelmek zor," dedi. Dansçıların ilkinin dönüp durmasını izledim, davulun ve lavtanın titreşimlerinin göğsümdeki o hissi bastırmasına izin verdim. "Dün gece sana hayran kaptanınla yemek nasıldı?" Agatha alaycı bir ifadeyle sordu. "Müstakbel kocanız beklediğimiz gibi miydi?"

Onun sıkıcı ve sert biri olmasını bekliyorduk, ama beni şaşırtacak şekilde hiç de öyle değildi. Zekâsı beni şaşırtmıştı. Nezaket göstermiş ve düşünceli bir sohbet sunmuştu. Ayrılırken beni usulca öptü, parmakları çenemde sıkıca duruyordu. "Güzeldi. Nazikti."

Bana attığı bakış dizlerime vurulmuş gibi hissettirdi. "*Nazik*."

Boğazım düğümlendi. "Ben... Ben sadece ondan korkmadığımı kastetmiştim."

Yanımdaki bir kadın soluk soluğa taht odasının uzun meşe kapılarını işaret etti. Bunu yapan ilk kişi o değildi. Pek çok genç kız, üzerlerinde, soluk duvarda asılı duran Siren kanadını görünce arkadaşlarına ya da refakatçilerine yaslanarak bayılmıştı. Büyük tüyler genişe gerilmişti; kemiğin içinden geçen cıvatalar onu ahşap plakasına bağlıyordu. Loş, altın rengi mum ışığı kanadın siyah tüylerindeki renk cümbüşünü -tabanına yakın yanardöner mavi ve yeşil, saçaklı kenarına yakın mor- ortaya çıkarmıyordu ama hafızamdan resmini yapabilirdim. Bakışlarım altındaki mermere kazınmış yazıya kaydı.

CANAVAR HER ZAMAN ÖLDÜRÜLÜR.

Bu slogan, Kral Nemea'nın zalimliğinin siyah uçlu kökü ve takımadaların diğer tüm yöneticilerinin ondan nefret etmesinin sebebiydi. Tüm bu insanların, zavallı, neredeyse çorak bir kayalık olan adayı ziyaret etmek için günlerce tehlikeli denizleri aşarak yelken açmalarının nedeni buydu. On yıllar boyunca Kral Nemea, ilahi Sirenleri avlamak gibi iğrenç bir uygulamayla bir zamanlar kendisine ait olabilecek tüm iyi niyeti yok etmişti.

Bizi, gözleri beni bulmuş ve küçümseyerek ilerine çeken genç kadın grubundan uzaklaştırdım. Nemea beni bir gösteri haline getirmeyi iyi başarmıştı. Kral Nemea'nın da bulunduğu kürsünün yakınına sıkıştık.

Della ve Gos'un birleşik krallıklarının kraliçesiyle konuşuyordu. Uzun boylu ve fıçı göğüslüydü. Kırlaşmış siyah saçları açık teniyle tezat oluşturunuyordu. O dar, genellikle asık suratlı yüzü gülümseyince çok tuhaf görünüyordu. Gururla eliyle göğsünü sıvazlıyordu ve giydiği, önü yakut düğmelerle süslü koyu kırmızı ceket, kaba çehresinin yanında fazla ince duruyordu.

Agatha ona bakarken yüzünde nefret dolu bir kaşla, "Kesinlikle parlıyor," diye söylendi.

"Ona nasıl bu kadar nefretle bakabildiğinizi anlayamıyorum." Korsemi tekrar çekiştirdim, küçük bir rahatsızlık iniltisi çıkardım. "Fark etmesinden korkmuyor musun?"

"Ona başka türlü bakmam mümkün değil. Yüzüm buna izin vermiyor." Çarpık bir gülümseme denedi ama bu onu daha az kasvetli göstermeye yetmedi. "Birazdan seni bulacağım," dedi. "Nemea'nın berbat şarabından biraz daha almaya gidiyorum."

Yarım düzine şamdanın titrek ışığında aydınlanan kürsünün kenarına yapıştım. Parlak renkli konuklar çok kaygısız görünüyordu, içki, dans ve kahkahadan kızarmışlardı. Hiçbiri Kral Nemea'nın en yüksek rütbeli askerlerinin gece siyahı zırhlarıyla ölümün ta kendisi gibi aralarından nasıl sinsice geçtiğini fark etmemiş gibiydi. Yüzbaşılarının -nişanlımın- nerede olabileceğini merak ederek her birini aradım. Mum ışığında, bana verdiği büyük yüzük alevi köşelerinde hapsediyor gibiydi.

Spinel taşı fırtınalı bir denizin koyu grisiydi. Spineller Leucosian takımadalarında bulunmazdı. Sadece kuzeydeki Obelia kıtasında çıkarılırdı ve hiçbir krallığın kaptanı böyle bir taşı alamazdı. Sadece Nemea'nın ona verdiğini varsayabilirdim.

Başparmağımla yüzüğü çevirdim. Nadir ve pahalı bir prangaydı. Sıkışmıştım, evet, ama daha da önemlisi, güvendedim. Kral Nemea'nın dağında zihnim, parçalanmış et, karanlık su ve kan derelerinin beni cezbetmek için ellerinden geleni yaptığı karanlık girintilerine sık sık sapmıyordu. Burada donuk ve huzurlu yaşayabilirdim. Bunun böyle kalması için elimden geleni yapardım.

Kral Nemea kürsüye çıktı. Üzerine kurulan baş masa, tüm komşu krallıklardan gelen geleneksel hediyelerle doluydu. Kırmızı ipekten bir örtü üzerine kıvrılan siyah yılanbalıkları işlenmişti. İpek böcekleriyle ünlü oldukları için Della ve Gos'tan bir hediye olduğunu tahmin ettim. Kan-

Muhtemelen Varya'nın hediye ettiği rengârenk çiçekler yayılmış bir şekilde duruyordu. Nemea yakutlarla süslenmiş yeni bir gümüş kadehi yumrukladı. "Karanlıkta oyalanma Imogen," dedi bana hiç bakmadan. "Buraya gel."

Eteğime dikkat ederek merdivenleri çıktım ve onun yanına geldim. Ellerimi tuttu ve kollarımı kaldırdı. Vurdumduymaz gri gözleriyle elbisemin inceliklerini inceledi. Saçımdaki iğneler, kulaklarımın yumuşak etini çeken ağır yakutlar. "Elbise üzerime tam oturmuş gibi görünüyor," dedi alaycı bir sesle.

"Öyle, Majesteleri." Zayıf bir gülümseme verdim.

Beceriksiz bir eliyle uzandı ve omzumda duran koyu renkli bir bukleyi çekti. "Nedir bu?"

"Kıvrım mı, Majesteleri?"

"Hepsini tutturmanız gerekiyordu." Zaten soğuk olan bakışları donuklaştı. "Emrettiğim gibi."

Bana böyle bir talimat vermemişti. Düşük bir reveransla eğildim. "Tabii ki. Gidebilirim-"

Hızlıca elini salladı, bu hareket aynı anda hem etkileyici hem de küçümseyiciydi. "İşe yarar." Konuklarla dolu ısıtılı taht odasına baktı. "Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Evet."

"Ve sen..." Nazik elini yanağıma koydu ve ben ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım. Bana daha önce hiç vurmamıştı, ama elinin esnekliğini görmüştüm, sanki özlem duyuyordu. Yumuşak sesinin nasıl patlayabileceğini, beni bir hafta boyunca kilit altında tutmayı ne kadar kolay emredebileceğini biliyordum. "Mutlu musun?"

Bu tuhaf soru karşısında durakladım. "Mutluyum. Nasıl mutlu olmayayım?" "Kesinlikle. Elbise, ziyafet, hepsi hak ettiğinizden çok daha fazlası." "Evet, Majesteleri."

Bakışları odanın karşısındaki birine kilitlendi ve sanki bir şimşek çaktı. Bileğimden tuttu ve beni kürsüden aşağı çekti. "Bir kralın görevini sık sık düşündüğünüzü sanmıyorum, değil mi?"

"Sık sık değil, Majesteleri." Bizi kalabalığın arasından geçirirken ayaklarım ona yetiyecek kadar hızlı hareket edemiyordu. "Ama düşündüm."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Müzik yükseldi. Telli çalgılar ve kalp atışı gibi bir davul sesi kulaklarımı doldurdu. Bedenler odanın ortasına, bir sonraki dansın başlayacağı yere doğru bastırdı. "Görevden. Sence bu

Kendinden parçalar kopararak mı, yoksa büyüyerek, biriktirerek mi, böylece zamanı geldiğinde gerekeni yapabilecek donanıma sahip olarak mı?"

"Majesteleri, ne demek istediğinizi anlamadım. Belki de her ikisini de?"

Altın zırhlı askerlerden oluşan bir duvarın önünde aniden durduk. Altı kişilerdi. Hepsi de geniş ve kıpırtısızdı, göğüs zırhlarına ve siperliklerine çiçekli sarmaşıklar oyulmuştu. "Theodore Ariti," diye bağırdı Nemea.

"Merhaba Nemea," diye askerlerin arkasından hoşnutsuz bir ses geldi. Tanıdım, dumanlı ve derindi. Muhafızlar ayrıldı ve gözcülük yapan adam orada durdu. Şimdi daha da dikkat çekiciydi, güzel koyu yeşil bir palto giymiş ve mükemmel bir kaş çatmıştı. Dalgalandıran koyu renk saçlarının arasına defne ağacından örülmüş altın bir taç sıkıştırmıştı. Kaşları bana doğru kaydı ve gözleri büyüdü.

Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissederek bakışlarımı hızla kaçırdım ve Varya Kralı'nın önünde alçak bir reverans yaptım.

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu.

Kral Theodore'un benden bir yaş büyük, yirmi yedi yaşında olduğunu biliyordum ve yedi yıl önce tahta geçtiğinden beri Nemea'nın takıntılı şikâyetleri hiç bitmemişti. Hâlâ kendi deyimiyle "çocuk kral", Nemea'nın saygı duyabileceği bir hükümdar olamayacak kadar kibirli, çok iyi, çok sevilen, çok onurlu biriydi.

"Gelini sizinle tanışması için getirdim." Nemea'nın sesi keskin ve soğuktu. "Bu Leydi Imogen Nel, benim vasım. Kendisiyle az önce krallık görevlerinden bahsediyorduk. Siz onu dans pistinde bir tur attırırken, o da sizin bu konudaki düşüncelerinizi duymak istiyor."

Kral Theodore'un çatık kaşları bir kalp atışı kadar üzerimde kaldıktan sonra Nemea'ya kuşkulu bir bakış attı. "Pekâlâ, Nemea. Tartışmaya hevesli olduğu şey krallık görevi mi? Dans yeterince uzun sürerse, bu görevden ne kadar yoksun olduğun üzerine kafa yorabiliriz."

Korkusuzluğu karşısında ağzım açık kaldı. Nemea'nın kırılganlığıyla sarayın ilgilendiği gibi, *benim ilgilendiğim* gibi ilgilenme zahmetine katlanmamıştı. Nemea bir karşılık bile vermeden Kral Theodore elini uzattı ve ben de utanarak elimi onun elinin içine koydum. Nasırları çiziyordu ama dokunuşu sıcak ve nazikti. Zihnim çalkalanırken

gözcülükteki etkileşimimizi hatırladım. Duygusal davranmıştım. Küçümseyici ve kaba davranmıştım. Kral Theodore beni götürürken, Nemea'nın anlamlı bakışları bir bıçak gibi içime battı. Benden ne yapmamı istediği açıktı. Büyülemek. Yatıştırmak.

"Affınıza sığınıyorum Majesteleri," dedim, sesim kısıktı. "Kim olduğunu bilmiyordum. Asla bu kadar aşına olmazdım-"

"Nişanlınız nerede, Leydi Imogen?" diye sordu, özrümü tamamen görmezden gelerek.

"I-" Sesimi güçlendirmeye çalışarak yutkundum. "Emin değilim. Belki de kaptan soğukkanlılıkla saklanıyordur ve Majestelerine nişanımızı bozması için yalvarmaya hazırlanıyordur."

"Kaptan katil olduğu kadar aptal da mı?"

Sözleri beni çok etkiledi ve gurur mu duymalıydım yoksa utanmalı mıydım bilemedim. Sessiz ve gergin bir şekilde dans pistinde yerimizi aldık. Bakışları üzerimdeydi ama ben gözlerimi onun üzerindeki duvara, duvarda asılı olan bedensiz Siren kanadına dikmişim.

Havayı neşeli, cesur bir melodi dolduruyordu. Onunla bitmeyen bir makara dansı yapma düşüncesi yüzümde yapmacık bir gülümsemeye neden oldu. Yeniden coşkulu olmaya çalışarak müziğin üzerinde konuştum. "Varlığınız beni onurlandırdı, Majesteleri. Uzun bir yoldan geldiğinizi biliyorum." Bir elini belime koydu ve hızlı adımlar başladı.

"Serafın dehşetine bakma fırsatını kaçıramazdım, değil mi?" dedi beni dikkatle izleyerek. Dilimi ısırdım. "Hizmetçin Agatha'yı tanıyorum." Odanın öbür ucunda, avucunda bir kadeh tutmuş, insan denizine bakarak dikilen kadına başıyla işaret etti. "O kadar yer varken onu burada gördüğüme şaşırdım."

Burayı küçümsediği, kelimenin dişlerinin arasından sert bir şekilde kaymasından belliydi. "Tanıştığınızı fark etmemiştim." Agatha'nın benim hayatıma girmeden önce bir hayatı olduğunu hayal etmek zordu. "Peki onu nereden tanıyorsunuz?"

"Bir zamanlar benim mürebbiyemdi."

"O da benim mürebbiyemdi." Serafa gelmeden hemen önce Varya'da yaşıyor olmalıydı. "Peki kalemini alt çizginin altına batırdığın için seni azarlar mıydı, bana yaptığı gibi?"

"Hayır," diye cevap verdi, mükemmel bir ciddiyetle. "Çizginin altına hiç inmedim."

"Oh." Onda daha önce gördüğüm nezaketi, sıcaklığı özlediğimi fark ettim. "Anlıyorum."

Dansın adımları hızlı ve kıvrımlıydı. Kral Theodore'un kolunun altından kaydım, zıpladım, döndüm ve elbisem kaburgalarımı bir yumruk gibi sıkıdığı için zar zor nefes alabildim. Önünde geri adım attım ve elimi onunkinin içine koydum ama parmakları avucumu tutmak için kıvrılmadı. Bizi adımlarımızın ortasında durdurdu.

"Bir sorun mu var Majesteleri?" Yan tarafımdaki dikişten dolayı irkilerek sordum.

"Evet." Çok sert görünüyordu, gergin gözlerle bana bakıyordu. "Nefes alamıyorsunuz."

"Lütfen dans etmeye devam edin." Etrafıma bakındım, göğsüm kabarmıştı, olay çıkarıp Nemea'yı kızdırmaktan korkuyordum. "Ben gayet iyiyim."

"Bir köpek gibi nefes nefese kaldın."

Adamın sinirlendiğini mi yoksa endişelendiğini mi anlayamamıştım. "Lütfen," diye yalvardım, "dansçıları rahatsız etmek gibi bir niyetim yok. Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Bir kalp atışı boyunca bana baktı, bakışları daraldı ve sonra adımlarımızı yeniden başlattı, ama yarım tempoyla. Bizi diğer çiftlerin arasından geçirerek hem müziğe ayak uydurmamızı hem de odanın geri kalanına ayak uydurmamamızı sağladı. Eteğimin izin verdiği kadar yakındık.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım. "Nefes almana izin veriyorum."

"İyi olduğumu söyledim." Sözlerimi panik kaplamıştı. Göz ucuyla bizi izleyen Nemea'nın yanaklarında öfkeli bir renk belirdi.

"Bu saçma elbiseyi sana Nemea mı giydirdi?" Sesi derin ve yumuşaktı, tenimde karıncalanan bir sinir dalgası gönderdi.

Üstümdeki elbiseye baktım. "Bu bir hediye idi," dedim ters bir şekilde. "Bu gecenin mükemmel olmasını istedi ve özel olarak yaptırdı."

"Olağanüstü."

"Neymiş o?"

"Nemea hediyeleri konusunda bile acımasızdır."

Müzik birbiri ardına gelmeye başladı. Dansçıların kahkahaları kulaklarımı tırmalıyordu ve Kral Theodore can sıkıcı bir şekilde yavaş tempomuzu sürdürerek beni etrafımızdaki dansçıların arasından kolaylıkla geçirdi. Yüzüme eşit ve hoş bir ifade yerleştirdim, gözlerim omzunun üzerinden sabitlendi.

Hafifçe geri çekildi ve başını eğdi. "Tanıdık geliyorsun."

Sözcüklerin arasında bir soru vardı.

"Tanıdık geliyor muyum? Belki de daha önceki konuşmamız kafanı karıştırmıştır."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Başka bir şey var." Tıpkı korkulukta olduğu gibi bakmaya devam etti, titiz ve değerlendirci.

"Sizi temin ederim, bugünden önce beni görmediniz. Ben burada doğdum. Seraftan hiç ayrılmadım. Yetim kaldığımda, Kral Nemea yardımsever bir şekilde beni himayesine aldı."

Acı bir kahkaha attı. "Peki bunu neden yapsın ki?"

Dudaklarımı büzdüm, gerçek cevabı vermeye hevesli değildim: ailem zengindi ve Kral Nemea'nın krallığını ayakta tutan şey benim mirasımdı. "Ona kendin sorman gerekecek."

"Adamla konuşmamayı tercih ederim, o yüzden tahmin edeceğim." Nefesimi tutmuştum ama Kral Theodore bizi dans pistinde çıldırtıcı bir sürünme halinde tutuyordu. "Sen kokuşmuş bir ağızdaki nane dalısın. Onun zalimliğinin kırbaçlarını yatıştıran bir merhemsin. Hem kasasının hem de kalbinin derinliksiz olduğunu göstermek için değilse, neden seni takımadaların mevcut kristallerinin yarısıyla giydirdin ki? Nemea'nın zihninde, senin gibi sevimli ve çekici birine bakıyorsa, gerçekten aşağılık biri olarak görülemez."

İrkildiğimi gizleyemedim. Bana iltifat etmemiştir; aksine, sözleri iğneleyici bir nefretle kıvrılmıştı. Midem bulanmasına rağmen geniş ve tatlı bir gülümsemeyi başardım. "Ve siz, Majesteleri, belli ki onun ayrıntılı planına kanmayacak kadar zekisiniz." Bakışlarını cesaretle karşıladım. "Benden etkilenmiş görünmüyorsunuz."

Gözlerimiz kilitlendiğinde durdu ve şaşkınlıkla baktı. Çenesi gevşedi. Elimi bıraktı, belimi serbest bıraktı. "Seni tanıyorum."

"Ne?" Odada hızlı bir tarama yaptım. "Lütfen, olay çıkarıyorsun."

Başını salladı, küçük bir hareketti ama o keskin gözleri yüzümün hatlarını daha da inceledi - kaşımın kavisini, burnumun kıvrımını ve daha aşağıya, dudaklarımın kıvrımına ve çenemin keskin eğimine kadar.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımı kaldırdım, tekrar elimi tutmasını bekliyordum. Kral Nemea zeminin kenarında durmuş, başını kuşkuyla geriye doğru eğmişti. "Lütfen Majesteleri, dikkat çekiyorsunuz."

Kral Theodore benden bir adım uzaklaştı. Genç bir kadın arkasına döndü ama bu bile onun bakışlarını kıramadı. Sonunda korumalarına doğru ilerledi ve beni dans pistinin ortasında öylece bıraktı.

müzik sona erdi.

Parmaklar koluma girdi ve beni yana doğru çekti. "Ona ne söyledin?" Kral Nemea huysuzca kulağıma söyledi.

"Hiçbir şey, Majesteleri." Kalbim boğazıma düğümlendi. "Beni tanıdığını söyledi. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gel." Nemea elimi tuttu ve beni kürsüye doğru çekti. Kavrayışı çok sıkıydı, vücudu kaskatı kesilmişti, uzun adımları ağır aksaktı. Kürsüye adımını attı ve ben de arkasından güçlkle yükseldim. Yakut taşlı kadehini alıp içerken elim avuçlarının arasında ezildi. "Başka ne dedi?"

"Elbiseme iltifat etti." Ona sıcak bir bakış atmak için mücadele ettim. Sesimi olabildiğince minnettarlıkla doldurdum ama elimi onun elinden çekmeye cesaret edemedim. "Ziyafeti övdü. Ben de kabul ettim. Kaptan ve bana böyle bir kutlama yaşattığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır Majesteleri."

Elimi tutuşu daha da sıkılaştı. Kaptan Ianto'nun bana verdiği yüzük etime saplandı. "Tüm bunların gerçekten senin için olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Acının yüzümü buruşturmasını engellemeye çalışarak başımı salladım. "Hayır, tabii ki hayır, Majesteleri. Ben sadece minnettarlığımı ifade etmek istemişim. Söylediğiniz gibi, bana hak ettiğimden çok daha fazlası verildi."

Bunun üzerine homurdandı ve parmak eklemlerim tutuşunun şiddetiyle çatırdadı. Ama sesi bir tüyün dokunuşu kadar yumuşaktı. "Senin onu etkisiz hale getirmen gerekiyordu Imogen. Onu yatıştırmak için. İhtiyacım olan son şey o kibirli ahmakla bir savaşa girmek."

Islak, yapışkan sıcaklık parmaklarımla arasındaki dar boşluğu doldurdu. "Canımı yakıyorsun," diye fısıldadım sonunda.

Ama Nemea bana aldırmadı. Dikkati şu anda kürsünün önünde duran, heybetli ve umutsuzca dağılmış görünen Yüzbaşı Evander Ianto'daydı. Siyah miğferini kalçasına dayamıştı. Kum rengi saçları rüzgârda savrulmuştu ve bronzlaşmış teninde boncuk boncuk ter vardı.

"İşte buradasın," diye tersledi Nemea. Sonunda beni serbest bıraktı ve ben de çektiği kanı saklamak için parmaklarımı yumruk yaptım.

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Evander eğildi. Yorgunluk yanaklarını renklendirmişti. Botlarına ıslak kum parçaları yapışmıştı. "Helris Limanı'nda geciktim. Gemiler gelmeye devam etti ve adamlarımla yardıma ihtiyacı vardı."

Nemea başıyla onu onayladı. Kaptanı iyi bir askerden başka bir şey değildi. "Al onu." Elini hızlıca sallayarak beni gönderdi.

Reveransım derin ve saygılıydı. Eğilirken, kürsünün kenarına çıkmadan önce yüzümde dalgalanabilecek acıyı kontrol altına aldım. Evander aşağı inmeme yardım etmek yerine başını geriye eğdi ve beni içine aldı. Yeterli olup olmadığını anlamak için Nemea'nın yaptığı gibi bana bakmadı. Varya Kralı'nın baktığı gibi rahatsız edici bir şekilde de bakmadı bana; dehşetle, inceleyerek ve kaşlarını çatarak. Hayır, bana ciddi ve şaşırtıcı bir hayranlıkla baktı.

Tadını çıkardım. Arkama baktım. Kehribar rengi gözleri ve onları güneş ışınları gibi çevreleyen kırışıklıkları ile Kaptan'ı her zaman yakışıklı bulmuşumdur. Burnunun üstündeki hafif çilleri ve yüz hatlarının son derece hoş kesimini severdim. Ağzının köşesi yukarı doğru kalktı. "Çok... güzel görünüyorsun." Bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verdi ve sesini fısıltıya düşürdü. "Ve bu elbisenin içinde çok rahatsızsın."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bunun içinde dans edemem."

Gülümsedi. "O zaman vals yapalım." Aşağı inmeme yardım etmek için elini uzattı ve neredeyse göğüs göğüse gelecek şekilde önünde durduğumda donakaldım. Denizin kokusu üzerine sinmişti. Tuz serpintisi zırhını, tenini kaplamıştı ve burun deliklerime doğru ilerliyordu. Kıyıya yırtıcı bir şekilde vuran bir dalga gibi vücudumda sarhoş edici bir sıcaklık yayıldı.

"Süslü kıyafetlerim üzerimde değil," dedi özür dileyerek. "Üzerimi değiştirmemi ister misin?"

Karnım zonkladı. "Hayır."

Acıyan elimi kolunun kıvrımına koydum ve sonra yüzünde bir sırıtişla eğlenceyi izleyerek bizi odanın dışında dolaştırmaya başladı. Nadiren konuşmuş olsak da kaptanı yıllardır tanıyordum. Nişanlandığımızı öğrendiğimden beri sadece iki hafta geçmişti ama onun yakınlığı karşısında gergin kaslarım gevşedi. Agatha'nın onaylamamasının içimde bıraktığı düğüm gevşedi, dalgalandı.

"Elbisenizin kaç kilo olduğunu tahmin edeyim mi?" diye sordu.

Ona dolu dolu bir gülümseme verdim.

Bizi durdurdu. "Tekrar."

"Yine mi, ne?"

"Yine böyle gülümse."

Bakışlarımız kilitlendi ve içimde bir sızı başladı. Dokunuşunun nasıl bir his olduğunu merak ettim. Teninin tadının tuz gibi olup olmadığını merak ettim. "Bu gece uslanmazsın."

Bana hınzırca bir bakış attı. "Her gece." Sıcak parmakları elimi sardı ve irkildim. "Neyin var?"

"Sadece bir kesik."

Elimi tuttu ve bir o yana bir bu yana çevirerek orta parmağımdaki ağlayan yarayı inceledi. Kaşları çatıldı. "Bu nasıl oldu?"

"Önemli bir şey değil. Majesteleri fark etmedi..." Evander diz çöktü ve ellerini eteğimin altına sokarak kombinezonları karıştırdı. Geniş gözlerle odanın etrafına bakındım. "Tanrılar, ayağa kalk-"

"Bekle." Dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. Hızlı bir sarsıntıyla kumaş yırtıldı. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı beyaz keten bir şeritle ayağa kalktı. "Bana elini ver." Yavaşça kumaşı kesiğin etrafına sardı. "Sır tutabilir misin?" dedi, çakıllı sesi sadece aramızdaki küçük boşluğu dolduruyordu.

Sorusuyla irkilerek çaresiz bakışlarına baktım. Sanki sırlardan yapılmışım gibi hissediyordum. "Evet, yapabilirim."

"Eğer o benim kralım olmasaydı..." Evander ketenin gevşek ucunu sıkıştırdı, sonra elimi tuttu. "Seni incittiği için onu öldürürdüm."

Yüzbaşının ağzından bir aşk mesleği gibi dökülen ihanet sesi beni hareketsiz bıraktı. Beni heyecanlandırdı. Beni dehşete düşürdü. "Çok şövalyece bir davranış."

Evander bir adım daha yaklaştı ve tuzlu kokusu beni içine çekti. İçime işliyor, göğsümün zonklayan bir sıcaklıkla dolmasına neden oluyordu. Bana bakışı beklenti dolu ve ciddiye.

Sadece ruhen bile olsa bir koruyucu, kaptanda bulmayı umduğum bir şey değildi. Sadece bir parça nezaket dilememe izin vermişim, onun işiyle yeterince meşgul olmasını ve sessiz hayatıma devam etmeme izin vermesini dilemişim. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sırrın benimle güvende."

Her kadehte Kral Nemea'nın şarabının acılığı biraz daha tatlılaşıyordu.

Evander elime bir kadeh daha koydu. "Dans mı?" Kendi kadehinin kenarından gülümsedi. "Denemeyeli yıllar oldu ama söz veriyorum seni Varya Kralı'nın yaptığı gibi utandırmayacağım."

Kral Theodore'u odanın diğer ucunda, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle buldum. "Peki," dedim Evander'a dalgınca.

"Heyecanlı görünüyorsun," diye alay etti.

"Bayılırsam beni yakalayacağına yemin et."

Yaklaştı ve üzerindeki tuz, içimde şok etkisi yarattı. "Sevgili tanrının üzerine yemin ederim."

Kendimizi kalabalık piste attık ve müzik yükseldiğinde Evander'ın eli içki ağırlığıyla kalçama düştü. Eteğimin kıvrımlarını, altındaki teni kavradı ve sonra beni pistte yönlendirirken bizi birbirimize bastırdı. Etrafımı sardı, vücudunun sıcaklığı benimkinin içine yayılıyordu.

Bu kendine has bir sarhoşluktu. Dokunulmak, başka bir dans için bileğini kavradığımda nabzını parmaklarımin altında hissetmek. Sonra bir tane daha.

Daha fazla şarap. Daha fazla deniz kokusu.

Bazı kadınlar vardı, onları görmüştüm, içlerinden ışık saçıyorlardı ve eş olduklarında bu ışık sönüyordu. Alevlerini söndüren kocaları mıydı, yoksa kendileri mi alevin etrafında kıvrılıyor, ruhları onu sönmekten korumaya mı çalışıyordu, bilmiyordum. Ne olursa olsun, kendi sönüklüğümü izlemeye hazırdım. Ama Evander'ın dokunuşu içimde kıvılcımlar çaktırdı ve bir şekilde içimdeki ışığın daha parlak yanmasını, sürekli yanmasını sağladı.

Sabaha doğru ilerlerken gece, müzik, azalan mumlar, hepsi bulanıklaşmaya başladı. Başım içkiyle uğulduyordu. Dans pisti hâlâ bedenlerle dolup taşıyor ve müzik hâlâ havayı dövüyordu. Evander kaburgalarımındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve beni daha yakına çekti. Ağzını benimkine dayadı, üst dudağı benimkinin arasından kaydı ve tuzun ısırtıcı tadı ağzımı doldurdu. Nefesim kesildi.

Sırtıma, omurgamın derinliklerine sıcak ve nabız gibi atan bir kan dolduğunu hissettim. Vücudum gerildi. Dansımızı yavaşlattı. "Neyin var? Yorgun musun?"

Sadece başımı sallayabildim.

Yumuşak bir çekiştirmeye beni büyük kapılara doğru götürdü, ben de sersemlemiş bir halde ona izin verdim. Güçlü kolu etrafımda dolandı, sıcak nefesi boynumu okşadı. Akılsızca ona doğru eğildim, başımı arkaya yatırdım, bakışlarım kanadın üzerindeki yazıya takıldı.

CANAVAR HER ZAMAN ÖLDÜRÜLÜR

Varya'nın sözlerinin kralı, kafatasımın içinde bir böcek gibi zihnimde dolaşıyordu.

Kaptan katil olduğu kadar aptal da mı?

"İyi misin aşkım?" Evander'ın sesi kulağıma yumuşak geliyordu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Dudakları büküldü. "Çok fazla şarap içtin. Ekmeğe ihtiyacın var. Gel hadi."

Ziyafet masasında elime bir parça ekmek sıkıştırdı ve diğerini tutarak beni hızlı adımlarla taht odasından dışarı çıkardı. Karanlık merdivenlerde gezinmek tahmin ettiğimden daha fazla dikkat gerektiriyordu. Kanımdaki şarap giderek güçleniyordu. Evander'ın güçlü ellerine tutunmak için mücadele ettim.

"Bu elbise-" Beni dik tutmaya çalışarak geniş eteğe vurdu. "Kanayan Tanrılar."

"Majesteleri benden ne isterse onu yaparım." Kelimelerim birbirine karıştı. "Havamı çalan elbiseyi giyiyorum. Kaptanla evlenirim-" Birden farkına vararak sözümü kestim. Evander'ın delici gözlerine baktım. "Yaptığımız şey bu, değil mi? İtaat etmek."

"Öyle" demeden önce uzun bir süre bana hayretle baktı. Sesi bundan rahatsız olmuş gibiydi. "Her gün."

Evander merdivenlerin geri kalanında beni çekiştirdi. Sahanlığın tepesinde beni sert bir öpücükle duvara bastırdı. Soğuk taşın boynumu ısırmasıyla irkildim. Dudaklarımın arasından konuştu. "Bu seni yıpratmaya başlıyor, değil mi? Her zaman sana söyleneni yapmak. Söz hakkının olmaması."

Bu beni şok etti. *Evet, evet, evet* demek istedim ama tam bir nefes almayı ne kadar çok istediğim dikkatimi dağıtmıştı. Dilimdeki tuz ve daha fazlasını ne kadar çaresizce istediğim dikkatimi dağıtmıştı. Beni tekrar öptü, taş duvara daha sert bastırdı.

"Yakında evlendiğimizde," dedi öpücükler arasında, "ona hesap vermek zorunda kalmayacaksın." Arkasındaki meşe kapıyı işaret etti. "Burası senin odan mı?"

Başımı salladım ve beni kaldırdı, bacaklarımı etrafına sarmak için eteğimi karıştırdı ve sonra içerideydik. Kapının sürgüsünün metalik sürgüsü, kısık yanan ateşin parıltısı vardı.

Odada yarattığı sert, dans eden gölgeler görüşümü etkiledi. Evander'ın yüzünü kesiyorlardı ve gözlerinde bir vahşilik büyüyordu. Daha önce de erkeklerle birlikte olmuşum: hoş, hızlı, tutkulu. Bu farklıydı. Adam değil - Evander'ın tutkusu da diğerleri gibiydi.

Ben farklıydım.

Onu garip bir ihtiyaçla istiyordum. Sanki onun tadına bakamazsam, onu hissedemezsem, tırnaklarımı etine geçiremezsem vücudum kuruyacakmış gibi. Beni öptü, sert ve sahiplenici ama aldırmadım. Ağzımı sakallı çenesinin hizasından aşağı, nabzının küçük, sıcak dalgalar halinde hızlandığı yere doğru sürükledim.

Terinden gelen tuz; denizden gelen tuz. Bir inilti boğazımı doldurdu.

Çok yavaş bir şekilde korsajımın bağcıklarını çözdü ve omuzlarımdan aşağı kaydırıldı. Sonunda kalçalarımı gevşettiğinde ve havayı ciğerlerimin dibine kadar içime çektiğimde, görüşüm kıvılcımlandı. Göğsümde ve omurgamda, kollarımdan aşağıya doğru hoş olmayan bir basınç oluştu ve kavruldu. I

ağrıyan başıma bir el bastırdı.

"Buraya gel." Evander'ın karanlık sesi beni sıçrattı.

Üzerimi hâlâ karanlık bir sis örtüyordu ama bir nefes daha aldım ve onu yatağa kadar takip ettim. Ateşin ışığı geniş, kaslı sırtını, sonra da uzanmak için döndüğünde göğsünün çizgilerini kesiyordu. Bedenim ve zihnim iki ayrı varlığa dönüşmüştü. Göğsümdeki kafesin içinde, sanki kaburgalarım düğümlenmiş bir ip koparılmış gibi bir his vardı. Kendimi Evander'ın üzerine bırakırken bu duygudan kurtulmaya çalıştım. Yavaşça onu içime doğru yönlendirdim ve göğsümü onunkine bastırdım. Bana sarıldı, benimle birlikte hareket etti.

Ama Evander tarafından çevrelenmiş ve doldurulmuş olsam bile, o uğursuz his büyüdü. Sanki içimde bir şey gizleniyor ve canlanmayı, seğirmeyi, kıvrınmayı, şekil almayı düşünüyordu. Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım. Mırıldanma isteğimi bastırdım. Parmakları kalçalarımın saplandı ve gözlerimi daha da sıktım. Evander'ın zevkinin gürleyen sesi kulaklarıma çarptı, ağzı ağzımı kapladı ve tek tattığım, tek istediğim tuzdu.

Ani bir beyazlık içinde parçalandım.

Bu coşku değildi. Yuvarlanan, zevksiz bir benlik kaybıydı. Göğsümdeki ateş sırtıma doğru yayıldı. Kürek kemiklerimin üstündeki deri yandı ve yırtılmadan önce çekildi. Kanatlar serbest kaldı. Acı dolu bir inilti boğazımı parçaladı. Daha fazla ateş kollarımdan aşağı aktı, tırnaklarım koyu renkli pençelere dönüşene kadar her parmağımdan aşağı damladı.

Evander altımda dondu kaldı. Askıda kalan saniyeler içinde yüzü şaşkınlıktan iğrenmeye dö n ü ş t ü . Sonra yakışıklı yüz hatları tekrar buruştu, gözlerindeki sıcaklık azaldı.

Nefret.

Şaşkın sarhoşluğumla başımı eğdim. Anlayamadım.

-Neden beni huşu içinde seyretmiyordu. Sonra idrak beni bir kırbaç gibi kamçılardı.

Beni ondan uzaklaştırdı. Beni yere fırlattı, başım taşa çarptı. Korku hissetmeliydim, acı hissetmeliydim. Bunun yerine, onun ani nefreti, bana zarar verme isteği, içimde gizlenen şeyi harekete geçirdi. Nerede yaşadığını tam olarak kestiremiyordum ama zedelenmiş bir kemik gibi, onu derinlerde hissedebiliyordum. Gıcırıyor ve şişiyor, pençeli ellerin, kaburgalı etin ve akan kanın düşüncelerini ortaya çıkarıyordu.

Evander hızla hareket etti, elini boğazıma dolamak için üzerime geldi. Beni benimkine karşı sıcağı. Ağırılığı beni yere bastırdı,

Kanatlarımın tabanını eziyordu. İkimizin de nabzı onun tutuşuyla atıyordu. Onunki hızlı. Benimki, dengeli. Değişmeden.

Tek, kolay bir hareketle onu yansıttım. Uzun parmaklarım boynuna dolandı. Pençelerimin siyah uçları altın tenine battı ve kanının yakut kırmızısı boncuklarını ortaya çıkardı. Dişlerinin arasından tısladı ve elini boynumdan çekti.

Sıcak metal kokusunu içime çektim. "Korkuyorsun." Kendimi hiç bu kadar güçlü, hiç bu kadar kendime benzemez hissetmemiştim. Başını salladı ama gözlerinin akını görebiliyordum. Parmaklarımı daha derine soktum.

"Imogen, lütfen." Sözleri sadece havaydı ama bana bir yumruk gibi çarptı. Adımı duymak -kim olduğumu hatırlamak- içimdeki karanlık şeyi buruşturdu.

Onu serbest bıraktım. Göğsüm panikle aldığım nefeslerle kabardı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, yuvarlak gözleri bütün vücudumda geziniyordu. Çıplak bedenimi, altımdaki siyah kanatları, parmaklarımın ucundaki karanlık pençeleri. "Lanet olası Tanrılar."

Azarlanmış bir köpek yavrusu gibi ondan uzaklaştım ve ocağa doğru süründüm. Kıyafetlerini toplayıp üzerine geçirirken utanç içinde göğüslerimi kapattım. Hareketleri hızlı ve kontrollüydü. Kaslı vücudunun esnemesi beni taşlaşmış bir farkındalıkla doldurdu. Bu kaslar Sirenleri avlamaktan, infazları için savaşıırken çırpınan, korkmuş bedenlerden doğmuştu. Evander kapıda durdu, yüzünü öfke ve hayal kırıklığı kaplamıştı. Dudakları konuşacakmış gibi aralandı ama gitmeden önce bana sadece son bir kez sertçe baktı.

Ve böylece içimde büyüyen sabit, parlak ışık söndü.

Uyanık bir şekilde oturdum, gözlerim sürgülü kapıda, mücevherlerle kaplı hançerimi avucumda tutuyordum.

Ateşin ışığı yakutlarını parlatıyor ve kısa, kör bıçağı altın renginde aydınlatıyordu. Güneş nihayet pencereden içeri süzülürken, birden kendimi aptal gibi hissederek onu parmaklarımın arasında döndürdüm. Kral Nemea onu bana on yedinci yaşımda hediye etmişti.

Doğum günü. Bol mücevherleri ve körelmiş bıçağıyla ölümcül olmaktan çok süslüydü, tıpkı benim gibi, diye düşündüm.

Yine de gece boyunca ona tutunmak bana bir güvenlik hissi vermişti.

Evander kapımı çarptığı andan itibaren ağladım. Sanki beni duyabiliyorlarmış gibi Büyük Tanrılara ve Tanrıçalara dua ettim, onlardan hiç gelmeyen geçici bir huzur diledim. Evander'in çizmelerinin merdivenlerde takırdamasını, sürgümü kırmasını ve beni idam edilmek üzere avluya sürüklemesini bekledim. Bir Siren'in halka açık infazından bu yana yıllar geçmişti; Nemea'nın adamları onları gösteri için dağa çıkarma zahmetine girmeyecek kadar çabuk öldürüyorlardı.

Ama ben zaten buradaydım.

Bir gösteriye dönüştürülecektim: Kralın gözdesinin kanatları sırtından oyulacaktı. Boğazı derinden kesilecek, kırmızı bir perde olacaktı. İşleri bittiğinde, bedenim günlerce çürümesi için bir kazıkta sergilenecekti. Belki kanatlarım da Nemea'nın duvarına asılacaktı, bu ödül mükemmel bir set olacaktı.

Kapı hızlıca çalındı. Hançerimi daha sıkı tuttum. "Evet?"

"Aç kapıyı, Im." Ağır meşe Agatha'nın sesini bastırdı.

"*Kahretsin.*" Agatha'nın yanındayken camdan da yapılmış olabilirdim. Beni gördüğü anda korkunç bir şey olduğunu anlayacaktı. "Bir dakika."

Sabırsızca bir kez daha vurdu.

"Geliyorum." Kapıya doğru ilerlerken her yerim ağrıyordu. Sürgüye uzandığımda sırtımdaki ham deri çekildi. Uzattığım elimi görünce durakladım. Her tırnağın altında koyu kahverengi kurumuş kan hilalleri vardı.

Evander'ın kanı.

Dün geceye ait görüntüler zihnimi kesti. Onu hissedişim, etindeki tuz, o parıldayan kırmızı damlaları gördüğümde hissettiğim korkunç güç. Hangisinin daha kötü olduğunu ayırt edemiyordum - onu neredeyse öldürmüş olmam mı yoksa yaşamasına izin vermiş olmam mı?

Ne olduğumu her zaman biliyordum. Büyürken zihnimde beni çağıran bir fısıltı, bedenimde ise aşağı inip denizle buluşmamı isteyen bir çekim vardı. Beni bir canavara dönüştüreceğinden korktuğum için buna hiç kulak asmamıştım. Sirenler ve kan efsaneleri doğruydu. Bizler bunu arzulamak için yaratıldık. için

Bir denizcinin derisinin altında sıcak ve acele - bize deyin. Onları tamamen dumanların altına çekmek için.

Yumruğumu zorlayarak sonunda sürgüyü kaydurdum ve kapıyı açtım. Sesim cızırtılıydı. "Günaydın."

Agatha bana bir bakış bile atmadan doğruca soyunma odama koştu. Kapıyı arkasından kilitledim. "Ayin birazdan başlıyor," dedi. "Hadi seni giydirelim."

Evander için o kadar endişelenmişim ki Kral Nemea'nın kafir ayinini tamamen unutmuşum. Neredeyse otuz yıldır Sirenlerin kraliçesi olan Büyük Tanrıça Ligea'ya tapınmayı reddediyordu. Sirenlerin deniz kadar vahşi ve acımasız olduklarını, yıkımdan zevk aldıklarını iddia etmiş ve zamanla Büyük Tanrıları onurlandırmayı tamamen bırakmıştı. Onun yerine su tanrısı Eusia'ya kanlı adaklar sunmuş.

Okuduğum tarihlerde adı geçmediği için Eusia'nın gerçek olduğuna bile ikna olmamışım. Yine de Nemea dindardı, önemli kararlar almadan önce, balık avlama mevsimlerinden önce, isim günlerinden önce bir sunu için sarayını toplardı. Ve düğünlerden önce de, nişanlılar onun kutsamasını isteyebilsinler diye. Küçüklüğümden beri kanımı vermeye zorlanmışım. Nemea'yı ve onun tanrısını reddetmek ölüm demektir.

"Terzi gelinliği getirdi," diye seslendim Agatha'ya. "Nemea ayin için onu giymemi istedi."

Parmak uçlarımı ovmak için leğene doğru ilerlerken bedenim sürükleniyordu. Fırçanın sert kılları tırnak diplerime keskin bir şekilde değdi ve ağrıyan belkemiğimden aşağı bir ürperti düştü.

"Imogen, konuşabileceğimizi düşündüm," diye seslendi Agatha soyunma odasından. "Dün gece Kral Theodore'la konuşabildim-" İçeri girdi, düşünceden kaşları çatılmıştı, temiz bir kombinezon ve siyah dantelli gelinliği dikkatle kollarına asılmıştı. Sonunda bana baktığında dondu kaldı. O iri gözleri endişeyle parladı, ben incindiğimde her zaman zırhını kuşandığı o sert, kardeşçe bakışla. "Bana neler olduğunu anlat."

Birdenbire yeniden bir kız çocuğu oldum. On üç yaşındaydım, yeni bir hizmetçinin bana hazırladığı tuz banyosuna giriyordum, tuzu unutması gerektiğini unutarak. Bunu hissettiğimde göğsümü keskin bir nabız atışı doldurmuştu. Vücudum ağrımaya başlamıştı. Agatha onu çağırdığım anda beni dışarı çıkarmıştı. O zaman da gözlerinde şimdi olduğu gibi aynı bakış vardı. Beni sarmıştı.

Havluyla aceleyle cildimdeki tuzlu suyu kuruladım. "Ben de senin gibiyim, Immy," diye fısıldadı. "Denizden uzak bir Siren. Tuzlu su sadece özlemi daha da kötüleştirir. Ondan uzak dur."

Agatha beni güvende tutmuştu. Sırdaşım o olunca o kadar da yalnız değildim. Ve böylece, gerçek benliğim olan çirkin, şaha kalkmış kafayı yüzeyin altına ittim. Ve dün gece, arsız arzumla körleşerek onu tekrar yukarı çektim. Havayı yutmasına izin verdim.

"Imogen?" Agatha'nın bakışları darmadağınık bedenimin üzerinde gezindi. Koyu renk dalgalarım tokalarla düğümlenmişti, kombinezonum kırıkmış ve yamuk duruyordu. Kalçamda hafif bir kan lekesi vardı. "Imogen."

Boğazım düğümlendi. Kollarımı boynuna doladım ve elindeki elbiseyi aramızda ezdim.

"Aman Tanrım," diye hırıldadı Agatha. Kucağıma karşılık verdi, elleriyle omurgama, kanatlarımdan kalan açık yaraların üzerine bastırdı. Acıdan nefesim kesildi. Geri çektiğinde elleri taze kanla kızarmıştı. Ani bir anlayış koyu renk gözlerini genişletti. "Nasıl?" Aceleyle konuştu. "Hemen gitmemiz gerekiyor. Dağdan aşağı inmeliyiz."

Kapım durgun bir şekilde çalındı. Başımı sese doğru çevirdim, tüylerim diken diken olmuştu. "Imogen." Evander'ın alaycı sesi ahşabın içinden sesleniyordu.

Kim o? Agatha mırıldandı.

Kendini uzak tutması için çılgınca bir işaret yaptım.

"Aç kapıyı, Imogen." Gürültülü bir *gümbürtü*. "Yoksa kendim açarım."

"Agatha," diye fısıldadım, "soyunma odama git. Kapıyı kilitle. Ne duyarsan duy dışarı çıkma."

Omurgasını dikleştirdi, meydan okurcasına. "Ne, kesinlikle olmaz!"

"Şışt. Yap şunu. *Lütfen*." Aceleyle geceyi geçirdiğim sandalyeye gittim ve atılmış hançerimi aldım. "Şimdi, Agatha. Eğer incinirsen kendimi asla affedemem. Git. Sakın dışarı çıkma."

Sonunda soyunma odama doğru koştu.

Kilit tıkladığında, oda kapısına koştum. Sürgü gıcırdadı. Kapıyı açtığımda menteşeler inledi.

Evander, dün gece giymesi gereken siyah ceket ve pantolonu giymiş, uzun boylu ve heybetli bir şekilde duruyordu. Elini kalçasındaki kılıcın deri kaplı kabzasına dayamıştı. Parlak kehribar rengi gözleri vücudumda gezindi. Hançerimi gördüğünde yüzünde korkusuz bir gülümseme belirdi. "Sen

henüz hazır değil."

Bir adım geri attım, kalbim küt küt atıyordu. "Ne istiyorsun?"

Evander cevap vermeden yanımdan geçip giderken kılıç kemerini çözdü. Onu saygıyla yatağın üzerine koydu ve ayak ucuna tünedi. Adam, odamı dolduran açık tonlara ve sert sabah güneşine inat simsiyah giyinmiş, uğursuz bir alamet gibi görünüyordu.

"Kapıyı kapat, Imogen."

Yumuşak, duygusuz komut karşısında nefesim kesildi. Gözlerimi ondan ayırmadan kapıyı fırlatıp kapattım.

"Kilitle ve buraya gel."

"Sana ne istediğini sordum."

"Sana zarar vermeyeceğim, Imogen. Kilitle kapıyı. Ve buraya gel." Agatha'nın düşürdüğü elbiseyi ve yeni iç çamaşırını almak için eğildi. "Sana yardım edeyim."

Ben bir fareydim ve bu, kedinin dişlerini geçirmeden önceki nazik oyunuydu. "Kendim giyinebilirim."

Bana bakışı dün geceki bakışına o kadar yakındı ki. Bakışları sıcaktı ama şimdi içinde bir gölge yüzüyordu. İçimdeki karanlık şeyi görmüştü ve bu onu değiştirmişti. Bizi değiştirmişti. "*Buraya gel.*"

İhtiyatlı bir adım attım. Sonra bir adım daha. Yeterince yaklaştığımda öne eğildi ve elimi tuttu. Beni açık bacaklarının arasına yerleştirirken sert parmakları kalçalarımı yoğurdu. Kolu etrafımda kayarak beni hareketsiz ve yakın tuttuğunda gerildim. "Seni hâlâ istiyorum." Gözlerimin içine baktı. "İtiraf etmeliyim ki... şok oldum." Sesini fısıltıya düşürdü. "Ama... Nemea'nın bilmesine gerek yok."

Ellerimi geniş omuzlarına koydum ve ittim. "Bu bir numara."

"Hayır," dedi, beni amansızca tutuyordu. "Numara değil." Göğsümün ortasına en nazik öpücüğü kondururken irkildiğimi gizlemeye çalıştım. "Özür dilemeye geldim. Seni incittiğim için." Geri çekildi ve kendi boynunda bıraktığım kızgın kırmızı delikleri temizledi.

"Anlamıyorum." Kanım kulaklarımda çılgılık atıyordu. "Beni hâlâ istiyor olamazsın."

Bana ciddi bir şekilde başını salladı.

"Benim türümü öldürüyorsun. Sana böyle yapman *emredildi*. Artık ne olduğumu bildiğine göre neden benimle evlenmek istiyorsun?"

"Seni sevmeye... geldiğim gerçeğinin yanı sıra-

İrkildim. *Aşk* hiç umduğum bir şey değildi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Büyük aşk hikâyeleri okumuştum; sessiz bir seyis ya da yakışıklı bir asker için yanaklarında kan, gözlerinde yıldızlar olan hizmetçilerle konuşmuştum. Ve her zaman, aşk bana yumuşak ve aralıksız bir şey olarak çarptı. Cömert, bazen aptalca, hatta tehlikeli görünüyordu, ama asla şu anda hissettiğim gibi dehşetle örülü değildi. Evander'ın dün gece kanını çektiğimde hissettiği gibi.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Kendi türünden uzakta büyümüşsün," dedi. "Diğerleri gibi değilsin. Uysalsın. Ve benim için faydaları var. Siren'in kan bağına biliyor musun?"

Yeterince biliyordum. Bir Siren denize ve havaya bağlıydı. Güçleri ve boğulma içgüdülerini denize yakınlıklarıyla daha da güçlenirdi. Kan bağı bu içgüdüyü köreltiyordu. Siren'in bağlı olduğu kişiyi diğer Sirenlerin cazibesinden korurdu. Bağlanan çift, ne pahasına olursa olsun birbirini korumak zorunda kalırdı. Ama dağlarda ben sadece bir kadındım. İçgüdülerim ve gücüm neredeyse tamamen ölmüştü.

"Bu bağ acı verici," dedim. "Ve buna gerek yok. Dün gece olanlar bir daha olmayacak." Şaraptan uzak duracaktım. O da denize girdikten sonra kendini temizlerdi.

Eli çeneme doğru uzandı, parmakları çenemin etrafında kıvrıldı. Yavaş ve net konuştu. "Beni öldürebilecek bir eş istemiyorum."

Midem bulandı. "Kan bağı ihanettir."

"Nemea'nın bilmesine gerek yok demiştim." Beni serbest bıraktı ve elbiseyi silkeledi. Kalçalarımın tutarak sırtım ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. Kan lekeli kombinezonumu omuzlarımdan sıyrarak ayaklarımda etrafındaki bir su birikintisine düşmesine izin verdi. Çıplak bedenimdeki soğuk hava tenimde şişlikler oluşturdu. Parmak uçlarını kürek kemiklerimdeki açık yaraların yanına koydu. "Biliyor musun..." Dudakları omzuma değdi. "...eğer su kenarında olsaydın bu neredeyse anında iyileşirdi?" Parmak eklemi omurgamın kemiklerine çarptı. "Kan bağımız olduğunda seni oraya götürebilirim."

Zihnim Evander'ın türüm hakkında bilip de benim bilmediğim onca şeyi düşünmekle dolup taşı. Ellerinin kanla kaplı olduğunu, yüzüne kan sıçradığını hayal ettim. "Kral Nemea kaleden ayrılmama izin vermiyor." Ve bunu istediğimden emin değildim.

Dudakları kulağıma dokundu. "Artık Nemea'ya ait olmayacaksın, Imogen. Bana ait olacaksın."

Eğildim ve leke içindeki kombinezonumu omuzlarımdan yukarı çektim. Bir gece önce kaldığım yere, kanepeye doğru yürüdüm ve kollarımı askılardan geçirdim. "Bana yardım et." Sesim titriyordu. "Ayine geç kalırsak Nemea bizi asla affetmez."

Evander mecburen yavaşça bana doğru yürüdü. "Başka kim biliyor?" diye sordu beceriksizce bağlarımı çözmeye başlarken. Her çekişte acı çekiyordum.

Soyunma odamın kapısına doğru bakmamak için kendimi zor tuttum. Agatha'nın sırrımı yıllarca dudaklarının arasında sakladığını paylaşmadan önce kendi kanadımı keserdim. "Kimse yok."

"Güzel." İşkenceli bir çekiştirme daha ve sonra kalçalarım sıkıyor, sıkıyor, yırtık derimi büzüyordu. "Böyle mi?" diye sordu, daha da sıkı çekerek.

"Evet." Acıdan ürperdim ve siyah elbisemin içine girdim. Evander sırtındaki ısıltılı düğmeleri ilikledi. Aynanın önünde parmaklarımı saçlarımdaki düğümlerin arasında gezdirdim ve solgun yanaklarıma biraz renk kattım. Altın-kahverengi gözlerim cam gibi, boş bakıyordu. "Bir sorun var."

Dudakları büzüldü. "Neymiş o?" Vücudumun hatlarını çizirken bakışlarındaki sahiplenme inceldi.

"Kan bağı sadece kanatlarım açıkken gerçekleştirilebilir. Dün gecedен önce hiç yer değiştirmemiştim." Dün gece şarap, tuz ve ısınmış tenden oluşan yabancı bir girdap gibiydi. "Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum."

Paltosunu düzelterip soğuk bir kayıtsızlıkla, "İnfazlar için ne yapıyorsak onu yapacağız," derken onu aynadan izledim.

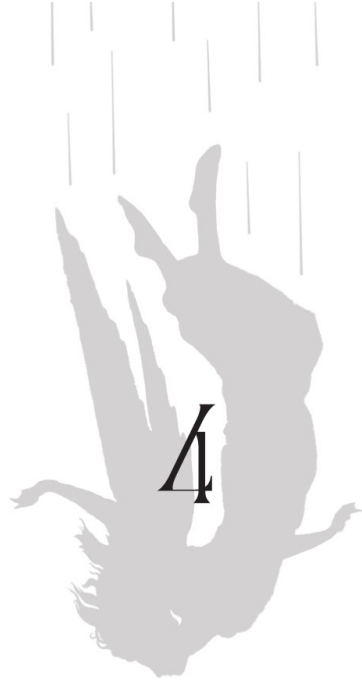
Döndüm, bakışlarım onunkilerle kilitlendi. "İnfazlar için mi?"

"Deniz suyunu getireceğim ve sifonla ciğerlerinize dolduracağım. Bu seni değiştirir." Önümde durdu, o kadar yakındı ki gözleriyle buluşabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Boynuma bir öpücük kondurmak için eğildi. Sonra bir tane daha. Dudakları boğazıma bir kelepçe gibi yapışmış olabilirdi.

Ezici.

Susturucu

.

Hiçbir kadife kaplama ya da parlak ahşap, Kral Nemea'nın ayin odasının yeraltında, dağın içine oyulmuş olduğu gerçeğini gizleyemezdi. Nemli kokusu ve perdeli köşeleri yok edilemezdi. Mumlar demir tutucularında gizli bir ışık yayarak parlıyordu.

Kolum Evander'inkine bağlıydı ve alçak tavanlı geniş mekânın tam kalbine ulaştığımızda bizi yavaşlattı. "Kral Nemea'ya odasından çıkana kadar eşlik edeceğim," dedi. "Bu odadan ayrılmayın."

O gitti ve benim gergin omuzlarım gevşedi.

Erken vardığımızda birkaç saray mensubu birbirlerini selamlıyor, dün geceki ziyafetin hikâyelerini birbirlerine anlatırken sesleri taşa çınlıyordu. Kahkahaları gürledi ve etrafımı sardı. Kafeslenmiş gibi hissederek odanın çevresinde yavaşça yürüdüm. Uzak köşelerde, bir zamanlar avluda duran Büyük Tanrı ve Tanrıçaların heykelleri tozlanmıştı. Ben küçük bir kızken yüzleri yontulmuştu ama onları ellerinde tuttukları eşyalardan tanıyordum.

Della'lı Milton ufalanmakta olan avucunda ipekböceklerini tutuyordu ve hayvanlar üzerindeki gücünü simgelemek için kolunun altına bir tavşan sıkıştırmıştı. Varya'lı Panos uzun ve güçlü duruyordu, çiçekli bir sarmaşık bacağından yukarı, kolunun üzerinden

Omzuna ve açık mermer elinin etrafına. Vücudunun uzun, zarif hatlarını fark ettim. Bana torunu Kral Theodore'u hatırlattı. Panos yaşam gücüne sahipti; sadece bir düşünceyle ölmekte olan bitkileri yeşertebilir, yırtılan etleri onarabilirdi. Büyük Zanaat Tanrıçası Hera'nın Diantan'ı bir çekiç ve marangozlara sarılmıştı. Diğer elinden sarkan şakül çoktan kopmuştu ve muhtemelen şimdi ayakkabılarımın altında hissettiğim kumdu. Üretken bir inşaatçıydı, zihninde gördüklerini işleyebilirdi. Gos'lu Jesop yan yatmış, sakallı kafası vücudunun geri kalanından bir karış uzakta duruyordu. Bir Tanrı'nın ilahi, neredeyse ölümsüz ömrüyle birleşerek Leucosia'ya ilk tarih, soybilim ve folklor kitaplarını sağlayan hafıza gücüne sahipti.

Ve odanın en kasvetli köşesinde Büyük Tanrıça Ligea duruyordu. Ona baktım. Narin mermer kanatları kaidesinin etrafında parçalara ayrılmıştı. Başı tamamen yoktu ama vücudu güçlüydü, arkasında bitmek bilmeyen bir esintiyle dalgalanan uzun bir kumaşa sarınmıştı. Kabaran bir dalga çıplak ayaklarını öpüyordu. Diğer Tanrılar onun ölüm gücüne sahip olduğunu söylüyorlardı ama yanılıyorlardı.

Rüzgârı ve denizi kontrol ederdi.

Melodik bir fısıltıyla bir fırtınayı öldürebilir ya da bir fırtınayı canlandırabilirdi. Gücünü ağları balıkla doldurmak, savaşlarda gemilere yardım etmek için kullanırdı. Ve kendisine haksızlık edildiğinde, suçluyu acımasız, boğucu bir sona çekerdi.

Ondan geriye kalanlara baktım ve baktım.

"Leydi Imogen," diye alçak bir ses geldi yanımdan.

Döndüm. Kral Theodore öfkeden gerilmiş, yüzünde vahşi bir ifadeyle duruyordu. Reverans yaptım. "Günaydın, Majesteleri."

"Burası neresi?" diye sordu, ateşli bakışları kirletilmiş bir Tanrı'dan diğerine sırıyordu. Gözleri atasının kuklasına takılıp kaldı. "Buraya gelmem emredildi ama nedeni söylenmedi."

Ağzım açık kaldı. Büyük Tanrılar - Leucosia'nın toprağından ve suyundan yaratılan Tanrılar - adak gerektirmezdi. Yeryüzünün taşlaşmış karnında onlara tapınılmazdı.

"Burası Kral Nemea'nın ayin odası, Majesteleri." Utanç sesimi zayıflattı. "Sarayının kanlarını tanrısına sunduğu yer."

Bakışları benimkilere kaydı. "Bunu *sen* mi yapıyorsun?" Yüzünde korkunç bir iğrenme ifadesi belirdi. "*Kanını* neye veriyorsun? Kime?"

Kanımı sunmama ramak kalmış olan su tanrısına.

Büyük Tanrıça değildi, onların soyundan da gelmiyordu. Kral Nemea'ya inanılacak olursa, hiçbir gücü olmadan doğmuştu. Tıpkı onun gibi. Çarpık, yasadışı büyülerle kendi gücünü yaratmıştı.

"Biliyorum, Majesteleri." Onunla göz göze gelemedim. "Bu adak Eusia'ya sunulmuştur. Reddetmek ölüm demektir."

Bana attığı alaycı bakış çok açıktı; ölüm tehdidi beni affettirmiyordu.

Sert bir el sırtıma dokundu. "İyi misin, sevgilim?" Evander, Kral Theodore'a ters ters bakarak, onun da kendi yok edici alaycılığıyla bana baktığını söyledi.

Oda daha da dolmuştu. Nemea şimdi odanın diğer ucundaki ahşap bir tahtta oturuyordu ve üzerinde şölende giydiği kırmızı ceket vardı.

"Gayet iyi," dedim ve Evander'in beni götürdüğü yeri takip ettim. Odanın ortasında, tozlu zeminin üzerine siyah kadifeden bir örtü serilmişti. Üstünde oyma kemikten yapılmış iki kâse duruyordu. Yanlarında bir çift kısa, son derece keskin obsidyen bıçak duruyordu. Tam ortada küçük bir beyaz sargı bezi yığını duruyordu. Nişanlılar için ayin.

Dalgınlıkla başparmağım sol avucuma kazınmış yara izlerinin üzerinde gezindi. Elimi o bıçakla o kadar çok kesmiştim ki sayısını unutmuştum.

"Imogen." Evander beni itti. "Beni duydun mu?"

Başımı salladım.

"O pislik ne istiyordu?"

"Bu oda ve ayin hakkında bilgi istedi."

Evander sinirli bir ses çıkardı ve ceketini düzeltti. "Eusia'dan ne isteyeceğine karar verdin mi?"

"Ah." Evander bu ayini daha önce hiç yapmamıştı, çünkü bunu sadece Kral Nemea'nın sarayının yapması gerekiyordu. Hevesli görünüyordu, bakışları ayaklarının dibindeki aletlere odaklanmıştı. "Ondan isteyecek bir şeyim yok," dedim. "Ben sadece ayin duasını okurum." Midemi bulandıran bir duaydı bu, çünkü Nemea'nın sevgili su tanrısına, en büyük arzusunu yerine getirmesi için sarayının kanı sunulmuştu: Sirenleri denizden temizlemek.

"Peki ondan ne isteyeceksin?" Kasvetli ve yumuşak bir sesle sordum. Evander durup düşünmeden cevap verdi.

"Güç için." *Güç.*

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Zaten yeterince gücün yok mu?"

"Unvanımı ve kılıcımı mı kastediyorsun?" Neşesiz bir of çekti ve bakışları Kral Nemea'ya kaydı. "Hayatımı bir başkasına hizmet ederek yaşıyorum." Başını salladı, göz göze geldik. "Bana ait bir şey istiyorum. Elimden alınamayacak bir şey."

Belki de Evander ve ben çok farklı değildik. Dün gecedен sonra, damarlarımın böylesine bir güçle dolduğunu hissettikten sonra, ben de güç arzuluyordum. Sunabileceği özgürlüğü, seçimi ve korumayı arzuluyordum. Suyu yakın olsaydım, Büyük Tanrıça Ligea'nın bir zamanlar yaptığı gibi denize hükmedebilir ve rüzgârı şekillendirebilirdim. Bana zarar verenleri kara, derinliksiz bir mezara gömerdim. Denize yakın olsaydım, yanımdaki adam üzerinde hakimiyet kurardım.

Hayır, tamamen kontrol ederdim.

Kral Nemea boğazını temizlediğinde odaya bir sessizlik çöktü. "Krallıklarımız arasında iyi niyet diliyoruz." Diğer yöneticilere - Della ve Gos Kraliçesi, Hera Kralı ve Kral Theodore'a da - sert bir sesle konuştu. "Seraf Adası yıllardır kabul ve saygı görmeye çalışıyor. İstedğimiz kişiye ibadet etme hakkımız var. Ve gerçekten cevap veren bir tanrıdan kutsama isteme hakkımız var."

Sesindeki meydan okuma havaya bir ürperti yaydı.

Nemea devam etti. "Bugün, nişanlılar Eusia'dan bir k u t s a m a isteyecekler. Umarım istediklerini verir. Kaptan Ianto, Leydi Imogen. Diz çökün."

Saraylılar odanın kaba duvarlarına yaslanmış, yüzleri karanlıktan lekelenmişti. Evander ve ben birbirimizle yüzleşip kendi kaselerimizin önünde diz çökerken nefeslerim sığ, ellerim nemliydi. Evander'in sırtı Kral Nemea'ya dönüktü, bu da bana tahtının kenarında oturmuş, gözlerinde çılgın bir parıltıyla onu net bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Ama bakışlarımı üzerine çeken Kral Theodore oldu.

Nemea'nın koltuğunun yanında durmuş, öfkeden kuduruyordu. Kaşlarının arasında derin çizgiler vardı ve çenesi, onu ne kadar sıkı tuttuğuyla kırılmaya yakın görünüyordu. Zayıf mum ışığında bile, bana kilitlenmiş vahşi ve öfkeli gözlerinin yeşilini seçebiliyordum.

Adamdan güç yayılıyordu. Ondan akıyor, iyi biçimlenmiş kaslarını örüyordu. Bana hissettirdiği utancın hemen ardından bir öfke patlaması geldi. Başka birinin iradesine boyun eğmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmemişti. Hiçbir zaman kendisinden vermek istemediği bir şeyi vermesi istenmemişti. Onun alev alev yanan bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim,

Bana hayatta kalma arzumun affedilemez olduğunu hissettirdiği için aniden öfkelen dim.

"Başla," diye seslendi Nemea'nın karanlık sesi.

Evander kılıcını kald ırdı ve ben donmuş bir halde onu izledim. Kılıcını elinin üzerinde hızla kayd ırdı ve elini ikiye ay ırdı. Kanı koyu bir ş arap gibi parmaklarının aras ından ve geniş avucundan akarak aşağıdaki kâseye döküldü. Duasını fısıldadı, sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. Kumral saçlarından bir tutam çatık alnına dü ştü.

"Imogen," diye uyardı kenetlenmiş dişlerinin aras ından.

Bıçağımı kaldırarak zamanım bile olmad ı. Ş ok edici tutuş u bileğimi buldu ve keskin bir bükülmeye avucumu yukarı kald ırmaya zorladı. Siyah bıçak derimin derinliklerine saplandı ve bir hareketle elim aç ıldı. Y ırılan acıyla tüm vücudum sarsıldı.

Çevremde Kral Theodore yaklaşt ı ama baş ımı kald ırıp bakmadım. Sadece iğnenin batış ına ve avucumda giderek büyüyen kırmızı birikintiye odaklanabildim. Kol manşetime doğru sızdı, siyah dantelin içine sızdı. Evander onu kasenin üzerinde döndürdü. "Dua et, aşkım."

Kendimden nefret etmenin acı tadıyla, öfkenin ateş iyle konuşmaya çalıştım. Hayatım boyunca uysal ve itaatkâr olmanın bana bir tür güç, güvenlik vereceğini düşünmüştüm. Ama bunun yerine kendimi kırılğan hale getirdim. Kendimi Evander gibi birinin parmağı ve baş parmağı aras ında kolayca kır ılabilecek bir ş eye dönüştürmüştüm. Sonunda kelimeler döküldüğünde sesim titredi. "Kuma veriyorum. Suyu veriyorum." Duanın son kısm ı, tıpkı her adak sırasında olduğu gibi takılıp kalmış tı. "Beni duy, bana kulak ver. Denizi temizle."

Kanımın akış ı durduğ unda Evander bileğimi okş ad ı, nazikçe ileri geri yaptı, sonra yığ ından bir bandaj alıp avucuma sardı. Beni kesmesi, sonra da onarması ne kadar da zahmetsizdi. Barbarca görevini sevgisiyle harmanlaması. Bakış larımı ondan uzaklaşt ırdım, sanki zorlanmış gibi doğ ruca Kral Theodore'a baktım.

O kadar yaklaşt ı ki, cilalı çizimleri diz çöktüğümüz siyah kadifeye değ iyordu, mızrak ucu gözleri sadece ve sadece benim üzerimdeydi. Öfke yanaklarını kızarttı ve konuştuğ unda, derin bir gök gürültüsü gibi, odadaki basınç değ işmiş gibiydi. "Ondan ne kadar kan ald ın, Nemea?"

Kral Nemea'nın cevap vermesini beklerken tek bir saray mensubu bile nefes almad ı. Evander bile donup kalmış, eli kılıcının kabzasında geziniyordu.

"Yirmi yılı aşkın bir süredir tüm sarayımdan kan aldım ve Eusia'ya hediye ettim, evlat." Sesini bir gülümseme renklendirdi.

Kral Theodore sonunda bakışlarımızı ayırarak Nemea'ya dik dik baktı.
"Ben *onunkini* sordum."

Neden?

İki adamın arasında tehlikeli bir şey vardı, konuşulmayan, çözemediğim bir şey ama kendimi -kanımı- onun çürüyen kalbinde hissediyordum.

Nemea güldü, sesi çingiraklı ve kasvetliydi. "Dönmek için ne kadar uğraşan zihninin çarklarına bak. Bebekliğinden beri onun kanını alıyorum." Nemea koltuğuna geri oturdu. "Benim olduğu günden beri."

Kral Theodore uzun bacağını geriye atıp Evander ile benim aramda duran sunu kâselerine doğru savurmadan önce Nemea'nın sözlerini çözümleyecek zamanım yoktu. Takla atıp döndüler ve içindeki kanı yüzüme püskürttüler. Kendi krem rengi ceketine de sıçradı. Yapışkan, sıcak sıvıyı yanaklarımdan, gözlerimden silerek geri çekildim ki oda hareketlendi. Muhafızların kılıçları kınlarından çekilirken çınladı. Kadınların nefesi kesildi; erkekler bağırdı. Bacaklarımı elbisemden kurtarmaya çalıştım, ayakta durmaya çabaladım ama tüm bu kılıçlar, kaslar ve sesler arasında Kral Theodore'un sahip olduğu korkusuzluktan gözümü alamadım.

Nemea'nın muhafızları onun etrafını sardı ve Evander beni geri iterek odanın ortasından uzaklaştırdı. Kral Theodore da kısa sürede kendi muhafızları tarafından kuşatıldı ama metaller çarpışmadı. Nemea homurdanan adamların arasından böğürdü: "Yapılanları geri alamazsın, seni aptal. Ama umarım denerken ölürsün."

Evander iki kralın arasında durduğu yerden, "Imogen, odana git," diye bağırdı. "*Şimdi*."

Saraylılar iki hükümdarın yumruklaştığını görünce gıdaklayıp birbirlerine sarıldılar ve ben de onların arasından geçerek dik, engebeli merdiven boşluğuna doğru ilerledim. Sargılı elimin altındaki taş duvar soğuktu ama onu rehberim olarak kullandım ve kendimi yukarıya, dağın göbeğinden dışarıya, Linum Kalesi'nin giriş holünün kesici ışığına doğru zorladım. Ön kapılar, hava güzel olduğunda her gün olduğu gibi avluya doğru ardına kadar açık duruyordu. Odama doğru ilerledim ve durdum.

Dışarıdaki gökyüzü gri dalgalar gibi dalgalanan bulutlarla örtülmüştü.

Aşağıdaki dağlar mavimsi beyaz bir pus içindeydi. Her şey ne kadar uçsuz bucaksız, ne kadar sonsuz görünüyordu ve ben bir kapının ardında kilitli kalmak istemiyordum. Kapana kısılmış ve uysal. Dışarı çıkmak istedim. Aldığım emre itaat etmeyip kalenin eşiğinden geçerken içimi acınası bir heyecan kapladı.

Avlu, yüksek beyaz sütunlarla çevrili geniş, çorak bir daireydi. Tam ortada, katman katman eski kanla ıslanmış dikdörtgen bir taş duruyordu. Lekenin yanından geçtim, siyah önlüğüm arkamda sürüklenerek uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Tepelerin ötesinde, pusun içinden denizin dalgalanan uzantısını görebiliyordum. Uzun, yavaş bir nefes aldım ve kokusunu alabildiğimi hayal ettim. Dün gece olduğu gibi bir kez daha onunla dolduğumu hayal ettim. Korkunçtum. Evander'ın gözlerini kocaman açmıştım. Onu yalvartmıştım. Kanını akıtmıştım.

"Imogen."

Kral Nemea kalenin kapısından içeri girerken sesi sert ve tırmalayıcıydı. Arkasında, muhafızları zırh ve kılıçlardan oluşan amansız bir duvardı. Evander onların ortasında duruyordu. Arbede sırasında ceketini çıkarmıştı ve gömleği şimdi buruşuktu ve boynundan çözülmişti. Bir elinde ayın kâsesini, diğerinde kılıcını tutuyordu. Bakışlarındaki hayal kırıklığı beni olduğum yere mıhladı.

Nemea'nın yanakları benek benek kızarmış ve terden boncuk boncuk olmuştu. O renksiz gözleri benimkilere kilitlendi.

"Majesteleri." Sert bir reverans yaptım. "Her şey yolunda mı?"

Homurtusu taşların sürtünmesi gibi geliyordu. "O *lanet* olası çocuk kral denizin dibinde çürüyebilir." Hâlâ kalın ve ıslak kanla kaplı olan ritüel kâsesini yanından kaldırdı. Avına saldıran bir yılan balığı gibi elimi yakaladı ve bandajı yırttı. "Kendini iyiliksever bir kral sanıyor." Başparmağını aldı ve kesiğimin etrafındaki kızgın ete sapladı. Dokunuşu ağır ve acılıydı, durmuş yaramı tekrar kanamaya zorluyordu. "Ama bir hükümdarı kudretli yapan şey iyilikseverlik değildir, değil mi Imogen?" Gözleri kötülükle parlamıştı. Her kelimeyi zorla söylerken tükürükleri keskin beyaz dişler gibi dudağında toplanıyordu. Sıktıkça ve bastırdıkça, elimdeki kemikleri birbirine sürttüğçe nefesim kesildi.

Zihnim acıdan bedenimin dışına kayd. Üstümde süzülüyordu. İnlemelerimi duydu ve gözyaşlarımı gördü. "Dur. *Lütfen*."

Sonunda durdu ama elimi tutmaya devam etti. "Hükümdarın kanının ne kadar güçlü olduğu önemli değildir. Bir hükümdarın iyi ya da adil olması önemli değildir,

ya da adil. Önemli olan, her ne şekilde olursa olsun, kendilerine ait olan ellerinde tutabilmeleridir." Elimi çevirdi ve arkasına bir öpücük kondurdu. "Lanet olası Tanrılar tarafından kutsandığında *iyi* olmak kolaydır. Ancak alçakgönüllü olduğunuzda, benim gibi bir hiç olduğunuzda kendi gücünüzü yaratmayı öğrenirsiniz. Ve bununla birlikte, mahrum bırakıldığınız şeyi alırsınız."

Kanımın bulunduğu kâseyi elinde tutarak uzun bir süre bana baktı, sonra dönüp dağ yoluna inen merdivenlere yöneldi. Muhafızları onu takip etti ve nereye gideceğini çok iyi biliyordum.

Denize. Kanımı tanrısına sunmak için. Kendi gücünü yaratmak için.

Evander aşağı inmeden önce yavaştı. "Sana odana gitmeni emrettim."

"Havaya ihtiyacım vardı-"

Kılıcını kınına sokarken gözleri parladı. "Umurumda değil. Canının yanması riskini almayacağım."

Onun tarafından oyulmuş, ağrıyan elimdeki ironinin üzerinden atladım. "Tehlike yoktu-"

Bir nefeste karşımdaydı, parmakları çenemi ısıırıyordu. "Bu kadar yeter." Dudaklarını dudaklarıma indirdi ama bu öpücük gibi değildi. Etimi kesen bir kırbaç gibi hissettirdi. "Git" -boğazımı sıkıca saran bir tasma gibi hissettiren bir başka öpücük- "odana git."

Dinleyeceğimi biliyormuş gibi uzaklaştı, bir kez bile arkasına bakmadı. Aramızdaki kan bağı onun gerçek korumasını zorunlu kılardı ama onun koruması kilitli kapılar, bastırılmış ihtiyaçlar, bedenimin ve zihnimin itaatiydi. Bir bağ onu güçlendirir ve beni hiçbir şey yapamayacak kadar yıpratırdı; ben akarsu olurum, o da ben kuruyana kadar beslediğim nehir.

Gitmem gerekiyordu. Bu dağdan, bu adadan aşağı inmeliydim, yoksa her bir hayati parçam yok olacaktı.

İçeride saray mensupları telaşlıydı. Giriş merdivenlerinin başında durdum, yaralı elimi göğsüme dayadım ve tırabzanın üzerinden onları izledim. Tören odasının merdiven boşluğundan yükselip salonun ortasında toplandılar. Kralların kavgasını, sanki yağlı bir yemek yemişler gibi, cam gibi gözlerle ve al al olmuş yanaklarla anlatıyorlardı. Bu adamlar tarafından eğlendirilmek onlar için kolaydı, aralarında ezilme tehlikesi yaşamıyorlardı.

Yanaklarımdaki kan kurumuştı ve kendimi gergin hissediyordum. Yıkanmam gerekiyordu.

hemen elimi sarar, sonra da Agatha'yı bulurdum. Ona her şeyi anlatacaktım. Nişanlandığım konusunda başından beri haklı olduğunu kabul edecek, bir çıkış yolu bulmama yardım etmesi için ona yalvaracaktım.

Nefes sesleri ve mırıltılar geldi. Zırhlı adamların şakırtıları. Bir kez daha tırabzanın üzerinden dışarı baktım. Varya Kralı ayin odasından çıkmıştı. Merdiven boşluğunun kapısında duruyordu, soluk paltosuna kanım bulaşmıştı, bir gravür gibi sert görünüyordu. Tüm salon saygıyla, korkunç bir şekilde hareketsiz kaldı.

Kıskançlık içimi parçaladı.

Bir odaya sadece girerek onu susturabilir, ses çıkarmadan huşu ve korku uyandırabilirdi. Nemea'nın barbarlığı karşısında benim gibi boyun eğmemişti. Onun farklı bir şey olduğu, Nemea ve Evander'den daha büyük bir şey olduğu ne kadar da açıktı. Hayır, Varya Kralı'nın büyüklüğü içinden fişkırıyor, tamamen kendisine ait bir kaynaktan besleniyordu.

Berraklık beni vurdu, bir şimşek gibi parlaktı. Omurgamı dikleştirdi ve çenemi yukarı kaldırdı.

Linum Kalesi'nden çıkmak için yardımına ihtiyacım olan Agatha değildi. Varya'nın kralıydı.

Kral Theodore yavaş adımlarla salona girdi ve kalabalık onun geçmesine izin vermek için bir taşın etrafındaki su gibi yarıldı. Odası benimkiyle aynı kattaydı ve eğer Nemea'yı biraz olsun tanıyorsam, onu kalenin sunduğu en kötü konaklama yerlerine yerleştirirdi. Kuzeydoğu köşesinde, istiflendikleri günden beri rüzgârların tacizine uğramış, ufalanan dış taşlarıyla küçük, cereyanlı bir oda.

Muhafızları tarafından kuşatılan Theodore merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Her hareketi kaslı bir zarafetle doluydu ve tepeye yaklaştığında bakışlarımız birbirine çarptı. Gözleri yuvarlandı ve ben sadece ne kadar şok edici görünmüş olabileceğimi hayal edebiliyordum. Siyah gelinliğimin içinde, koyu renk saçlarım rüzgârda savrulmuş, yanaklarıma kan bulaşmış, göğsüm korkunç çiller gibi dağılmıştı. Bana hâlâ tiksintiye yakın bir onaylamama duygusuyla bakıyordu ama bakışları yaralı elime kaydı, elimi koruyucu bir şekilde kendime doğru tuttum ve dolgun dudakları endişeli bir ifadeyle düzleşti.

Yardım edebilirdi. Evet diyebilirdi.

"Konuşabilir miyiz?" Benden uzaklaşıp kuzey kanadına doğru adım atmadan önce fısıldadım.

Bir ömür gibi gelen bir süre durakladı, ama sonunda isteksizce

Çenesini hafifçe salladı, sonra odasına doğru ilerledi. Vücuduna yayılan gerginliği, onu duman gibi takip eden kalıcı öfkeyi kaçırmadım. Nemea'nın her zaman söylediği her şeye sahipti -kibirli, onurlu ve haklı olarak öfkeli- ama Nemea'nın yaptığı gibi onu bu özelliklerinden koparmak istemiyordum.

Onları kullanmak istiyordum.

Altımdaki giriş yolunda bulunan kalabalık dağılmaya başladı. Bazıları avluya çıktı; bazıları taht odasına doğru toplandı. Yeni bacaklar gibi hissettiğim koridorda ilerledim. Dört Varian muhafızı en uzak kapıyı kuşatmıştı. Altın zırhları, yanlarındaki dar pencereden süzülen ışık havuzunda parlıyordu. Koridorun sonuna ulaştığımda, muhafızlardan biri içeri girmem için kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim." İçeriye belli belirsiz bir adım attım.

Küçük ocakta bir ateş yandı. Kapı arkamdan kapanırken menteşeler vınladı. Odada sadece bir yatak, ateşin yanında tahta bir sandalye ve Kral Theodore'un bana arkasını dönerek baktığı tek bir pencere vardı.

"Kapının yanında bir bez ve su var," dedi, sesi göğsünde derin, sıcak bir yankı yapıyordu.

"Ben iyiyim Majesteleri, teşekkür ederim." "Çabuk yıkanın. Ben beklerim."

İtirazımı geri çektim ve bezi sıktım. Yanaklarımdan pembe lekeler halinde çıktı. Bu eylemde, üzerime döktüğü kanı temizlememin emredilmesinde, kendimi neredeyse Nemea'ya yaptığım kadar önemsiz hissettiren bir şey vardı. Bu his çenemi sertleştirdi.

Temizliği bitirdim ve boğazımı temizledim.

"Konuş," dedi.

"Majesteleri, zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Hayır." Ellerini arkasına kilitledi. "Neden burada olduğunuzu anlatın."

Boğazımı tıkayan sinir yumağını yuttum. "Senden yardım istemeye geldim."

Uzun bir nefes verdi. "Seni Agatha gönderdi, değil mi?"

"Pardon?" Başımı salladım. "Hayır. Agatha'nın burada olduğumdan haberi yok. Beni neden göndersin ki?"

Sonunda döndü. Ateşin ışığı güçlü burnunu ve keskin yüzünü vurguluyordu.

Çenesinin ve elmacık kemiğinin çizgisine bakmaktan kendimi alamadım. Büyüleyiciydi, hatta öfkesi hâlâ etrafındaki havada kıvılcım saçarken daha da büyüleyiciydi. "Dün gece ziyafetten sonra bana geldi. Düğünden önce kaleden ayrılmanın şart olduğunu söyledi."

"Bilmiyordum," dedim. "Sana söyledi mi... nedenini açıkladı mı?"

Varya Krallığı huzurlu bir yerdi. Sirenler oradaki atadan kalma Varyalıları arasında yaşıyordu ama yine de Serafi topraklarında dururken birinin sırrımı bildiği düşüncesi beni dehşete düşürdü.

"Biliyordu. Ama senin bir Siren olduğunun ortaya çıkması beni hiç şaşırtmadı. Seni tanıdığımı söylemiştim."

Onun bu kayıtsız eminliği içimi kemirdi. Ona daha fazlasını sormak, nasıl olduğunu sormak istedim ama bakışları keskinleşti. O gözlerimin, burnumun, ağzımın şeklini incelerken ben hareketsiz kaldım. Bakışları bir nefes boyunca dudaklarımda oyalandı. Sonra bir nefes daha. Gözlerini dikmiş bakarken, uzak bir yere doğru kaydı.

"Majesteleri," dedim usulca, onu geri getirmeye çalışarak. "Agatha'ya ne cevap verdiniz?"

Gözlerini kırptırdı, sonra boğazını temizledi. "Mevcut düzenlemenizle ilgili birçok endişeme rağmen ona hayır dedim."

"Hayır." İçimde çirkin bir duygu kabardı. "Nedenini sorabilir miyim?" "Birincisi, ayrılmak istiyor gibi görünmüyordunuz."

"Bağışlayın ama ne istediğimi bildiğinizi nasıl iddia edersiniz?"

Derin bir kaş çatıldı. "Leydi Imogen, benim gözlerim var. Ve bu ikiliyi - gizli Siren ve avcısını- anlayamasam da dün gece ellerinizi nişanlınızdan uzak tutamadınız. Kaptan gecenin yarısını dudakları boynunuzdayken geçirdi."

Yanaklarımı ısıtan utanç duygusunu göremeyeceği kadar karanlık olması için dua ettim. "Kaptan ayrıca sabahın yarısını bana aramızda bir kan bağı kurmaya zorlama planlarını anlatarak geçirdi." Bunun üzerine dondu kaldı. "O ayın odasında elimi nasıl kolayca kestiğini gördün. Beni ne kadar düşüncesizce incitti."

Öfke içinde yeniden alevleniyor gibiydi. Öfkenin sıcaklığı gözlerini doldurdu. "Agatha bana burada kimliğinizin bilinmediği izlenimini bıraktı; ikiniz de bunu saklamak için büyük çaba sarf ediyorsunuz. Kaptan sizin ne olduğunuzu nereden biliyor?"

Bir elimi kalbimin kaburgalarına çarptığı göğsüme bastırdım. "O... dün geceye kadar bilmiyordu."

"Ziyafetten önce mi sonra mı?" "Sonra."

Sabrı taşı. "Bana açıkça nasıl bildiğini söyle."

Tereddüt ettim ve bana alaycı bir bakış attı. Bana olan kötü bakışının değişmesini bu kadar çok istemem beni şaşırtmıştı.

Bana doğru yürüdü ve o kadar yakınımda durdu ki göz göze gelmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Ya cevap ver ya da git."

"Yer değiştirdim," dedim aniden. "Onun önünde."

Şaşkınlık bakışlarını daralttı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bir Siren'in gücü denize bağlıdır. Ondan bu kadar uzakta değişmemelisin."

"I..." Gözlerim göğsüne kaydı. "Teninde... deniz tuzu vardı..."

Durakladı. "Teninde mi?"

"Evet. Ve ben... şey... tadına baktım."

"*Tadını aldın-*" Burnunun kenarını sıktı. "Sende hem onur *hem* de özenetim yok mu? Kanını özgürce veriyorsun ve şimdi de bu-" Benden uzaklaştı, dindar bir tavırla kendi kendine mırıldanıyordu. "Nasıl bir korkak Nemea'nın kaprislerine boyun eğerek burada kalır? İşi seni öldürmek olan bir adamla evlenecek kadar embesilsin."

Öfke içimi doldurdu, endişe verici ve sıcaktı ve kafamın içinde Nemea'nın sert sesini duydum. *Lanet olası Tanrılar tarafından kutsandığınızda iyi olmak kolaydır.* "Bu ne cüret!" Ellerimi göğsüne bastırmamak için yumruk yaptım. "Ben Nemea'ya aidim. Ne yapmam gerekirdi? Ona evlenmemeyi tercih ettiğimi mi söylemeliydim? Sizi reddeden bir tebaaya nasıl davranacağınızı söyleyin Majesteleri." Ama söylemedi. Ben devam ederken sessiz ve şaşkın gözlerle beni izlemekle yetindi. "Burada hayatta kalabilmek için kendimi büküm ve kırdım. Bunun nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazsınız-"

"Uzun zaman önce gitmeye çalışmalıydın."

"Evet," diye tersledim. "Denemeliydim. Ama *şimdi* deniyorum." Bakışlarını tuttum. "Bana yardım edecek misin?"

Gergin, ağır bir sessizlik içinde durduk, nefeslerimiz hızlandı ve birbirine karıştı. Sonra sinirli bir homurtu çıkardı. "Elini ver bana."

"Özür dilerim?"

"Şu kesiği kapatmama izin ver."

Oyulmuş avucuma baktım. O kadar kızmıştım ki bunu unutmuştum ama o unutmamıştı. Büyük Tanrı Panos'un yaşam üzerindeki gücüne sahipti.

büyümek ve iyileşmek için. Yavaşça, gözlerim ona kilitlenmiş halde yaralı elimi uzattım. "Senden istediğim yardım bu değil."

"Biliyorum." Parmakları cereyanlı odanın sıcaklığına göre inanılmaz derecede sıcaktı. Güçlü ama nazik bir dokunuşla kesiği inceledi. "Derinmiş."

"Evet."

"Burada çok fazla yara dokusu var." Sesindeki öfke azalmıştı ve geriye sadece gerginlik kalmıştı. "Başka bir yara izine dönüşmesini engelleyemem. Özür dilerim."

Hiç bu kadar içten bir özür almamıştım. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak dikkatlice konuştum. "Zarar görmeyeceğimi düşünecek kadar embesil değilim Majesteleri. Bir yara izi daha nedir ki?"

Ellerinde bir sıcaklık oluşmadan önce bana hızlı ve meraklı bir bakış attı. Güneş gibi bir sıcaklık, içinden geliyordu. Nefesimi tuttum ve yaranın etrafındaki kırmızı etin yatışmaya başlamasını izledim. "Bu bir savaş başlatır," dedi, yarama odaklanmıştı. "Eğer Nemea kaçmana yardım ettiğimi öğrenirse."

Yavaş yavaş derim birbirine yapışmaya başladı. Soluk, etli bir dantel ağı gibi, içime akıttığı ısı yayıldıkça birbirine daha da yaklaşan dikişlerini izlerken sığ bir nefes aldım.

"Bağışla beni," dedim, sesim onun bakıcılığından nefes nefese çıkmıştı, "ama ikiniz arasında barışı sağlamaya pek niyetli görünmüyorsun. Her hareketiniz, her sözünüz kışkırtıcı oldu. En başta buraya gerçekten neden geldin?"

Çenesi gerildi ve yaptığı işi kontrol etmeyi bitirdi. Yara, avucumdaki eski yara izlerinden oluşan tümsek boyunca ince beyaz bir dikiş haline gelmişti. Sıcak elleri avucumun üzerinde kaldı. "Tahmin ettiğin gibi, buranın durumunu kendi gözlerimle görmeye geldim. Serafın dehşetini görmek için. Nemea'nın ne kadar zalimleştiğini görmek için." Sonunda, yavaşça beni bırakırken parmaklarındaki nasırlar kaşınıyordu. "O adama karşı derin bir nefret besliyorum."

"O zaman beni ondan al."

Bakışları benimkilere
kaydı.

Sözcüklerim çaresizce bir nefeste yuvarlandı. "Kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyi kaybetmek kadar onu incitecek bir şey olamaz."

"Benim korkum da bu." Başını salladı ve bana bir kez daha o tuhaf, uzun bakışını attı. "Korumam gereken bir krallığım var. Bir savaş onu tehlikeye atar."

"Onun zalimliğine ilk elden tanık olmaya geldin ve sonra bu konuda hiçbir şey yapmadın mı? Leucosia'da burada olan korkunç şeyleri değiştirebilecek güce sahip biri varsa, o da sensin."

Theodore bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Bir şeylerle boğuşuyor gibiydi, uzun bir süre gözlerini kapadı. Bana tekrar baktığında yüzünde ıstıraba benzer bir ifade vardı. Rahatsız edici yumuşaklıktaki sözlerini acıma kaplamıştı. "Seni küçültmek için çok iyi bir iş çıkardı."

Bu beni çok üzdü. Kendimi çıplak, hasta ve utanmış hissederek ve bunu saklamak için mücadele ederek karşısında durdum.

Küçük pencereye doğru ilerledi. "Sana yardım göndereceğim. Yarın gidiyorum, düğününüz için kalmak gibi bir niyetim yok. Eve döndüğümde seni Seraftan kurtarmak için bir plan yapacağım. Ama bu zamanımı alacak. İşin içinde ben varmışım gibi görünmemeli."

"Zamanım yok." İyileşmiş elimi kıvırdım, tırnaklarım avucumu kesiyordu. "Düğün yarın akşam. Sen bana yardım gönderene kadar Kaptan Ianto bizi çoktan bağlamış olacak. O zaman onu nasıl bırakacağım?"

Kan lekeli ceketini düzeltti ve sanki bir zırh giymiş gibiydi. Burnunun hizasından bana baktı. "Bu tür bağları koparmak için cereyanlar var." Yüz hatları krallara yaraşır bir sertliğe büründü. "Cömertliğime verilecek en uygun karşılık 'Teşekkür ederim Majesteleri'dir."

Geri çekildim. "Bana acı çekme fırsatı verdiğiniz için size teşekkür etmemi bekliyorsanız, Kral Nemea'dan farkınız yok demektir, *Majesteleri*." Onun irkilmesi beni tatmin etti.

Kapıyı kırarak açtım ve duvara çarpmasına izin verdim. Yolumu kesen muhafızlardan birine "Çekil," diye bağırdım. Panik boğazımı tırmaladı, nefesimi kesti. Agatha'nın odası alt kattaydı. Ona ulaşana kadar kendimi tutabilirdim ama Kral Theodore'un odasından koridora doğru ilerlerken bocaladım.

Nemea'nın uğursuz siyah zırhlarını giymiş iki muhafızı odamın kapısının önünde duruyordu. Sadece alt yüzlerini gösteren miğferler giymişlerdi. Çenesi kırmızı lekeler ve yara izleriyle kaplı olan muhafızlardan biri beni görünce diğerini dirseğiyle itti. "İşte orada."

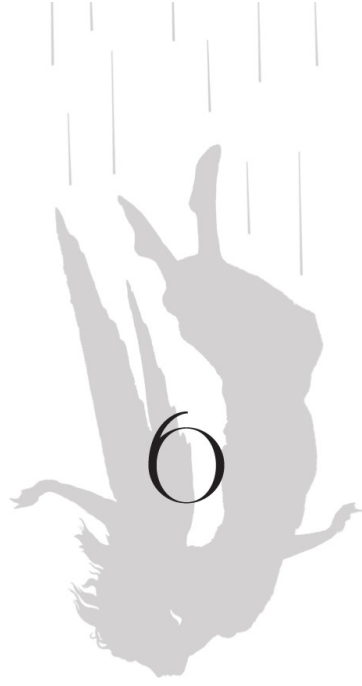
Yaşlı muhafız bana hızlı bir yarım selam verdi. "Odanıza, leydim."

"Bana emir vermeye hakkınız yok." Kalbim hızla çarparken bile otoriter bir şekilde konuştum. "Ben kralın muhafızıyım."

"Artık kaptanın leydisisin," diye mırıldandı çukur suratlı asker çocuk. "Ve döndüğünde o odada olmazsan hayatımı cehenneme çevirecek."

"Kendi evimde tutsak olmayacağım." İlerlemeye devam ettim, ama o tek bir kolunu uzatıp beni kucakladı. Beni açık kapıya doğru kaldırırken bağırdım. Kargaşasızca halımın üzerine bırakılmadan ve içeri kapatılmadan önce çırpındım ve pençeledim. "Bunun için krala derini yüzdüreceğim." Ben kapıya vurdukça kapı çerçevesi içinde tıkırdadı.

"Affedin beni leydim." Muhafızın sesi ağır meşenin içinden pişmanlık duymuyordu. "Kaptanın emirleri."

Bütün öğleden sonra muhafızlar kapımı tutarak geçti. Kimse içeri girmedi. Ne Agatha, ne de Evander.

Yüzümü soğuk suyla ovduum. Saçlarımı yıkadım ve temiz bir kombinezon ve sabahlık giydim. Bütün bu süre boyunca nasıl kaçabileceğimi düşündüm. Belki de kaleyi keşfeden meraklı bir kızken keşfedemediğim geçitler vardı. Kaçırdığım karanlık ve dolambaçlı tüneller beni dağın eteklerine götürebilirdi. Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, odamdaki duvar halılarının arkasında hiçbir gizli kapı bulamadım. Asılı elbiselerimin arkasında örümcek ağlarıyla kaplı koridorlar yoktu.

Güneş batmaya başladığında, yatağımın üzerine yayılıp tavana bakarken midemde korkunç bir çene genişledi. Umudum yavaşça içine kaydı, yutuldu.

Üç hızlı vuruş geldi. Dimdik oturdum. Çürük yüzlü asker kapımı açtı ve Agatha içeri girdi. Saçları dağınık ve yabaniydi, siyah bukleler solgun yüzünü çevreliyordu. Elinde yanan tek bir mum vardı. "Sönene kadar kalmama izin var."

Onu görünce boğazım düğümlendi, bu yüzden başımı salladım ve yanımdaki yatağı okşadım. Elbisesi buruşmuştu ve örgü şalı sıkıca çekilmişti.

dar omuzlarının etrafında. Sessizce yürüdü, masamdan bir kitap aldı ve yatağımın ayak ucuna koydu. Üzerine mumu yerleştirdi, sonra da yatak perdelerini kapattı. Yatağa tırmandı ve yanıma uzandı. İkimiz de konuşmak için kapı kapanana kadar bekledik.

"Kral Theodore benimle konuşmaya geldi," diye fısıldadı Agatha.

Gözlerime öfkeli yaşlar doldu. "Sana embesil olduğumu mu söyledi? Bir korkak olduğumu ve tüm bunların benim suçum olduğunu-"

"Şşşt." Agatha yaklaştı, parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırdı. "Hayır. Bana konuşmanızı anlatmaya geldi. Ve seni dışarı çıkarmak için bir plan üzerinde çalışacağını söyledi."

Başımı salladım. "Bunun zaman alacağını söyledi. Zamanım yok."

Agatha kendinden emin bir tavırla, "Seni çıkaracak," dedi. "Ona güveniyorum."

"Bana nedenini söyle." Uzandığım yerden ona baktım. Küçük kozamızın etrafındaki ateş ışığı titriyordu. "Onu sadece bir çocuk olarak tanıyordun. Sen onun mürebbiyesi olduğundan beri kesinlikle değişti. Artık gösterişli, ukala bir kral oldu." Agatha elimi sıktı, ben de sustum ve sonra sessizce, "Onu bırakıp buraya nasıl geldin?" diye sordum.

Agatha tereddüt etti. "Kralı, yani prensi tanıdığımda o yedi yaşlarındaydı. Ben sadece on altı yaşındaydım ve kralın muhafızlarından genç bir askere aşık oldum." Sertçe yutkundum. "Bir süre sonra kan bağı kurmaya karar verdik. Gizlice. Bir gece ateşin önünde sadece ikimiz vardık." Hatırladıkça sesini melankoli kaplıyordu ve alevlerin aydınlatığı anıyı zihninde görüp görmediğini merak ettim. "Ama Kral Athan, yani Theodore'un babası bunu öğrendiğinde, aramızdaki bağı koparılmasını emretti."

Onu daha iyi görebilmek için döndüm. "Koptu mu? Ama birbirinizi seviyordunuz."

"Keşke aşk bir kralın iradesini yıkmak için yeterli olsaydı." Nefes nefese kaldı. "Daha sonra oradan ayrıldım ve Serafa geldim. Yelken açtığımda Nemea'nın Sirenleri avlamaya başladığı haberi henüz yayılmamıştı."

"Anlıyorum." Başımı elime yasladım. "Onu hâlâ seviyor musun? Askerini."

"Bu neredeyse yirmi yıl önceydi Imogen."

"Sen seviyor musun?" Başımı hızla salladı ve göz göze gelmeyince gülümsedim. "Müstakbel kocam beni bir yatağa ya da direğe bağladığında ve artık bir hizmetçi tutmama izin verilmediğinde, umarım burayı terk eder ve onu bulmaya gidersin."

"Imogen." Bana kaşlarını çatı. "Theodore'u tanıyorum. Yardım edecektir."

"Çocukken de buyurgan mıydı, yoksa bu nitelik büyümek için zamana ihtiyaç duyduğu bir şey mi?"

Agatha homurdandı. "Tatlı bir çocuktu." Bana yan gözle baktı. "Yine de sürekli küp şeker için sızlandığını hatırlıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "İğrençti."

"Imogen." Agatha'nın sesi alçak ve kasvetli bir hal aldı. "Varya'dan duyduğum haberler onun ne kadar cömert bir hükümdar olduğuna dair hikâyelerle dolu. Özüne kadar görevine bağlı."

Kaşlarımı çattım. Linum Kalesi, Helris Limanı'ndan ve ona bağlı Stowand kasabasından epey uzaktaydı. Agatha'nın Varya ve kralı hakkında aldığı bilgiler kalenin çok dışından geliyordu. Takımadaların geri kalanından gelen yazışmalar düzensiz ve güvenilirmez bir şekilde geliyordu. "Bunu sana kim söyledi?"

Agatha'nın kalkık burnu buruştu ve yanakları kızardı. "Neden sordunuz?"

"Bu sadece ilginç ve çok özel bir ayrıntı, *'özüne bağlı görev'*" dedim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Eliyle soruyu geçiştirdi. "Dostlarım bana mektup gönderir." "Varya kralı hakkında mı?" Yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı. Oturdum. Yukarı çıkarken. "Bu senin askerin, değil mi? Hâlâ sana yazıyor mu?"

Agatha ürperdi. İki elimi de avuçlarının içine aldı. "O burada. O artık Theodore'un komutanı."

"Burada mı? Onu gördün mü?"

Agatha başını salladı, yüzünde yumuşak ama savaşçı bir ifade vardı. "Onun da yardım edip edemeyeceğini sordum ama... Şu anda olmaz. Bu çok tehlikeli. Lütfen, *lütfe*n Kral Theodore'un söz verdiği şeyi kendi zamanında yapacağına güvenin."

"O zamana kadar Evander'a bağlanmış olacağım." Sesim titriyordu. Kaçma umudu parmaklarımın arasından su gibi kayıp gidiyordu. "Gitmek için çok geç olacak. Ya o 'planını' uygulamaya koyduğunda ben çocuk sahibi olursam? Ya bir cesetten başka bir şey değilsem?"

"Dur." Agatha'nın iri gözleri gümüşü bir yaşla doldu. "Ölü Kaptan'a hiçbir faydan dokunmaz. Ve çocuğun olmayacak, bundan emin olacağım. Birkaç ay, Imogen. Birkaç ayı birlikte atlatabiliriz, değil mi?"

Gözlerim irkilerek kapandı. "Olduğumdan çok daha güçlü olduğumu düşünüyorsun." Kendimi kaybetmeden önce ancak bu kadar eğilebilirdim.

Agatha kollarını bana doladı ve bizi tekrar yastıkların içine soktu. I

O zaman kendimi ağlamaya bıraktım. Derin, yas tutan türden bir ağlama. Tekrar konuştuğunda ancak hıçkırarak nefes alabiliyordum.

"Bir gün," diye fısıldadı, parmakları nemli saçlarımda oynarken, "dolu dolu bir hayatın olacak. Eğer istersen bir evin olacak. Ve bu taşlardan, dağlardan ve gökyüzünden daha fazlasını göreceksin. Denize ilk dokunduğunda ben de yanında olacağım. Ayak parmaklarının arasında kumu, dilinde tuzlu suyu hissedeceksin ve tahmin edemeyeceğin kadar çok sevinç duyacaksın. Söz veriyorum."

Öylece oturduk, mum kendi kendine sönene kadar yatak perdeleri üzerinde titremesini izledik. Agatha gitmeden önce alnımdan öptü. Karanlık zift gibi yoğundu, ben de şişmiş gözlerimi kapattım ve uyanıklık ile uyku arasında gidip geldiğim yatağa gömüldüm; etrafımdaki çarşafların deniz köpüğüne, ağzımdaki gözyaşlarının dalgalara dönüştüğü liminal bir boşlukta.

Saatler yavaşça geçti ve beni sessiz gecenin ortasına sürükledi. Koridordaki muhafızların mırıldanma ve ayak sürüme sesleri nihayet kesilmişti. Acaba gitmişler miydi, yoksa uyumaya mı dalmışlardı? Yatak perdesini geri çektim, ayaklarımı yere vurdum ve parmak uçlarımda sürünerek kapıyı dinledim.

Kulaklarımda sadece kan uğultusu vardı ama uzun bir süre öylece durdum, nefes alıp almadığımı, herhangi bir ses duyup duymadığımı dinledim. Sonunda elimi kapı tokmağına koydum-

Ve dondu.

Merdivenlerde botlar vardı. Ağır ayak sesleri, çok aşağıda, ama yaklaşıyorlardı. Sonra çok sayıda bot, askerlerin yaptığı gibi hep birlikte yükselmeye başladı. Geri çekildim ve tam kapım gıcırtyla açılırken kendimi yatağa attım.

"Aşkım, uyan." Evander usulca konuştu. Üzerimde bir mum tutuyordu. "Benimle gel."

Gri gömleği kırış kırıştı ve düğmeleri çözülmüştü. Yanaklarında sarı saçlar vardı ve alnı terden ıslanmıştı. Yüzünün hatları ışıktaki tuhaf görünüyor, yüzünün kıvrımlarına dalgalı gölgeler düşürüyordu.

kafatası derisinin altında. Ne yaptığını sormak için ağzımı açtığımda tek parmağını dudaklarına götürerek beni susturdu. Elimi tuttu ve ayağa kalkmam için beni çekti.

Sabahlığının bağlarını çekiştirirken, "Çıkar şunu," diye fısıldadı.

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum. "Ne istiyorsun-" Işık, kolunun altına sıkıştırılmış ince, kavisli bir borudan parlıyordu. "Nedir o?"

O cevap vermeden önce tuzlu havadan bir dal burnuma doldu ve tam olarak ne taşıdığını anladım: sifon. Bir Siren'i idam etmeden önce yer değiştirmeye zorlamak için kullandıkları şey. Askerlerinin ayak sesleri koridoru doldurdu. İş başındaki karıncalar gibi, her biri iki kova su taşıyarak odama girdiler.

Deniz suyu.

Deniz ve ben hiç karşılaşmamıştık -gerçek anlamda değil- ama bunu biliyordum. Kanımda ve kemiklerimde vardı. Ondan yapılmıştım ve ona dönecektim.

Evander'in adamları soyunma odama girdiler. Kovalarını küvetimin içine boşaltırken çıkardıkları şıpırtı, şıpırtı, şıpırtı tenimi karıncalandırdı. Gelmeye devam ettiler, en az bir düzine kadar vardılar ve ben hâlâ sersemlemiş bir şekilde onları izliyordum.

Evander mumu yere bıraktı ve belimdeki bağlarla uğraştı, sabahlığı omuzlarımdan aldı, böylece sadece ince kombinezonumu giydim. Sifonu eline aldı. Yüzünde kararlılık okunuyordu; yumrukları yuvarlak, çenesi dikti. Soyunma odamın kapısına doğru ilerledi. "Gel."

"Gelmek istemiyorum."

Evander adımlarının ortasında durdu, gözleri tehditle doluydu. Adamları salona doğru geri dönüyorlardı. "Rahatladınız," dedi onlara sessizce. "Gidin." İtaat ettiler. Kapı gürültüsüzce kapandı ve Evander sürgüyü kaydırды.

Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Bana öyle bakma." Sifon donuk bir pırıltıyla yün halının üzerine düştü. "Sakın bana senden iğreniyormuşum gibi bakmaya *cüret* etme."

İçimde bir şeyler koptu, öfkem onu tıkamaya çalıştığım yerden çıktı. "Seni iğrendiren *benim*. Bunu bana bakışında görüyorum, bana dokunuşunda hissediyorum." Tuzlu hava şimdi odanın içinde süzülüyor, aramızda kıvrılıyordu. Derin, titreyen bir yudum çektim ve göğsümde bir şey titreşti. Koparılmış bir tel. "Muhtemelen sevemezsin

Bana. Beni incitmeye o kadar isteklisin ki-"

"Bağlanmamız bunu düzeltecek," diye kustu.

"Düzeltemeyecek. Sadece beni koruman için seni zorlayacak." Sözlerim sert ve hızlıydı. "Bu beni ya da senin kızgınlığını değiştirmeyecek. Ben neysem o olacağım ve sen sadece mutsuzluğu bileceksin çünkü kalbinde... Kalbinde beni öldürmek istiyorsun."

Kehribar rengi gözleri irileşti, kaşları çöktü. Gergin ve sessiz, sifonu almak için eğildi ve sinsi adımlarla bana doğru geldi. Göğüslerimiz birbirine değince durdu. "Ölmeni isteseydim, aşkım, ölmüş olurdun." Bir elini saçlarıma doğru kaldırıp yumruğuyla kavradığında omurgamdan aşağı mide bulandırıcı bir ürperti düştü. "Seni çok uzun zamandır seviyorum. Biliyor muydun? Krala seninle evlenmek için yalvarmadan çok önce. Sana dokunmadan çok önce." Başını iki yana salladı. "Beni şok ettin, evet, ama Eusia kendi garip yöntemiyle bana seni vererek dualarıma cevap verdi. Damarlarımdaki kanın beni dokunulmaz kılacak. Hiçbir Siren cazibesi tehdit oluşturmamayacak. Adamlarım bana bir tanrıymışım gibi bakacak." Dudaklarını şakağıma bastırdı, tenime karşı konuştu. "Bunun için sana asla kıyamam Imogen."

Bağırsaklarımın kabarması bana düşüyormuşum gibi hissettirdi. Aşağı, aşağı ve tüm varlığım çarpmanın yakın olduğunu biliyordu. Ona dokunmak iğrenç hissettiriyordu ama kollarımı boynuna doladım ve bunun düşüşümü durduracağını umdum. "*Lütfen.*" Ağzım kulağındaydı. "*Lütfen yapma.*"

Yanağıma doğru verdiği sıcak bir nefes tek cevabı oldu. Bu bir özür değildi. Pişmanlık ya da pişmanlık da değildi. Bu bir hayal kırıklığı nefesiydi, çünkü ben onun görebildiğini göremiyor ve anlayamıyordum - bu ikimiz için de en iyisiydi. Eğildi, tutuşumu kırdı ve bir kolunu kalçamın altından geçirdi. Agatha gibi minyon değildim. Uzun boyluydum, kaslarım iyi şekillenmişti. Belim dolgun kıvrımların arasına sıkışmıştı ama Evander beni bir çocuğun kaldırabileceği kadar kolay kaldırabiliyordu. Beni omzuna aldı ve soyunma odamın eşiğinden geçirirken sıkıca tuttu.

"*Hayır.*" Yumruklarımı onun sert sırtına indirdim. "Beni *yere bırak.*"

İçerideki hava yoğun ve tuzluydu. Evander beni ayağa kaldırırken havayı içime çektim. Yanımdaki küvette bulunan deniz suyu, askerlerden birinin geride bıraktığı yağ lambasının zayıf ışığında parıldıyordu. Yalnız olsaydım, suyun beni kırılgan değil de korkutucu hissettirmesini arzulayarak kendim de içine girerdim.

"Bunu hak ediyorum, Imogen." Beni döndürürken parmakları kollarımı ısırdı. O

kombinezonumu kaptım ve arkasını yırtarak açtım, belime kadar inerek kanatlarım için yer açtım. Panik zihnimi tıkadı. Uzunlarımı dondurdu. Çıplak omzumun üzerinden konuşurken vücudu sırtımda sıcaktı. "Sirenlerin boğamadığı kaptan ben olacağım ve sen de burada, içgüdülerinin seni lekeleyemeyeceği bir yerde güven içinde yaşayacaksın."

O anda içgüdülerim harekete geçti. Kolumu geriye savurdu, parmaklarımı bir pençeye dönüştürdü ve bedenimi fırıl fırıl döndürdü. Tırnaklarım bir kavis çizerek alnını sıyırdı, sonra gözünün alt kapağına takıldı. Güneşten kızarmış yüzünde yırtılmış deriden çizgiler yükseldi. Bir damla kan kirpiklerinden kıpkırmızı bir gözyaşı gibi süzüldü.

Kenetlenmiş dişlerinin arasından hırladı ama bana vurmadı. Onun yerine, iri kollarını benimkilere doladı ve yanıma sabitledi. "Yakında bitecek." Sonra ayaklarım yerden kesildi. Beni geriye, tahta küvetin kenarına doğru yatırdı. Beni suyun içine bıraktığında nefes nefese kaldım. Soğuktan ya da omurgamın ahşap tabana çarpmasından değil, beni nasıl yaktığından.

Paniğim dağıldı. Sanki milyonlarca küçük diş içimi, sinirlerimi ve kemiklerimi kesiyordu. İliklerime kadar.

Suyu ait olduğu yere götürüyordu.

Evander kavisli boruyu küvetin içine, ayaklarımın yanına yerleştirip dudaklarını açıkta kalan ucun etrafına koyduğunda bile etrafımdaki her şey kayboldu. Deniz içinden akmaya başlayana kadar emdi, sonra tükürdü. Güçlü parmakları ensemeye saplandı ve beni sifonun ucuna doğru çekti. Metali dudaklarıma keskin bir şekilde değiyordu. Sıvı çeneme döküldü.

Parmakları yüzüme saplandı. "Ağzını aç."

Her şeye rağmen onu tatmak istedim. Onunla dolup taşmak. Sıkışmış çenemi çözdüm. Boru alt dişlerime battı, sesi kafatasımda yankılandı. Tuzlu su dilimin üzerinden, boğazımdan aşağı aktı ve ciğerlerimi doldurdu. Ağırлаştılar, göğsüm genişledi. Gözümü kırpmadım. Hareket etmedim. Sadece ona baktım.

Evander'ın yüzünü korku kaplamıştı. "Imogen?" Gözleri üzerimde geziniyor, içime sığmayan suyun ağzımdan çıkıp göğsümden aşağı süzülüşünü izliyordu.

Boğulmak yakmalıydı ve ben de bunu bekledim ama boğulamayacağımı hatırladım. Hissedebildiğim tek şey kaburgalarımın arasındaki o garip koparma hissiydi. İçimin tam merkezinde öfkeli bir sıcaklık canlandı. Büyüdü ve

büyüdü ve büyüdü, ta ki içimde bağlı olan şey sadece bir tel gibi titreşmekle kalmadı, bir damar gibi nabız gibi attı. Bir atardamar gibi ve çamurlu, yağ gibi bir gücü, siyah ve hastalıklı bir şekilde bağırsaklarıma akıttı.

Vücudumda magma gibi yuvarlandı ve ısı sırtıma çarptığında kanatlarım derimi yırtarak açıldı. Tırnaklarım siyah uçlu pençelere dönüştü.

Akan gücün uğultusu arasından o kadar yumuşak bir ses geldi ki, hayal ettiğimi sandım. Suyun kelimeleri zayıf ve uzaktı, kulağımın kabuğunun etrafında fısıldayan bir esinti gibiydi, duyulmak için savaşıyordu.

İşte buradasın, sevgilim. Çok uzun zamandır bekliyordum.

Sarsıldım. Bakışlarım Evander'e kaydı. Küvetin yanında diz çökmüş, yaşlarla çevrili gözlerindeki rahatlamayla beni izliyordu. Sifonu dudaklarımın arasından çıkardı ve diğer eliyle kalçasında asılı duran kavisli hançeri kavradı. Beni geçen seferki gibi derin bir şekilde kesip açacak ve kendisine zincirleyecekti.

Hayır, hayır, hayır.

Bunu düşününce içimdeki nabız bembeyaz atmaya başladı. Sonra Evander aniden hareketsiz kaldı, gözleri düştü ve kasları gevşedi. Tuttuğu hançer elinden kaydı. Yere düşerken küvetin kenarına çarptı. Göğsümün derinliklerinden gelen suyu kustum ve sanki emir almış gibi Evander ayağa kalktı, bir bacağına kaldırdı ve küvete adım attı.

Kan kulaklarımda çılgılık attı; karnımdaki karanlık nabız gümbürdedi. Özüm etimin ve kemiğimin dışına kaydı ve Evander'ın suya batışını izledi. Dar küvete göre iriydi ama vücudunu benimkinin üzerine getirmeyi başardı ve kolunu kanatlı sırtıma doladı. Saygıyla gözümün altına bir öpücük kondurdu.

Zihnimin karanlık bir köşesinde, benimle içeri gelmesinin tuhaf olduğunu düşündüm. Hançerini düşürmüştü. Tüm vücudu üzerimde yeni bir ceset gibi kaskatı kesilmişti ama nefesleri gelmeye devam ediyordu. Sıcak dalgalar gibi ağzımın üzerinde dalgalanıyor, içeri giriyor, sonra tekrar dışarı çekiliyorlardı.

Bir Siren'in alanı rüzgâr ve denizdi ve onun nefesleri bile benimkiler gibiydi.

Ben de onları aldım.

Dudaklarımdaki parçadan, göğsünde hiçbir şey kalmayana kadar havasını çektim. Başını suyun hemen altına eğip göğüslerime yasladığında yüzü kızardı. Onu boğma arzusu beni ele geçirdi. I

göğsünün tıpkı benimki gibi dolmasını istedim ve bunu dilediğimde deniz kokulu bir nefes çekti. Burnu ve ağzı sularla doldu. Suyun izlediği yolları biliyordum, içinde biriktiğini hissediyordum.

Ağır bedeni benimkine doğru seğirdi.

Kalbinin atışları yavaşladıkça, içimdeki nabız gibi atan akım da yavaşladı. Yavaşladı, durdu. Beni tok hissettirdi ama doyumadı. Şimdi böyle bir kontrolü, böyle bir *gücü* tattığıma göre, Evander'ın buna neden bu kadar aç olduğunu anlıyordum. Suya batmış ve gevşemiş haldeyken aklım tamamen bana döndü.

Soyunma odam sessizdi, fener ışığı sabitti. Evander'ın ağır omzunu ittim. "Hayır." Panik içimi parçaladı. "Tanrılar, hayır."

Bir an için boğulmayı diledim. Ağırlığının beni altına almasına izin verirdim ve derin derin içerdim ve gözlerimdeki ışık kararmadan önce, sanki gerçekmiş gibi, her zaman özlemini çektiğim her şeyi görürdüm.

Evander'ın bedeni bir şekilde ağırlaştı, kaburgalarımı büktü ve beni pastoral ölümümün hayalinden çekti.

Beni bekleyen ölüm çok daha kötü olacaktı.

Dişlerimi sıkarak Evander'in ölü ağırlığına karşı koydum. Zihnim Kral Nemea'nın muhafızlarının misilleme olarak bana yapacakları korkunç şeylerle doldu. Bir tehdidi sona erdirmiş ve sayısız yenisini davet etmişim. Kral Theodore'un sesi kafamın içinde yankılandı-

İşi seni öldürmek olan bir adamla evlenecek kadar embesilsin.

Küvetteki su Evander'in açık, görmeyen gözlerine kadar geldi. Patlamış damarlar, karda kan izleri gibi beyazlara dikilmişti. İçimi bir bulantı kapladı. Omzunu bir kez daha ittim, altında dönerek kendimi dışarı atmaya çalıştım. Bu çaba beni nefes nefese bıraktı, küfrettirdi ama vücudumu küvetin kenarından soyunma odamın zeminindeki yumuşak halıya sıyrana kadar durmadım.

Deniz suyu vücudumdan aşağı kalın damlalar halinde akıyordu. Yırtık kombinezonum üzerime yapışmıştı, dökülmeye hazır soluk ikinci bir deri gibi. Saçlarım siyah ipler gibi omuzlarımdan sarkıyordu. Evander'in dar küvetin içinde iki büklüm olmuş ve irileşmiş bedenine baktım ve birden Varya'nın iyi, asil ve adil kralının benim hakkımda ne düşüneceğini umursamadım. Yeni oluşan tek düşüncem yaşamak istediğimdi ve bunu sadece o sağlayabilirdi. Bana yardım etmeyi çoktan reddetmişti ama başka bir yol daha vardı.

İlkel bir kararlılıkla hareket ettim. Kanatlarımın alışılmadık ağırlığı dengemi bozdu ve odamın kapısına doğru sendeleyerek yürüdüm. Bu saatte salondaki neredeyse tüm meşalelerin yağı bitmiş olacaktı ama küçük bir kızken kalenin içinde gizlice geçirdiğim onca gece boşuna değildi. Salonun sonuna ulaşmak için kaç adım atmam gerektiğini ezbere biliyordum.

Evander'ın adamları itaat edip kapımın önündeki yerlerini boşaltmışlardı ama koridorun kuzey ucundan yumuşak zırh şakırtıları, Kral Theodore'un muhafızlarının mırıltıları geliyordu. Yanında altı kişi getirmişti. Kral Nemea'yla birbirlerinden ne kadar nefret ediyor göründükleri düşünülürse, en azından yarısının nöbet tutarak uyuyacağını varsaymak yanlış olmazdı.

Bu, koridorda onlara doğru aceleyle ilerlememi engellemedi, giderken su püskürtüyordum.

Beni ele geçiren gölgeli, korkunç gücü nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu - hatta beni ele geçirmiş olması bile mümkündü. Evander'ın nefesini çalmaktan başka ne yaptığımı hatırlayamıyordum ve gücümün Theodore'un adamlarını da aynı şekilde uysal yapacağını umarak panikle dua ettim.

Pencereden bakıldığında ay gökyüzünde şişmiş ve parlaktı. Işığı pervazın üzerinden cıva gibi damlayarak muhafızları aydınlatıyordu. Üç kişilerdi. En yakınimdaki homurdandı ve yaklaştığımda kılıcına uzandı. Bir sonraki anda vücudu gevşedi. Bu sefer hissettim.

-Boğazımdan bir balıkçının oltası gibi fırlayan sessiz, ateşli bir yem. İkinci muhafız hülyalı bir şekilde koridorun diğer tarafına doğru sendelerken, üçüncüsü kapıyı açtı ve Kral Theodore'un odasına girmeme izin verdi.

Menteşeler çıldırtıcı derecede gürültülüydü, kapı kapanırken inliyordu. Kral Theodore uyanmadı. Ateşi kor haline gelene kadar yanmıştı ve uyuduğu yatağın üzerine derin gölgeler ve paslı bir ışık gönderiyordu.

Şiltenin üzerine hoşgörülle yayılmış, çok iri görünüyordu. Bir kolu başının üzerinde bükülmüştü; diğeri göğsüne dayanmıştı. Uzun bacağı yorganın altından sıyrılarak bana altın sarısı tenini ve mükemmel çizilmiş bir baldırın, güçlü bir dizin, kaslı bir uyluğun üzerindeki koyu renk saçları gösterdi. Üzerinde beyaz bir uyku tişörtü vardı ve başka hiçbir şey giymemiş gibi görünüyordu. Bir adım daha yaklaştım ve sığ, eşit nefes alışını seçebildim. Çenesinin çizgisini, dolgun dudaklarındaki kısmı inceledim.

Bunu çabucak yapacaktım; avucunu kesecek ve kendi kesik elime bastıracaktım. Bir kan bağı kurmak bu kadar basitti ama kendimi kıpırdamaya zorlayamadım.

Uykusunda o kadar yumuşak görünüyordu ki, ondan beklediğim tüm keskin açılar ve sert bakışlar yerini açık bedenine, somurtan ağzına ve narin nefeslerine bırakmıştı.

Bu yanılttı. Bunu düşünmek bile haince ve zalimceydi ama kendimi çelikleştirdim. Tek dileğim yaşamaktı. Evander'ın cesedinin bulunmasıyla aramda sadece saatler vardı. Benimle kesin, korkunç ölümüm arasında. Saçlarımı ve giysilerimi ıslatan su çabucak kuruyacak ve kurduğunda kanatlarım derimin altına geri kıvrılacaktı.

Şimdi. Bunu şimdi yapmak zorundaydım.

Vücudum gerginlikten ağrıyordu ama kendimi yatağın kenarına doğru zorladım. Dizimi yatağa koydum, sonra ağırlığım altında gıcırdayınca irkildim. Saçlarımın uçlarından damlayan damlalar yatağa çarptı. Sıkışmış bir nefesle, bir pençeyle avucumda sığ bir kesik açtım ve Theodore'un göğsünde duran ele uzandım, ama daha ona dokunamadan sarsıldı. Bileğimi kavradı, tutuşu aşırı çekilmiş bir kelepçe kadar sıkıydı. Alçak sesle homurdandı ve beni öyle bir güçle öne doğru çekti ki üzerine düştüm ve karnım onunkine yapıştı. Soğuk metal boynumu ısırdı. Bu kadar yakınken, ocaktan gelen loş ışığı engelledim ve yüzünün ayrıntılarını kaybettim. Bıçağın kenarını derime daha da bastırdı.

"Ben Imogen," diye hırıldadım, boğazım hançerin baskısına karşı hareket ediyordu. "Benim. Lütfen, yapma."

"Imogen?" Sesi uykudan kalınlaşmıştı. Bıçağı çekti. "Ne yapıyorsun lan sen?"

İkimiz de karanlıkta beceriksizce hareket ettik, çarşaflara dolandık, aramıza biraz mesafe koymak için çabaladık. Yatağın başucundaki muma ve forvete uzandı ve oda sıcak bir ışık patlamasıyla doldu. Bana korkunç, geniş gözlü bir kaş çattı.

Donup kaldım.

Tıpkı Evander'in yanında olduğu gibi, Kral Theodore'un önünde de çırılçıplak kalmıştım. Tüm benliğimi içine çekti. Sırtıma sıkıca yaslanmış kanatlarımın şeklini, korkudan sıırılsıklam olmuş yüzümü ve sonra bakışları aşağı kayarak ıslak geceliğimin altındaki vücudumun hatlarını ve kıvrımlarını inceledi.

İğrenmesini, beni yere atmasını ve bir elini boğazıma sarmasını bekledim ama bana sadece şaşkın bir huşu ile baktı. Saniyeler uzuyor gibiydi, ta ki sonunda gözlerini kıstırıp kapatana kadar. Bir battaniyeye uzandı ve sessizce bana doğru uzattı. Onu göğsüme bastırdım.

Birden içinde korkunç bir farkındalık belirdi. Hançerini aramızda tuttu. "Deniz suyuyla kaplanmışsın."

Derin sesindeki ima açıktı. Tehlike altındaydı. Denizdeki sirenler tehlikeliydi, kendilerine zarar verecek olanları boğar ve içlerini boşaltırlardı. Başımı salladım. "Sana zarar vermek için burada değilim." Güvensizliği aşikârdı, sertti. Hançeri tuttuğu eline yavaşça uzandım ve ucunu göğüs kafesime doğru yönlendirdim. "Sana söz veriyorum."

Omuzlarındaki sertlik hafifçe gevşedi ama hançeri koyduğum yerde tutmaya devam etti. Sesi gece gibi karanlıktı. "Bana neler olduğunu anlat."

Pençelerimi battaniyenin içine kıvırdım. "Bu gece Linum Kalesi'nden ayrılmam gerekiyor." Sesim titriyordu. "Hemen şimdi."

"Bu bir cevap değil." Sanki çarpık bir rüyadaymış ve uyanmak istiyormuş gibi başını salladı. Kapısına doğru baktı. "Buraya nasıl girdin?"

Gözlerimi kırptım. "Tam olarak bilmiyorum." Bu bir yalan değildi. Beni ele geçiren güç dünyayı isteğime göre bükmüştü ama bunu yapmasını ben istememiştim. Bu odaya güvenli bir geçişe ihtiyacım vardı; Evander'ın bana daha fazla zarar vermemesine ihtiyacım vardı. Ve o yağlı, korkunç güç bunun yapıldığını gördü. "Muhafızınız benim için kapıyı açtı."

"Bundan çok şüpheliyim." Bıçağın ucu karnıma bastırdı, sert değildi ama beni sakinleştirmeye yetmişti. "Cevap ver bana."

"Kral Nemea'nın kaptanını öldürdüm."

Ağzı açık kaldı. "Sen... nişanlını öldürdün... ve sonra doğrudan *bana* mı geldin?"

Telaşla konuştum. "İnfazlarda yaptıkları gibi sifonu aldı ve göğsümü suyla doldurdu. Ben yer değiştirdim, o da benimle birlikte suya girdi ve ben boğuldum-"

"Şşşt. Sessiz ol." Serbest eliyle ağzımı kapattı. Hançeri benden uzaklaştırdı ve yanındaki şilteye sapladı. "Sessiz olmalısın."

Başımı salladım, gözlerim dolmuştu.

Kumaştan çok sıkı çekilmiş bir dikiş gibi kasları gerildi ve yüzü buruştu. Elini ağzımdan yavaşça çekerek çeneme dayadı. "Ne demek seninle birlikte tırmandı?"

"Küvetin içine," diye fısıldadım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Adamlarına küvetimi deniz suyuyla doldurttu ve sonra beni zorla içine soktu ve-"

"Şarkı söyledin mi?" Eli benden uzaklaştı. "Onu boğmak için mi?"

"Şarkı söylemek mi?" Başımı salladım. "Hayır. Benimle birlikte tırmandı ve üstüme uzandı ve sonra ben... Nasıl bilmiyorum. Göğsündeki havayı aldım."

Bana attığı bakış kanımı dondurdu. Bu bir şaşkınlık bakışıydı, sanki daha canavarca bir eylemi kavrayamıyormuş gibiydi ve altımdaki yatağın kaymasına neden oldu. Etrafımdaki duvarları silikleştirdi, ta ki yalnız, başıboş ve ölüme doğru savrulana kadar.

"Nişanlını öldürdün," dedi acımasız bir fısıltıyla, "ve birkaç dakika sonra buraya gelip gecenin bir yarısı gitmem ve seni de yanımda götürmem için bana yalvardın, öyle mi?"

"Hayır." Gözlerinin içine baktım, kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. "Kendimi sana bağlamak için geldim."

Etrafımızdaki hava inceldi. Sesi ölümcül bir sessizlikteydi. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Belki de." Sesimdeki çaresizliği gizleme zahmetine girmedim. "Ama senin koruman dışında kendimi zırhlandıracak hiçbir şeyim kalmadı ve sen bunu vermeyi reddettin."

Bakışları közün ışıyla, kuşkuyla doluydu. "Reddetmedim. Zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"İşkence göreceğim." Sözlerim gözyaşlarına takıldı. "Boğazımı kesmeden önce ne isterlerse yapmaları için Evander'in adamlarına teslim edileceğim."

Sessizlik derime iğneler gibi battı. Sonunda konuşmaya tenezzül edene kadar sürdü. Kin dolu sözleri, küçümseme dolu bir laneti, onun yerine bana verdiği duygusuzluktan başka herhangi bir şeyi tercih ederdim. "Böyle bir yerde katillerin başına gelen budur."

Umutsuzluğumun ağırlığıyla göğsüm ağrıyordu ama yine de en azından anlamasını sağlamaya çalışmadan gitmeyecektim. "O bunu hak etti," diye tükürdüm. "Evli olsaydım ve ona bağlı olsaydım, ölen ben olurum. Her seferinde küçük bir zalimlikle hayatımı emerdi."

Yatağın kenarına doğru kaydım. Battaniyeyi arkamda bıraktım ve kapıya doğru ilerlerken titredim. Ölüm az ötemde belirmişti ve onu odamda mı beklemeliydim, yoksa onu aramak için dışarı mı çıkmalıyım diye düşündüm. Belki de kalenin muhafızlarına doğru yürümek, kanatlarımı açıp kalbime saplanacak bir okla çabucak ölmek daha iyi olurdu.

"Dur." Theodore uzun bir nefes verdi ve ayağa kalktı. Beyaz uyku gömleği yamuk ve buruştu, dizlerinin hemen üzerinde duruyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı.

ama sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Kapıdan uzaklaş." Bakışları hızla vücudumda gezinirken battaniyeyi alıp bana doğru fırlattı. "Bunu üzerinde tut, Allah kahretsin."

Nihayet battaniyeyi üzerime örttüğümde bana yaklaştı. Yakınımda durdu ve beni bir sıcaklık dalgasıyla sardı. "Bu nedir?" Uzandı ve parmağıyla çenemdeki ağrıyan bir noktayı sıyırdı.

Acıdan irkildim. "Sevgili nişanlımın sifonundan sanırım."

"Kanıyor." Üzüntüyle başını salladı. "Sana söyledim, şimdi sana yardım etmek bir savaş başlatacak."

"Evet, biliyorum." Sıcak gözyaşları yanaklarımdan özgürce süzüldü. "İnandığının aksine ben embesil değilim. Yansımalarını anlıyorum. Beni neden ölüme gönderdiğinizi anlıyorum."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Kapa çeneni, lütfen."

"Ne?"

"Kapa çeneni." Yüzümü ellerinin arasına almak için o kadar hızlı hareket etti ki nefesim kesildi. "Bunu düzelteceğim." Başımı arkaya yatırdı, kanlı çenemi öne doğru itti ve öfkeli bir bakışla parlak gücünü kullanarak kesiği kapattı.

Çabucak bitirdi, ısısı oradaydı ve gitti, ama sonrasında ikimiz de uzun bir an boyunca hareket etmedik.

Sonunda elleri yüzümden çekildi. "Bizi gerçekten bağlayacak mıydın?" diye sordu garip bir ses tonuyla.

"Evet." Bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Küçültülmekten yoruludum." Kapıya doğru bir adım attım. "Ama haklıydın, kendimi kurtaramayacak kadar korkağım."

"Yap şunu."

"Sana yalvarıyorum."

"Bizi bağla," dedi. "Nemea ile bir savaş kaçınılmaz. Birbiri ardına gaddarlık yapmasına izin verilemez. Bunu kaptanının ölümü ve muhafızının çalınmasıyla başlatmak ideal değil ama inanıyorum ki... inanıyorum ki bu diğer seçeneğe tercih edilir."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Alternatif benim ölümüm."

"Evet. Bu yüzden bağlanmamızı kabul ediyorum."

"Ama neden?"

"Senin cazibene karşı bağışıklık kazanmadığım sürece seninle bir geminin yanına yaklaşmamın ne ilahi ne de dünyevi bir yolu var."

Yüzüm kızardı. "Bu adil."

"Üç şartım var."

"Elbette." Tedirginliğim artarken titrek bir nefes aldım. "Nedir onlar?"

"Nemea'yı kınayacaksın ve yeni kralın olarak bana sadakat yemini edeceksin. Sonra Varya'ya vardığımızda doğruca Büyücü Kahin'e gideceksin ve orada bir ayinle kan bağımızı koparacaksın."

Benden kendi elimi çıkarıp gülümseyerek köpeğine yedirmemi isteyebileceği ve benim de buna evet diyeceğim aklımdan çıkmamıştı. "Bunu yapabilirim." Temkinli bir şekilde son şartı bekledim. Theodore kurnaz bir kraldı, bakışları jilet gibi, aklı da bir o kadar keskindi. Benden bir şey isteyecekti, bağımızı koparmak için diz çöküp yürümemden çok daha büyük bir şey. "Üçüncüsü?"

Yatağın ucundaki sandığı karıştırmaya başladı. Koyu renk bir pantolon ve beyaz bir gömlek çıktı. Ocağa doğru eğildi ve için için yanan közlerin üzerine birkaç odun koydu. "Büyücü Kahin'den döndüğünde," dedi, "benim seçtiğim bir görevi tamamlayacaksın."

İçimde bir uyarı çanı çaldı. *Onun seçtiği bir görev.* Sandığı tekrar karıştırırken dikkatli bakışlarla onu izledim. Kâğıtları, giysilerin arasına sıkıştırılmış diğer küçük eşyaları kontrol etti ve neyi yakacağına karar verdiğini fark ettim. Eşyalarını yanında getiremeyecek kadar çabuk ayrılacaktık. "Görevin ne?" Dikkatlice sordum.

Bakışlarımı kaçırdı. "Henüz bilmiyorum." Küçük bir kâğıt yığını ateşe attı ve ardından pantolonunu çekiştirmeye başladı. "Çabuk olun leydim, saçlarınız kuruyor. Kanatlarınız birazdan buruşacak ve biz de fırsatımızı kaybetmiş olacağız." Uyku tişörtünü çıkarmaya başladı ve ben kapıya doğru baktım. "Şartlarımı kabul ediyor musun?"

Adil olan her şeye göre kabul etmeliydim. Dizlerimin üzerine çökmeli ve kendini kesip açmaya ve bizi birbirimize bağlamaya istekli olduğu için onun sıcak parmaklarını öpmeliydim. Ve eğer benden hayatımı, güvenliğimi, kendi evime sahip olma ihtimalimi riske atmamı istediye, *memnuniyetle* demeliydim. Kral sanki duraksamamı anlayamamış gibi bana inançsızlıkla baktı ve ben de düşündüm: *Sadece başkalarının kullanımı için var olmanın ne demek olduğunu hiç bilmedi.*

Başka bir kralın ucu açık kaprislerine boyun eğme, itaat etme, tamamen kendime ait olmama düşüncesi beni umutsuzluğa boğdu.

"Hayatımı tehlikeye atmaya hazırım," diye öfkелendi, "krallığımın refahını tehlikeye atmaya hazırım, böylece sen buradan güvenle ayrılabilirsin-"

Sözleri ölü çimenlere düşen bir kıvılcım gibi düştü. Zihnimi korkunç bir farkındalıkla aydınlattılar. Hiçbir iyi, adil ve adaletli kral, *özüne kadar görevlerine bağlı* olan hiçbir kral böyle aptalca bir şey yapmazdı. Theodore gibi erdemli ve güçlü bir kral, sırf saltanatı gerektirdiği için, kötü ve aşağılık bir kralın yetim kalan evladı olan benim burada ölmeme izin verirdi. Elbette beni reddettiği için en ufak bir suçluluk duyabilir, hatta yaşamayı çok isteyen genç bir kadının kaybına ağıt yakacak kadar yumuşak davranabilirdi ama *bunu* yapmazdı.

"Kararınız, Leydi Imogen?"

Ateş ışığında bir heykel kadar sert ve heybetli görünüyordu. Gölgeler, altın sarısı elmacık kemiğinin altına, boynunun çukuruna ve kaşının çatıklığına sıkışmıştı. Atasının şeklini onda görebiliyordum. Büyük Tanrı Panos da güçlü ve yenilmezdi. Benden hiçbir şey istemiyordu. Benim de verecek bir şeyim yoktu. Ama onu Nemea'nın ayin odasında, kanıma duyduğu öfkeyle dönerken düşündüm. Bana emin bir şekilde, "*Seni tanıyorum.*" demişti.

Kim olduğumu sanıyorsun?

Birden, bu orantısız iyiliğin belki de mükemmel bir şekilde dengelenmiş olup olmadığını merak ettim.

"Koşullarınızı kabul ediyorum, Majesteleri." Çenemi yukarı kaldırdım. "Ama eğer güvenilmez olduğunu kanıtlarsan, bana yardım et, bağımız koptuğunda, ben-"

Theodore başını eğdi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"İtaatim karşılığında benim için doğru olanı yapacağını söyleyen adamlara güvenmek için çok az nedenim var." O kadar üşümüş, o kadar bitkin düşmüştüm ki, kelimeler acınası, titrek bir nefeste çıkmıştı ağzımdan.

Kaşlarını kaldırarak haklılığımı kabul etti. "Kazara beni öldürmeden önce bunu yapalım."

Kendimi ocaktan yayılan sıcaklığın içine bıraktım. Theodore bana katılmadı. Kapıya doğru yürüdü, bana ters ters baktı ve "Battaniyen üzerinde kalsın" dedi. Sonra üç muhafızı teker teker içeri aldı. Her biri beni telaşla içeri aldı ve Theodore onlara yakıcı bir bakış attı. "Komutan Mela nerede?"

Onun komutanı. *Agatha*'nın komutanı. Adamların hepsi kıpırdamadan duruyordu, yüzlerinden bir şey okunmuyordu, sonunda içlerinden biri utançla yere baktı. "Bize onun yerini korumamızı söyledi." Ağır bir duraklama oldu. "Bir kadınla buluşmaya gitti."

Kralın ruh halinin daha da kötüleşebileceğini düşünmemiştim ama suratı daha da asıldı ve sesi daha da alçaldı. "Bulun onu."

"Alt katta olacak," diye araya girdim. "Sağdan dördüncü kapı."

Theodore'un dikkati bana yöneldi. "Agatha mı?"

Başımı salladım.

Bir elini yüzünde gezdirdi, sonra kesin ve kısık bir ses tonuyla kaçış planını açıkladı. "Nöbetçi muhafızları uyandır ve buraya dönmeden önce Leydi Imogen'in odasına git. Deniz suyu dolu bir küvetin içinde ölü bir adam var. O sudan biraz topla ve bana getir. Ve lanet olası Tanrılar aşkına, kapımı korumasız bırakmayın."

Theodore'un adamları odayı süpürdü ve kapının kilidini kesinlikle bana yönelik bir hüsrarla zorlayarak yerine oturttu. Çarşaf ve metal şingirtisi duyuldu ama benim dikkatim hâlâ parmağımda duran nişan yüzüğümdeydi. Üzerime ağır, mide bulandırıcı bir his çöktü. "Benim de bir şartım var."

Theodore bir elinde hançeri, diğer elinde bir yığın yeşil ipekle önüme oturdu. "Şart koşamazsın, sana iyilik yapan benim." Kumaş yığınının dizlerime doğru savurdu. "Kanatların kaybolduğunda bunu giy."

Ona kararlı bir bakış attım. "Agatha da geliyor."

Elindeki hançerin kabzasını döndürdü. Başını salladı. "Bu çok tehlikeli. Bakıcınızın size eşlik etmesine ihtiyacınız yok ve -sizin aksinize- o buradan kendi başına çıkabilecek durumda."

Gözyaşları boğazımı sıktı. O haklıydı. Acıyla başımı salladım ve elimi aramızda tutarak o uyanmadan önce açtığım derin olmayan kesiği gösterdim. Avucumdaki yara izleri bükülmüş ve solgun görünüyordu. Theodore yılmadan soğuk elimi sıcak elinin içine aldı ve bir parmağını kesik ve boğumlu derinin üzerinde öyle yumuşak bir şekilde gezdirdi ki irkildim.

"Benim de Agatha'ya karşı zaafım var." Bunu bir özür diler gibi söylemişti, sesi yumuşak ve pişmanlıkla doluydu.

Hançeri avucuma doğru getirirken parıldadı. Beni ne kadar derinden keseceğini, hemen sonra iyileştirip iyileştirmeyeceğini ya da beni bekletip bekletmeyeceğini merak ederek gerildim.

"Al şunu," dedi ve kabzasını diğer elime bastırdı. "Siren bağının acı verici olduğunu duymuştum." Sesinde endişe yoktu ama korkup korkmadığını merak ettim. "Vücuda yerleşme şekli."

Başımı salladım. Ben de aynısını duymuştum. "Şimdi bana yumuşak davranmayın Majesteleri."

Ağzının köşesi hafifçe kalktı ve bıçağı avucuma yerleştirdiğimde dudakları kısıtı. Hızlı ve sık bir kesik attım, sonra bıçağın kenarını Theodore'un avucuna dayadım ve ikiz bir yara açtım. Aynı anda nefes aldık ve kanlı avuçlarımızı birbirine bastırdık. Kalbim gümbür gümbür atıyor, tüm vücudumda çarpıyordu ama ben ellerimizin arasındaki yapışkan sıcaklığa odaklandım.

Theodore'un nefesi kesildi. Güçlü parmakları avucumun etrafında kenetlendi. Yüzündeki ifade acı ve zevk arasında bir yerde duruyordu. Kasları titriyor, yanaklarından ve boynunun üst kısmından ter damlaları fışkırıyordu. Başı geriye düşerken derin bir inilti bastırdı.

Nefesimi tutarak bekledim. Ve bekledim. Theodore'un vücudu gevşedi, acısı doruğa çıktı ve azaldı ve sonra bana beklenti dolu bir panikle baktı. "Ne hissediyorsun?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey." Ve sonra geldi.

Kanı yıldız ışığı gibiydi. Parlak ve kaynayan kan, kolumdaki damarlara, boynumdaki nabza doğru tırmandı. Vücuduma yayıldıkça ve yayıldıkça beni içten içe kavurdu. İnlediğimi duyabiliyordum, sırtımın acıyla kıvrıldığını hissedebiliyordum ama mideme doğru kendini örmeye başladığında oda karardı. Çenem bir çılgınlıkla açıldı.

Theodore'un eli dudaklarımın üzerinde uçtu ve bu yeterli olmadığında, başımı kucakladı ve ağzımı göğsüne bastırdı. "Sessiz ol," diye kulağıma yalvardı. "Imogen, dur."

Ama yapamadım. İçimden parçalanıyordum. İçimdeki iplik o kadar sıkı çekiliyordu ki kopup kalbimi parçalayacağını ve onun kollarında öleceğimi sanıyordum. Omuzlarını, sırtını tırmaladım ve çok yavaş bir şekilde acı azalmaya başladı. Bağ karnıma oturmuş, çırpınan bir sıcaklık yayıyordu ve ben onun sert bedenine karşı iniliyor, düzenli nefes almaya çalışıyordum.

Theodore sersemlemiş bir halde bana baktı. Bir elini yanağıma götürdü ve kaygan tenime yapışmış olan saçlarımı çekti. "Sen iyi misin? Hemen gitmemiz gerek. Bana iyi olduğunu söyle."

Başımı salladım.

"Hayır." Sesi boğuktu, nefes nefese. Beni hafifçe salladı. "Söyle. Seni duymama izin ver."

Benim için duyduğu endişe açıktı, derin, tüketen bir akıntıydı ve bağın beni ele geçirdiğini biliyordum. Yaptığı şey buydu -zorunlu koruma. Gözlerinin içine baktım ve ne kadar tuhaf hissettiğimi saklamaya çalıştım. İçim titriyordu. Hasta olabileceğimi düşündüm.

"Ben iyiyim."

Bana sertçe başını salladı ve yüzündeki şaşkın ifadeyi bastırmaya çalıştı. Bağlanma sırasında kanatlarım tekrar derimin altına kaymış, kürek kemiklerimi çiğ ve sızıntılı bırakmıştı. Theodore dengemi korumama yardım etti, ben battaniyeyi ve ıslak iç çamaşırımı çıkarırken bakışlarımı kaçırđı. Kanatlarımın geride bıraktığı yaraları görmedi ve bornozu omuzlarımdan geçirip belimden bağlamadan önce nasıl acıdıklarına dair hiçbir şey söylemedim.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni sıçrattı. Theodore muhafızlarının içeri girmesine izin vermişti ve bu kez altı kişilik tam maiyetiydi. İçlerinden biri odamda bulunan bir vazoyu taşıyordu; deniz suyu kokusu burnuma geldi. Ve hepsinin arkasında, vahşi, düğümlü bukleleri, kızarmış yanakları ve öpücükten şişmiş dudaklarıyla Agatha vardı.

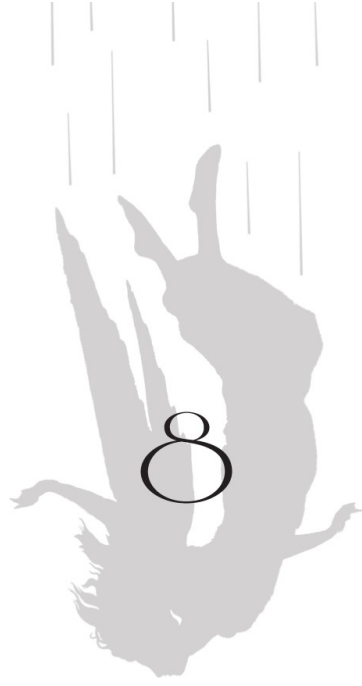
Theodore ona baktı ve utancı tamdı. "Merhaba, Agatha." Yanında duran uzun boylu, kendini beğenmiş görünümlü askere ters ters baktı. "Lachlan, senin bağırsaklarını deşeceğim."

"Evet, biliyorum," dedi Lachlan. "Agatha bizimle geleceğini söyledi."

Theodore bana kaşlarını çattı. "Bu gece Tanrılar tarafından kutsanmışsın, değil mi?" Deniz suyu dolu vazoyu işaret etti. "Bunu ona ver."

Onu göğsüme bastırdım ve kralın sert bakışları altında doğrudum. Karanlık ve sertti ve bakışlarının yoğunluğu odadaki serin havayı boğucu hale getiriyordu.

"Adamlarımı geçtiniz leydim," dedi, "şimdi de bizi Nemea'nınkilerden geçirin."

Kral Theodore'un askerleri hayalet gibi sessiz ve hızlı hareket ediyordu. Zırhları bile Linum Kalesi'nin fazla sessiz karanlığında zorlukla sallanıyordu.

Boş giriş salonuna çıkan merdivenlerden düzgün, uzun bir sıra halinde aşağı indik. Dışarıda rüzgâr vadiyi yararak kalenin köşelerine çarpıyordu. Ölmek üzere olan bir kadın gibi inliyorlardı. Bunu kötü bir alamet olarak algılamamaya çalıştım.

Theodore önümden, Agatha arkamdan indi ve ben deniz suyu dolu vazoyu bir annenin bebeğini kucaklar gibi göğsüme bastırdım. Kral Nemea'nın adamlarını geçmemiz için gücümü kullanmamı sağlayacak olan şey bu yetersiz deniz suyuydu.

Agatha omzumun üzerinden fısıldadı. "Kralın odasıındaydın. Onun cübbesini giyyiyordun. Deniz suyuyla ıslanmışsın." Söz konusu cübbenin nemli ipeği sırtımdaki açık yaralara yapışmıştı. Uzun, ıslak saçlarım kan lekelerini örtüyordu. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim. "Söz veriyorum, gemide güvende olduğumuzda sana her şeyi anlatacağım. Lütfen, lütfen, anlattığımda panik yapma."

Gözleri parladı. "Panik! Neden panik yapayım ki?"

"Tanrılar, Agatha."

Dudaklarını dişlerinin arasında ısırđı, endişesini ve sorularını durdurdu ve bana zayıf bir baş selamı verdi.

Agatha'ya itiraf etme düşüncesi beni çirkin bir duyguya kaptırdı. Evander'e yaptıklarımđan dolayı içimde bir utanç ve gurur örgüsü ikinci bir omurga gibi dolandı. Merdivenlerden inip Nemea'nın taht odasının önünden geçerken, duvarındaki yazıyı düşündüm. *Canavar her zaman öldürölür*. Evander'in boş, mavi dudaklı yüzünü düşündüm ve içimi bir belirsizlik kapladı. Belki ben de en az onun kadar canavarlaşmışım. Belki de kendi katlim henüz gelmemiştir.

Kral Theodore'un komutanı -Lachlan- yüksek ana kapılara ulaştığımızda hepimizi bir araya topladı. "Avluda hiçbir zaman muhafızlar bulunmaz. Onları her zaman dağ merdivenlerinin dibindeki ahırlarda ve kışlalarda toplanmış olarak gördük," dedi sessizce. Sonra sert gözleri benimkilerle kilitlendi. "O muhafızları geçmemiz için sana ihtiyacımız olacak. Dağ yolundan aşağı inmek ve Helris Limanı'ndaki kralın gemisine gitmek için ahırlardaki atlara ihtiyacımız var."

Ağzım kurudu. Kaslarımda bir titreme başlamıştı, soğuktan mı yoksa şoktan mı, bilemiyordum. Buna karşı savaştım ve Lachlan'a sertçe başımı salladım.

Baş muhafız devasa kapıyı yanlamasına sıkışmamıza yetecek kadar açtı ve birer birer sessiz bir yılan gibi Linum Kalesi'nin girişine doğru ilerledik. Rüzgâr gökyüzünü temizlemişti, bu yüzden gökyüzünü sadece parlak, şişmiş ay ve bir tutam yıldız dolduruyordu. Soluk taşları ürkütücü, sulu bir mavi aydınlatıyordu. Agatha ve ben kalenin kaba duvarına sokulduk. Altı muhafız avluya yayılmış, kılıçlarını çekmiş, sütunların oluşturduğu gölge lekelerini kontrol ederken bir rüzgâr saçlarımı havaya kaldırıp gözlerime doğru savurdu.

Theodore benimle yüzleşti ve yaklaştı, vücudu ani bir sıcaklıkla beni sardı. "Şimdi bana sadakat yemini et," dedi alçak sesle ve yakından. "Nemea'nın bölgesinden ayrılmadan önce ve bir tanık varken. Bu şekilde senin çalındığını iddia edemeyecek."

Kaşlarımı çattım ve vazoyu daha sıkı tuttum. "Bunun onun için önemli olacağını düşünüyor olamazsın. Hem nereden bilecek ki? Ne olursa olsun aynı tepkiyi verecektir."

"Benim için önemli," dedi. "Bir gece vakti başka bir kralın tebaasını çalmak gibi bir sadakatsizliği tacımda bir çentik olarak taşımayacağım."

Kaşlarının çatılması daha da derinleşti.

Daha da yaklaştı, bakışlarını üzerime dikti ve nefesim kesildi. "Bu gece senin için yaptıklarımı düşününce, en azından diz çökebilirsin."

Çarpan kalbimin üç atışı boyunca onun bakışlarını üzerimde tuttum. Midemi bulandırdı - krallıklar ve onları şekillendiren anlamsız kurallar. Çakılların dizlerimi kesmesini istemiyordum. Bir hükümdarın prangasından diğerine adım atmak istemiyordum. Aynı şeyi benim için yapmayan başka bir adamı onurlandırma, ona boyun eğme ve itaat etme sorumluluğu. Ama yine de işler böyle yürüyordu.

Agatha'ya döndüm ve vazoyu ona doğru ittim. "Tut şunu."

Avlu temizlendikten sonra muhafızlar geri geldi ve etrafımızda bir duvar ördüler. Lachlan eğildi, sesi sinirli geliyordu. "Çabuk, çabuk, sakıncası yoksa."

Ona buz gibi bir bakış attım. Sonra isteksizce, titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Çakıl beklediğim kadar keskindi. "Ne söylememi istiyorsun?" Theodore bana bakarken çok ciddi görünüyordu, burnu ve alnı ayın opalesansıyla aydınlanmıştı.

Cevap veren Lachlan oldu. "Telafi et."

Bir rüzgâr içimizden geçerek nemli saçlarımı havaya savurdu. Saçlarımı yanaklarımdan çektim ve Theodore'un bakışlarını toplayabildiğim kadar yakıcı bir ifadeyle karşıladım. "Seraf Adası'nın hükümdarını kınıyorum." Bir fırtına daha patladı. Soğuk ve uğultulu, gözlerimden yaşları çekti. Yumuşak sözlerimi boğdu, vücuduma bir ürperti gönderdi. "Sadakatime yemin ederim."

Theodore önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini benimkilere dikti ve tüm düşüncelerim dağıldı. Fısıldayabileceğim ve yine de duyulabileceğim kadar yakındı. Bu hareket karşısında kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı.

Başıyla keskin bir selam verdi. "Çabuk ol."

Hafızamı yoklayarak gençken Kral Nemea'ya ettiğim uzun ve kasvetli yemini bulmaya çalıştım. "Ben, Imogen Nel, Varya Kralı Theodore Ariti'ye sadakatimi sunuyorum. Ben... sizi sözde ve eylemde, iradede ve eylemde onurlandırmaya *çalışacağım*. Eusia'dan önce-" Başımı salladım. Boğazımı temizledim. "Nerede olurlarsa olsunlar, Büyük Tanrıların huzurunda yemin ederim."

Ağzının kenarı aşağı doğru alaycı bir kavis çizdi. "*Deneyecek* misin?" Başımı salladım. "Yemin ederim."

Bana sert bir bakış attı ve ayağa kalkmama yardım etti. İçimdeki titreme

Uzuvlar artık saklanamayacak kadar fazlaydı ve Theodore iki eliyle belinden tutarak beni sabitledi. Agatha vazomu bana geri verirken bizi hayretle izledi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Başımı salladı, gözleri hızla kırışıyordu.

Grup dağıldı. Theodore ve ben, dört muhafız eşliğinde, ahırlara ve giriş kapısına inen merdivenlere doğru aceleyle ilerledik. Agatha, Lachlan ve altıncı muhafızla kaldı. İlk basamağın kenarına geldik ve ani, gölgeli düşüşle görüşüm dalgalandı.

"Kaleye bu şekilde mi girdiniz?"

"Evet." Theodore nasıl sallandığımı görünce sıcak parmaklarını dirseğime koydu. "Düzensizler. Bazıları çok kısa. Diğerleri olması gerekenden çok daha yüksek."

"Başka bir yolu olmalı." Panik, derimin üzerinden göğsüme doğru sıçradı. "Nemea tüm konukları bunlara tırmandıramazdı."

"Leydim-"

"Dökeceğim. Bu karanlıkta üç adım aşağısını göremiyorum ve yanlış adım atıp dökeceğim ve hepimiz bunun için öleceğiz."

"Bu da bir olasılık." Sesinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu ama dirseğime nazikçe dokunuşu sertleşti. "Ama eğer ilerlemezsen, ölüm -senin, benim, Agatha'nın- kesin."

Arkamızda, rüzgâr Linum Kalesi'nin kenarında acı dolu bir uyarıyla çığlık atıyordu. Ölmek istediğim yer burası değildi, beni küçük ve korkmuş yapan yerde. Theodore'un bakışları altında omurgamı dikleştirdim. Beni tanıdığını sanan, bana korkak diyen adam. Vazoya tutunuşumu düzelttim ve aşağıya ilk adımı attım.

İlerlemem çok yavaştı. Çıplak ayağımla basamağın kenarını yokladım, Theodore'un aşırı dikkatli yardımıyla aşağıya indim ve bir daha asla ısınamayacağımdan emin oldum. Dişlerim kafatasımın içinde yüksek sesle tıkırdadı. Tüm vücudum titredi. Üzerimdeki ipek bornoz çıplak bacaklarımı kamçılıyordu. Özellikle dar bir taş basamakta durdum ve titrememi yatıştırmaya çalıştım.

Theodore aşağıdaki basamaktan bana baktı. Gözlerindeki dehşet -endişe- midemin bulanmasına neden oldu. "Ah, lanet olası Tanrılar," diye homurdandı. "Buraya gel." Beni kollarıyla saracakmış gibi uzandı.

Geri adım attım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Majesteleri," diye fısıldadı arkamdaki muhafız. "Devam etmemiz gerekiyor."

"Bir dakika." Theodore kaşlarını çatı. "Hanımefendi donarak ölmek üzere. Isınması gerekiyor."

"Beni ısıtmanı önermiyorsun." Kanı damarlarımda pompalanıyordu ama dokunulma düşüncesi, vücudunu benimkine bastırmasına izin vermek çok samimi geliyordu.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Buradaki diğer insanlar metal giysiler içinde, yani evet, o ben olacağım."

Önümüzdeki muhafızlar geri geldi. "Daha yolun yarısındayız Majesteleri. Ne yapmamızı istersiniz?"

Theodore'un bakışları bir an üzerimde kaldı. "Devam edin. Bak bakalım aşağıda bizi neler bekliyor. Eğer bunalacağımızı düşünüyorsanız, geri dönün. Değilse, kayaların arasına saklanın. Birazdan aşağıda olacağız." Theodore arkamdaki iki muhafıza baktı. "Bizi on adım aşağıda bekleyin."

Yalnız kaldığımızda Theodore öfkeli bir of çekti.

"Ben iyiyim," dedim, vücudum titrese de. Onun yardımını kabul etmemek aptallıktı, bunu biliyordum.

"Açıkçası." Ellerini dar kalçalarına dayamıştı. "Ama bu bitmek bilmeyen kan bağı, titrediğin gerçeğini görmezden gelmeme izin vermiyor. Üşüyorsun. Korkuyorsun-"

"Sakin bana bir daha korkak demeye cüret etme-"

Bir elini kaldırdı. "*Korktuğumu* söyledim." Ay ışığında, gözlerini yumuşatan samimiyeti görebiliyordum. "Ben de korkuyorum."

Parmaklarım tuttuğum vazoya doğru büküldü ama hiçbir şey söylemedim. Büyük bir Tanrı'nın ve kralın soyundan gelen onun da korktuğunu bilmek beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyordu, karar veremiyordum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Sesi yine duygusuzdu, göğsünde derin ve kararlıydı. Ama gözlerindeki o bakış, bunu kastettiğine inanmamı sağladı.

"Titremeyi bırakmaya ihtiyacım var," dedim. Başını salladı ve bakışlarımız birbirine kenetlendi. Sonra bana elini uzattı. Çok sıcaktı, avuç içleri nasır tutmuştu ve güçlü parmakları vardı. Onun sabit tutuşunun rehberliğinde, üzerinde durduğu geniş levhaya adım attım. Bizi kayanın yüzüne doğru götürdü. Hafifçe içbükeydi ve kıvrımına doğru adım atarak sırtıma yerleşti.

Nemli saçlarımı omzuma yığmak için çekiştirirken ikimiz de konuşmadık. Beni yavaşça geriye, sıcaklığının alanına doğru çektiğinde de konuşmadık. Sırtım onun sert göğsüne değdiğinde bedenim gerildi. Oradaki acıyan deri ağrıyordu ama vücudunun sıcaklığı çabucak onu yatıştırdı. Bir kolunu omuzlarımın ön kısmına doladı ve köprücük kemiğimin üzerinde sanki bir güneş ışığı şeridi açıldı. Yavaşça, dikkatlice diğer kolunu karnımın üzerinden, tuttuğum vazonun altından geçirdi.

"Sakin dökme," diye fısıldadım, sanki bana zaten son derece özenli davranmıyormuş gibi.

Beni nazikçe bedenine daha da bastırırken nefes aldığını sanmıyordum. Seğiren kaslarım onun kararlılığının yanında çok abartılıydı. Göğsünün, karnının çizgilerini ve çukurlarını seçebiliyordum. Kalçalarının benimkilerin arkasına yaptığı sert baskıyı. İçimden bir utanç sızıyordu. Eğer ben onun dış hatlarının mahrem ayrıntılarını hayal edebiliyorsam, o da kesinlikle benimkini hayal edebilirdi.

Yumuşakça konuştu, dudakları kulağımın yanındaydı. "Sırtın. Neden bana kanaman olduğunu söylemedin?"

"Endişelenecek daha önemli şeyler vardı," dedim karanlığa bakarak. "Bağlama ile karşılaştırıldığında pek acımadı."

"Üzerine ipek yapışmış yaraları iyileştiremem." Öylece durduk, rüzgârı dinledik ve bedenim Theodore'un durgunluğunu yansıtmaya başladı. O kayaya yaslandı, ben de ona yaslandım ve kısa bir an için gözlerimi kapatıp güneşin altında yüzüstü yattığımı hayal ettim. Güneş ışınlarının derimden ve kaslarımdan geçerek tam merkezime ulaştığını. Bağırsaklarımdaki kan bağının parlamadığını hissettim.

"Hazır mısın?"

Theodore'un alçak sesi beni sarstı. Başım omzuna düşmüş, çenem yıldızlara doğru kalkmıştı. Sarsılarak doğruldum. "Evet." Çok hızlı hareket ettim, bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya çalıştım. Kolu vazonun dibine takıldı. Kenardan akan su ön tarafımı ıslattı. "Kahretsın."

Su garip hissettiriyordu.

Küvette tenimin üzerinde parıldamış ve ortamdaki o karanlık, sabit nabza doğru ilerlemişti. Şimdi su aynı yeri gergin hissettiriyordu. Sanki içimde bir şey kırılmaya yakınmış, sanki gücümün kaynağı uyumsuz hale gelmiş gibiydi.

Theodore ellerini omuzlarıma koydu. "Ne oldu?"

Hissettiklerimi söylemek istemeyerek başımı salladım ve bir kez daha merdivenlerden inmeye başladım. Theodore'un sıcaklığı üzerimdeyken artık daha kolaydı ama yine de tedirgindim. Her nezaket, her iyilik geri ödenmesi gereken bir borçtu ve ben zaten çok şey borçluydum.

Hızla, çevik bir şekilde, sadece kendime güvenerek taşlardan aşağı indim. O da bana ayak uydurmaya çalışırken botları arkamdaki çakıllara sürtünüyordu. Bir dönemecin etrafında çömelmiş ilk Varian muhafızına rastladık. Kendimi onun yanına indirdim. Theodore diğer yanımda diz çöktü.

Giriş avlusu ortaya çıkmıştı. Geniş, yığma bir taş kapı açık bir otağı çevreliyordu ve kapının ötesinde bakımlı ahır duruyordu. Ahır kapılarının her iki yanında meşaleler yanıyordu, iki tane de padok kapısında. Alevlerinin açıklıkta parıldamasına neden olan rüzgârda yanmaya devam etmek için savaşıyorlardı. Kapıda dört muhafız kümelenmişti. Konuşup gülüşüyorlardı ama rüzgâr seslerini uzaklaştırıyordu.

"Sadece dört kişi mi var?" Muhafızın omzunun üzerinden fısıldadım.

"Burada dört kişi var. Dağ yolunun girişinde altı kişi daha var." İki yüksek taş kayalığın arasındaki karanlığı işaret etti. Altlarında daha fazla meşale vardı ve küçük bir muhafız topluluğunu aydınlatıyordu ama ışık zayıftı ve Nemea'nın adamları geceyle aynı renkte zırhlar giymişti.

Bir nefes aldım ve tuttum. Endişe içimi kemiriyordu. Titremelerimin nasıl geri döndüğüne, hepimizi bu dağdan aşağı indirmeye dair endişe. Theodore ve onun güvenliği için.

"Hemen gitmeliyiz," dedi muhafız sabırsızca. "En yakındaki adamları cezbedin. Sonra ben grubun geri kalanını alacağım."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu ama aniden imkânsız gibi hissettirdi. Gücüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. O bir kil yığınıydı ve ben de denenmemiş bir sanatçıydım. Bu gece aldığı biçim ne olursa olsun, benim becerim ve anlayışım sayesinde olmamıştı. Deniz suyu dolu vazoya baktım. Ya yeterli değilse? Ya titreyen, korkudan kilitlenmiş halimle, hak ettiğim bir ölümle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğum için hiçbirimizi acımasız, kanlı bir sondan koruyamadıysam?

"Imogen." Theodore'un dudaklarından dökülen ismim düşüncelerimi susturdu. Uzaktaki şömine ışığı onun kederli yüz hatları üzerinde titriyordu. "Hemen arkanda olacağım."

Sadece başımı sallayabildim. Yavaşça vazoyu aldım ve suyu göğsüme, omuzlarıma dökmeye başladım. Su koyu yeşil ipeğe ve tenime işledi. Anında göğsümdeki o tel yankılandı, ama garip, parçalanmış his de geri döndü. Gözlerimi kapattım ve bu hissin ötesine odaklanmak için savaştım. Kalbim dörtlüğe koştı, nefesim hızlandı. Sonra ilk yağlı güç sızıntısı kaburgalarımın arasından aktı. Omurgamın etrafındaki kanlı deri kanatlarımın baskısıyla geriliyor gibiydi ama çaresiz bir düşünceyle ortaya çıkışlarını bastırdım ve niyetime odaklandım. Cezbetmeyi diledim ve içimdeki karanlık boğazıma doğru yükseldi.

Ayağa kalktım ve tek bir adım attım.

Theodore'un parmakları benimkileri kavradı.

"Dikkatli ol."

Bakışlarımız birbirine yapıştı. "Emredersiniz, Majesteleri." Kendimi onun yanından, çömelmiş adamlarının yanından, eğri büğrü merdivenlerin sonuncusundan aşağıya doğru zorlamak zorunda kaldım. Açıklıktaki çakıl taşları ayaklarımın tabanlarına batıyordu. Soğuğu hissetsem de artık beni titretmiyordu. Ancak attığım her adımda daha da fazla yanlıklık hissediyordum. Midemdeki gerilme ve bükülme hissine karşı çenemi sıktım ve meşalenin ılık küresinin kenarında, Nemea'nın muhafızlarının önünde durdum.

Beni gören ilk muhafız sıçradı. Bu, daha önce beni zorla odama sokan çukur yüzlü çocuktur. Başımı eğip onu inceledim. Siyah miğferi çıkarılmış, yuvarlak yanakları ve dağınık saçlarıyla daha da genç görünüyordu. Kılıcına uzanmasına rağmen kabzasına hiç dokunmamıştı.

Sessiz yemler boğazımdan fırlamıştı.

Yüzü değişmeye başlamıştı; kahverengi gözleri şişmiş, yanakları derin, çirkin bir kırmızıya dönmüştü. Açıklıktaki rüzgâr tamamen kesildi. Meşaleler daha sabit yanıyordu. Diğer muhafızlar ses çıkaramadan yemlerimin altından kayıp gittiler. Ve birbiri ardına, dördü de kıpırtısız bir yığın halinde yere yığılana kadar boğuldu ve sarsıldı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Midemden bir bulantı girdabı yükseldi. Onları öldürmeyi düşünmemiştim.

Dağ yolunun girişinden bir çığlık yankılandı. Oradaki muhafızların geri kalanı beni görmüştü. Toplandılar ve kılıçlarını, hançerlerini ve tatar yaylarını görünce içime bir panik düştü. Hiçbir okun beni bulamaması için karanlığı diledim ve bir rüzgâr meşaleleri söndürdü. Onlara doğru ilerlemeye başladım, yemime bir kez daha niyetlenmişim ki midemde öfkeli bir ağrı patladı. Tısladım, elimi o noktaya bastırdım ama

ilerleyen muhafızlara doğru ilerliyordum.

Artık gücümün onları durdurması gereken kadar yaklaştımlardı ama donmadılar. Yemimi göndermiş olmama rağmen vücutları gevşememişti. Ay ışığının aydınlattığı gecede gözlerimi kısıtım, kanımın hızlanmasına odaklanarak sadece yavaşladıklarını gördüm. Sanki suyun içindeymiş gibi hareket ediyorlardı. Ortamımdaki gergin ağrı büyüdükçe büyüdü. Dişlerimi sıktım, umutsuzca muhafızları uzak tutmaya çalıştım.

"*Imogen*." Theodore'un acı dolu sesi karanlığı yırttı. Beni olduğum yerde durdurdu.

Ama Nemea'nın muhafızları ilerlemeye devam ediyordu, ağır aksak ama barbarca. Dişlerini gösterdiler, kılıçlarını kaldırdılar. Aramızda mesafe bırakmaya çalışarak geriye doğru tökezledim ama acı, mürekkebin suda yayılması gibi içime yayılıyordu. Sertçe arka tarafıma düştüm. Theodore'un adamları yardımına koşarken arkamdaki çakıllar çatırdadı. Nemea'nın muhafızlarından birinin çoktan üzerime geldiğini fark ettiğimde sıkıttığım dişlerimin arasından bir çığlık yükseldi. Çakılları tırmalayarak dizlerimin üzerinde kaçmaya çalıştım ama karnımda giderek artan acı beni yavaşlattı.

Midem kusacakmışım gibi sıkıştı, o sırada yakıcı bir acı uyluğumu yaktı. Nemea'nın muhafızı üzerimde belirdi, kılıcı bacağımanın dışını yavaşça kesiyordu. Soğuk kılıcın kaslarımın derinliklerine işlediğini hissedebiliyordum.

Theodore'un adamlarından biri kayarak üzerimde durdu ve çizmeleriyle taşları püskürttü. Çok hızlı hareket etti, kılıcı onun üzerinden kavis çizerek muhafızın uzattığı koluna indi. Mide bulandırıcı ıslak bir çatırtı havayı kirletti. Gırtlaktan gelen, yalvaran bir feryat. Muhafızın kolu dirseğinden koptu. Karnımın üzerine düştü, koyu renkli kan ıslak ipek cüppemin üzerine sıçradı, beni kesen kılıç hâlâ sıkılı yumruğunda duruyordu.

Theodore'un diğer adamları da geldi ve yavaş hareket eden muhafızları kolayca bıçtılar. İnilti, kılıçların eti keserken çıkardığı iğrenç yırtılma ve gümbürtüler duyuldu. Cesetler yere yığıldı ve sonra Theodore yanımdaydı, beni ayağa kaldırdı.

Karnımdaki ağrı tamamen kayboldu.

Elleri saçlarımdaydı, soğuk yüzümü kavıyor, omuzlarımı tutarak beni değerlendiriyordu. "Bir şeyin yok. İyisin," diye tekrarlayıp durdu kendi kendine. Mürekkep rengi kaşlarının arasında oluklar vardı. Yüzü ter içindeydi ve dehşete kapılmıştı. Sert parmakları yanaklarımdaki gözyaşlarını silip süpürdü ve sonra

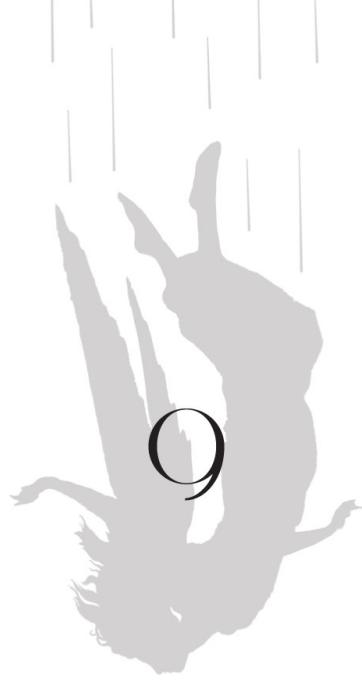
eğildi ve bacağıma bakmak için bornozu bir kenara yırttı. "*Kahretsin.*"

Beni kollarının arasına aldı. Bizi ahıra doğru götürürken dudaklarını kulağıma dayadı. "Bunu düzeltebilirim," diye söz verdi. "Yara izi bile kalmayacak." "Lanet olası bir yara izi umurumda değil," diye tısladım yalanına. O da beni bir atın üstüne çıktı ve arkamdan tırmandı. "Beni bu dağdan indirin yeter."

BOLUM

THE SURFACE

Çok sık rüya görmezdim.

Gördüğümde, görüntüler kırılğan, kırık ve bulanıktı. Sanki onları yükseklerden, bir bulut perdesinin arkasından izlerdim.

Ama şimdi korkunç ayrıntılarla rüya görüyordum.

Yüzü olmayan bir kadın denizin yüzeyinde yüzüyor, vücudu çalkalanan dalgaların üzerinde sallanıyordu. Çıplaktı, saçları yoktu. Gözlerinin olması gereken yerde yanmış, boş yuvalar vardı. Altında bir şey yüzüyordu. Çok aşağıda, güneş ışığının ulaşamadığı bir yerde. Midesi büzüşmüş büyük bir canavar gibi, pençeli, bastırılmaz bir ihtiyaçla çılgınca derinlikleri arıyordu. Gözleri sütlü ve damarlıydı. Derisi kaygan ve çürümeyle beneklenmişti.

Ama kalp atışları güçlüydü. Suda ve havada nabız gibi atıyordu. Çaresizliğin sabit *güm, güm, güm* sesi. *Arzunun*.

Sonunda, gizlenen şey zevkle yukarı ve yukarı doğru gerildi, çünkü kadının sıcaklığının ondan sızdığını hissedebiliyordu ve onunla ziyafet çekmek istiyordu.

Ona ulaşmadan hemen önce -uyanmadan hemen önce- fark ettim: Kadın bendim. Ben suydum. Canavar bendim.

Gözlerim kehribar rengi bir ışıkla açıldı. Hareket etmedim. Hareket edemedim. Bedenim hâlâ dalgaların üzerinde sallanıyor gibiydi ama şimdi öyle canlı bir acıyla canımı yakıyordu ki inleyemiyordum bile.

Başımı serin bir yastığın üzerinde yuvarladım. Uyku hâlâ örümcek ağları gibi üzerime yapışmıştı ama geniş odayı seçebiliyordum. Birkaç süslü fener tavandan sallanıyor, ışıklarını karanlık alana yayıyordu. Her şey altın yaldızlıydı. Duvarlar, yatak direklerine oyulmuş karmaşık sarmaşıklar, kanepeler. Gözlerimi kısarak odanın uzak tarafındaki figüre baktım. Geniş ama düzgün bir şekil. Koyu renk saçlar ve karanlık bakışlar.

Gözlerimi kıptım ve Varya'nın kralı netleşti. Siyah bir tutam saç kırışmış alnının üzerinden sarkıyordu. Küçük cam şişelerden oluşan bir kutuyu karıştırıyordu ve ben onu izlerken anılarım canlandı. Nemea dağının çakıllı avlusunda beni dizlerimin üstüne çöktüren ortamdaki garip acı. Bacağıma saplanan kılıcın yavaş ve dayanılmaz kesimi. Çalıntı bir atın üzerinde dağdan aşağı inerken Theodore'un bana yapışması. İtiş kakış beni kendimden geçirmişti ama kanayan bacağımdan akan gücünün sıcaklığını, kulağıma dik durmamı, atın kulpuna tutunmamı söyleyen sesinin yumuşak yuvarlanışını hatırlıyordum.

Yatak sarsıldı, sallandı ve fark ettim ki... gemideydik. Denizdeydik. Bunu bedenimde, acımda, ziftte ve tahtada hissedebiliyordum.

"Başardık," diye homurdandım. Sonra, bir sonraki nefeste, "Hasta olacağım."

Agatha aceleyle yanıma geldi, çenemin altında boş bir lavabo tutuyordu. İçine girdim, öksürdüm, sonra ağrımı nasıl alevlendirdiğini görerek ürperdim. Theodore kendini ve ilaç kutusunu yaklaştırdı. Midemdeki bulantı hafifledi.

"Seni hasta eden kan bağı," dedi Agatha temkinli bir şekilde, elini düğümlenmiş saçlarımda gezdirirken. "Yerleşmesi biraz zaman alır."

Zonklayan başımı tuttum. "Ne kadar zaman?"

"İki gün." Lachlan ve Agatha aynı anda cevap verdiler. Lachlan, Theodore'un yanında durduğu masanın en ucuna oturmuş, bileme taşıyla hançerini bileliyordu. Artık onu tam olarak görebiliyordum. Sırım gibiydi ama heybetliydi.

Geniş omuzları, açık kahverengi teni ve kırılmış kahverengi altın rengi saçları vardı. Ağzının köşelerinde yukarı doğru bir kıvrım ve gözlerinde muzip bir ışık vardı.

Agatha'nın yüz hatlarını kızgınlık kapladı. "Silahlı muhafızların arasına *dalmadan önce* bana Varya kralıyla kutsal bir kan bağı kurduğunu söyleseydin, sana hasta olacağını söyleyebilirdim. Bu bağ yerleşene kadar birbirinize yakın olmanız gerektiğini söyleyebilirdim. Ama bunun yerine bana hiçbir şey söylemedin ve neredeyse kendini öldürtüyordun."

"Agatha," diye inledim. "Dersimi aldım. Bir dahaki sefere kendimi çılgınca bir krala bağlayıp evimden kaçtığımda, tüm ayrıntıları önce senden öğrendiğimden emin olacağım. Tabii bir dahaki sefere böyle bir şey olduğunda senin bir ilişkinin ortasında olmadığını varsayıyorum."

Lachlan homurdandı ve Agatha ona öyle bir bakış fırlattı ki, alevler içinde kalması gerekirdi. "Merak etme," diye ısırdı, benden çok Lachlan'a, "bir daha olmayacak." Yanakları kızarmış bir halde lavaboyla birlikte yatağın kenarından uzaklaştı. Suçluluk duygusu içime işledi ve aralarındaki gerginliği fark ettim. Yeniden bir araya geldikleri kısa süre içinde neler olduğunu merak ettim.

Agatha'ya sorunun ne olduğunu sormanın sessiz bir yolunu bulmak için doğrulmaya çalıştım ama sadece rahatsızlıkla irkildim.

"Kımıldama." Theodore'un emri alçak sesle ve üzüntüyle söylenmişti. "Bacağını kanatacaksın. Henüz tam olarak iyileşmedi."

Odanın öbür ucundaki buz gibi bakışlarıyla karşılaştım ve sustum. Dağdan aşağı inerken onda bir nezaket, bir dikkat vardı. Bir elini sırtıma koymuş ve beni ısıtmıştı. Korktuğumda bana merhamet gibi bir şeyle bakmıştı. Şimdi hepsi gitmişti. Mermer bir heykelin tüm sıcaklığına ve nezaketine sahipti.

Gök gürültüsü gibi ağır bir yuvarlanma sesi kulübeyi doldurdu. "Bu da ne?"

"Toplar," dedi Lachlan, dikkati hançerindeydi. "Nemea'nın gemilerini peşimizden göndermesi ihtimaline karşı onları hazırlıyorlar. Bilirsin, kaptanı öldürüldüğünden ve muhafızı gece vakti çalındığından beri."

Sert ela bakışları ve ses tonundaki aşağılama, Lachlan'ın benim hakkımda pek de iyi şeyler düşünmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Daha iyi bilmesem," diye devam etti, kılıcının her darbesinde metal çınlıyordu, "Theo'dan faydalanmaya çalıştığını düşünürdüm. Başlı dertte olan bir genç kıza karşı her zaman duyarlı olmuştur."

Agatha kanepeye yığıldı ve alnını ellerinin arasına aldı. "Kapa çeneni, Lach."

Theodore ona yok edici bir kaş çattı ama Lachlan sadece kaşlarını yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. Bileme taşı bir çizik daha attı.

"Ondan faydalanmak mı?" Varya Kralı gibi acımasız ve korkutucu birinin kurban edildiğini düşünmek neredeyse komikti.

Lachlan bana basit biriymişim gibi baktı. "Kendini kraliçe yapmak için."

"Kraliçe mi?" Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun... Anlamıyorum."

Theodore'un derin sesi sessizdi ve yumuşak bir gerilimle doluydu. "Seraf'ta evlilikler kan bağıyla yapılmaz, Lach. O bilmiyordu."

"Evlilikler!" Bakışlarım üçü arasında gidip geldi. "Biz evli miyiz?"

Theodore gözünü ovuşturdu.

"Sorun değil," dedi Lachlan, belli ki sinirlenmişti. "Ama *sen* istedin. Ve sen de kabul ettin. Yani şimdi, Büyük Tanrıların gözünde, tam da nişanlıyla buluşman gerekirken kaçak bir eş aldın."

"*Neyin?*" Bakışlarım Theodore'a yöneldi. Açıklanamaz bir sahiplenme duygusu zehir gibi içime aktı. Yanaklarına renk gelmişti. Dolu ağzı sert, düz bir çizgiydi. Duygularımı anlamakta güçlük çekiyordum.

-Mantıksız, tükürükler saçan kıskançlık, onu Lachlan'a karşı savunma dürtüsü. "Majestelerine kan bağımızı koparacağıma dair söz verdim. Varian topraklarına iner inmez Büyücü Kahin'e gideceğim."

Hava incelmış gibiydi. Agatha yavaşça başını elinden kaldırdı. Lachlan hançerini kulakları sağır eden bir *takırtıyla* masaya koydu.

"Büyücü Kahin'e mi gidiyorsun?" Agatha ürperdi. "T a z m i n a t için mi?"

Aniden üzerine çöken yıkım karşısında içimi bir ürperti kapladı. "Evet."

Agatha'nın sesi zayıfladı, küstahlaştı. "Majesteleri-"

Lachlan bir elini kaldırdı. "Şimdi, dur bakalım." Theodore'a inanmayan bir bakış attı, dudaklarını gergin ve öfkeli bir şekilde eğdi. "Onu gerçekten de Büyücü Kahin'e göndermiyorsun, değil mi? Göndermezsin. Ayrılık sarayın güvenli ortamında gerçekleşecek."

Theodore'un geniş göğsü artan nefeslerle inip kalkıyordu ama yüz hatları her zamanki gibi düzgündü. "Ayrılma işlemi Büyücü Kahin'in

kulübe."

"Hayır." Agatha koltuktan öyle hızlı kalktı ki irkildim. Yıpranmış bir asker gibi duruyordu, sert ve güçlüydü. Siyah bukleleri vahşi, deniz buğulu bir hale gibiydi. Kir ve iri gözyaşları elbisesini lekelemişti. "Kesinlikle olmaz."

Theodore'un bakışları daraldı. "Haddini aşırıyorsun Agatha."

"O halde affınıza sığınıyorum, çünkü durmaya niyetim yok," diye tersledi. "*Lütfen* Majesteleri, onu oraya gönderemezsiniz."

"Agatha." Lachlan onun yanına doğru ilerlerken tüm yüzü yumuşadı. Çekingen bir el uzattı ama Agatha geri adım attı.

"Hayır," dedi kararlılıkla. Yalvarırcasına Lachlan'a doğru baktı. "O yapamaz. *Söyle ona*. Bunu yapamaz." Sesi gözyaşlarıyla titriyordu.

Agatha'nın böyle bir durumda olduğuna hiç tanık olmamıştım. Yanına gitmek, elini tutmak istedim ama daha uzun oturmaya çalışırken çıplak olduğumu fark ettim. Şiddetli bir çekişle çarşafı çeneme kadar çektim. Zihnim sorularla, bu Büyücü Kahin ve onun ayrılma ayiniyle ilgili korkunç, kâbus gibi düşüncelerle doldu. İçime taş gibi düşüyor, acı içinde içimde toplanıyorlardı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedim. "Büyücü Kahin tehlikeli mi?"

Agatha bana bön bön baktı. "Tehlikeli mi?" Theodore'un üzerine yürüdü. "Yazıklar olsun sana." Theodore öyle hareketsiz, öyle korkunç bir sessizliğe büründü ki Agatha devam etti. "Baban Lachlan ve benim kan bağımızı koparmamızı emrettiğinde, bizi bir paket yiyecek ve iki attan başka bir şey olmadan Büyücü Kahin'e gönderdi. Onun o çürümüş kulübesinde neredeyse ölüyordum."

Bu anı onu eziyor gibiydi. Omuzları çöktü. Sesi titredi. "Kesici cereyan... Kanı siyaha çevirir ve burundan, gözlerden ve ağızdan akmaya zorlar. Bağlamanın verdiği acı, koparmanın yanında hiç kalır. Lachlan sadece oturup pis bir paletin üzerinde, şifacı olmadan günlerce kan kaybetmemi izleyebilirdi, Büyücü Kahin ise kokuşmuş dumanının içinde sürünmekten başka bir şey yapmıyordu."

Hepimizin arasında çirkin bir sessizlik uzandı. Sonunda Theodore konuştu, sesi dikenli ve zahmetliydi. "Ben babam değilim." Durakladı. Derin bir nefes aldı. "Büyücü Kahin'in ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Bu yüzden Leydi Imogen'e bir muhafız birliği ve bir saray şifacısı eşlik edecek."

"Bunun yerine bir atlı göndermeniz için size yalvarıyorum." Agatha'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Bırakın kesici taslağı saraya geri getirsinler. Senin gözetimin altında ayine katlanmasına izin ver. Sen tüm Leucosia'daki en güçlü şifacısın."

Theodore'un içinde gerginlik vardı. Dikkatini tekrar

önündeki masanın üzerinde duran şişeler. "Bunu yapamam."

Agatha ağzı açık kaldı, gözyaşları artık ciddi bir şekilde akıyordu. "Yapamaz mısın?"

Batıyormuş gibi hissediyordum. Sanki Varya Kralı'nın önünde diz çöktüğümde içine adım attığım yeni pranga sıkılaşıyor, kesiliyor, beni aşağı çekiyordu.

Lachlan'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Theo, sanırım-"

"İkiniz de gidebilirsiniz." Bu bir emirdi ve ıslık çalan bir kılıç gibi odayı kesiyordu. "Şimdi."

Agatha suratının ortasına bir darbe almış gibi sarsıldı. Döndü ve hışımla odadan çıktı. Lachlan, Theodore'a son bir lanetleyici bakış atmak için oyalandı. "Onca insan arasından senin bundan daha iyisini seçeceğini düşünmüştüm. Her açıdan." Ağır adımlarla açık kabin kapısına doğru yürüdü, sonra kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Theodore sessizliğin içinde durmuş, burnunun kemiklerini sıkıyordu. Sonunda masadan iki şişe alıp yatağın kenarına gelene kadar anlar gerildi. Birinin tıpasını dişleriyle çekip çıkardı ve yere tükürdü. "İç bunu."

Keşke adamın yatağının üzerine uzanmak yerine ayakta ve giyinik olsaydım diye düşündüm ama sesimi elimden gelen tüm azarlamalarla doldurdum. "Çok kalpsizsin."

"Bu gerekliydi." Küçük şişeyi yaklaştırdı. "İç."

Öfke içimde patladı. Çarşafı yerinde tutarak, oturmak için kendimi beceriksizce yukarı ittim. Kalçama keskin bir acı saplandı ve sıcak sıvı derimden fışkırdı. "İçmeyeceğim," dedim görmezden gelerek. "Beni kandırdın. Bağımızı koparmanın beni öldürebileceğini neden söylemedin?"

Bir elini dalgalanan saçlarında gezdirdi. "Seni kandırmadım. Karmaşıklığı anlamıyorsun-" Kendini kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı. "Lanet olsun, beni imkânsız kararlar almaya, asla yapmayacağımı düşündüğüm şeyleri yapmaya zorladın ve yine de beni kötü adam yaptın."

"Seni hiçbir şey yapmaman için zorladım! Sen de kabul ettin."

"Islak ve kanatlı bir şekilde odama girdiğinde gerçekten başka bir seçeneğim olduğunu mu düşünüyorsun-" Kaşlarını çatarak sözünü kesti. Sonunda tekrar bana baktığında yüzünü buruşturdu. "Çarşaftan kan akıyor. Bunu içmeni ve bacağındaki yarayı düzgünce kapatmama izin vermeni bir kez daha rica edeceğim. Sonra birbirimize bağırabiliriz."

Çarşaftaki parlak leke hızla yayıldı ama benim öfkem de yayıldı. Elindeki küçük şişeye ters ters baktım ve dişlerimin arasından konuştum. "Nedir bu?"

"Nepenthe," dedi sakın bir sesle. Sesinin bu kadar sakın çıkması beni daha da sinirlendirdi. "Acıyı dindirecek."

Nepenthe bir bedeni acıdan kurtarmaktan fazlasını yapardı. Yetenekleri de köreltiyordu. Ve şimdiye kadar bir kerede en fazla çayıma bir avuç damla damlatmıştım. Bir şişe kadarının beni yarım gün boyunca uyanamayacağım, rüya dolu bir uykuya sürüklemesini bekliyordum. Bu düşünceyle ürperdim ve başımı salladım. "Hayır nepenthe. Sadece yap şunu."

Theodore bana deliymişim gibi baktı ama yatağın kenarında diz çöktü ve ben bacağımı yorganın altından kurtarmaya çalışırken bekledi. Bu küçük hareket beni inletti. Kalçam kanlı bir et parçasıydı. Sadece Theodore'un var etmeye ikna ettiğini düşündüğüm ince bir deri tabakası kanamasını engellemişti. Hareket ettiğimde yırtılmıştı.

"Tut şunu." Nepenthe'yi elime bastırdı. "Fikrini değiştireceksin." Sonra dizimi geçici ama sıcak bir şekilde kavradı. Sertçe yutkundtu ve kalçamın kıvrımına kadar açıkta kalan uyluğuma baktı. Hareket etmedi.

Yatağa bir yumruk attım. "Tanrılar aşkına neyi bekliyorsun?"

Ağzı bir açıldı bir kapandı. "Sana dokunabilir miyim?" "Zaten bana dokunuyorsun."

"Sana burada dokunmam gerek." Yara büyüktü, bacağımın etrafından kalçamın alt tarafına doğru kıvrılıyordu.

"Oh, Tanrı aşkına. *Evet. Dokun bana. Dokun bana.*"

Gergin bir an boyunca bakışlarımız kilitlendi. Öfke, endişe ve kızgınlık aramızda çalkalanırken sonunda kalçamdaki eti öyle sert bir elle avuçladı ki nefesim kesildi. Beni incitmemişti ama dokunuşu hararetli, sinirli ve bir şekilde de şefkatliydi. Elini yuvarlak kalçamdan aşağı, yaranın kenarına doğru kaydırırken dudaklarımdan ağır bir nefes geçti. Dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oldu. Sonra göz göze geldik. "Son şansın."

"Yap hadi."

Hiç tereddüt etmedi. Elleri ateşli bir sıcaklıkla dolarken, derideki kanadı ustaca bir hareketle çekerek kapattı. Çığlık attım, sonra küçük nepenthe şişesini bir dikişte boşalttım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Theodore ve dokunuşu gittikçe daha sıcak bir hal aldı.

Nepenthe içimi oyarken gözlerimi sıkıca kapattım. Tek hissedebildiğim Theodore'un gücü ve parmaklarının baskısı olana kadar acımı dindirdi. Öfkemi yerinde tutan dayanıksız bağları da kesti. "Benimle geleceksin," dedim garip bir sesle. Bu bir soru, bir emir ya da bir yalvarış değil, ikisinin arasında bir şeydi. "Büyücü Kahin'e."

Parmakları tenimde durakladı. "Yapamayacağımı söyledim zaten." "Sevgili nişanlın yüzünden," diye tersledim.

Keskin gözleri benimkileri buldu ve onu asla sahip olamayacağım bir hazine gibi koruma arzumun sesime karışmasına izin verdiğimden endişelendim.

"Evet," dedi dikkatle. "Varya'ya vardığımızda hemen Obelia İmparatoriçesi ve evleneceğim kızıyla buluşacağım." Bacağımı kavrayışı sıkılaştı ve iyileşmekte olan derimden yeni bir ısı seli yayıldı. "İşte bu yüzden seninle gelemem."

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve kaşlarımı çattım. "Peki neden bir binici gönderemiyorsun?"

Bakışlarını yaramdan ayırmadı. "Çünkü oradayken ihtiyacın olan sadece tazminat değil. Bir kehanete de ihtiyacın var."

Ona bakakaldım. Zihnim onun sözleri, emirleri ve sakladığı her şey yüzünden endişeyle dolup taşıyordu. Öfke ve korku beni ele geçirmişti ama yine de Kral Theodore'un korkunç, trajik bir şekilde yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedim. *Lanet olası nepenthe*. Gözlerimi sıkarak kapattım. "Bir kehanet." Kelimeler bulanıklaştı. "Üçüncü şartın bu mu?"

"Tam olarak değil."

"O zaman bunu yapmama gerek yok."

"Zorundasın." Öfkeyle kalktı ve yatağın yanındaki temiz lavaboya gitti. Ellerini yıkadı, bir bez parçasını sıktı ve kalın kan lekelerini temizlemek için iyileşmiş bacağıma götürdü. "Çünkü ben senin kralınım ve sen bana sadakat yemini ettin. Ve zaten kabul ettiğin üçüncü koşul kehanete bağlı olduğu için."

Elim fırladı ve sert ön kolunu kavradı. Onu kendime doğru çektim, nefesinin yanağımda dolaştığını hissedecek kadar yakınına eğildim. "Kendini bana kral yüreğinin iyiliği için bağlamadığını biliyorum. Bunu yaptın çünkü bende ihtiyacın olan bir şey var. Sanırım başka kimseden alamayacağın bir şey." Sözcüklerim özensiz bir şekilde bir araya getirilmişti, ancak ısırsız değildi. "Son hayatım gibi bir hayat daha yaşamayacağım,

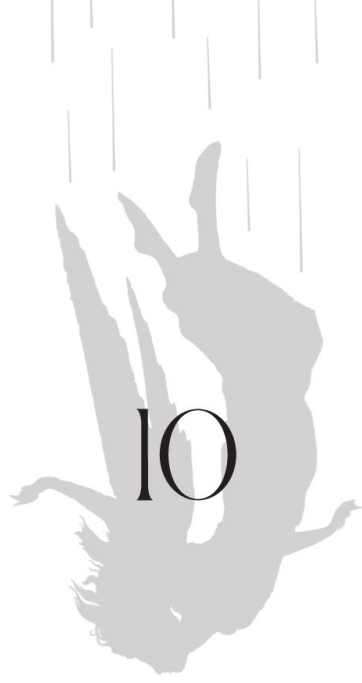
Beni kullanmak isteyen bir kralın kaprislerini onurlandırmak. Sana diz çöktüm, evet, ama seni ihbar etmek ve kanım hala damarlarında akarken krallığını terk etmek bana hiçbir şeye mal olmayacak. Bana emredilecek bir saray hizmetçisiymişim gibi davranırsan, yaşlanıp saçların ağarıncaaya kadar sağlığım ile ilgili bitmek bilmeyen endişelerinle bağımızın seni rahatsız etmesine seve seve izin veririm. Eğer bir ayrılık istiyorsan, son şartını yerine getirebilmem için bir kehanet almamı istiyorsan, o zaman benim de kabul etmen gereken bazı şartlarım var." Theodore bana bakarken gözlerini kırpmadı. Nefes aldığından bile emin değildim.

Yakışıklı yüzü okunmaz haldeydi, ta ki ağzı kırıgın bir ifadeyle aralanana kadar. Daha önce onunla benim konuştuğum gibi konuşan biri olup olmadığını merak ettim. Bunu yaptığım için bana kızmasını bekledim. Ama şaşkın gözleri benimkilerden kaydı ve dudaklarına kondu. Bir nefes. İki nefes. Üç. Sonra kolunu tuttuğum yerden çekti.

"Sonra görüşürüz." Sesi sert ve sıkıydı. "Sen nepenthe'den uçmadığın zaman, biz..." Çenesini yuvarladı. "... pazarlık yap." Yerleşik bir büroya doğru yürüdü ve içinden beyaz bir gecelik çıkardı. Artık temiz ve iyileşmiş olan bacağımın üzerine attı. Yeni deriden geriye sadece ince, gümüşü bir çizgi kalmıştı.

Düşünceli bir şekilde fenerden fenere geçerek onları kısık konuma getirdi. "Bir kural: Eğer bir şekilde benden önce uyanırsan, ben yanında olmadan bu kulübeden ayrılmaya izin verilmeyecek." Kapıya doğru yürüdü ve kilidi bir anahtarla tıklattı. Sonra anahtarı pantolonunun cebinin derinliklerine soktu. Kalbim gümbürdedi, zihnimin üzerindeki sis yoğunlaştı ve onun güçlü bedeninin gölgesinin kanepeye kıvrılışını izledim. "İyi geceler, Leydi Imogen."

Yastıklara gömülmeden önce geceliğimi sersemlemiş başıma geçirdim. Uyku beni avucunun içine almıştı ama onu rüyamdaki canavarın pençeli, kaygan derili eli olarak hayal etmekten kendimi alamıyordum. Altımdaki suyun içinde kıvrandığını hissedebildiğimi, kükreyen kalbini kulaklarımda duyabildiğimi sanıyordum. Ne kadar denediysem de gözlerim açık kalmadı. Sonunda gece yarısı karanlığına gömülürken dehşet dolu bir inilti kafamı doldurdu.

Yatağın ayakucuna serilmiş olan elbise şimdiye kadar gördüğüm en güzel kobalt ipeğinden yapılmıştı. Üzerinde belirgin bir gardırop kokusu vardı ve eteğindeki sert kırışıklıklar bana bir süredir unutulmuş bir köşeye itildiğini söylüyordu, ama ne kadar pahalı olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Parmaklarımı korsajdaki kıvrımlı dikişlerin üzerinde gezdirirken bakışlarım nişan yüzüğüme takıldı.

Büyük, nadir bulunan taş parıldıyor ve ışıldıyordu. Belki de yeni bir hayata başlamak için bana yeterli parayı getirecekti. Yeni kıyafetler ve küçük bir ev. Kralın ıskartaya çıkarılmış elbiseleri ve iyi niyeti çok yakında tükenecekti.

Elbisenin bağcıklarını karnımın üzerinde sıktım ve kıvrımlı yakasında bir fiyonk şeklinde bağladım. Üzerime tam oturmuştu ve nedense Theodore'un böyle olacağını bildiğinden şüphe etmedim. "Seni piç kurusu," diye mırıldandım, laneti Theodore ve kusursuz elbisesi için mi yoksa Nemea ve onun işkenceli elbisesi için mi ettiğimi bilmiyordum.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde buruşuk eteği silkeledim ve bir tükürük selini yuttum. Beni kâbus dolu bir uykudan çekip çıkaran şey hastalıktı. Ve devasa pencere duvarından gelen ışığın lüks bir akşam altınına dönüşmeye başlamasına bakılırsa, uzun bir uyku olmuştu

Ben de.

Dakikalar geçti ve ben odada volta atarken sadece bir parça elma kemirebildim. Sonra leğene gidip yediklerimi çıkardım ve Theodore'un dönüp beni biraz rahatlatması umuduyla kamaranın kapısına yöneldim. Altın rengi ışık derinleşmeye başlamıştı ve ben de pencerenin önünde durup kıpkırmızı denizin dalgalanışını izliyordum. Dumanlar dalgaların tepelerinde dolaşüyor, bir orada, bir burada, bir kez daha orada. Dehşete kapıldım ve onu sevmeli miyim yoksa ondan korkmalı mıyım diye merak ettim. Onun değişkenliğinde, bitmek bilmeyen, çalkantılı arzusunda kendimden bir şeyler görmeli miydim? Derinliklerinde neyin gizlendiğini asla tam olarak bilemeyeceğimi.

Zihnim bir sonraki kuru kabarmalarımınla düşüncelerinden çekildi.

"Priggish ass," diye inledim, ağzımı silerek. "En azından sen de hastasın, her neredeyse."

Kapıya doğru yürüdüm ve kolu denedim. Kilitliydi. Kapının camında düzgünce asılı duran yeşil kadife perdeyi geri çektim ve kıpırdamadan durdum.

Orada, kurşun ışıklı bir pencerede, kayalık bir kıyı ve asma kaplı bir gemi üzerinde gezinen bir Siren tasviri vardı. Tasvirinde uğursuz bir şey yoktu. Aksine, tapılmış gibi görünüyordu. Siyah kanatları genişti. Sarı cam ışınları yukarıdan ona doğru parlıyordu. Onunla kıyaslandığında, altındaki gemi küçük görünüyordu, gölgede kalmıştı.

Kapıya vurmadan önce uzun bir süre merakla baktım. "Çıkarın beni."

Vitrayda bir şekil dalgalandı. Kilit tıkladı. Kapı açıldı ve karşımda Lachlan duruyordu. Şimdi eskisinden daha uzun görünüyordu. Çenesinin üzerinde koyu renkli bir sakal uzamıştı. Kahverengiye çalan sarı-yeşil gözlerine baktım ve "Ugh." dedim.

Lachlan kaşlarını kaldırdı. "Ben de seni gördüğüme sevinmedim ama en iyisini yapalım, olur mu?"

"Kral nerede?"

"Çalışıyor."

Omzumun üzerinden, geniş yatağın karşısındaki duvarda duran kâğıtlarla dolu masaya baktım. Sonra içinde iki tepsi yemek olan uzun cilalı masaya; uyuyup kaldığım kahvaltı ve öğle yemeğine. "Neden burada çalışmıyor?"

Bir omzunu kaldırdı. "Theo mahremiyeti sever."

"Lütfen," diye yalvardım, "bu hastalığın sona ermesini istiyorum. Lütfen, git getir onu."

Lachlan bana düz, eğilip bükülmeyen bir değerlendirme yaptı ve bunu yapmayacağını biliyordum.

"Umarım evraklarının üzerine kusuyordur," diye homurdandım. "Pekâlâ. Agatha, o zaman. Nerede o?"

Lachlan'ın tüm çehresi değişti. Omuzları düştü ve dudaklarından uzun bir nefes çıktı. "Kendini kamarasına kilitledi."

Gözlerimi kısmıştım. "Ona ne yaptın?"

"Sen olmadığına emin misin?" Günahlarımı parmaklarıyla saydı. "Cinayet işlemen, neredeyse kendini öldürtmen ve kral hırsızlığı yapman?"

Bir süre birbirimize ters ters baktık.

"Peki." Kollarımı göğsümün üzerinde sımsıkı kavuşturdum. "Büyük olasılıkla onun kriz geçirmesine yardım ettiğimi kabul ediyorum, ama ancak bana ikinizin arasında ne haltlar döndüğünü anlattırsan."

"Hiçbir şey olduğu yok."

"Yalancı," dedim, tam o sırada mide kaslarım sıkıştı. Leğene doğru koştum ve kaburgalarım fena halde ağrıyana kadar öğürdüm, öğürdüm ve inledim. Ağzımı bir bezle silerken kapının kapandığını ve kilitlendiğini duydum.

Lachlan kanepeye doğru yürüdü ve ayaklarını uzatarak minderlerin üzerine çöktü. "Yalan söylemiyorum. Her ne kadar öyle olmasını istesem de aramızda hiçbir şey yok."

"Ama dün gece ikiniz belli ki en azından öpüşüyordunuz."

"Öpüştüğümüzü." Alnına acıyormuş gibi masaj yaptı. "Ayrıca her zaman cevap yazmasına rağmen bu kadar sık yazdığım için bana bağırdı. Görünüşe göre, onun 'hayatına devam etmesine' izin vermemişim ve 'artık uyumlu değiliz', ama dün gece oldukça uyumlu hissettik, bu yüzden bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Sanırım bağlandık," dedim yumruğuma bir kez daha kuru bir şekilde vurmadan önce.

Homurdandı, sonra bana acıyan bir bakış attı. "Neredeyse tam bir gün bağlandın. Bir günün daha var."

"Kendimi önemsiz bir kadın olarak görmüyorum." Küçük cam şişelerin bulunduğu rafa yöneldim ve beni rahatlatabilecek bir tonik aradım. "Ama umarım kral şu anda bir topun içinde kıvrılıyordur,

olağanüstü sefil."

"Yalancı," diye takıldı Lachlan. "İkinizin de birbiriniz için endişelendiğinizi ve buraya geri dönmemesinin tek nedeninin, incelediği sözleşmelerin onu seninkinden daha keskin dişlerle kemirmesi olduğunu biliyorum."

Etiketleri okumak için birbiri ardına kaldırdığımda bardak şingirdadı. "Kontratlar! Savaş planları ya da başka gizli bir şey değil mi? Tanrı aşkına, o zaman neden onları burada incelemiyor?"

"Onlar evlilik sözleşmeleri."

Bir kıskançlık dalgası bedenimi yeşile boyadı. Elim bir şişenin etrafında sıkıştı. "Evlilik sözleşmeleri neden umurumda olsun ki?"

Lachlan sırtıttı. "Senin umurunda değil mi?"

Sessizlik uzun bir süre devam ettikten sonra ben rahatladım. "Evet, umurumda," diye itiraf ettim telaşlı bir telaşla. "Yine de nedenini anlayamıyorum."

"Kan bağı yüzünden." Hüzünlü bakışlarını tavana doğru kaldırdı. "Ona bakmak için en uygun kişinin *sen* olduğuna inanmanı sağlıyor. Zarar görmemesini sağlamak için. Onun başka biriyle evleneceği düşüncesi seni çıldırtmalı."

"Bir insan neden kan bağı *ister* ki?" Midem yine bulantıyla kasıldı ve bir elimi göğüs kafesime bastırarak yatışması için dua ettim. "Bundan daha çekilmez bir anlaşıma düşünemiyorum. Sanki bir sopayla defalarca ve defalarca vuruluyorum... kusana kadar."

Lachlan ayağa kalktı ve yaldızlı duvarda gizlenmiş küçük bir dolaba doğru yürüdü. Kristal bir sürahi çıkardı ve bir bardağa bal rengi içkilerden doldurdu. "İnsanın karşısındakini sevmesi çok güzel bir şey. Ya da en azından onunla aynı odada bulunmaya katlanabiliyorsanız." Gözleri parlıyordu - nostaljiyle değil, muziplikle. Hem büyüleyici hem de sinir bozucuydu ve Agatha'nın onun gibi biri için kendisiyle nasıl savaşa girebileceğini görebiliyordum. Kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırdı. "Ama ne yazık ki siz ikiniz için durum böyle değil."

"Ve bu seni memnun ediyor, öyle mi?"

"Hayır." Kanepedeki yerine doğru ilerledi. "Biraz eğleniyorum. Theodore çok iyi. Son birkaç yıldır, her gün her dakika her kurala uyuyor. Onun bocaladığını görmek biraz eğlenceli." Bana dikkatle baktı. "Tepkilere rağmen."

"Anlıyorum." Çoğu rüya ile karışık olan toniklerden vazgeçtim.

ve içki dolabına yöneldi.

Lachlan omzunun üzerinden bana baktı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" "Endişemi azaltabilir." Kendi bardağını doldurdum. "Ya da midenizi daha da bulandırabilir."

"Mümkün değil." Derin bir yudum aldım ve Lachlan'ın bakışlarıyla buluştum. "Kralın 'son birkaç yıldır' kurallara uyduğunu söyledin. Ondan önce ne yapıyordu?"

"Oh hayır." Güldü, sesi sıcak ve rahattı ve kendime rağmen gülümsedim. Ondan hoşlanmıştım. Onu Agatha için sevmiştim. "Sana onun hakkında tek bir özel ayrıntı bile anlatmayacağım."

Kanepenin etrafında döndüm ve önündeki alçak masaya oturdum. "Agatha'ya senin için iyi şeyler söyleyeceğim."

Kıpırdamadan durdu, ela bakışları ilgiyle daraldı.

"Lütfen." Çaresizliğim dizginleyemeyeceğim kadar güçlüydü. "Onun yüzünde tek bir çatlak bile bulamıyorum. Onu sinir bozucu derecede mükemmel dengesini bozacak bir şey, küçük bir ayrıntı bulamazsam benim için doğru olanı yapacağına güvenmiyorum."

Lachlan arkasına yaslandı ve kadehinin kenarından beni süzdü. Parmaklarını kristale vurdu. "Pekâlâ."

"Tamam mı? Katılıyor musun?"

"Katılıyorum. Onu ne kadar dengesizleştirdiğinin farkında değil gibisin ama Agatha'yla konuşmak istiyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım. "Onu gerçekten zorladığımı düşünüyorsun, değil mi? Onu çaldığımı düşünüyorsun."

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Karanlıkta, yarı çıplak yatağına girdiğinden bahsetti. En azından *çok* ikna ediciydin." Ona ters ters baktım ve o da bana yenik bir sırıtişla karşılık verdi. "Tamam, seni bağlamayı kabul ettiğine tüm kalbimle inanıyorum. Yine de beni dinle, onu incitmek istemiyorum. Onu kardeşim gibi seviyorum, sakın buna cüret etme." Hangi bilgiyi gönüllü olarak vereceğini düşünürken bakışları bir o yana bir bu yana kaydı ve sonunda giydiğim buruşuk mavi elbiseye takıldı. Gözleri parladı. "Anladım." Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Ben de eğildim. "Theo çok yeni bir kralken, yaklaşık altı yıl önce, bu gemiyi alır ve onu biraz iğrenç bir zevk gezisine dönüştürürdü. Birkaç yıl devam etti. Gemiye güzel kadınlar, en iyi şarapları ve sarayından erkeklerle doldurur ve gün batımından gün doğumuna kadar gezdirirdi." Elbisemi işaret etti. "İşte elbisen burada."

geldi. Geride kalmış. Zavallı kadının gemide ne giydiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Küflü mavi ipeğe baktım ve tekrar Lachlan'a döndüm. "*Biraz iğrenç*. Bu kadar mı? Sefih değil. Ya da mide bulandırıcı derecede ahlaksız. On dokuz ya da yirmi yaşında değil miydi? Bu genç bir kral için son derece normal bir davranış. Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?"

Lachlan'ın ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bu onu rahatsız ediyor. Bundan utanç duyuyor. Bunun kraliyetin kaynaklarının büyük ve utanç verici bir israfı olduğunu düşünüyor ve o zamandan beri yıllarını şansölyesiyle birlikte kendisini düşürdüğünü düşündüğü durumu düzeltmeye çalışarak geçirdi. Sanırsınız ki masum bir adamı çıplak elleriyle öldürmüş."

İçkimden bir yudum aldım. "Özüne kadar görevine bağlı."

Çenesini eğdi. "Bu doğru. Şimdi Agatha'ya söyle, onu son gördüğümünden beri onu düşünmekten başka bir şey yapmadım ve eğer bana izin verseydi, Seraf'a gelir ve hiç düşünmeden onu alıp götürürdüm."

"Sana yapmamamı mı söyledi?"

Adam başını salladı. "Gitmeyi reddetmesinin seninle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum."

"Ah." Suçlamayı, kızgınlığın dokunuşunu hissettim. Başımı eğdim. "Ama bu doğru mu? Neredeyse yirmi yıldır onu düşünmekten başka bir şey yapmadığın doğru mu?"

İçkisinin geri kalanını içti, sonra dudaklarını büzdü. Sesindeki yapmacıklık kaybolduğunda şaşırdım. "Yıllar boyunca pek çok sevgili edindim. Kadınlar ve erkekler, hepsi de zeki ve güzeldi. Hepsi de hak edebileceğimden çok daha iyiydi. Ama Agatha'dan gelen tek bir mektup, hiçbirine dokunmadığım kadar canlı, umut dolu, sakın ve sevinçli hissettiriyor."

Samimi gülümsemesi ağzımı çarpık bir hale getirdi. "Bunu ona söyleyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Lütfen söyleme. Ona söylediğim diğer şeyi söyle." "Ona bir varyasyonunu söyleyeceğim - tüm aşıklerle ilgili kısmı atlayacağım."

Tereddüt etti, çenesindeki koyu renkli kirli sakalı kaşıdı ve sonunda başını salladı. Durakladı. "Bir süredir kusmuyorsun."

Bakışlarım elimdeki bardağa kaydı ve bir çare bulduğumu umarak kaşlarımı kaldırdım ki kulübenin kapısı açıldı ve Theodore içeri girdi.

Omurgam dikleşti. Theodore'un rengi solmuştu, kaşlarının arasında süregelen rahatsızlığın derin izleri vardı. Kapının hemen içinde duruyordu.

Yanında kalın deri bir dosya dolusu kâğıt vardı. Gözlerime baktı ve sonra bakışları giydiğim elbiseye kayd.

"Yakıştı," dedi, sesi tuhaf bir şekilde düzdü.

"Evet. Beğendin mi?" Eteği kucağımın üzerinde dalgalandırdım ve aşırı parlak bir sesle ekledim, "Bunca yıldır geminde sakladığın için şanslıyım."

Theodore'un bakışları keskinleşti ve Lachlan ile benim aramda gidip geldi. Solgun yanaklarına ani bir kırmızı renk geldi. "Pardon?"

Lachlan'ın gözleri Theodore'un ısırgan ses tonuyla irileşti. "İyi şanslar," diye fısıldadıktan sonra aceleyle ayağa kalktı ve hâlâ açık olan kapıya yöneldi. "Eğer ikiniz de biraz rahatlamak istiyorsanız, sarılmanızı önerebilir miyim?" Ciddiyetini korumaya çalışıyordu ama sesini dolduran sevinci gözden kaçırmak mümkün değildi. "Bir kan bağı en çok belli bir yakınlıkla mutlu olur, özellikle de yerleşirken." Ben bardağıma ona fırlatmadan kapıyı kapattı.

Onun yerine bardağı masaya bıraktım ve Theodore'u utandırdığım için bir suçluluk hissettim. Belki de onun gözüne girmenin bir yolunu bulabilirdim. Ayağa kalktım ve içkinin ve yemeğin etkisiyle biraz sallandım ama Theodore'un bakışlarını çenemi dik tutarak karşıladım. Hiçbir şey içmemiş olsaydım bile tüm oda eğilmiş gibi görünürdü. Varya Kralı bunu denemeden bile yaptı. Havayı kendine doğru çekti, sert zeminin ayaklarımın altında neredeyse eğilmesini sağladı. Ona, güzelliğine ve katı otoritesine bakarken bir tür acı hissettim. Bu bende kaçma isteği uyandırdı.

Kaçamayacağım için de gülümsedim ve çenemi elindeki dosyaya doğru eğdim. "Nedir bu? Sonunda üçüncü anlaşmamızı açıkladıktan sonra resmi bir kâğıda imzayı atmamı mı istiyorsun?"

Homurdandı. "Bu kötü bir fikir değil ama hayır." Dosyaya baktı ve bir tutam siyah saç alına düştü. "Bunlar Obelia İmparatoriçesi'nin kızıyla evlenmem için şart koştuğu sözleşmeler."

"Ah." Dudaklarımda hâlâ yumuşak bir gülümsemeyle kanepeye yaklaştım. Midemdeki düğüm gevşedi ve rahat bir nefes aldım. Silahsızlandırıcı bir yoğunlukla bana baktı. "Sen... istekli misin?" diye sordum. "Gelinle tanışmak için mi?" Sorduğum soruya anında pişman oldum.

Bir an düşündü. "Dürüst olmak gerekirse," dedi, dikkatlice, sessizce, "hayır. Ama hevesli olmak gerekli değil. Krallığım için avantajlı bir eşleşme ve benden istenenleri yerine getiriyor."

Kaşlarını çatıldı. "Ya berbat biriyse?" Bunu hiç düşünmemiş gibi omuz silkti.

Kendini bu kadar kolay inkâr edebilmesine yarı gıpta ediyor, yarı acıyordum. "En azından portresini gördün mü?"

"Evet."

Boşuna bekledim, gülümsemesi çoktan gitmişti, daha fazlasını söylemesini bekledim. "Şey... eğer sorumluluklarından kaçmak için kendine ilham gelirse..." Göğsümün içini tırmalayan çılgın pençelere rağmen ciddiyetimi korumaya çalıştım. "... Belki de istenmeyen bir nişanlıdan nasıl kurtulacağınız konusunda size biraz rehberlik edebilirim."

Başını salladı ve sözleşmeleri masasının üzerine koymak için benden uzaklaştı, ama bunu yaparken gülümsedi. Gerçek, dolu dolu bir gülümseme. Bir yanağını çukurlaştırıyor ve yeşil gözlerinin kenarlarını kırıştırıyordu. Dişleri bembeyaz ve dümdüzdü ve ben kendimi akıllı bir karış havada bir kız gibi ona bakarken buldum.

"Hayal etmek senin için bu kadar zor mu?" diye sordu, dosyayı cilalı ahşap bir kutunun içine koyup gümüş bir anahtarla kilitlerken. "Birinin görevini yerine getirmesi ve bundan tatmin olması? Çekici ya da güzel bir eşe ihtiyacım yok. Onun bir arkadaş olmasına da ihtiyacım yok. Bunların hiçbirisi krallığıma fayda sağlamaz."

"Peki krallığınız siz misiniz? İhtiyacın olmayan hiçbir şey yok mu?"

Masasının kenarına tünedi ve kollarını kavuşturdu. Bana o sinir bozucu, okunamaz bakışlarından biriyle baktı. "Ne gibi leydim?"

"Gibi..." *Tutku, mizah ya da dostluk gibi* ama bunları söylemeye dilim varmıyordu. Onun dikkati bana kilitlenmişken zihnim kayganlaştı. Başımı salladım ve ellerimi buruşuk eteğimin içine soktum. "Bana hiç cevap vermedin," dedim usulca. "Elbisemi beğendin mi?"

Bana baktı, dudakları neşeyle kıvrıldı, sonra çok ama çok yavaş bir şekilde beni aşağı yukarı süzdü.

Yeşil gözleri gezinirken nefesimi tuttum.

"Çok güzel görünüyorsun." Sesi çakıllı bir hayranlıkla doluydu ama bir şekilde iltifat gibi gelmiyordu.

Yanağımı ısırdım, üzerimde yarattığı o eğilme hissinden rahatsız oldum. "Söylediklerinizde ciddi olup olmadığınızı anlayamıyorum."

"Ben her zaman söylediğimi kastederim leydim. Sizin anlayamadığınızı benim imalarım." Güçlü kollarını kavuşturdu ve üzerine tünediği masanın kenarını kavradı. "Çok hoşsun. Büyüleyicisiniz ve eğer koşullarımız

Farklı olsaydı, muhtemelen seninle bir yemekten zevk alır, zekânın tadını çıkarırdım, ama bu haliyle güzelliğin ve caziben, görüşümü açık tutmak için gözlerimden uzaklaştırmam gereken sivrisinekler gibi. Nitelikleriniz benim için boşa gidiyor. Önemli değiller, çünkü senin amacın ve gücün onları aşılıyor."

Aramızdaki sessizlik, içimin bir aynası gibi burkuldu. Kıpırdamadan durdum, ona beni küçülürken görme zevkini tattırmayı, beni bir baş belası haline getirmeyi reddediyordum. "Amacım ve gücüm," dedim buz gibi bir sesle. "Peki bu ne olabilir?"

Bir kereliğine yüzünde bir duygu titreşti ama hayal kırıklığıma rağmen ne olduğunu çıkaramadım. Gerginliğini görmeme izin verdi. Bir an için nefesini içine çekti ve yavaşça bıraktı. "Senin amacın -kendimi sana bağlamayı kabul etmemin nedeni- Kral Nemea'nın su tanrısı Eusia'yı bulup öldürmeme yardım etmeni sağlamak. Ve bunu yapabileceğine inanmamı sağlayan da senin gücün. Sahip olduğun o sessiz cazibe Tanrıların gücü. Normal bir Siren'in kullanabileceğinin çok ötesinde."

Sustum. Kan kulaklarıma hücum etti. "Tanrıların gücü..." Başımı doldurmaya başlayan hafif duyguyla nefes aldım. "Hayır. Sen... hayır-"

Sert tonu kayboldu ve sesi birdenbire öfkelenmesine ramak kalmış ürkmüş bir yaratıkla konuşuyormuş gibi çıkmaya başladı. "Sanırım sen Büyük Tanrıça Ligea'nın kızısın."

Düşüncelerim kırılmış ve hızlı bir şekilde geldi. Theodore *beni tanıdığını* söylüyordu. Büyük Tanrıça Ligea'nın Nemea'nın ayin odasındaki heykeli, yüzü toza dönüşmüştü. Kendimi kanepenin arkasına yasladım.

Theodore'a çoktan söz vermiştim ve bunu yerine getirmek benim kanayan görevimdi. Muhtemelen denerken ölebilirdim. "Mümkün değil," diye ciyakladım. Aramızdaki bağdan kaynaklanan hastalık yatışmıştı ama kendimi hâlâ hasta hissediyordum.

"Onun yüzüne sahipsin."

Başımı salladım. "Bu yüzden... bu yüzden bana öyle bakıyorsun... değil mi?" Hava almaya ihtiyacım vardı. Hareket etmem gerekiyordu. Dizlerimin bağı çözülerek kilitli kapıya koştum ve geminin güvertesine çıktım. Denizcilerle doluydu.

Mürettebatın arasından geçerken ayaklarım nemli tahtalara çarpıyordu. Gökyüzü artık ateş kırmızısıydı ve tuzlu rüzgâr sıcak yanaklarımı kamçılıyordu. Deniz buğusu en yumuşak yağmur gibi üzerime düşüyor, tenimde kıvılcımlar saçıyor, ödünç aldığım elbisemin ipeğine yapışlıyordu. Geminin kış tarafından baş tarafına doğru koştum.

Arkamda Theodore'un sesi gürledi. "Herkes güvertenin altına. Hemen."

Mürettebat itaat ederken sadece bot seslerini duydum. Gemi kaptanı kralı yankılayarak denizcileri aceleyle uzaklaştırdı. Ama ben onların gidişini izlemedim; geminin küpeştesine eğildim, yanan gözlerimi sudan ayırmadım. Beni sonsuza dek korkutsa da, beni ne tür bir canavara dönüştürebileceğinden korksam da, korkunç gizemini Theodore'un o kadar emin görüldüğü şeye tercih ettim.

Yavaş adımlarla arkamdan geldi. "Leydi Imogen..."

Döndüm. "Seni pislik. Seni sinsi, egoist, bu beni parmağının altında tutmak, kullanmak için yaptığın başka bir numara."

Rüzgâr siyah saçlarında parmaklar gibi dolaşıyor, siyah gömleğini çekiştiriyordu. "Hayır. İşte bu yüzden kehaneti Büyücü Kahin'den almanı istiyorum," dedi yumuşak ve vurdumduymaz bir sesle. "O sana gerçeği söyleyecektir."

"İnanıp inanmamamdan sana ne?" Ellerim yumruk olmuş, artık nemli olan elbiseme yapışmıştı. "Bu güce sahibim, hem de zerre kadar kontrol edemediğim bir güce. Neden bir kehanetin seni haklı çıkarıp çıkarmadığına bakmaksızın beni onu kullanmaya zorlamıyorsun?"

Bana asık suratlı bir bakış attı. "Seni zorlamak istemiyorum-"

"Oh, ne kadar *iyisiniz*. Teşekkür ederim, Majesteleri." Öfkeli bir kahkaha attım. "Güçlü bir tanrı için ölümlü avına çıkmamı istiyorsunuz, çünkü bu benim ilahi görevim." Öfkem tamamen dizginlerinden boşalmış, içimde kamçılanıyordu. "Ve bunu yerine getirmekten daha ödüllendirici ne olabilir ki? Kim kralının hizmetinde bir kahraman olarak ölmek istemez ki? Senin gibi olmak gibi bir arzum yok-" Parmağımı göğsüne bastırdım. "Başkaları için içimi boşaltmak ve buna asalet demek."

Kaskatı kesilmişti, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Sadece yelkenleri şişiren rüzgârın sesi vardı. Deniz teknenin gövdesine çarpıyordu. Göğsümün ortasında, derinlerde bir yerde yine o sıkışma hissi belirdi ve keşke onu kesip atabilseydim. Theodore ve ben birbirimizin önünde hareketsiz duruyorduk, aramızda bir uçurum vardı. Aramızda bir köprü kurmanın hiçbir yolunu göremiyordum.

Yüzümden aşağı yuvarlanan gözyaşlarını bastırmaya çalışmadım. Theodore sersemlemiş görünüyordu. Çaresiz. Gözlerini çok fazla kırıştırdı; zihni açıkça çalkalanırken dolu ağzı açılıp kapandı.

"Senin neyin var böyle?" Ağlayarak sordum. Başını iki yana salladı.

"Ben... Ben seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Rüzgârda savrulan saçlarımı ıslak yanaklarıma yapıştığı yerden çektim.

"Biliyorsun. Beni ölüme gönderiyorsun-"

"Dur. Hayır." Bir an için yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şu anda. Seninle... duygusal... önümde."

Bakışlarımı ufka, kızıl, batmakta olan güneşe doğru çevirdim. Yüz hatlarımı düzeltmeye, nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Gemi sallanıyordu ve ben bile mürettebatın bizi rotamızda tutmak için yakında görev yerlerine dönmeleri gerekeceğini biliyordum. Tuzlu havadan son bir derin nefes. "Bir gün daha ve bu bağ yerleşecek. O zaman ikimiz de birbirimizden biraz uzak kalmanın tadını çıkarabiliriz," dedim, bakışlarım güneşin son ışıklarına takılmıştı. Ona dönüp bakmadan kamaranın sınırlarına doğru ilerlemeye başladım. Sıcak eli bileğime dolandı. Önce ona, sonra da gözlerinin içine baktım.

Anlamsız bir ifadeyle beni süzüyorlardı. "Bir kucaklaşma," dedi.

"Ne?"

Kolumu çekiştirerek beni bir adım daha yaklaşmaya zorladı. "Lachlan bir kucaklaşmanın -yakınlığın- işleri kolaylaştırabileceğini söyledi."

Yüzünde korkunç bir ifade ve yakasının üstünden süzülen bir parça kırmızı olmasaydı, bu önerinin şaka olduğunu düşünebilirdim. Göğsüm çökecekmiş gibi hissetmeseydim bu saçmalığa gülebilirdim.

Başımı şaşkınca salladım. "Benden nefret ediyorsun." Kaşları çatıldı. "Etmiyorum-"

"Bana sivrisinek dedin."

"Imogen." Bileğimi sıkıca kavradı ve nefes almayı bıraktım. "Şu anda seni daha iyi hissettirecek bir yol bulmak istiyorum." Sesi tüm sıcaklığıyla etrafımı sarıyordu. "Sana önerebileceğim şey bu."

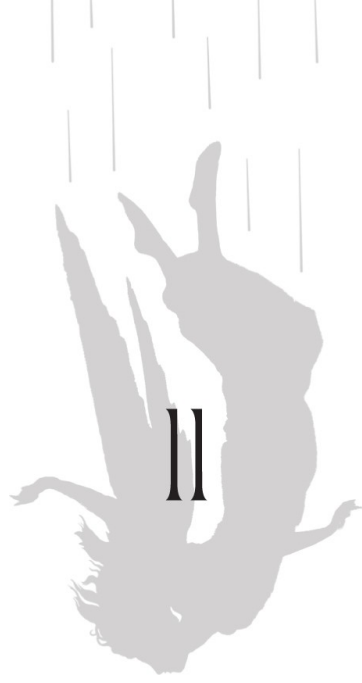
Kaçışımı, titreyen bedenimi sakinleştirmek için bana sarılışını ve karnımdaki bağın nasıl parladığını düşündüm. Onun dış hatlarını, omurgama çarpan kalbinin hissini hatırladım. Sadece bu anılar bile beni heyecanlandırıyordu.

Arzuladığım pek çok yanlış şey vardı ve bunun her zaman böyle olacağından şüpheleniyordum. Etten, kandan, kemikten ve denizden yapıldığım kadar, arzulardan da yapıldığım kesindi. Onu dışlamak, kötü bir mizah gibi tüketmek asla işe yaramazdı, ama bu sefer, bu tek adamla, kendimi aptal olmaktan alıkoyabilirdim.

"Kucaklaşmak istemiyorum," diye fısıldadım. Beni bıraktığında, bileğim

soğuktu.

Başım dik ve Theodore peşimdeyken güvertede ilerlemeye başladım. İçimi acıtan bir boşluk, bir umutsuzluk vardı ama bu gerçeğin beni yatıştırmasına izin vermeye çalıştım: İstedigimi almamın bana hiçbir faydası olmamıştı.

Tam bir buçuk gün sonra, kalabalık bir koydan Panos Limanı'na doğru süzülürken geminin küpeştesine tutundum. Sudan çıkıp karaya ayak basmaya hazırdım. Denizin acımasız yüzeyi tarafından sarsılmadan, mışıl mışıl, rüyasız uyumak için. Theodore'la tartışmamızdan sonra halsiz düşmüştüm ve göğsümdeki o lanet olası sancı bir türlü dinmek bilmiyordu.

Agatha yanımda duruyordu, yüzü sıkıntılı bir şekilde çatılmıştı. Theodore arkamda fazla oyalanmadı. Baştan kıça ve tekrar geriye doğru hangi yönde ilerlediğini neredeyse hissedebiliyordum.

Kan bağımız hâlâ yerine oturmamıştı.

"Sanırım bir sorun var," dedi Agatha, onun duymaması için bana doğru eğilerek. "İkiniz de artık hasta olmamalısınız."

Bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım ve aşağıdaki suya baktım. O kadar berraktı ki, dibi bile görebiliyordum. Gümüş rengi ok uçlarına benzeyen balık kümeleri bir o yana bir bu yana savruluyordu. Deniz tabanındaki beyaz kumun üzerinde parlak mercan serpintileri vardı.

"Bunu bilemezsin." Hissettiğim kadar endişeli görünmemek için kendimi zor tuttum. "Daha üç tam gün bile olmadı."

Bana sadece sert bir bakış attı, çenesini sıkıca kapattı. "Ve dediğim gibi, bu

sadece *iki tane* almalı."

"Bağlama işlemini uzun zaman önce yaptınız. Belki de yanlış hatırlıyorsun."

"İki taneydi." Çok kararlıydı. Sonra düşünmek için durakladı. "Gerçi bizim bağlanmamız seninkinden farklıydı. O iki gün boyunca ayrı vakit geçirmedik. Biz..." Bana yan gözle baktı, sonra hızla uzaklaştı. "Sık sık *birlikte* olurduk."

"Birlikte mi?" Bir süre sonra ne demek istediğini anladım ve yüzümü buruşturdum. "Aman Tanrım. O zaman sorunun birliktelik eksikliğimiz olduğunu varsayalım."

"Yapabilirsin..." Agatha omzunun üzerinden Theodore'a, sonra da bana baktı. Kaşları imalı bir şekilde kalktı ve kalın buklelerinin arasında kayboldu.

"Hayır. Yapamayız." Alay ettim. "Benimle yatmaktansa beni bir koparma ritüelinde işkence görmeye göndermekle daha çok ilgileniyor."

"Yine de sonsuza dek bu kadar hasta olamazsın." Sesini daha da alçalttı. "Hayır diyeceğini sanmıyorum."

"Ne önerdiğini bir düşün!" Tuzlu bir rüzgâr suyun üzerinde yuvarlandı ve gevşek saçlarımın arasından geçti. "Ve kesinlikle hayır diyecektir. Benim gereksiz bir yükten başka bir şey olmadığımı düşünüyor."

Agatha omuz silkti. "Bahse girerim bu işte hiç de yük olmayacaksınız."

Bu öneri gülünçtü. Bana görevimin ne olacağını söylediğinden beri Theodore'la neredeyse hiç konuşmamıştık. Büyük bir Tanrıça'nın soyundan geldiğimi düşündüğünü söylediğinden beri. Bu da gülünçtü. Hikâyemi biliyordum. Soylu bir ailenin yetim çocuğuydum. Nemea beni ailemin parası yüzünden yanına almıştı. Başka bir şey için değil. Ama hayatım boyunca emin olmama rağmen, Theodore'un inancı beni yoksun bırakmıştı. Tedirgin bir şekilde başparmağımı avucumun ortasında duran yara izi yığınının üzerinde gezdirdim.

"Sence haklı mı?" Agatha'ya sordum. İkimiz de parmaklığa yaslandık ve omzumu onunkine bastırdım. "Sence benim gücüm Büyük Tanrıça Ligea'nınki gibi mi?"

Agatha suyun üzerinden dışarı baktı. Rıhtımın etrafında sıkıca kümelenmiş küçük beyaz taş binalara. Daha fazlası Varya'nın yayılan yeşil tepelerini noktalamak için yayıldı. Başını iki yana salladı. "O hayatta kalan son Büyük Tanrıça'ydı ama ben onu hiç görmedim. Yine de onun gücüyle ilgili tüm hikâyeleri biliyordum. Denizciler denizin onları çağırdığını söylerlerdi, ama iliklerinde hissettikleri onun çekimiydi. Kulaklarından sessizce geçen onun çağrısıydı. Ve elini bile kaldırmadan hepsini mahvedebilirdi. Ona dua eder ve sorarlardı

ağlarını doldurmasını isterlerdi. Sakin denizler isterlerdi. O da uygun gördüğü yerde bunu yerine getirirdi."

Boğazım düğümlendi. "Bunların hiçbirini yapamam."

"Şimdi değil. Henüz değil... belki." Gözlerindeki umut ışıltısıyla bana baktı. "Her Tanrı'nın gücü farklıdır, ama her zaman soyundan gelenler arasında en büyüğü onu kolaylıkla kullanabilir. Ben cezbetmek için şarkı söylemek zorundayım, ama sen değilsin." Theodore'a baktı. "Ve kralın da bedeni iyileştirmek ya da bitkileri yeşertmek için dokunmaya ihtiyacı yok."

Dikkatim ona yöneldi. "Özür dilerim, ne dedin?" "Ne?"

Agatha tepkim karşısında şaha kalktı.

"Kral beni her iyileştirdiğinde bana dokundu."

"Ah. Şey." Agatha'nın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"Nedenini hayal bile edemiyorum."

Gözlerimi zorla kapattım. Rüzgâr tekrar eserek burnuma daha fazla tuz buharı üfledi. Beni sakinleştirmesi gerekirdi ama sadece göğsümdeki o rahatsız edici uğultuyu körükledi. Omzumun üzerinden Theodore'a baktım. Yaklaşık on adım ötemde duruyordu - ikimiz de hasta olmadan durabildiği kadar uzakta, ihtişamlı görünüyordu. Altın defneden tacı, siyah saçlarının arasında dalgalanarak başında duruyordu. Kahverengi ceketi, geniş göğsünün ve dar belinin hatlarına tam olarak uyacak şekilde kesilmişti. Kaslı omuzlarına tutturulmuş zümrüt pelerin rüzgârda dalgalanıyordu. *Lanet olsun ona*. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Varya'nın liman kenti Voros'un üzerine ince bir sis çökmüş, yeni doğan güneşi örtüyordu. Şehrin bir kısmı duvarlarla çevriliydi ve köşelerinde küçük taş gözetleme yerleri vardı. Çiçekli sarmaşıklar duvarı yemyeşil bir kafes gibi kaplamıştı. Bakışlarım Genevreer Sarayı'nın üzerinde bulunduğu yarımada kadar bu duvarı takip etti. Kremsi beyaz taşları ve kül rengindeki kiremitli çatısıyla sise rağmen ıslıl ışıldı. Gemiden bile Varya'nın meşhur çiçekli sarmaşıklarının güzel bir vücudu saran koyu renkli damarlar gibi duvarlarına nasıl tırmandığını görebiliyordum.

Şehir kalabalıklaştı ve toprak çiçek açtı, hepsi Theodore'un gücü sayesinde zenginleşti. Kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. "Agatha, bunu yapamam. Gücümü zerre kadar kontrol edemiyorum. Adıma hiçbir şeyim yok, kendimi korumamın hiçbir yolu yok. Yalnız kalacağım-"

Elini benimkine doladı. "Seninle olacağımı söylemiştim. Sana söz vermiştim." Elini daha sıkı sıktı. "Yalnız olmayacaksın."

Gemi rotasını rıhtıma doğru çevirirken el ele öylece durduk. Turkuaz suyun dalgalanışını ve köpürüşünü izledim.

enerji vücudumu sarstı. Göğsümde bir uğultu olan şey vahşi çekişler ve dürtülere dönüştü. Kreşendo yaptılar ve endişeli bir elimi karnıma koydum. Sanki içimdeki teller çoğalmıştı ve çok aşağılardan gelen bir el tarafından koparılıyorlardı.

Hafif dalgaların ötesine, deniz tabanına baktım. Değişmişti. Artık rengarenk mercanlarla kaplı, bozulmamış beyaz kum değildi. Şimdi karanlık, kıvrımlı kayalarla kaplı görünüyordu. Gözlerimi kısarak küpeşteden daha da uzağa eğildiğimde fark ettim ki bunlar cesetlerdi.

Çok, çok fazla ceset. Hareketsiz uzuvları bir dokumanın telleri gibi düğümlenmiş ve üst üste binmişti. Geminin gövdesinin hemen altında cılız bir kol belirdiğinde nefesim kesildi. Ardından çürümeyle gölgelenmiş, hayalet gibi beyaz bir omuz belirdi.

Sonra bütün bir ceset. Bir kadın. Koyu renk saçları kara bir ateş gibi başının etrafında dalgalanıyordu. Ölmüştü, bundan emindim, yüzeyin on metre altında cansız bir şekilde asılı duruyordu.

Sonra hareket etti.

Canlı bir şeyin zarafetiyle yüzüyordu. Sanki suya alışkındı, içinde olmak için yaratılmıştı. Tam altımda, yuvarlanan yüzeye doğru gerindi ve siyah gözleri benimkilerle kilitlendi.

Yüzü bomboştu, çenesinin kenarı beyaz dantel kadar karmaşık bir midye deseniyle süslenmişti. O ölmüştü. Onu bir arada tutan şey deniz gibiydi. Sırt üstü dalgaların üzerinde yüzüyordu. Gövdesindeki deliklerin çürüyen kenarlarından derimsi yosunlar kendini örmüştü. Göğsünden, kalbinin hemen üstünden ip gibi bir dokunaç çıkmış ve omzundan aşağı kıvrılıp kolunu eklem yerinden tutmuştu. Yüzünden, uzuvlarından et parçaları kopmuştu ama kara gözleri beni görüyordu.

Çürüyen dudakları tek ve sessiz bir kelime mırıldandı.

Ev.

İki güçlü el üzerime kenetlenip beni geriye ve geminin küpeştesinden aşağı doğru çektiğinde çılgılık attım. Neredeyse tırmanıyordum. Theodore ayaklarımı güverteye koydu ve beni belimden öyle sıkı tuttu ki nefes almakta zorlandım. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, alev alev ve dehşet doluydu. "Lanet olsun, Agatha sana bağıırıyordu. Onu duymadın mı?"

Agatha yanımda solgun bir haldeydi, bir eliyle boğazını tutuyordu.

Başımı salladım. "Hayır. Bir..." Göğsümdeki bıçak darbeleri sessiz, eşit uğultusuna geri dönmüştü. Kendimi o kadar soğuk, korkudan o kadar gergin hissediyordum ki

Kollarımı Theodore'un boynuna doladım ve sıkıca tuttum. Onda teselli aradığım için kendimden nefret ediyordum ama o çok sabit, çok sıcaktı. O da kollarını bana dolamadan önce, o an bir bal dizisi gibi uzamış gibiydi. Sessiz bir nefes vererek bedeninin benimkine karşı yumuşamasına izin verdi. İçimde bir mum alev almış gibi hissettim - bağ parlak bir şekilde parlıyordu. Dudaklarımı kulağına doğru kaldırdım. "Bir kadın gördüm. Suyun içinde."

"Bir nekgya." Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Adalara en yakın sularda avlanırlar."

Yakınlığına rağmen içimi bir ürperti kapladı. "Ne avlıyorlar?"

O gözler. Beni tekrar kucağına çekmeden önce gözlerinde acıma ve ihtiyat karışımı bir his vardı. Yumuşak bir sesle konuştu, sesi pişmanlıkla doluydu. "Sirenler."

Araba mavi parke taşlı sokaklarda takırdayarak ilerliyor, bizi yaprakları yemyeşil bir bahar yeşili olan sık ağaçların arasından geçiriyordu. Dallarda, ortaları altın küreye benzeyen büyük kırmızı çiçekler vardı. Gemiden inişimizi ya da rıhtımdan geçip bizi bekleyen ısıltılı arabaya yürüyüşümüzü pek hatırlayamıyordum ama Theodore'u hatırlıyordum. Yol boyunca bir eli arkamda, yakın ve dikkatli bir şekilde bana rehberlik etmişti. Şimdi onun yanında oturuyordum ve karşımızda, garip bir sessizlik içinde Lachlan ve Agatha oturuyordu.

"Sirenleri avlıyorlar," dedim şaşkın bir sesle, pencereden dışarı bakarak. "Agatha, biliyor muydun? Neden bana söylemedin?"

Bakışları yuvarlaklaştı ama Lachlan ondan önce konuştu. "Agatha'nın da yaklaşık yirmi yıl boyunca denizden uzakta yaşadığının farkındasın, değil mi? Dünyanın geri kalanından uzak kalan tek kişi sen değilsin."

Agatha kaskatı kesildi. "Benim adıma konuşmanıza ihtiyacım yok Komutan Mela."

Lachlan çenesini ovuşturdu. "Bana öyle hitap etme lütfen." "Bu senin unvanın."

"Kişisel değil."

"Kesinlikle." Agatha'nın bakışları bana yöneldi. "Ve sen-ben sana öğretmeye çalıştım

Bildiğim her şeyi. Sana türümüz hakkında herhangi bir şey anlatmaya çalıştığımda beni nasıl susturduğunu unuttun mu?"

Yüzüm kızardı. Deneyimleyeceğimi hiç düşünmediğim bir hayatın ayrıntılarını öğrenmek zor olmuştu. Benimle paylaştığı her parça, birbiri ardına gelen küçük ölümler gibi yas tutulması gereken bir şey gibi hissettirmişti. Cehalet daha az acı veriyordu.

"Ve ben Varya'dan ayrıldığımda," diye devam etti savunmaya geçerek, "nekgya çok azdı. Sadece bir ya da iki saldırı duymuştum. Hiç görmemiştim. Suların bu kadar istila edildiğinden haberim yoktu."

Theodore yanıma kaydı. "Ve saldırılar daha da korkunçlaştı. Artık Varyanların da peşine düşmeye başladılar."

İçimi bir ürperti kapladı. "Onlar hakkında hiçbir şey yapamadın mı?"

"Deniyorum." Ses tonu, bakışı, ona küfredip bir anda sessizleşmek istememe neden oldu. "Şu anda konuşmamız gereken başka, daha acil meseleler var. İmparatoriçe ile yapacağımız pazarlık gibi. O zaten burada. Gemisini limanda gördüm."

Lachlan Theodore'a pişmanlık dolu bir bakış attı. "Bağın hâlâ çözülmedi. İmparatoriçe ile görüşmeye Imogen'i de götürmen gerekecek."

Theodore bir elini yüzüne götürdü. "Filosunun, askerlerinin büyüklüğünü biliyorsun. Gönderdiği sözleşmeler çok kapsamlı ve tartışılması gerekiyor. Eğer o konsey toplantısına yanımda Imogen gibi bir kadınla girersem..."

"Imogen gibi bir kadın." Çözölmüş saçlarımı düzelttim. "Yanımda otururken bana hakaret etmene gerek yok."

Theodore'un ağzı büzöldü. "Tanrı aşkına, *hakaret etmiyorum*. Diyorum ki, böylesine sıra dışı güzellikte bir kadını yanımda müzakerelere götürürsem imparatoriçe onu ve kızını küçömsediğimi düşüneneektir."

Yanaklarım ısındı. "Oh."

Lachlan ve Agatha bir süre gözlerini kocaman açarak bize baktılar. Sonunda Lachlan garip bir şekilde dikkatli bir sesle konuştu. "Ben senin sağ kolunum. Koluma girsin ve kuzenin olduğunu, yeni aile üyesiyle tanışmak için sabırsızlandığını söylesin."

Lachlan'a hoş olmayan bir bakış attım. Obelia'nın prensesiyle, Theodore'un nişanlısıyla tanışmak beni hiç de istekli hissettirmedi. Midemdeki bağın kıskançlıkla kıvrılıp gerilmesine neden oldu.

Lachlan da bana hoş olmayan bir bakış fırlattı. "Kibar olman gerekecek."
Theodore oflayıp pufladı ve vagonun tavanına doğru baktı. "Lanet olası Tanrılar."

"Majestelerinin düşüncesine katılmak zorundayım," dedim. "Şu anki sınır bozucu karısını gelecekteki karısıyla tanıştırmak berbat bir fikir."

"Obelia İmparatoriçesi'nin üzerine kusmak daha kötü bir fikir," dedi

Lachlan. Agatha başını salladı. "Lachlan haklı."

"Teşekkür ederim."

"Sus." Agatha dudaklarını büzdü, gözleri benimle kral arasında gidip geliyordu. Yüzündeki ifade, bir tartışmaya başlamadan önce her zaman takındığı ifadeydi; bakışları daralmış ve dudakları bükülmüştü. Derin bir nefes aldığı anda kendimi hazırladım. "Majesteleri," dedi tatlı bir sesle. "Imogen'i Büyücü Kahin'e gönderme emrinizi de konuşmamız gerekiyor."

Theodore gözlerini kapadı. "Bugün olmaz Agatha."

"Lütfen, konuşmama izin verin, Majesteleri." Ama onun iznini beklemedi. "Yolculuğunda ona eşlik etmeye hazırım. Onu göndermekte ısrar etmeniz çok kötü ama yanında askerler, bir şifacı ve ben olsam bile yine de tehlikede olacak."

Lachlan onun sözleri karşısında içi boş bir öfkeyle dolmuş gibiydi. "Ne demek istiyorsun?" Theodore'un bütün kasları kasılmıştı.

Agatha kollarını kibirle kavuşturdu. "Bağınız çözülmezse -ki bu noktada neredeyse üç gün geçtiği için büyük olasılıkla öyle görünüyor- ona kendiniz eşlik etmeye hazır olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

Theodore'un yüzü gevşedi. "Durulacaktır."

"Öyle olacağını düşündüren nedir?" Agatha meydan okudu. "İki gün sürer. Hikâyelerde hep iki gün olduğu söylenir. Sanırım bir terslik var, ne olduğunu hayal bile edemiyorum ama ne olursa olsun, adanın karşı taraflarında olmakla nasıl başa çıkacaksınız? İkiniz de hastalıktan ve endişeden çıldıracaksınız."

Saray sisin içinde belirip tekerlekler geniş ana yolun çakılları üzerinde gıcırdayarak ilerlerken Varya'nın kralında beni tedirgin eden bir şey gördüm: panik.

Çok küçük bir şeydi. O kadar küçüktü ki Agatha'nın fark ettiğinden bile şüpheliydim ama Lachlan fark etmişti. Theodore'un göğsünün hafifçe artan nefeslerle yükselip alçalmasını izlerken ağzı sert bir çizgi halinde inceldi. Üzerine bir kat daha gerginlik çöktüğünü hissettim. Güzel gözleri kısa bir an için genişledi ve bu kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu.

Lachlan öne doğru eğildi ve kayıtsızca dizini sıvazladı. "Bunu başka bir zaman tartışırız." Gülümsemesi zahmetsizdi ama içinde yeni bir sıkıntı da vardı. Arabanın penceresinden dışarı baktı. "Buradayız, o halde listedeki ilk korkunç göreve odaklanalım, olur mu?" Ellerini çırpı. "Hadi gidip nişanlıyla tanışalım."

Arabadan indiğimizde, düzgün sıralar halinde dizilmiş, hevesli görünümlü hizmetkârlar ve askerlerden oluşan bir kalabalıkla karşılaştık. Theodore önce geniş basamakları çıktı, kapıya en yakın resmi görünümlü topluluğa sessiz selamlar mırıldandı. Ben Agatha'ya yakın duruyordum, gözlerim yerdeydi ve böylesi bir zenginlik karşısında kendimi tamamen yersiz hissediyordum. Saçlarım açık ve dağınıktı. Üzerimde ne bir kombinezon ne de ayakkabı vardı. Elbisemin etekleri çıplak ayaklarımı örtecek kadar uzun olduğu için minnettardım.

Theodore'un gümüş bir tepside bir yığın zarf taşıyan salkım söğüt bir kadın tarafından karşılandığı yükselen giriş holünün hemen içinde yavaşladık. Etrafıma bakındım, parıldayan detayları inceledim.

Yaldızlı, freskli tavan. Kıvrımlı siyah mermer merdivenler. Biri doğu kanadına, diğeri batı kanadına uzanıyordu. Büyük Tanrıların solgun heykelleri, güzel, sert yüzleri tamamen bozulmadan korkuluklarda sıralanmıştı. Görmeyen gözleri vahşiydi, saçları yukarı doğru savrulmuştu, güçlü vücutları akan kumaş parçalarına oyulmuştu. Ligea'yı aradım ama bulamadım. Ellerinde mumlar, yükselticileri aydınlatıyor, Theodore'un sık sık takındığı aynı otorite ve kendini beğenmişlik ifadesiyle bize bakıyorlardı.

Kimse onun bir Tanrı olduğundan şüphe duymazdı.

Lachlan bana döndü. "Gözünü korkutmalarına izin verme. Onlar şehvet düşkün, şiddet yanlısı, inatçı bir topluluktur. Tam uyum sağlayacaksın."

Agatha, bakışları birbirlerine takılıp kalmadan önce dudak *büktü*. Lachlan onu sevgiyle ve kalp kırıklığıyla seyretti. Dalgın bir elini ağrıyormuş gibi göğsüne götürdü. "Benim odalarım da aynı, Agatha."

Agatha ona sadece keskin ve soğuk bir baş hareketiyle karşılık verdi, sonra da kolunu benimkine doladı.

Lachlan başını eğerek batıdaki merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı ve sonra koridorun gölgesinde kayboldu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Azarladım. "Onu hâlâ seviyorsun. O da seni hâlâ seviyor."

Gözlerini devirdi. "Lachlan herkesi sever. Ve herkes de onu sever. Çekici, çapkın ve fazla esprili."

"Zıt kutuplar birbirini çeker." Çıktığı merdivene baktım. "Sanırım onu tekrar terk etmek istediğin için incindi."

"Bunu ona açıklamaya çalıştım." Başını iki yana salladı. "Kral seni Eusia'yı aramaya gönderdiğinde ben de seninle geleceğim dedim."

Sertleştin. Bu tamamen başka bir şeydi. Eusia'nın peşine düşmenin beni nereye götüreceğini bilmeme imkân yoktu ama tehlikeli olacağı kesindi. "Benimle gelemezsin Agatha," dedim kararlı bir şekilde. "Bu görev için yeterli değilim ve senin de benden daha az gücün var. Senin incindiğini görmeyeceğim. Bunun için sadece kendimi suçlarım." Ağzı açık kaldı, göğsü bir protestoyla doldu. "Lütfen. Uzun zamandır bana göz kulak oluyorsun. Benim için çok şeyden vazgeçtin. Şimdi bunu telafi etmelisin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Üstesinden gelmiş görünüyordu. Eski hayatından koparılan tek kişi ben değildim, yeni bir hayata başlayan tek kişi de ben değildim. Bencilce, bunun dehşetinde yalnız olmadığım için minnettardım.

"Majesteleri!" Neşeli bir ses salonda yankılandı. Parlak bir gülümsemeye sahip şişman bir adam krala yaklaştı. Yüzü midesi kadar yuvarlaktı, teni koyu, pürüzsüz bir kahverengiydi. Kırıksık gözleri kehribar rengindeydi. "Geri dönmene sevindim." Theodore'un önünde durdu ve ona büyük bir selam verdi. "Seraf Adası tam da şüphelendiğimiz gibi miydi?"

Theodore'un kara kaşları aşağı indi. "Birkaç sürpriz vardı."

"Ahh, pekâlâ. İmparatoriçe ve prenses yaklaşık iki gündür buradalar. Dinlenmek ve bahçelerde dolaşmakla yetindiler ama bence görüşmeleri doğrudan planlamak akıllıca olur."

Theodore başını salladı. "Teşekkür ederim Eftan. Her şey yolunda mı?"

Adamın geniş gülümsemesi hafifçe azaldı. Gür sesinin yumuşamasına izin verdi. "İmparatoriçe... yüksek standartlara sahip bir kadın. Toplantının Bahçe Odası'nda yapılmasını öneriyorum. Hizmetçilere masayı hazırlamalarını söyleyeceğim." Gözleri parladı ve komplocu bir tavırla eğildi. "Prenses çok güzel. Şanslısınız."

Theodore etkilenmemiş bir homurtu çıkardı.

"Peki kim bu genç kadınlar?" Eftan bir elini karnına götürdü ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

"Bu..." Theodore kelimeleri bulmakta zorlandı. "Leydi Imogen Nel. O..." Varlığım için bir açıklama aramaktan vazgeçti ve dalgın bir şekilde Agatha'yı işaret etti. "Bu da Komutan Mela'nın eski karısı Agatha. Bir zamanlar benim mürebbiyemdi. Belki onu hatırlarsınız."

Eftan'ın yüzü uzaktan bir tanıma ile buruştu. "Evet. Agatha. Sanırım sizi hatırlıyorum." Yanakları dostça bir gülümsemeyle daha da yuvarlaklaştı. "İkinize de rahat odalar bulacağım. Benimle gelin."

"Şansölye, sizi tekrar görmek çok güzel." Agatha'nın yanakları pembeleşti ve "Komutan Mela'nın yakınında boş oda var mı?" diye sordu.

"Sanırım var, evet." Yakındaki bir hizmetçiye işaret etti ve ardından Agatha batı merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladı. Gözden kaybolmadan önce bana emin olmayan bir gülümseme verdi.

"Eftan," dedi Theodore, "biraz konuşabilir miyiz?" Küçük adama yaklaştı ve fısıldamak için eğildi. Theodore konuşurken Eftan çok dik, çok hareketsiz durdu, sonra bana hızlı, küçümseyici bir bakış attı.

Bir iniltiyi bastırdım.

Eftan, Theodore'a saygılı bir selam verdi. "Anlıyorum Majesteleri." Adam göz göze gelmeden benimle yüzleşti, eğildi ve kısık bir "İyi günler" dedi. Sonra topuklarının üzerinde dönerek salondan çıktı, botları mermerin üzerinde hızla ilerliyordu.

"Ona ne söyledin?"

Theodore'un gözleri kısıldı ve mideme huzursuz bir sıcaklık yayıldı. "Ona savaş gemilerini ve kara askerlerini Seraftan gelecek bir saldırıya karşı hazırlamasını söyledim." Sesi göğsüne o kadar gömülmüştü ki neredeyse içimde gümbürdediğini hissedebiliyordum. "Ve ona şimdilik benim odamda uyuyacağını söyledim."

"Ah." Sertçe yutkundum. "Ona nedenini söyledin mi?"

"Kendi sonuçlarını çıkarmasına izin vereceğim. Muhtemelen gerçeklerden daha iyidirler." Başındaki tacı çekip aldı ve doğru merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladı.

Eteğimi yumrukladım ve peşinden koşmaya başladım. "Beni metresin sanacak ve tam da nişanlın gelmişken-"

"Dediğim gibi -gerçekten daha iyi. Senin benim kanlı karım olduğunu söylesem zavallı adam yıkılır."

Bizi çiçekli bahçeleri, asmalarla kaplı müstemilatı ve uçurumun ötesindeki geniş, pırıl pırıl denizi çerçeveleyen büyük pencerelerin önünden geçirdiği uzun bir salona ulaştık. Halı kalın ve yumuşaktı ama ben bir çift ayakkabı için yanıp tutuşuyordum. Elbiseler ve iç çamaşırları için. Sıcak bir banyo için.

Theodore koridorun sonundaki kapıyı ardına kadar açtı. "Önden buyurun leydim." Sırtını kapı pervazına dayamış, çenesi geriye eğik, yüz hatları sert bir şekilde beni izliyordu. Üzerinde durduğu eşige yaklaştığımda durdum. Aramızdaki küçük boşluk doluydu. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı tuttu, yüz hatları her zamanki gibi okunmuyordu ama göğsünün inip kalkması artmıştı. Benimki de öyle. Sonra başını odasına doğru eğdi. "İçeri gir."

Bekleyebileceğim kadar büyük bir yerdi. Tavan kabarıktı ve adanın çiçekli sarmaşıklarıyla boyanmıştı. Tüm mekân -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- yeşil ve altın tonlarıyla bezenmişti. Ortada gemidekinden bile daha büyük bir yatak vardı. Genişti ve yanlarında merdivenler vardı. Yüksek direklerinden ağır kadife perdeler sarkıyordu. Gösterişli bir şöminenin önünde büyük bir kanepe duruyordu ama yataktan çok uzaktı. İkimizin de hastalanmadan uyuyabilmesi için onu daha yakına çekmemiz gerekecekti.

Kapı çarptığında sıçradım. Theodore düşünceli bir şekilde odanın içinde ilerledi, ceketinin düğmelerini çözdü ve bir sandalyenin arkasına attı. Çamaşır odasına girerken, "Yakınımda dur," dedi. Yaklaştım ve suyun gürültüsünü ve şırıltısını duydum.

Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturarak Theodore'un odasını daha yakından inceledim. Yatağının yanındaki masanın üzerinde tehlikeli bir şekilde uzun bir kitap yığını vardı, bir tanesinin kapağı açıktı ve yerini korumak için ters çevrilmişti. Yanlarında narin bir kristal bardak ve bir şişe şarap duruyordu. Gemisindeki kadar dağınık bir masa, tavandan tabana pencerelerin önünde duruyordu. Dağınıklığın ortasında bir vazoda büyük, leylak rengi çiçekler duruyordu. Yaklaşmak ve oradaki kâğıtlara bakmak için can atıyordum. Kendimi yazısının şeklini merak ederken buldum.

köşeli ve dikenli, bana doğru olduğu gibi. Ya da belki de çok iyi sakladığı kıvrımlı sıcaklığın çizgilerine sızmasına izin verdi.

Kapı çalındı.

"Evet, ne?" Theodore seslendi. Çamaşırhaneden gömleksiz çıktı, altın sarısı teni su damlalarıyla lekelenmişti. Saçlarını ve yüzünü havluyla sildi, ben de şaşkınlıkla onun güçlü ve güzel vücuduna baktım. Göğsü sert ve kaslıydı, üzerinde az miktarda siyah kıl vardı. Karnının üzerinde, kalçalarının kenarlarında oyuklar açılmış gibiydi.

"Terzi, Majesteleri," dedi kapının diğer tarafından gelen yıpranmış bir ses.

"İçeri buyurun." Theodore havluyu geniş omuzlarına örttü. Kapı açılıp siyah saçları beyaza çalan kambur bir kadın içeri girdiğinde Theodore gülümsedi. "Merhaba Antheia. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Yaşlı kadın kıkırdadı, genç bir kızın yapacağı gibi cıvıl cıvıl ve habersizdi. Yavaşça, asılı önlüklerden oluşan bir arabayı odaya doğru itti. Durdu ve sallantılı bir reverans yaptı.

"Bunların hiçbirisi değil," dedi Theodore. O yıkıcı gülümsemesi sol yanağını çukurlaştırdı. "Bana bırak." Arabayı kadının elinden aldı ve odanın ortasına doğru yuvarladı. "Acele ettirdiğim için üzgünüm ama hanımefendinin çabucak giyinmesi gerekiyor. Sakıncası yoksa ince bir şey."

Yaşlı kadın Antheia bana baktı ve ayaklarını sürüyerek arabaya doğru yürüdü. "İnce!" Koyu renkli, derin kırışık gözleri parıldadı. "Yazık. Ne yapabileceğime bakacağım."

Theodore bana baktı ve gülümsemesi kayboldu. "Devam et," dedi bana, kelimeler boş ve hızlıydı. Tuvalete dönmek için bana doğru yürüdü.

"Sanırım yanıliyorsun." O geçerken sessizce konuştum. Durdu, tenindeki güve otu sabununun kokusunu alabileceğim kadar yakındı, yeşil gözlerinde bir soruyla. "Bana sivrisinek dedin ama yanılmışsın. Sanırım ben bir sivrisineğim. Kurtulamayacağın bir baş belasıyım ve alıyorum, alıyorum ve alıyorum-" Parmağımdaki nişan yüzüğünü çıkardım ve aramızda tuttum. "Al. Ödeme olarak. Sadaka istemiyorum ve sana daha fazla borçlu olmak istemiyorum."

Bakışları göğsümdeki o boşluk hissini güçlendirerek üzerime dikildi. "Bir sivrisinek." Sonra ağzının köşesi kalktı.

Çaba sarf etmem gerekti ama çenemi kaldırdım. "Bana mı gülüyorsun?"

Başını salladı ve o konuşmadan ben yüzüğü yaklaştırdım. Ayıldı.
"Yüzüğüne ihtiyacım yok."

"Mesele bu değil." Neredeyse kendimi daha fazla konuşmaktan alıkoyacaktım ama kanayan bir nedenden ötürü anlamasını istiyordum.
"Benim ilgim her zaman karşılığında ne sağlayabileceğime bağlı olmuştur. Nemea'yla da böyleydi, Evander'la da. Seninle de öyle. Benimle ciddi olarak ilgilenen tek kişi Agatha'ydı ve o bile bana bir bedel karşılığında baktı."

Bakışları anlamsızlaştı, ciddileşti. "O zaman her şey bitti."

Kafam karışmış bir halde başımı salladım. "Neyin sonu?"

Elini yüzüğün üzerine sardı, sıcak parmakları benimkilere değdi. Reddederek itti. "İşlemlerin sonu. Bir anlaşmaya vardık, evet, ama o iş bitti. Şimdi ilgimi sunuyorum çünkü bunu ben seçtim."

Sözleri beni aynı anda hem huzurlu hem de sıkıntılı hissettirdi. "Ama neden?"

Cevap vermedi. Bakışlarımızı ayırıp yaşlı terziye bakana kadar uzun bir süre geçti. "Antheia seni bekliyor."

Bir saat kadar sonra Theodore ve ben büyük merdivenlerden giriş salonuna iniyorduk. Açık renk takım elbisesi içinde parlıyordu, tacı koyu renk saçlarının arasına gömülmüştü ama ruh hali daha da asık suratlı bir hal almıştı.

Ona sert bir bakış attım. "Şimdi neden üzgünsün?"

"Antheia'dan ince bir şey istemiştim."

Bana giydirdiği elbise hiç de öyle değildi. Saten ipek bana Nemea'nın çalışma odasındaki kitaplardan birinde sevdiğim bir kiraz çiçeği tablosunu hatırlattı. En soluk, en narin pembeydi, rengi etek ucunda derinleşiyordu. Kolları şeffaf, dökümlü ve bileklerden manşetliydi. Bedeni, adımlarımla dalgalanan su gibi hareket eden bir eteğe yol verene kadar düşük kesilmişti.

"İşte bu oldu." Son basamağa ulaştık ve sarayın birinci katının derinliklerine doğru ilerlemek için döndük. "Tek bir iltifat bile seni bu kadar acıtır mı? Birbirimize yapıştık kaldık ve bu lanet bağ çözülmeyecek ve ben yalnızım. Evden uzaktayım-"

"Orası ev değildi. Ev, güvende olduğun yerdir."

"Aynı zamanda arandığın yerdir." Telaşlandım, başımı salladım. "Ben demiyorum ki... *Buranın* evim gibi hissettirmesine ihtiyacım yok. Olmayacak. Ama bazen kendimi o kadar küçük hissettiriyorsun ki beni topuğunun altında ezebilirsin. En azından bu lanet elbisenin içinde güzel göründüğümü söyleyebilirsin."

Kaşları çatıldı, gözlerinde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırıldı. "Sen... Birbiri ardına pusu kuruyorsun ve ben henüz yönümü bulamadım."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Pusu üstüne pusu mu?"

Yüz hatlarında, dolgun dudaklarında belli belirsiz bir yumuşaklık vardı ama bu hemen kayboldu. "Evet."

Öfkeli bir kahkaha attım. "Tanrılar, özürlerin bile küçümseyici." Hışımla ondan uzaklaştım, yüksek merdivenin gölgesine girdim.

"Imogen." Botlarının sesi arkamda yankılandı. "İltifat mı istiyorsun? Göz kamaştırıcısın. Sen-"

"*Kahretsin.*" Merdivenlerin karanlık oyuğunda kısa bir süre durdum. Orada, ayaklarının dibindeki mumların ışığında bir hayalet gibi Büyük Tanrıça Ligea'nın heykeli duruyordu.

Yaklaştığımda panik beni sarstı.

Saçları sürekli bir rüzgârla savruluyordu. Taştan vücudu, bir göğsünü örten ve kalçalarını çevreleyen uçuşan bir kumaş parçasına oyulmuştu. Kanatları sırtında genişçe açılmıştı. Bir kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatmıştı, parmakları emir verircesine kıvrıktı, sanki izleyicisini çağırıyor -ya da lanetliyor- gibiydi.

Bakışlarım hafifçe yuvarlatılmış burnunun kıvrımlı çizgisine takıldı. Ağzının dolgunluğuna, çenesinin sivri ucuna. Küçük ve odaklanmış gözlerinin önündeki hiçliği nasıl delip geçtiğini inceledim. Vücudunu da; bacaklarının ve kollarının zayıf, kaslı yapısını, dolgun göğüsleri ve kalçaları arasındaki belinin kıvrımlarını.

Yüzüm taştan şekillenmişti.

Theodore'un arkamda durduğunu hissedebiliyordum, kıpırdamadan, nefessiz. Birdenbire kabaran sıcak gözyaşlarımı kırıştırdım.

"Siktir git." Ligea'ya söyledim. Ve Theodore'a. Ve Nemea'ya da. Gözyaşlarım galip gelirken onun soğuk parmaklarına dokunmak için uzandım. Her zaman gücün özlemini çekmiştim - kendi seçtiğim bir yaşam hakkı ve kendimi güvende tutmanın bir yolu. Ama *bu...* Bunun ani ağırlığı yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum.

Theodore arkamdan yavaş bir nefes verdi. Beni görmesini istemediğim için ıslak yanaklarımı hızla sildim ama kendimi tutamıyordum. İçimde bir şeyler yırtılıp açılmıştı ve doğru olduğunu düşündüğüm her şey -kim olduğum, nereden geldiğim, kendime ait bir hayatın kırılğan, aptal umudu- artık tutamayacağım bir şeyin içinde eriyip gidiyordu.

Theodore'un eli sırtımla buluştuğunda, sıcaklığı etrafımı sardığında ve midemdeki bağ alevlendiğinde, gözyaşlarım sadece iki katına çıktı.

"Ağlama." Kelimeler yumuşak bir yalvarış gibiydi. Kolu omuzlarımı sardı ve beni kendine doğru çekti. "Şimdi olmaz."

"I..." Burnumu çektim. "O... bana benziyor."

"Biliyorum." Cebinden bir mendil çıkardı. Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kaldırdı ve yanaklarımı kuruladı. "Nefes al." Sesi öylesine çıldırtıcı bir şekilde yatıştırıcıydı, hatta öylesine anlaşılmazdı ki çılgılık atmak istedim. "Daha sonra, eğer kendini daha iyi hissedeceksen feryat edebilir ve eşyalarımı kırabilirsin. Ama toplantıya bu şekilde girme."

Gözlerimi kapalı tutarak havayı göğsümün derinliklerine çektim. "Büyücü Kahin'e gitmem gerek." Eğer Büyük Tanrıça'nın soyundan geliyorsam, onun gücü damarlarımda dolaşıyorsa ve devralmam gereken bir manto varsa, o zaman cevaplara ihtiyacım vardı. Bir kehanete ihtiyacım vardı.

Theodore hâlâ akmakta olan gözyaşlarımı silmeye devam etti. "Her seferinde bir şey, tamam mı?"

Botlar yanımda tıkırdadı. Lachlan boğazını temizledi. "Ona ne yaptın?"

"Heykeli gördü," diye cevap verdi Theodore, gözleri hâlâ bana odaklanmıştı.

Lachlan göğsüne madalyalar iliştirilmiş düzgün siyah bir ceket giymişti. Önce Büyük Tanrıça Ligea'ya, sonra da bana baktı. "Oh kahretsin." Yanıma geldi ve elini omzuma koyarak beni Theodore'dan uzaklaştırdı. "Yaşadığın şoku tahmin edebiliyorum ama sana açık havadayken krala bu kadar yakın durmamanı tavsiye ederim." Theodore'a yakıcı bir bakış fırlattı ama Theodore sadece bana baktı.

Garip bir duygu onu ele geçirmişti. Aynı anda hem boş, hem dehşete düşmüş, hem de öfkeli görünüyordu ve öyle olmam gerektiğini bilsem de gözümü ondan ayıramadım.

"*Theo.*" Lachlan'ın sesi sivri bir uyarıydı. Kolumu kendi kolunun içine aldı. Dalgınca elimi okşadı ve neşeli görünmeye çalıştı ama ses tonu ve ikimiz arasında gidip gelen bakışları ciddiye. "Canlanın, Godlingler. Duyuyorum

imparatoriçenin dişleri var."

Bahçe Odası kulağa geldiği kadar tuhaf bir yer değildi.

İki katlı, devasa bir balo salonuydu ve bir duvarı tamamen camdan oluşuyordu ve bu camdan mükemmel bakımlı bir kesme bahçeye bakıyordu. Diğer üç duvar tabandan tavana kadar çiçeklerin cümbüşlü tonlarını yansıtan panellerle boyanmıştı. Tavandan sarkan dört devasa kristal avize, loş bir şekilde aydınlatılmış ve uçurumun kenarının ötesindeki deniz kadar ısıtılıydı. Uzun bir masa ortasından bir omurga gibi uzanıyor ve boş odayı topraklıyordu. Masanın üzeri meyvelerle -yiyemeyeceğimiz kadar çok- ve kralın adamlarından oluşan küçük bir maiyete yetecek kadar ametist renkli şarap sürahisıyla doluydu.

Planlandığı gibi, Lachlan'ın koluna girdim. Theodore önümüzden masaya doğru yürüdü ve kendine dolu bir kadeh şarap doldurdu. Umutsuzca bir yudumda içti ama yine de mükemmel bir şekilde sakin görünmeyi başardı. Lachlan beni Theodore'dan olabildiğince uzağa götürdü ve iki kadeh doldurdu.

"Yüzün," dedi.

Parmaklarımı yanağıma götürdüm. "Nesi var bunun?"

"Tokatlanmış bir kış gibi kızarmışsın. Nefes al. Daha derli toplu görünmeye çalış, tüm hayatın alt üst olmuş gibi değil." Bana bir bardak itti.

Şaraptan uzun bir yudum aldım ve şarabın üzerimde parıldamasının tadını çıkardım.

dilimde ve midemde mutlu bir şekilde dönüyordu. Şimdiye kadar tattıklarımın en iyisiydi.

"Sana bir tavsiye." Bardağının kenarından bana korkunç ve bilmiş bir bakış attı. "İkinizin arasında her ne varsa... bunu sistemlerinizden çıkarmanın bir zararı yok, ama yakalanmanın *çok* zararı var. Size yalvarıyorum, ağzınızı sıkı tutun."

Ona ters ters baktım. "Agatha seninle konuştu mu?" "Bu konuda değil."

"Tanrım." Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Aramızda hiçbir şey yok."

"Imogen." Bilge bir ton takındı. "İnkâr kadar sinsi bir şey yoktur."

Ben daha karşılık veremeden, Eftan elinde bir yığın siyah deri klasörle odaya daldı. Onu ilk gördüğümdeki yuvarlak yanaklı gülümsemesinin aynısını takınmıştı. Bakışları üzerime çevrildiğinde yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Ah." Ağzı açılıp kapandı. Gözlerini kırıştırdı. "Seni beklemiyordum. Buradayım."

Lachlan boştaki eliyle beni işaret etti. "Şansölye, kralın uzaktan kuzeniyle tanıştınız mı? Bu Leydi Imogen Nel."

Eftan'ın kaşları çatıldı. "*Kuzeni* mi? Oh. Ben-şey." Elindeki klasör yığını gürültüyle masaya *bıraktı*. Şaşkınlıkla havayı çiğnedi, sonra ceketinin cebinden bir mendil çıkarıp üst dudağını sildi. "Merhaba. Tekrar merhaba."

Başımı kibarca eğdim, sonra Theodore'a baktım. Masanın başında durmuş, yeniden doldurduğu şarap bardağını yumrukluyordu. Tüm bu alışverişi yüzünde korkunç derecede boş bir ifadeyle izledikten sonra, "Ahh kahretsin," diye homurdandı.

Kapılar iki hizmetli tarafından ardına kadar açıldı. Üç kadın içeri girdiğinde kadehimi masaya bıraktım, hepsi de kış ortası ayazı kadar parlak ve solgundu. Obelia İmparatoriçesi'ni sadece varlığından bile tanıyabilirdim. Uzun boylu ve iri yapılıydı, odada zarif bir otoriteyle hareket ediyordu, sanki oda onun olmaktan sadece bir imza uzaktaydı. Gece mavisi kadife bir elbise giymişti. Teni o kadar açıktı ki şakaklarındaki yeşil damarların izleri belli oluyordu. Kar rengi saçları uzun ve düz bir şekilde omuzlarına dökülüyordu ve tepesinde elmaslardan oluşan ağır bir taç vardı. Boynunda, taçla uyumlu, devasa mücevherlerle süslü bir yaka vardı. Ve dudakları, ince ve o kadar kırmızıydı ki sanki bir avuç dolusu dut yemiş gibi görünüyordu.

O ve Theodore birbirlerini selamlarken ben de derin bir reverans yaptım.

"Theodore Ariti." İmparatoriçe'nin aksanından kaynaklanan melodik bir sesi vardı. Selamlaması yeterince dostçaydı ama gülümsemedi. "Babanızın görünüşüne sahipsiniz. Gerçi daha yakışıklıslın." Sert bir şekilde kıkırdadı. "Eminim bundan nefret ederdi."

Theodore'un dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü ve onu uzun zamandır tanımasam da, babasından söz edilmesinin onu rahatsız ettiğini görecektim kadar iyi tanıyordum. "Merhaba, Nivala. Kesinlikle onun için bir baş belasıydım," dedi her zamanki gibi çekici ve zarif bir şekilde. "Lütfen geç geldiğim için beni bağışlayın. Bunca yolu geldiğiniz için minnettarım."

Kadının beyaz kaşları kalktı. "Bu avantajlı bir eşleşme. Bunun düzgün bir şekilde yapıldığını görmemiz gerekiyor."

Theodore başını onaylar bir şekilde salladı ve imparatoriçenin arkasında duran salkım söğüt genç kadına baktı. "Prenses Halla." Adına öyle büyüleyici bir vurgu yaptı ki midemdeki bağlar kışkanç bir spazm geçirdi. Elini tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. "Portrenizden bile daha güzelsiniz."

Ve çok güzeldi. O benim antitezimdi. Benim tenim altın sarısı bir kahverengi ve saçlarım koyu, dalgalı bir kestane rengiyken, onunki solgundu. Beyaza yakın bukleleri parıltıyor gibiydi ve ince bir elmas ve inci diademle taçlandırılmıştı. O da benim gibi uzun boyluydu ama köşeliydi, bir buz parçası kadar keskindi. Obelia'daki gelinler gibi beyazlar giymişti. Onun kırılğan, havadar yüzünün Leucoslu gelinlerin giydiği sert, alışlagelmiş siyah tarafından yutulduğunu hayal edemiyordum.

Ya da belki de hayal etmek istemiyordum.

Theodore'a gülümsedi ve bu, baharın kışın etkisini kırması gibiydi. Yanakları pembeleşmiş, mavi gözleri berrak gökyüzünü andırıyor ve küçük, büzgülü ağzı açılmış bir gül gibi görünüyordu. Theodore onun elini dudaklarına götürdü. Öpücük sadece bir saniye sürdü, ama dolgun ağzının kızın tenine bastırma şekli zihnimde yavaşça, sıkıntılı bir şekilde tekrarlandı. Lachlan'ın botunun terliğimin burnuna bastığını hissettim ve kaşlarımı çatığımı fark ettim. Gülümsemeye çalıştım ama sadece yüzümde titreşti, sonra bardağımı kaldırıp bir yudum aldım.

"Çok güzel." İmparatoriçe masanın en başına doğru ilerledi ve oturdu, aklı elindeki işe odaklanmıştı. "Başlayalım mı?"

Daha az şık giyinmiş olan üçüncü kadın sözleşmeleri masaya koydu ve

Eftan'la ilk olarak hangi konunun tartişılacağı hakkında kısık sesle konuşuyordı. Lachlan koltuğumu iterek yanıma oturdu ve hemen bardağımı doldurdu. Muzakerelere başlamak üzereydiler ki İmparatoriçe odada başkalarının da olduğunu fark eder gibi oldu. "Peki kim bu insanlar?"

"şansölyemi tanıyorsunuz," dedi Theodore, Eftan'ı işaret ederek. "Bu benim sağ kolum ve donanma komutanım Lachlan Mela. Ve kuzenim, Leydi Imogen Nel."

İmparatoriçe'nin soğuk gözleri üzerime dikildi. "Nel mi?"

Theodore'un okunamaz olduğunu düşünmüştüm ama imparatoriçeyle kıyaslandığında hazır ve coşkulu duygularla çarpıyordu. Bir ceset kadar hassastı ve ses tonundan ya da bakışlarından hiçbir şey çıkaramıyordum.

Bakışlarının kesilmesine rağmen sıcak, saygılı bir gülümseme verdim. "Evet, Majesteleri."

Başka bir şey söylemeden dikkatini hizmetkârına yöneltti ve ilk sözleşmeyi aldı. "Ahh, evet." Gözleri sayfanın üzerinde hızla gezindi. "Tartışılması gereken farklı dinimiz var."

"Belirttiğiniz şartlar kabul edilebilir," dedi Theodore. "Prensesin içinde azizine ibadet etmesi için bir ek bina yaptırabilirim. Etrafına bir bahçe bile yaptırırım."

Gözlerimi önümdeki devasa üzüm yığınının ayırmamaya, giriş holünde bana nasıl baktığını unutmaya çalıştım.

"Güzels," dedi imparatoriçe dalgın dalgın. "Ve bununla birlikte farklı evlilik törenlerimize geçiyoruz. Bir Obelian evliliğinin tanınması için kan sunusu gereklidir."

Bu düşünceyle gerildim, başparmağım içgüdüsel olarak yaralı elime gitti.

Theodore rahatsızlığımı hissetmiş gibi sandalyesinde kıpırdandı. "Kanlı adaklara karşı temkinliyimdir. Bununla birlikte, daha ayrıntılı olarak, bir Obelian törenine katılmaya açđım," dedi Theodore dikkatle, "ama Varya'nın kraliçesi olacak - bir Leucos kraliçesi - ve bu nedenle Prenses Halla'nın geleneksel bir bağlama törenine katılması gerekiyor. Evliliğin krallığında geçerli sayılması ve taç giymesi için."

İmparatoriçe, "Bana bu bağlama töreninden bahset," dedi. "Tamamlandığında Halla nasıl bir güce sahip olacak?"

Uzun zaman önce aldığım dersleri hatırlayınca içimi bir şaşkınlık kapladı. Theodore ve ben Büyük Tanrıların soyundan geldiğimiz için, bizim

Kan bağı gücümüzü paylaşmamızı sağlayacaktı.

Bardağına dudaklarıma bastırdım ve uzun bir yudum aldım. Bardağın kenarından kısa bir an için Theodore'un bakışları benimkilere takıldı. "Evlilik bağı basit bir kesiktir, genellikle çiftlerin avuç içlerinde olur," diye açıkladı, "ve iki yara birbirine bastırılır. Bıçağın açtığı kesik dışında sizin için hiçbir acı olmaz Prenses. Kan karışarak sembolik bir bağ oluşturur. Prensesin durumunda, Obelianlar aynı soydan gelmedikleri ve Tanrıların kanına sahip olmadıkları için, benim gücümün hiçbirini miras almayacak. Her zaman olduğu gibi olacak."

İmparatoriçe neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı. "O zaman bunu neden yapıyorsunuz?"

Theodore daha uzun oturdu, emredici sesinde artık bir sınır vardı. "Bu Sirenlerden alınan ve tüm takımadalar tarafından benimsenen ilahi bir gelenek."

İmparatoriçe tiksintiyle dilini şaklattı. "Leucosian krallıklarının bundan vazgeçtiğini duydum. Sizin neden-"

"Sadece bir krallık Tanrılarımızdan ve geleneklerimizden uzak durdu," diye karşılık verdi Theodore, "ve biz müttefik değiliz."

İmparatoriçe'nin bakışları keskinleşti. "Anlıyorum."

"Prenses Halla-" Theodore'un derin sesini renklendiren asil yumuşaklık içime bir sızı gönderdi. Bunun farkına varmak beni utandırdı: Onun benimle böyle konuşmasını istiyordum. "Leucosian bağlaması yapmaya istekli misiniz?"

Halla kocaman gülümsedi. "Evet. Hem de çok, evet." Annesinin aksanının aynısına sahipti ama yumuşak sesinde bu aksan şeker gibi sakarin bir tınıya dönüşüyordu.

İmparatoriçe solgun bir elle uzanıp kızının elini okşadı. Sessizce konuştu ama ben kelimeleri yakaladım. "Hevesinle kabalaşma, Halla."

Prenses hiçbir tepki vermedi.

Theodore boğazını temizledi. "Bu sözleşmelerde Halla'nın zamanı geldiğinde tahtınıza çıkmasına ilişkin planlarınızla ilgili hiçbir şey görmediğimi belirtmek isterim. Belki de bu detaylar-"

"Hata yapmadım," diye tersledi imparatoriçe. Bir an için yüzünde bir alay ifadesi belirdi ama sonra onu düzeltti. "Halla benim varisim değil."

Theodore başını eğdi. Lachlan bile rahatsız bir şekilde

yan.

"Varsayımımı bağışlayın," dedi Theodore. "Eğer biricik kızınız tahtın varisi değilse, o zaman kim olduğunu sorabilir miyim?"

Mütevazı ama net bir sesle cevap veren Halla oldu. "İlk doğan çocuğumuz olacak."

Theodore yutkunurken boğazı düğümlendi. Keskin bakışları İmparatoriçe ile Prenses Halla arasında gidip geldi. "Pekâlâ."

Midemdeki bağ çirkin, protestocu bir yalpalama yaptı.

İmparatoriçe Nivala kısa bir nefes verdi ve odadaki hava temizlenir gibi oldu. "Tüm bunlar hallolduğuna göre, tartışmamız gereken bir zaman çizelgesi var. Buraya yolculuk korkunçtu. Geleneksel iki aylık nişanlılık dönemini atlayacağız ve düğünün iki hafta içinde gerçekleşmesine izin vereceğiz. Halla'nın eve yelken açıp tekrar geri dönmesini istemiyorum."

Theodore, masanın yüzeyine vuran işaret parmağı dışında hareketsiz kaldı.

İmparatoriçe gülümsedi ve ben bu hareketin yavaşça kınından çıkarılan bir hançere benzediğini düşündüm. "Bir sorun mu var?"

"Alışıl gelmiş iki aylık nişan süresini bekliyordum," dedi Theodore, son derece sakindi ama benim de midem bulandı. "Sadece iki hafta içinde bir ziyafet ve tören düzenleneceğini garanti edemem. Konuklar seyahat edemeyecek."

"Onun elbisesi var. Senin şarabın var." İmparatoriçe omuz silkti. "Zifaf için bir yatağınız var. Bu evlilik için çok heveslisiniz, değil mi?"

O bir harikaydı, mükemmel sadeliği. Kendisi üzerinde kurduğu hükümler, gözünü budaktan sakınmayan hakimiyet. Hızlıca başını salladı. "Elbette."

Tanrım. Bu bağ -saçma kıskançlığım- içimde ilkel bir şeyi ateşledi. Theodore'u *benimle* birlikte sürüklemeye, sözleşmeleri yırtma, onun *benim* olduğunu gösterme dürtüsü vücudumda sıcak, nabız gibi atan bir kan gibi dolaşıyordu.

"Ancak," dedi Theodore, hiç çekinmeden, "bazı gelenekler var-"

İmparatoriçe yeni ve daha sert bir sesle, "Nazik ses tonumu yanlış anlıyorsun, Theodore," dedi. "Bir öneride bulunmuyordum."

Theodore donakaldı. Lachlan sanki tetikteymiş gibi doğruldu ve ben de Theodore'un onun donanmasının ve birliklerinin gücünden bahsettiğini hatırladım. İmparatoriçe mükemmel bir müttefik ve kâbus gibi bir düşmandı.

"Majesteleri." Eftan diplomatik bir zarafetle konuştu ve Theodore'a başını sallaması *gerektiğini* belirten bir selam verdi.

Theodore boğazını temizledi. "Düğünden önce pek ortalarda olmayacağım," dedi, "ama iki haftayı kabul ediyorum."

Birdenbire, bir koparma ritüelinde gözlerimden, burnumdan ve ağızımdan kan gelmesinin bundan daha az tercih edilebilir olduğundan emin değildim. Bu bağ, Theodore'un prensesle evlenmesi düşüncesini, bağırsaklarımın göbeğimden dışarı çıkarılmasından daha korkunç hissettiriyordu. Hemen Büyücü Kahin'e gitmem gerekiyordu.

Kadehime biraz daha şarap doldurdum ve toplantı meşru ve gayrimeşru çocuklar, ticaret tarifeleri ve Halla'nın kraliçelik masraflarının ne olacağı üzerine yapılan pazarlıklarla uzayıp gitti. Ve tüm bu süre boyunca bağ, acımasız bir hayır, hayır, hayır diye bağırdı. Sonunda, köpüren şarabın acımı dindirmeyeceğinden emin olduğumda, masanın öbür ucuna uzandım ve Eftan'ın tüy kalemini bulunduğu yerden aldım, bu da bana onun tehditkâr, sessiz bakışlarını kazandırdı. Kalemin ucunu batırdım, atılmış bir kâğıt parçasının üzerine bir not karaladım ve Lachlan'ın önüne koydum.

Göz gezdirdi, sonra fısıldadı, "Sakın buna cüret etme."

"Bunu yapamam," diye fısıldadım. "Bu bizi öldürmez. O iyi olacak."

"Birkaç saat daha dayanabilirsin. Dayanmalısın."

"Hayır, *yapmamalıyım*. O pisliğin üç şartını kabul ettim. *Bu* onlardan biri değildi."

Ama Büyücü Kahin'e gitmek, annemi öğrenmek ve bağımızın kopması öyleydi. Aniden ayağa kalktım ve tüm masanın dikkati bana yöneldi.

Reverans yaptım. "Affınıza sığınıyorum ama daha fazla kalamayacak kadar hastayım."

"Ah," dedi Prenses Halla, zarif elini boğazına götürerek. "Umarım daha iyi hissedersiniz."

"Teşekkür ederim-" Duraksadım. Solgun parmaklarına, daha doğrusu parmaklarının hemen üzerinde, boynuna asılı duran büyük, parlak gri taş baktım. Benim parmağımdaki taşın aynısıydı. "Kolyen," dedim, yüzüğümü çevirerek mücevherin avucumun içinde saklı kalmasını sağladım. "Alışılmadık bir şey. Ama çok güzel."

O bahar gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Ah evet. Bir spinel. Sadece Obelia'da çıkarılır. Çok nadir bulunur."

"Gerçekten de çok nadir." Bir kez daha reverans yaptım ve Theodore'a baktım. "Lütfen, izninizle Majesteleri."

"Imogen, gidemezsin." Bakışları yanıyordu. "*Kal*."

"Özür dilerim, Majesteleri." Elimi karnıma götürdüm, tam da bağımızın çılgık çılgığa isyan ettiği yere. "Çok acıyor. Gitmeliyim-"

"Bahçede bir gezinti için." Lachlan ayağa fırladı ve kolumu tuttu. "Temiz hava sana iyi gelecektir."

Başarısız bir şekilde elini üzerimden çekmeye çalıştım. "Bahçede gezinmeyeceğim Komutan."

"Evet," dedi Lachlan, beni sandalyemin etrafından çekiştirerek. "Geziniyorsun." Boş bir öfkeyle hareketsiz duran Theodore'a anlamlı bir bakış attı. "Aslında hepimizin bir gezintiye çıkmasını öneriyorum. Nişanlığınıza en sevdiğiniz bahçeyi gezdirin Majesteleri. Saatlerdir bu işle uğraşıyoruz. Bir ara vermek akıllıca olur."

Güneş yüksek ve kör ediciydi. Pembe, kırmızı ve sarı çiçekler alev gibi parlıyordu.

Lachlan, Theodore ve prensesin arkasındaki çakıllı patikada yürürken kolumu sıkıca tuttu.

"Tutuşunuzu gevşetebilirsiniz Komutan." Halla'nın bir elini uzatarak bahçede süzülüşünü izledim, zarif parmakları geçerken çiçeklerin yumuşak yapraklarını okşuyordu. "Kaçmayacağım."

"Bu kadar inandırıcı bir yalancıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Bir durumdaydım. Onları düşünmek..." Hayal kırıklığıyla sırtlarını işaret ettim. "Bu lanet olası bağın koparılması gerekiyor."

Lachlan bana şüpheli bir bakış attı ama tek kelime etmedi.

Theodore ve Halla bahçenin ortasındaki geniş, gürül gürül akan fiskiyeye bakmak için yavaşladılar ve bizim de onları takip etmekten başka çaremiz yoktu. Su, üç metanetli Siren'in yontulmuş kasları ve yayılmış kanatları üzerinde dans ediyor ve akıyordu. Dirseklerinin ve tüylerinin uçlarından düşen damlaların arasından ışık pırıl pırıl parlıyordu.

Halla şaşkınlıkla baktı ve yavaşça bana doğru ilerledi. "Leydi Nel, burada mı büyüdünüz? Ne güzel bir çocukluk geçirmiş olmalısınız. Burası bir masal kitabından fırlamış gibi."

Theodore ve Lachlan gergin ve sessiz bir şekilde yanıtları bekliyorlardı.

"Oh hayır, Majesteleri." Ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. uygun cevap. "Ben... Ben kuzeyde büyüdüm."

Prensес başını salladı. "Sanırım buranın kuzeyi benim alışık olduğum kuzey kadar soğuk değildir."

Varya'nın kuzeyi hakkında çok az şey biliyordum ama orada buz yüklü vadiler olmadığından emindim. "Çok daha sıcak," dedim isteksiz bir gülümsemeyle. Prensес son derece güzeldi. O ve Theodore birbirlerine çok uygun görünüyorlardı. Kaburgalarımın altından içime bir sızı saplandı.

"Umarım daha iyi hissediyorsundur," dedi melodik ve hafif bir sesle. "O odada sandalyede oturmak için uzun bir süreydi."

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Evlilik sözleşmeleriniz oldukça kapsamlı. Planlamalarınızda her zaman bu kadar ayrıntılı mı olursunuz, Majesteleri?"

"Oh, hepsi annemin işi." Halla'nın mavi gözlerini uzaklara dalan bir bakış doldurdu. Parmaklarını çeşmenin dalgalanan suyuna daldırdı, uçlarındaki damlacıkları fiskeledi. "Baştan aşağı bir entrikacıdır."

"Her şeyi düşünmüş gibi görünüyor." Sesim yıpranmış ve kızgınlığa doğru ilerliyordu. Daha geniş bir gülümsemeye zorladım ve bunun ikna edici bir maske olmasını umdum.

"Kesinlikle öyle." Halla kenara oturmak için kendini alçalttı. Daha sessiz konuştu, sesinde bir duygu teli dolaşıyordu. "Anlamayacağından eminim ama bu oldukça büyük bir şok. İnsanın evini terk edip yeni bir eve gelmesi. Hiçbir şeyin tanıdık olmadığı, bildiğiniz arkadaşların, manzaraların ya da kokuların olmadığı bir yere. Annemin -ve Majestelerinin- benim rahatımı düşündükleri için minnettarım."

Theodore'a minnettar bir bakış attı ve o da başını eğerek selam verdi. O anda hissettiğim incinme duygusu bağdan kaynaklanmıyordu. Gerçek bir kıskançlıktı.

"Leydi Nel, bana kral hakkında ne söyleyebilirsiniz?" Komplo kuruyormuş gibi eğildi ama göz göze gelmedik. Bakışları Theodore'da kaldı, kirpikleri dalgalanıyordu, gülümsemesi parlaktı. *Lanet olası Tanrılar*. Flört ediyordu. "Birlikte kuzen olarak büyüdüğünüz için onu herkesten daha iyi tanıdığınızı sanıyorum."

Kaşlarımı çattım ve rahatsız bir şekilde güldüm. "Majesteleri ve ben pek yakın değildik."

"Buna inanamıyorum. Seni benimle tanıştırmak için o seçti. Sizi önemsiyor olmalı, değil mi Majesteleri?"

Theodore parlayan çizmelerine baktı. "Elbette."

"Bak." Halla eliyle havayı karıştırarak beni ikna etmeye çalıştı. "Bana her şeyi anlat

Biliyorsun."

Lachlan boynunu kaşıdı, gözleri *iyi şanslar* dermiş gibi yuvarlaktı.

Düşünmek için zaman kazanarak kendimi çeşmenin kenarına bıraktım ve Theodore'a baktım. "Sadece güzel şeyler mi?"

Bu soru onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Neredeyse gergin bir şekilde gülümsedi. Gülümsemesi dolgun, gamzeli ve bembeyazdı ve içimi bir hayranlık sarsıntısı kapladı. "Eğer sakıncası yoksa."

Derin bir nefes aldım, yavaşça nefes verdim ve Halla'nın bakışlarıyla karşılaştım. "O çok zengin." Sanki şaka yapmışım gibi güldü. "Ve..." Düşündüm, düşündüm ve aklıma onun sırtındaki rehber eli, çenemdeki parmakları ve ıslak yanaklarımı okşayan mendili geldi. "Çok dikkatli biri. İsteddiği zaman da şefkatli."

Bakışlarım kendi isteğiyle Theodore'a kaydı. Gözlerini doldurmaya başlayan eşit ama aniden sıcak bakışa. Kollarını arkasında kavuşturmuştu ve güneş yüzünün çarpıcı hatlarını belirginleştiriyordu ve kendimi konuşmaya o kadar mecbur hissettim ki kendimi durduramadım.

"O nazik biri," diye ağzımdan kaçırdım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Ve kırbaçlanmış ve fırlatılmış gibi hissettiğinizde, eğer izin verirsiniz, size bir çapa olacaktır."

Bakışlarımızı ayırdım ve dördümüz de kuş seslerini ve şırıl şırıl akan suyu dinleyerek sessizliğe gömüldük. Halla'ya omuz silkmelerini önerdim. "Senin için söyleyeceklerim bu kadar."

"Bu oldukça fazla," dedi gözlerinde bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim."

Eftan uzun çiçeklerin arkasında bir yerden, çakılların üzerinden sürünerek geldi ve tam ortamızda durdu. "İmparatoriçe sözleşmeler üzerinde çalışmaya devam etmemizi istedi. Kendisi sizi içeride bekliyor Majesteleri."

Theodore başıyla onayladı ve hepsi saraya doğru geri dönmeye başladı. Ben çeşmenin kenarında oturmaya devam ettim, midem bulanıyordu. Theodore durdu. "Leydi Nel, gidelim mi?"

"Hayır, Majesteleri." İnceleyici bakışları altında doğruldum. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Gözleri neredeyse belli belirsiz büyüdü. "Siz önden gidin," dedi Lachlan ve Halla'ya. Bizi bıraktılar; Lachlan omuzlarını germiş, Halla ise hiç rahatsız olmamış gibi çeşmenin yanında duruyordu.

Theodore bana doğru bir adım attı ve başını kaldırdı. "Gelmek zorundasın."

"Yapamam." Bağırsaklarımdaki çukurun üzerine bir yumruk indirdim. "Bu bağ beni bir

Orada oturup tüm bunları dinlemek zorunda kaldığımda panikliyorum. Ve bu yeni hayatta, bu yeni yerde, eğilip bükülmeyeceğim ve kötü muamele görmeyeceğim. Hemen Büyücü Kahin'e gitmeliyim. Kehanetime ihtiyacım var-"

"*Kötü muamele mi?*"

"Evet."

"Hayır." Theodore kararlıydı, çenesi sertleşmişti.

"Ne demek *hayır*?" Ayağa kalktım ve öfkesini karşıladım. "Başından beri planın buydu. Beni ayırmak ve göndermek."

"Bu daha önceydi-" "*Neyden önce?*"

Dondu kaldı. Başını salladı. "Bu bağın çözülmeceğini bilmeden önceydi. Birkaç hafta içinde evleneceğimi bilmeden önce." Bir ileri bir geri yürüyordu, ben de ne diyeceğimi bilemeden bakakalmıştım. Sonra önümde durdu. "Bu toplantının geri kalanında benimle gel, ben de seninle geleceğim."

Şaşkınlık içime işledi. "Büyücü Kahin'e mi?"

Ceketini rahatsız bir şekilde düzeltti ve başını salladı.

"Başka bir işlem daha mı?"

Sanki küfretmişim gibi irkildi ama olan b u y d u . Başka bir pazarlık. Bir iyilik görebilmem için başka bir fedakârlık.

"Ayrıca, benimle gelemezsin. İmparatoriçe burada. Ve çok güzel nişanlın ve o saçma sözleşmeler-"

Alnında derin, pişmanlık dolu bir kırılganlık belirdi. "Düğünden önce ortalıkta görünmeyeceğimi söylemiştim."

Söylemişti. Bunu neden söylediğini, nereden bildiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. "Yine de," diye karşı çıktım, saçlarımın deniz melteminde savrulmasını engellemeye çalışarak, "küçümsenmiş hissedecekler-"

"Prensese birkaç mücevher hediye edeceğim. Onun için körfezde havai fişekler patlatırım."

Alay ettim. "Tabii ki. Hangi kadın ışıltılı şeylerle dikkatini dağıtmaz ki-"

"Seninle gelmemi istiyor musun, istemiyor musun?" "Evet," diye tersledim.

"O zaman gidiyorum." O kadar hareketsizdi ki, tıpkı Ligea'nın heykeli önünde gözyaşlarımı susturduğu zamanki gibi bana bakıyordu.

"Peki." Kızgın olsam bile sesim çok soluksuz, çok hazırlıksız çıkmıştı.

Çenesini eğdi. Sertçe yutkundu. "Tamam." Benden uzaklaştı ve

saraya doğru ilerlemeye başladı, ama o bunu yapmadan önce keskin elmacık kemiklerindeki telaşlı renk lekesini fark ettim. Nefesi hızlanmıştı. Kontrol etmediği ya da edemediği duyguların küçük parıltıları. Durdu, bana baktı ve cızırtılı bir sesle konuştu. "Eğer bahçede kalmak istiyorsan, kalabilirsin. Ben yine de seninle geleceğim."

Kelimeler gelmiyordu. Sadece derin bir minnettarlık duygusu. Saraya doğru giden patıkaya adım attım ve minnettar bir şekilde başımı salladım. "Acele etmeliyiz," dedim. "Görev çağırıyor."

İki saat geçmemişti ki, ahırda güneşin vurduğu boş bir ahırda durmuş, Theodore'un bana ödünç verdiği yedek pantolon ve gömleklerle dolu heybeyi itiyordum. Onları küçük, düzenli kareler halinde katlamak ve sicimle sıkıca bağlamak için büyük özen göstermişti.

Seyisler gönderilmişti ve karşımda, asık suratlı ve sinirli bir şekilde, Theodore bir ata kendisi çekiç vuruyordu. Onu izledim; kayışları sıkıca çekiştiriyor ve eyeri çekiştiriyordu. Asık suratlı gözleri, taş gibi çenesi.

Bahçe Odası'na ve bitmek bilmeyen sözleşmelere döndüğümüz andan itibaren ruh hali bozulmaya başlamıştı. Tartışılan her noktada daha da kireçlenmiş, yanağını ısırma, parmaklarını cilalı masaya vurmaya başlamıştı. Bana eşlik etme kararından pişmanlık duyduğunu ve geri çekilmesini engelleyen de bu acımasız onuru olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Agatha ve Lachlan bizi uğurlamak için burada olacaklar mı?" Temiz samanların üzerinde diz çöktüğüm yerden sordum.

"Evet." Görevine odaklanmaya devam etti. "Sen iyi misin?"

"Evet."

"Oh iyi." Son heybeyi bir sarsıntıyla bağladım. "Kesinlikle öyle görünüyorsun." Torbaları ona doğru kaldırdım, o da birini elimden kaptı. "Umarım bütün bu süre boyunca böyle düşünceli olmayı planlamıyorsundur. Bana eşlik etme kararından pişmanlık duyduğunun farkındayım zaten. Bunu bu kadar acı verici bir şekilde belli etmene gerek yok."

Theodore bana doğru döndü. Yeşil gözleri parladı ve beni sabitledi. "Beni çözdün, değil mi?" Bir adım daha yaklaştı ve ben konuşamadım. Bir duygu onu boğazından yakalamıştı. Bana doğru bir adım daha attı. Sonra güçlü bir elini karnıma doğru kaldırdı ve beni kabinin duvarına yasladı. Keskin bir nefes verdim, onun tarafından alt edilmişim. "Beni gerçekten neyin rahatsız ettiğini bilmek ister misin, Imogen?"

Başımı hafifçe salladım.

"Kararımdan pişman değilim ama pişman olmalıyım." Parmakları sanki beni tutmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın doğru kıvrıldı. Bağımlı lezzetli, ısıtılı bir sıcaklıkla parlıyordu. Yuvarlandı ve merkezimde yoğun bir şekilde birikti. "Sana sivrisinek dedim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. *Ben* böceğim. Bir güve. Ve sen de aysın. Beni *çekiyorsun*, beni *çekiyorsun*. Ama kendimi yok etmeden sana asla ulaşamayacağım. Tek yapabildiğim o gün için dua etmek." Bana yalvaran bir bakış attı. "Anlıyor musun? Kendime hakim olmak, mesafemi korumak için elimden geleni yapıyorum ama senin yaptığın her şey bu amacı engellemeye hizmet ediyor gibi görünüyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Göğsünün derisini geriye çekip bana altındaki korkunç, nabız gibi atan kısımları gösterseydi daha az şok hissederdim. Ama bu, dokunuşu, yakınlığı, açıkça itiraf etmesi. "Bu bir şaka."

O kadar yakındı ki, yüzü benimkine doğru eğilmişti. Ayak parmaklarımın üzerine kalkarsam onu öpebilirdim.

Kaşları daha da çatıldı. "Tanrım, keşke öyle olsaydı."

Ses tonundaki hoşnutsuzluk karşısında sinirlerim bozuldu. "Arzudan bir hastalıklımış gibi bahsediyorsun. Sanki ben sana bulaştırmışım gibi." Kaslı göğsünü gönülsüzce ittim, ancak bir nefes sonra parmaklarımı gömleğinin içine kıvırdım. "Beni suçlamaya nasıl cüret edersin? Sanki sana tuzak kurmuşum gibi ya da istemek iğrenç bir şeymiş gibi. Arzunun nesnesi olabilirim ama kaynağı ben değilim."

Gözlerini kırptırdı, azarlamamı düşündü ve sonra kendini düzeltmek için mücadele etti. Sıcak eli karnımdan uzaklaştı ve anında yokluğunun yasını tuttum. Gömleğini bıraktım ama birbirimize yakın kaldık. Gözlerimiz

Kilitli.

Her şeye rağmen aramızdaki uyumsuzluğun, sürtüşmenin altında bir şeyler vardı. Bunun sadece aramızdaki çekimi körükleyen bir bağ olup olmadığını *bilemiyordum* ama o anda bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Onun taştan kaplamasını yontmak, ortaya çıkarmak, keşfetmek için. Bana bakışından, onun da aynı şeyi isteyebileceğini düşündüm.

Benden uzaklaştı. "Hatamı bağışla." İkinci heybeyi takmak için ata doğru döndü. "Bir daha olmayacak."

Sırtımdaki duvar beni ayakta tutan tek şeydi. Kendini kilitlemekte çok ustaydı. Birdenbire telaşlanmadı, az önce aramızda geçenlerden etkilenmedi.

Hışırdayan samanların sesi geldi ve ardından Agatha koridorda belirdi. Buğday rengi yeni bir elbise giymişti ve elinde paketlenmiş yiyecek paketleri ve şarap şişeleriyle dolu bir sepet taşıyordu. "İşte buradasın." Beni görünce yüzü düştü. Theodore'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "İyi hissediyor musun?"

Çabucak başımı salladım. "Mmm-hmm."

Yalanım karşısında yüzü sertleşti. "Majesteleri," dedi Theodore'a. "Prenses Halla burada. Veda etmek istiyor."

Theodore'un omuzları dikleşti, ama o ahırdan çıkamadan Halla Agatha'nın yanındaydı. Beyaz saçları sıkıca toplanmış ve safir iğnelerle süslenmişti. Tüllü elbisesinin soluk mavisi gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Tatlı bir gülümsemeyle alçak bir reverans yaptı. "Size veda etmek istiyorum, Majesteleri."

Theodore sessizdi ama bir adım öne çıkıp kadının elini tuttu ve hızlı bir öpücük kondurdu.

Halla'nın bakışları şaşkınlıkla bana yöneldiğinde, hala sırtım durak duvarına dönüktü. "Leydi Nel'in savaş kaptanlarınızla irtibat kurmak için size eşlik edeceğini bilmiyordum."

Theodore önce bana, sonra da Halla'ya baktı. "Ailesi üslerden birinin yakınında yaşıyor."

"Ne kadar uygun." Gülümsemesi gerginleşti. Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve Theodore'un yanağına uzun bir öpücük kondurdu. "Dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Theodore cevap olarak sadece başını salladı.

Halla bana doğru son bir bakış attıktan sonra ahırdan aceleyle çıktı.

Başı eğikti. Suçluluk duygusu içimi kapladı ve sonra Lachlan koşuşturarak içeri girdi, yatak örtüleri ve ek erzak paketleri taşıyordu. Temkinli bakışlarının Theodore ile benim aramda nasıl kesildiğini kaçırmadım.

Agatha elindeki yiyecek paketlerini işaret ederek, "Bunları taşımama yardım et Imogen," dedi ve arkasındaki ikinci atımızın hazırlanmayı beklediği ahırını gösterdi.

Atın sağrısına bir torba doldurmaya başladı. "Bırak sana yardım etsin" diye fısıldamadan önce omzunun üzerinden baktı.

Taktığım kemeri çekiştirdim. Theodore'dan ödünç aldığım pantolon çok büyüktü ve belimden rahatsız bir şekilde katlanıyordu. Yün, kalçalarımın ve uyluklarımın etrafında garip bir his uyandırıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Beni dinle." Gözleri derin duygularla dolu, ters ters baktı. "İkiniz de boynuzlarınızı kilitli tutmaya kararlı görünüyorsunuz, ama bu sadece ileride olacakları daha da zorlaştıracak. Bırakın size *yardım* etsin. Bırakın sizi rahatlatсын ve sizinle ilgilensin." Duygularının yükselişini bastırdı. "Büyücü Kahin ve onun ritüeli tehlikeli. Eğer yalnız gitmeye çalışırsan, korkarım geri dönemezsin."

"Agatha-" Başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım." Onun ilgisini kabul etmek artık zor olacaktı, çünkü bunun onu böyle bir kızgınlıkla doldurduğunu biliyordum.

Bakışlarım koridor boyunca Theodore'a kaydı. Temiz ama kir lekeli kahverengi bir gömlek, yamalı bir pantolon ve Varian vahşi topraklarında mütevazı görünmenin en iyisi olduğunu iddia eden yıpranmış botlar giymişti. Şıklıktan yoksun olması onu küçültecek bir şey değildi. Aslında onu böyle tercih ederdim. Dalgalanan saçları ışığı yakalıyor ve yırtık pırtık giysileri zayıf kaslarının üzerine dökülüyordu.

Agatha sessizlik içinde beni izledi. "Seni uyarıyorum... Bu temiz bir ayrılık olmayacak."

Dikkatim tekrar ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Fısıltıyla konuştu, kaşları empatiyle dalgalanıyordu. "İkinizin arasında ne olduğunu görüyorum. Dikenli ve dağınık ama orada bir şey var."

Kaçınma kararlılığımla dudağımı ısırıp ve aşırı büyük gömleğimin paçasını pantolonumun içine soktum.

Agatha'nın empati dolu bakışı hızla telaşlı bir acıma duygusuna dönüştü. Nefes nefese kaldı. "Belki sen kendini kandırdın ama beni değil. Lachlan'ı da değil."

"Ne fark eder ki?" Gergin ve sessiz bir şekilde sordum. "O bir kral. Ve

Ben..." Öfkeli bir kahkaha attım. "Neyim ben? Bir yetim, bir katil. Çok güzel ve kendisine çok uygun bir prensesle evlenecek. Koşullarımız farklı olsaydı bile..." Evander'ın eğilmiş ve küvetimin içine batırılmış haliyle ilgili bir anı zihnimde canlandı. Gözümü ovuşturdum, keşke o anıyı yırtıp atabilseydim. "Theodore beni Büyücü Kahin'den canlı olarak geri getirecek, çünkü bunu yapmak onun görevi. Sonra vedalaşıp son görevime gideceğim."

Agatha bana doğru uzandı. "Imogen-"

Theodore ve Lachlan'ın ilk atı sürdükleri ahır avlusuna doğru yürüdüm. Agatha duygularımı değerli ve incelemeye değer mücevherlermiş gibi çıkarmak istiyordu ama ben onları derinlere gömülü bırakmaktan mutluydum. İşleri daha da karıştırırsam lanetlenirdim. "Hazır mıyız?"

"Neredeyse." Lachlan atların dizginlerini almak için yanlarından geçti.

Dışarıdaki aydınlık avluda Theodore beni fark etmedi bile. Boyun eğmeyen, katı bir umutsuzluk iskeletinin içine daha da gömülmüştü.

Rahatsızlık içinde kıpırdandım. "Gitmeden önce bir şeyler yiyelim mi?" Huzursuzluğumu bastırmaya çalışarak sordum.

Theodore eyerin kayışlarından birini çekiştirerek kontrol etti. "Atın üzerinde yiyebilirsin."

Onun bu sert tavrına ben de aynı şekilde karşılık vermek istedim. Çenemi kaldırdım, sonra durdum. Belki... belki su gibi olursam -onun etrafında kıvrılır, onu yıpratırsam- ikimiz de önümüzdeki hafta hayatta kalabilirdik. "Bu iyi bir plan," diye cevap verdim yumuşak bir sesle.

Theodore'un çenesi tüylendi. Ayağını üzengiye koydu ve zarif bir hareketle ata bindi.

Agatha yanımdaydı. "Dikkatli ol."

Başımı salladım. "Bir hafta sonra görüşürüz."

Kısağım güzeldi ve simsiyah parlıyordu. Yanında durdum ve Theodore'un kolay binişini taklit etmeye çalıştım ama çizmemi üzengiye geçirdim ve donakaldım. "Ben... Ben daha önce hiç yalnız ata binmedim."

Lachlan yenik bir nefes verdi. "Lanet olası Tanrılar, *şimdi* mi söylüyorsunuz?" Bana doğru yürüdü ve yakınımda durdu. Beni atımın önünden çekiştirirken, sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuştu. "Theo'ya karşı sabırlı ol. O da en az senin kadar korkuyor. Belki daha fazla."

"Ne için? İşten ayrılacak olan o değil."

Bakışları karardı, hüznünlendi. "Sana söyleyecek kişi o olmalı. Hazır olduğunda." Sonra beni Theodore'un atının yanında durdurdu.

Lachlan'a paniklemiş bir bakış attım. "Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim." Lachlan özür dileyerek Theodore'un dizini okşadı. "Theo sana bir ders verecek."

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim-" Ama Lachlan çoktan ayağımı üzengiye sokmuş, beni Theodore'un önündeki eyere doğru kaldırıyordu. Beceriksizce bacağımı kulpun üzerine attım ve kucağına yerleştim. İkimiz de kaskatı kesildik.

Agatha bir elini şakağına götürdü ve yüzünü buruşturarak bizi izledi. Lachlan'ın ağzından rahatsız edici bir sırıtma yayıldı. Atın sağrısını iki kez okşadı ve "Heybelerde fazladan şarap var" dedi.

Kısrağımın dizginleri Theodore'un elindeyken bizi ahırın avlusundan çıkarıp en dıştaki bahçelerin içinden geçen yola götürdü. Deniz sisi saray arazisinin üzerinde dönüyordu. Sırtım dik, tüm kaslarım gergin bir şekilde oturdum.

Theodore omzumun üzerinden konuştu. "Çok gerginsin."

"Benden uzak durmak için elinden geleni yaptığına göre-" Vücudunun benimkine yaptığı baskıyı fark ettim. Göğsü ve karnı sert ve sıcaktı. Sırtım kucağının tamamını dolduruyordu. "-bu pozisyonda rahatlamak pek akıllıca gelmiyor."

"Bedenlerimiz yerine görevimize odaklanmak senin için gerçekten bu kadar zor mu?"

"Pardon?" Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ne ima ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi hızla. "Sadece şu lanet ata odaklan." Öfkeyle tekrar öne doğru döndüm. "Pislik herif."

Alçak, gürleyen bir sesle kulağımın dibinde konuştu. "Düz otur. Kalçaların nötr pozisyonu bulsun. Dengede durmalı ve atı hissetmelisin."

Sinirli bir nefes verdim ve denedim. Saray arazisinden hemen ötesindeki ağaçlarla kaplı çayırılığa uzanan toprak yolda itişip kakıştık ve ben yavaşça kaslarımı gevşettim.

Onaylayan bir homurtu çıkardı. "Daha iyi." Teşvik nefes nefese ve alçak sesle yapılıyordu ve içime önlenebilir bir heyecan düştü. Gözlerimi kapattım.

kızgınlıkla.

Yol engebeli hale geldi ve kalçama iki kez vurarak atın vites değiştirmesini hissetmemi hatırlattı. Dilimi dişlerimin arasına alarak itaat ettim. "Bu iyi." Atın hızını artırdığında ve ben dengemi kaybetmeye başladığında, bir kolunu belime doladı. "Yakaladım seni."

Bizi bu şekilde tuttu, vücutlarımız birbirine sıkıca yapışmış, güçlü koluyla beni sarmıştı. Yakınlığımız kalbimi küt küt attırıyor ve Theodore'un aklından geçen iğrenç düşünceleri merak ediyordum. Zamanla, duruşumu ve dengemi koruyarak daha hızlı tempoya alıştım.

"Dizginleri al." Theodore dizginleri elime sıkıştırdı ve ben de bizi küçük sarı çiçeklerle kaplı kıvrımlı bir toprak yoldan geçirdim. Rüzgârda sallanıp zıplıyorlar, sanki duyamadığım bir melodiyle dans ediyorlardı. Onları büyülenmiş gibi izlerken ağızımın kenarı kalktı.

"ok güzeller," dedim usulca, düşüncenin dudaklarımdan kayıp gitmesine izin vererek. "Yabani otlar."

"Lanet olası Tanrılar." İçimde bir öfke fırtınası koptu. "Yine de güzeller."

Çiçeklerden uzaklaşıp sallanan yeşil bir tarlaya doğru ilerlerken sessizdi. Keşke öfkeme hakim olabilseydim, geri adamın ıldırıtcı, dar kafalı bir züppe olması benim suçum değildi. Sonunda, beni şaşırtarak, yakınıma eğildi. Yanağını saçlarıma bastırdı. "Haklısın." Sesi özür diler gibiydi. "Öyleler."

Yüzünü, gözlerini görmek istedim. Sesi böyle çıktığında nasıl değiştiklerini görmek istiyordum. Bakışlarını önümde tuttum ama o tek an vücudumdaki tüm gerginliği alıp götürdü. Kendime rağmen ona tamamen yaslandım ve sanki kaynaşmışız gibi atın üzerinde ilerledik.

Tarlanın yarısına geldiğimizde Theodore atın dizginlerini sertçe çekti. Durduk ve nedenini anladığında sessiz bir nefes aldım. Onu hissedebiliyordum, uzun ve sert, kııma doğru geriliyordu.

İkimiz de bir an bile kıpırdamadık. Tüm vücudum ateşle doldu ama onu söndürmek için elimden geleni yaptım. Ben nazıkçe attan inerken ikimiz de konuşmadık. Ayaklarım nihayet yere bastığında ona baktım. Yüzü kızarmış, dudakları büzüşmüştü ve bir yanımla onu utancıyla baş başa bırakmak istiyordu ama bunun yerine başımı alaycı bir hayal kırıklığıyla salladım ve "Sadece ata odaklanmalıydın" dedim.

Atımın dizginlerini bıraktı ve kendi atını mahmuzlayarak yola devam etti.

Elimde olmadan sıırttım. "Beni beklemeyecek misin?" Aramızdaki bağ mide bulandırıcı bir rahatsızlıkla gerilmeye başlamıştı. "Sadece bir şakaydı!" Eyerime tırmandım ve bir mucize eseri atımın beni takip etmesini sağladım.

Çok geçmeden vücudum ağrımaya başladı. Zihnim de sıkıntılı bir hal aldı. Endişeler, sorular ve düşüncelerden oluşan bir girdapla doldu, biri diğerinin etrafında dönüyor, beni aşağıya ve aşağıya sürüklüyordu. Varya'nın büyüleyici güzelliği bile beni yatıştıramıyordu.

Theodore önümde at sürüyordu, atlarımız birbirine yakındı. "Daha önce Mage Seer'a gittin mi?" Sonunda sordum.

Bir elini rüzgârda savrulan saçlarının arasında gezdirdi. "Sadece bir kez." Kelimeler kesik kesikti. Son. Konuşmak istemiyordu ama aramızdaki iltihaplı sessizlik beni canlı canlı yiyordu.

"Ve? Agatha'nın söylediği kadar korkunç mu?"

Eyerini düzeltti. Cevap vermeyeceğinden emin olana kadar sessizliğin uzayıp gitmesine izin verdim. Sonra, "Evet."

Soğuk, boğucu bir korku beni ele geçirdi. Parmaklarım dizginleri öyle sıkı kavradı ki kilitlendiler. Başka soru sormadım. Sadece gergin omuzlarını izledim ve Agatha'nın her zaman, her zaman haklı olmasından nefret ederek nefesimin altından küfrettim. Agatha'nın bizim hakkımızda da haklı olabileceği düşüncesi, Theodore ile aramızda kaynayan şeyin beni kalıcı olarak sakat bırakabileceği düşüncesi çok kasvetliydi. Ondan tamamen kurtulmak istiyordum. Onunla böyle dehşet içinde ve konuşmadan geçireceğim günler beni delirtecekti.

"O zaman konuşalım, olur mu?" Tepkisini bekledim. Sonunda omzunun üzerinden bana baktı, sert bakışlarında bir soru vardı. "Hadi hepsini sistemlerimizden çıkaralım. Seni kötü bir ruh haline sokan her şeyi. Birbirimizden nefret ettiğimiz her şeyi, her kini, böylece bağımız koptuğunda, birbirimizden düzgün bir şekilde arınmış olacağız."

Theodore kısık bir ıslık çaldı ve atını birkaç adım daha sürdü. "Kulağa korkunç bir fikir gibi geliyor."

Bir üzüm bağına girmiştik ve geniş üzüm yapraklarının arasından ılık bir deniz meltemi geçiyordu. Hıştırtıların arasından beni duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Korkuyor musun?"

Bu işe yaradı. Derin bir nefes aldı, sonra atını yavaşlatarak yan yana ilerlemeye başladık. Bana yan gözle baktı. "Önce ben gideceğim."

Omuzlarımı yuvarladım, kendimi darbeye hazırladım.

"Sorumluluk duymaman beni şaşırtıyor," dedi. "Böylesine büyüleyici, güçlü bir tanrıçanın kızı olan birinin nasıl olup da hayatını tembel, aşırı beslenmiş bir kedi gibi dağlarda kıvrılıp yatarak geçirdiğini anlamakta zorlanıyorum. O kaptanla evlenmeye istekli. Hayır, onunla evlenmeye *hevesli* görünüyordunuz." Her kelimesi öfkeyle daha da ağırlaşıyordu. "Ona yapışmak, seni hak edecek hiçbir şey yapmadığı halde dudaklarını onun her tarafına bastırmak. Daha da kötüsü, o ölü piçi anlaşılmasın bir şekilde kıskanıyorum. O Sirenleri öldürdü ve sen ona her halükarda sahip olacaktın ve bu içimi kemiriyor." Bir yudum hava aldı ama bu onu sakinleştirmek için hiçbir işe yaramadı. "Neden gücünü geliştirmek, *yardım* etmek için kullanmak istemediğini anlamakta zorlanıyorum. Neden annenin krallığının kayıp koltuğunu kendin için talep etmek için umutsuzluğa kapılmıyorsun? Sen korkaksın. Ve bencilsin. Kanını verdin ve kendi türünün sonu için dua ettin. Dünyanın sadece size dokunan kısımlarıyla ilgileniyorsunuz. Cesaret ve öngöründen yoksunsun ama yine de..." Daha fazla konuşmamak için çenesini sıkı.

Kırgınlığımı, utancımı, utancımı üflemeğe çalıştım ama boğazım çok kalınlaşmıştı.

Bir elini alnında gezdirdi. "Çocukken Ligea'nın o heykeline bakıp dururdum. Ayaklarının dibinde mumlar yakar ve onun hakkında anlatılan hikâyelerde ve şarkılarda bahsedilen türden bir cesaret isterdim. Sonra seni gördüm, onun suretini ve istedim ki... Senin onun güzel bir kabuğu olduğunu öğrenmek hayal kırıklığı oldu."

Ben kendimi dengelemeye çalışırken atlar toprak yolda tepiniyordu. Sıkışan göğsüm sadece kısa ve sık nefesler almama izin veriyordu. Theodore'un nihayet bana bakması için uzun bir süre geçti. Gözlerimi önümdeki yoldan ayırmadım.

"Benim sıram," dedim sonunda konuşabildiğimde. "Sen kendini beğenmişin tekisin. Kendini o kadar üstün görüyorsun ki bu seni duygusuz ve içine kapanık yapıyor. Empatiden yoksunsun. Benim için. Senin gibi beşiğinden itibaren seçim, güç ve altın verilmeyen herkes için. Saçma görev anlayışın seni benden daha iyi yapmıyor. Basit şekillerde, siyah ve beyaz olarak görmeni sağlıyor ve bu yüzden benim sadece parçalarımı görüyorsun. Kibirli ve inatçı olmana ve bana kaba davranmana rağmen, beni gerçekte olduğum gibi görmeni umutsuzca istememden nefret ediyorum. Cesaretimin seninkine ya da Ligea'ninkine benzememesinin ondan yoksun olduğum anlamına gelmediğini görmeni. Beni kontrol etmek istiyorsun ve bunun için Nemea'dan daha iyi değilsin." Sesim

titremeye başladı ve aceleyle konuştum. "Bir kez güldüğünü duydum, o da benimle alay etmek içindi. Sadece tarzine içtenlikle gülümsediğini gördüm. Tanrı aşkına, beni güzel bulmanın kutsal isminize leke sürebileceğini mi düşünüyorsunuz? Ve Tanrılar korusun, hakkınızda yazılacak methiyelerde erkekliğinizden bahsedilecek. Hayır, büyük Tanrı-kral Theodore'un kötü arzularla başı dertte değildi. Güzel kadınlara çuval giydirdi-"

"Pekâlâ." Theodore'un sesi ıssızdı.

"Hayır, daha bitirmedim. Lanet olası bir sikişe ihtiyacın var. İyi, uzun bir tane. Umarım yeni karın iffetli öpücüklerinden, sert kucaklamalarından ve körfezde onun için patlattığın havai fişeklerden keyif alır, çünkü ona en çok sıcaklık veren şey bu olacak."

Öfkem canlı ve çarpıcıydı ve bunu bilmesini istiyordum, ama yarım bir gerçeği kusmuştum. Onun sıcaklığını daha önce birçok kez hissetmiştim. Şimdi bile, karnımın düzlemine dokunan güçlü elinin anısı içimi ağır, ateşli bir acıyla dolduruyordu.

Suratı asılan Theodore tekrar öne geçti. Tek kelime konuşmadan bağdan bağa at sürdük. Güneş gökyüzünde geniş bir kavis çizdi ve ufka doğru gerilerken Theodore bizi yolun kenarına çekti.

Çenesi sıkı bir şekilde attan indi ve heybeyi karıştırdı. Bir şişe şarap çıkardı. Mantarını çıkardı. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?" Uzun bir yudum aldı.

"Hayır." Bacağımı atımın üzerinden attım ve ayaklarımın üzerine düşerken yüzümü buruşturdum. İnledim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Daha kötü hissediyorum. Haklıydın, berbat bir fikirdi."

Anlaştık diye homurdandı. Derin bir yudum daha aldı. Yaklaştı, çok yaklaştı ve ben kaskatı kesildim. "Al bakalım." Şarabı almamı beklerken hararetle, kısık gözlerle bana baktı.

Uzun bir yudum aldım, içerken bakışlarım ona takılı kaldı. Bahçe Odası'ndaki masada içtiğim şarabın aynısıydı. Köpüklü ve tatlıydı. Bir yudum daha aldım. "Güzelmiş."

"Teşekkür ederim."

"Sen mi yaptın?"

Başıyla onayladı. "Üzümler iki bağ geriden geldi. Onlarla ben ilgileniyorum." Sırıttım. "Bahçe mi yapıyorsun?"

"Evet." Bana gülümsedi ama bakışlarında hâlâ acı vardı. "Belki hakkımda yazacakları methiyelere bunu da eklerler," dedi asık suratlı bir alaycılıkla. "Kral Theodore, bahçe işleriyle uğraşan namuslu."

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Lachlan bana her zaman öyle olmadığını söylemişti." Kara kaşları çatıldı. "Bana geminizde kadınlarla dolu gecelerinizden bahsetti."

Theodore derin bir kahkaha attı. Boğuk ve karanlık bir kahkahaydı ve sesi beni susturdu. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Lanet olası Lachlan." Yanaklarına renk gelmişti ve dudaklarında serseri bir gülümseme belirdi. Derinleşen gökyüzünü kontrol etti, küçük bulutlar gökyüzünün üzerinde pul gibi büyümeye başlamıştı. "Yaklaşık bir mil yukarıda bir bekçi kulübesi var. Yolcular ve arazi işçileri için açık." Bakışları benimkilerle kilitlendi. "Bu gece orada uyuyabiliriz."

Başımı salladım ve içimde bir beklenti çınladı. Ağrıyan bacağımı üzengiye doğru kaldırmaya çalıştığımda ayağım kaydı ve neredeyse tökezliyordum. Acı dolu bir inilti göğsümü doldurdu ama Theodore arkamdaydı, elleri belimi sarmıştı. Beni kaldırmaya hazırlanır gibi tutuşunu sıkılaştırdı ama onun yerine eğildi. Elleri yukarı doğru hareket etti ve parmak eklemleri göğsümün alt tarafını sıyırdı.

Dudakları kulağımdaydı. "Seni o zaman tanısaydım..."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, gözlerinin içine baktım. "Evet?"

Nefes alamıyordum. Kaşlarını çattı, ağzını kapattı, sanki dilinin ucuna gelen kelimeleri söylememeyi daha iyi düşünmüş gibiydi.

"Anlat bana."

Yavaşça parmaklarını araladı ve sanki mümkün olduğunca çok yerime dokunmak istiyormuş gibi kaburgalarıma gömüldü. "Sana tapardım," dedi boğuk ve yavaş bir sesle. "Seni sunağındaki bir tanrıça gibi yatağımın üzerine serdim ve önünde diz çöktüm. Ve işimiz bittiğinde, çok uzun bir süre sonra..." Beni göğsüne daha sıkı bastırdı ve ben de onun içinde eridim. Burnum çenesine değdi. "... O güzel pençelerle beni parçalara ayırdığın için sana teşekkür ederim."

Aniden çekildi. Beni o kadar hızlı eyere kaldırdı ki başım döndü. Dudaklarımdan protest, gırtlaktan gelen bir inilti döküldü ve yanaklarım utançla kızardı. Ukala bir gülümsemeyle bana baktı.

"Sen bir pisliksin."

"Evet, biliyorum," dedi kıkırdayarak. Atına bindi, dilini şaklattı ve iki at da yola koyuldu. İlk kez vücudu rahatlamıştı, güçlü omuzları onu hiç görmediğim bir rahatlıkla eğilmişti.

giy.

"Kendinden çok memnun görünüyorsun," diye takıldım.

"Bu sesi çıkaracak bir kadın bulduğunda bunu yapmak kolay."

Theodore atları yavaş bir yürüyüşte tuttu ve Tanrılara şükürler olsun, çünkü vücudumdaki her kas ağrıyordu. Egom da öyle. Ama aramızdaki hava daha berrak, daha az yüklüydü.

"Seni parçalara ayırmazdım," dedim sonunda nazlanarak. "Ben o kadar savurgan değilim."

"Öyle mi?" Yine o kıkırdama. "Sen olsan ne yapardın?"

"Bağlılığa layık her Tanrıça'nın yapacağını." Beklentiyle omzunun üzerinden baktı, bakışlarında sıcaklık ve eğlence vardı. "Bana ikinci kez tapınmanı talep ederdim. Ve üçüncü kez."

Benden uzaklaşırken yüzüne bir sırıtma yayıldı. Hoş bir hayale dalmış gibi başını gökyüzüne doğru eğdi. Göğsünden alçak, tatmin edici bir uğultu geldiğini duyduğumu sandım.

Kısa yolculuğun geri kalanını kendi hayallerimde kaybolmuş bir şekilde geçirdim.

Bekçinin kulübesine giden ana yoldan saptık ve sulama yalağına bağlı üç at bulduk. Küçük bir açıklıkta, içinde yük ve erzak bulunan küçük, yıpranmış bir araba duruyordu. Onun ötesindeki saz çatılı küçük binanın ne kapısı ne de pencerelerinde cam vardı. Girişin zemini yolla aynı sıkıştırılmış topraktan yapılmıştı. Yanında küçük bir taş kuyu duruyordu.

Kulübenin girişinden alçak sesler ve kahkahalar yükseldi.

Theodore atının dizginlerini çekti ve attan indi. Eli kalçasındaki hançerin üzerinde gezindi. "Burada kal." Tedirginliği, içinde bulunduğum rüya gibi sıcaklığı silip süpürdü.

O kulübeye girmeden üç genç adam dışarı çıktı. İki kardeş gibiydi, ufak tefek ve cılızdılar. Siyah saçları ve sivri burunlarıyla bana Serafi ok uçlarını hatırlatıyorlardı. Üçüncüsü uzun boylu ve yakışıklıydı; altın sarısı bukleleri, sıcak kahverengi teni ve yeşilin en soluk tonunda neşeli gözleri vardı. Hepsi de gülümsüyordu. Kardeşlerden biri Theodore'a, "İçeride yer var," dedi. "Biz dışarıda uyuyacağız. Hava güzel."

Theodore kaşlarını çattı ve başıyla onayladı, ama başka bir şey yapamadan yakışıklı olanı atımın üzerinde oturduğum yerden bana baktı. Genişleyen bir gülümsemeyle yanıma geçti. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Karıma elini sürersen onu kaybedersin." Theodore hançerin kabzasını kavradı.

Adamın gözleri tabak gibi yuvarlaklaştı; kolları teslimiyetle kalktı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Theodore'a azarlayan bir bakış attım ama o bunu duymazdan geldi. Fırtınalı ve amansız bir şekilde yanıma sokuldu ve beni attan indirmek için uzandı. Adamlar yüzlerini buruşturarak ve bir şeyler mırıldanarak kulübenin arkasında, ateş yakmak için bir çukurun bulunduğu küçük bir açıklığa çekildiler.

"Bu da neydi böyle?" Azarladım. "Artık o ateşi bizimle paylaşmayacaklar."

"Benden hoşlanıyormuş gibi davran." Atımın yanındaki su tulumuna uzandı ve içebilmem için tulumu açtı. "Mutlu bir evliliğimiz varmış gibi davran, biliyorum."

Sudan öfkeli bir yudum aldım. "Neden? Sorun ne?"

Theodore'un kaşları çatıldı. Bir elini karnına, bağın üzerine koydu. "Onları tanımıyorum ve onun sana dokunduğu düşüncesi-" Başını salladı ve sudan bir yudum aldı. "Şu lanet olası bağ yüzünden. Bunu benim için yap, lütfen? Yanımda kal. Eğer senin karımdan başka bir şey olduğunu düşünürlerse, o zaman güvende değilsin demektir."

"Kıskanıyorsun." Heybeyi karıştırırken ona bön bön baktım. "Sözleşme görüşmeleri sırasında verdiğim tepkinin saçma olduğunu düşünmüştün ama bu da aynı şey."

Başını iki yana salladı. "Bu farklıydı. O Obelia İmparatoriçesiydi.

."

"Yakışıklı olanı gördün mü?" Theodore omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu gece sen uyurken, o ve ben üzüm bağlarına gizlice girip sevişeceğiz ve yarın kahvaltıda gelecekteki çocuklarımızın kaderini tartışırken bizi dinleyebilirsin."

Bana ters ters baktı.

"İyi hissettirmiyor, değil mi?"

"Hayır," diye homurdanarak kabul etti. "İyi hissettirmiyor."

Atları koşturduk ve bu sırada Theodore'un midesi kazındı. Elinde küçük bir tas ve heybesinden çıkardığı bir bezle beni küçük kuyuya götürdü. Sırtını ateşin etrafındaki adamlara dönecek şekilde taş duvarı yuvarladı, sonra çıkıntısına oturdu. Küçük çanağa biraz su doldurdu ve bez parçasını içine koydu. Bacaklarını iyice açtı. Sonra beni elimden tutup çekti.

aralarında.

Bir an için bakakaldım; kirpiklerinin koyu renk yelpazesine, burnunun eğimine, dudaklarının kıvrımına. "Ne yapıyorsun?"

"Karımmışsın gibi davranıyorum." Gözleri çenemle aynı hizadaydı. Ellerini kaldırdı ve yavaşça, yıkıcı bir naziklikle, örgümden kaçan saçları kenara süpürdü. Bukleleri geriye doğru okşarken parmakları kulaklarımı, şakaklarımı gıdıkladı. Örgüme uzandığında nefesimi tuttum. Onu kavradı, yumruğunun etrafına bir kez sardı ve en yumuşak çekişini yaptı. Çenemi yukarı kaldırıp boynumu ona gösterdi.

Dudaklarımdan boynuma ve daha da aşağıya bakarken gırtlaktan onaylayan bir ses çıkardı. Boştaki eliyle bezi sıkarken su damlacıkları püskürdü. Yavaşça yanağımda gezdirdi. Boynumdan aşağıya doğru.

Bir iniltiyi bastırdım. "Yapmak zorunda değilsin."

Bezi tekrar daldırdı ve kızarmış tenime geri getirdi. "Toz ve ter içindesin," dedi sessizce, "iyi bir koca seni beslemeden ve yatağa yatırmadan önce temizlenmeni isterdi, değil mi?"

"Yaptığın şey bu değil." Bez daha da aşağıya, köprücük kemiğime kadar indi, giydiğim gömleğin -onun gömleğinin- hafifçe açıldığı yere. Gözlerim dalgalanarak kapandı. Yanaklarımda yükselen rengi görebildiğinden şüphem yoktu. Nefeslerimin hızlandığını, sıkıştığını görebiliyordu. "Daha önce söylediklerim için benden intikam alıyorsun. Benimle alay ediyorsun."

Başını iki yana salladı. "Söz veriyorum, yapmaya çalışmıyorum." Kelimeler tenimde sıcak bir okşamaydı. "Ama itiraf edeyim, keşke hakkımda ne düşündüğün umurumda olmasaydı."

"İki gün," dedim. Parmağıyla çenemdeki bir su damlasını sildi, hareketiyle alt dudağımı aşağı doğru çekti. "Aramızdaki bağ kopacak. O zaman hiç umursamayacaksın."

Bakışlarımız kilitlendi ve bana alaycı ve dolu dolu gülümsediğinde kalbim kendi üzerine katlandı. "Umalım da öyle olsun." Arkasına yaslanıp örgümün elinden kaymasına izin verirken gözlerindeki sıcaklık hiç kaybolmadı. Paçavrayı aramızda tuttu.

Bir çizgiye ulaşmıştık ve şimdi o çizgiye ayak basıyorduk. Lachlan'ın ve Agatha'nın kendimle ilgilenilmesine izin vermem ve onunla ilgilenmem için yaptıkları ricaları düşündüm. Geçen haftanın çalkantılarına rağmen Agatha, Theodore'un çiçek açan sarmasıklarından biri gibi aramızda daha fazla bir şeyin örülüp çiçek açtığını düşünüyordu. Bu bir arzuydu.

Cazibe ama daha fazlası değil. Bu koşullar altında sağlam bir şey yetişemezdi ve kan bağımızdan güç alarak bir şey filizlenmiş olsa bile, onu kökünden söküp atmamıza iki gün vardı.

Kâseyi boşalttım ve temiz suyla doldurdum. Bezi batırıp sıktım. Dizine tünediğimde eyer yorgunu bacaklarım ağrıyordu. "Demek bir zamanlar ve hâlâ şehvetli ve güçlü olduğunu anladık." Güldü ve ben de bu ses karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Ama *ben* her zaman korktum."

Gözlerindeki ateşin bir kısmı söndü. Göğsüne yaklaştım, elimi çenesine koydum ve yukarı kaldırdım. Ben boynunun güçlü sütununu okşarken, o da elini kaldırıp kalçamın yuvarlak kısmına koydu. "Neyin?"

"Her şeyden. Küçükken karanlıktan korkardım." "Her çocuk korkar."

Bez parçasını tekrar daldırdım ve gömleğinin yakasını açarak sert göğsünün kesilmesinin tadını çıkarmaya başladım. "Belki benim korkum da normal bir çocuğunki gibiydi. Ama Linum Kalesi'ndeki karanlık farklı hissettiriyordu. Tekinsiz hissettiriyordu. O kadar karanlık, o kadar kalın ki, kendi başına bir canavar gibi hissettiriyordu. Bedensel. Kendimi unutup çalışma odasında kitap okuyarak çok uzun zaman geçirirdim ve sonra odama gitmek için karanlığın içinden geçmek zorunda kalırdım. Bir kat aşağıdaki yatağıma ulaştığımda ağlıyor ve titriyor olurdum."

Başparmağı kalçamın üzerinde ileri geri hareket etti. "Neden çalışma odasında uyumadın?"

Burnunun köprüsünü, yanağını okşarken başımı salladım. "Odamı istedim. Sadece bana ait olan bir yerin rahatlığını."

"Çok cesursun." Bana ilk tanıştığımız geceki gibi baktı, sanki tüm parçalarımı ve parçalarımı değerlendiriyordu, ama şimdi daha yakından bakıyor gibiydi. Daha alt bir katmana. Aptalca, bu sefer o parçaların onun daha hoş bulacağı bir şekle gireceğini umdum.

Dizinden kalktım ve kaptaki kirli suyu attım, bezi sıktım. "Ben acıktım."

Theodore'un yanından geçip kükreyen ateşin etrafında toplanmış üç adama baktım. "Yemek ısıtabilmemiz için iyi davranmanız gerekecek."

Theodore ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu, sonra ellerini pantolonuna sildi. "Önce yatağımızı hazırlayayım."

"Bedrolls. Yani iki tane."

Bana doğru geldi ve elimden kâseyi ve bezi aldı. "Bedroll.

Tek kişilik. Vahşi doğanın ortasındaiken ve yanımızda üç yabancı adam uyurken bu kan bağının benden uzakta uyumanıza izin vermesine imkan yok."

Çizdiğimiz çizgi kırılmaya ve bulanıklaşmaya başladı. Kendi yatağında, kendi battaniyemin altında, onun yanında da rahatlıkla uyuyabilirdim. Ve kampımızı paylaşan adamlar her zamanki gibi zararsızdı, gülüyor ve kötü şakalar yapıyorlardı. Ama her iki noktayı da tartışmaya cesaret edemiyordum.

Tıpkı Theodore'un söylediği gibi bencildim. Utancımı bastırdım ve başımı salladım. "Bir tane olsun."

Atların yanına döndüğümde, Theodore'un malzemelerimizi bağlarından kurtarmasına yardım ettim. Girdiğimiz yol genişlemiş, uzun, düz kumsal ile üzüm bağının kenarını kesiyordu. Dalgalar epeyce uzaklara vuruyordu ama günün sonu sessizliğe gömülürken onları neredeyse duyabiliyordum.

Theodore bana bir yatak örtüsü ve battaniye uzatırken sessizce ısıklık çaldı. Melodi tanıdıktı, belki de daha önce dans ettiğim bir şarkıydı. Hızlı ve ritmikti ama ısılığı yarı hızda çalıyordu. Eski yıpranmış giysileri içinde, yolculuktan dağılmış siyah saçlarıyla çapkın ve rahat görünüyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Sarayın dışında farklısın."

Bana temkinli bir bakış attı. "Öyle miyim?" "Sanırım öyleyim."

"Beni çok uzun zamandır tanı mıyorsun." Sırıttı. "Ya ben hep böyleysem ve seninle çok zor koşullar altında tanıştıysak?"

Güldüm ve ondan ikinci bir battaniye aldım. "Benimle tanışmanın senin için pek çok şeyi daha da kötüleştirdiğinden şüphem yok ama acaba seni bu kadar... somurtkan yapan şey sorumlulukların mı? Kendine uyguladığın tüm o baskı." Atın etrafından yavaşça kulübeye doğru yürüdüm, o da beni takip etti. "Burayı seviyor gibisin. Güneşi ve toprağı. Sanırım ben de seni burada daha çok seviyorum."

Bana bakışından onu incittiğimi mi yoksa iltifat mı ettiğimi anlayamadım. Taşadığım yükü kendi kollarına aldı.

"Özür dilerim," dedim, o hâlâ yakınımdayken. "Öyle demek istemedim, haklısın, seni o kadar uzun zamandır tanı mıyorum."

Özrüm karşısında başını salladı. "Seni oldukça korkutucu buluyorum, Imogen." "Korkutucu mu?"

"Beni uzun zamandır tanımadığın doğru, ama bir şekilde beni oldukça iyi tanıyorsun."

Yıkıcıydı, önümde durmuş, rüzgârla savrulmuş ve kederli görünüyordu. Ona dokunmak, yüzüne kazınmış çizgileri yumuşatmak istedim.

Kulübeye doğru döndü ve ben de peşinden gitmeden önce dalgalara baktım, sonra da donup kaldım. Ufkun titrek çizgisinde dört küçük gemi duruyordu. Bu mesafeden bakıldığında gölgeli lekelerden başka bir şey değillerdi ama içimde bir şeyler kıpırdadı. Nefesimi tuttum ve toprak yoldan sahile doğru ilerledim.

Aramızdaki mesafe arttıkça bu bağ mideme endişe dolu sarsıntılar gönderiyordu. "Imogen?" Theodore seslendi. Ama onun beni takip edeceğini bildiğim için ilerlemeye devam ettim.

Botlarım kuma batıyor, üzerinde ilerlemeye çalıştıkça yorgun kaslarım yanıyordu. Tüm hayatımı denize uzaktan bakarak geçirmiştım. Linum Kalesi'ndeki pencereden, su yüzeyindeki bir gemi, bir ressamın fırçasının ucundaki bir noktadan başka bir şey değildi, ama yeterince uzun bakarsam, kendilerini ayırt ederlerdi. Ve limanda yüzen gemilerin Nemea'ya ait olduğunu anlamak her zaman en kolayıydı.

Kırmızı, yılanbalığı dikişli bayrak, sanki denizde dalgalanıyormuş gibi rüzgârda dalgalanıyordu. Koyu renkli yelkenler, Kral Nemea'nın acı şarabıyla aynı renkteydi. Theodore yanıma ulaştı; aramızdaki bağ sakinleşti. Ne yaptığımı gördü ve bu onun yüzünü bir kralın yüzüne dönüştürdü. Çenesi düştü. Bakışları sertleşti. "İşte orada."

Sesinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Hazırlıklıydı, Nemea'nın adamlarının geleceğini biliyordu. Ben de biliyordum ama kendimi ağzım bir karış açık, içimde o lanet yılan balığı gibi kıpırdanan dehşetle bakarken buldum.

Nemea kendisine ait olanı geri almaya gelmişti.

Kumların üzerinde tökezleyerek kulübeye ve atlara doğru koştum.

"Gitmeliyiz."

Theodore peşimdeydi. Bileğimden yakaladı ve beni durdurdu. "Nereye gideceğiz?"

Nemea'nın unutulmaz gemilerine doğru baktım. "Gece boyunca at sürmeli, mümkün olduğunca çabuk bağlarımızı çözmeliyiz. Varya'dan ayrılmam gerek. Nemea'nın adamlarından olabildiğince uzak durmalıyım."

Yanağımı avuçladı, bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı. "Uykuya ihtiyacın var. Ve yemeğe. Mage Seer'a yorgun ve aç gitmene izin veremem. Bu senin için sadece ayrılığı daha da kötüleştirir."

"Lütfen." Korku içimi öyle derinden kemiriyordu ki, nedenini anlamakta zorlandım. "Lütfen, atların üzerinde sadece birkaç saat daha. Sonra uyumaya çalışacağım. Söz veriyorum."

Kaşları çatıldı ve sonunda bana hızlıca başını salladı. "Birkaç saat daha." Eli yanağımdan ayrıldı. "Sonra seni zorla besleyeceğim ve bir battaniyeyle yatağına bağlayacağım."

Başımla onaylarken çenem titriyordu.

Kısırağıma geri döndüğümde, ağrıyan bedenim kararına karşı öfkeleni

Sürmek için. Yol o kadar daralmıştı ki asmalar uzanıp dokunabileceğim kadar yakındı. Parmaklarımı yumuşak, dalgalanan yaprakların üzerinde gezdirdim. Rahatsızlığıma rağmen, bir yerde oturmak yerine hareket ettiğim için minnettardım. Bu, gemileri gördüğümde kaburgalarımaya yerleşen kısıkcı hafifletmeye yardımcı oldu.

Sıra sıra sarmaşıkların yanından geçtik ve tam gün ışığının geri kalanı kaybolurken Theodore omzunun üzerinden bana baktı. "Yorgunsun."

Onu yalanlayacak enerjim yoktu. "Yakınlarda uyuyacak bir yer var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sarmaşıkların arasına sıkışmamız gerekecek." Bizi sıralardan birine doğru çevirdi. Sonunda, çiçekli ağaçlardan oluşan bir sazlık, üzüm bağı ile kumsalın başladığı yer arasında küçük bir engel oluşturuyordu. Gökyüzü derin, mürekkep mavisine dönüşmüştü ve atlardan inip atları bağladık. Açıklık dardı. Yatağımı almak için atların ve direklerin etrafından dolanırken sarmaşıklardan biri yanağımı gıdıkladı.

Durakladım. "Majesteleri?"

Bir kahkaha attı. "Bana Theo de."

"Theo." Adının dilimde aldığı şekil hoşuma gitmişti. "Gücümü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerek. Nemea çok yakın. Ligea suya yüzüp o gemileri batırabilirdi. Ben de yapabilmeliyim."

Yatak örtüsünü açmayı bıraktı. "Sana gücümü nasıl kullanacağını öğreteceğim. Umarım kendi gücünü bulmana yardımcı olur." Heybeyi karıştırıp kurutulmuş et ve ekmek buldu ve bana uzattı. "Sabahleyin. Dinlenip karnını doyurduktan sonra."

Haklıydı. Yorgunluk her kasımı kesiyordu ama zihnim hâlâ çalışıyordu. Bir parça ekmek ısırdım ve yatağımı açtım. Omuzlarıma bir battaniye sardım, sonra sırtüstü uzandım, yiyecekler ayaklarımın dibinde unutulmuştu. "Prensesin kolyesini hatırlıyor musun?" Gökyüzüne bakarken fısıldadım. Theodore bir kol boyu uzakta duruyordu. "Benim yüzüğümün aynısı."

"Muhtemelen bir tesadüf."

"Hmm." Bu mantıklıydı ama yine de kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi beni rahatsız ediyordu. Dalgalar uzakta sustu, böcekler şarkı söyledi ve esinti tepemizdeki yaprakları salladı. "Theo?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi halsiz bir şekilde.

"Geminde neden vitraylı bir Siren var?" "Şu anda bunu mu düşünüyorsun?"

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Ben genelde çok daha uyumlu bir yatak arkadaşıyım. Endişeliyim. Zihnim yarıyor."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı, sonra yatağını en yakın asmanın dibine doğru sürükledi. "Buraya gel."

Bir dirseğimin üzerine çıktım. "Ne yapıyorsun?"

"Dersi şimdi yapacağız. Sana Siren'i anlatacağım." Diz çöktü. "Sonra da sabah uyumama izin vereceksin."

Ona doğru ilerledim. "Bana güneşle birlikte doğan biri gibi geliyorsun." Asmanın önüne oturdum.

"Kay bakalım." Bir elini sırtıma koydu. "Tabanına dokunabilmen gerek." Beni öne doğru itti ve sadece bu küçük temas bile tüm bedenime bereketli bir sıcaklık yaydı. Zihnimdeki kaosu susturdu. "Güzel," dedi yeterince yaklaştığımda. "Ve iyi dinlendiğimde güneşle birlikte uyanırım. Ki sen, canım, bunu engelliyorsun."

Eli kolumdan aşağı kayarak bileğimi sıktı. "Parmaklarını toprağın içine sok. Kaz onları." Toprağın serin olduğu yere kadar kazdım. "Böyle kal."

Gece ılıktı, hava hafif ve rahattı. Ay ışığında yüz hatlarını seçebiliyordum, keskin elmacık kemiklerini ve çenesini. Dolgun dudakları. Alnına düşen dağınık bukleler.

Utanmadan ona baktım ve lanet olsun, bu ilgiden zevk alıyordu. Yavaş bir gülümseme ağzını eğdi. "Gemimdeki Siren. Konuşmak istediğin şey bu muydu?"

Ne mutlu ki, kızardığımı göremeyeceği kadar karanlıktı. "Evet. Siren."

"Babam Athan gençken bir Siren'e aşık olmuş. Daha önce gemilerinden birini batırmıştı. Çok öfkelenmişti. Babamın kayda değer bir öfkesi vardı ve kaybının bedelini ödetmek için onun peşine düştü. Mantığından emin değilim -bir Siren'e bu şekilde yaklaşmak tehlikelidir- ama öfkesi ve tacı onu aptalca cesur yapmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onunla yüzleştğinde, ondan tamamen etkilenmemişti. Ne onun bir prens olması ne de ona karşı öfkeli olması umurundaydı. Adam boş ceza tehditleri savurdu, kadın da bunları boş bir yüz ifadesiyle dinledi."

Theodore ellerimi kontrol etmek için öne doğru eğildi. "Hâlâ çamurda mı?" Başımı salladım.

"Güzel." Arkasına yaslandı ve başını yana eğerek bana baktı

devam etti. "Doğal olarak, bu Siren babam hakkında hiçbir şey düşünmediği için, babam ona sıırıslıkam aşık oldu. Sonunda, Tanrılara şükür nasıl olduğunu bilmiyorum ama sevgili oldular. Ve yıllarca birlikte oldular. Yeni bir gemi yaptırdı ve onu o vitrayda ölümsüzleştirdi. Ama babam Yüce bir Tanrı'nın oğluydu ve babasının gücü azaldıkça ve tacı alma zamanı yaklaştıkça, soylu bir eşle evlenmesi bekleniyordu. Bir varisi olması için. O da yaptı. Annemle evlendi, benden önce çocukları oldu ama hayatta kalamadılar. Ama sevgilisini de metresi olarak tuttu. Onunla gösteriş yaptı, onu balolara ve yemeklere götürdü. Anneme vermediği hediyelerle onu şımartmış. Annem ondan nefret ederdi. Sanırım babam da nefret ederdi ama bunu belli etmeyecek kadar akıllıydı. Siren'i bir gün kaybordu, muhtemelen bir nekgya saldırısı. Ben bir yıl kadar sonra doğdum."

İnleyen bir esinti aramızdaki sessizliği doldurdu. Toprağı parmaklarımın arasında yuvarladım. "Bu çok üzücü. Annen için tabii ki, bu kadar kötü muamele görmek. Ama baban ve bu Siren için de. Birbirlerini seviyorlardı ve istedikleri şekilde birlikte olmalarına izin verilmedi."

"Ben onları bu hikâyenin kurbanları olarak görmüyorum." Theodore uzaklara baktı, derin düşüncelere dalmıştı. "Damarlarında Büyük Tanrıların kanı dolaştığında, istediğin şeye sahip olamazsın."

"Bunu sana kim söyledi? Kesinlikle baban değil."

"Hayır. O tam tersine inanırdı." Theodore boğazını temizledi ve uzun bir süre sessiz kaldı. "Tanrısallığının ona her arzusunu garanti ettiğini düşünüyordu. Ve bu onu duygusuz ve hoşgörülü yaptı. Başkalarına zarar vermesine neden oldu."

"Anlıyorum." Theodore neredeyse dalgın bir şekilde bileğimi tekrar tuttu. "Ve sen de kendini onun tam tersi olarak şekillendirmeye çalıştın."

Başparmağı tenimde gezindi. "Sana göre, bunu yapmak beni onun suretine dönüştürdü."

Dudaklarım aralandı. "Babandan çok daha iyi görünüyorsun." Gümüş ışıktaki yüzünü aradım, ortaya koyabileceği herhangi bir duyguya açtım. Birdenbire onu daha iyi tanımanın beni besleyeceğinden emin oldum. "Ama şimdi seni neden bu kadar rahatsız ettiğimi anlayabiliyorum."

"Beni rahatsız ettiğini söyleyemem, Imogen." Beni bıraktı ve ellerinin üzerine yaslandı. "Tam tersi. Ne yazık ki."

"Ah." "Daha ne kadar ellerim toprakta oturmam gerekiyor?" diye sorduğumda sesim tehlikeli bir şekilde soluk soluğaydı.

Bana delici bir bakış attı. "Bir hafta."

Donup kaldım. Yaramaz bir sırıtış yavaşça yüzüne yayıldı.

"Sen aşağılıksın." Ona bir parça toprak fırlattım. "Beni daha ne kadar burada oturtacaktın?"

Kahkahası etrafımda gürledi. Daha fazla toprak parçası fırlattım.

"Pekâlâ." Teslimiyetçi ellerini kaldırdı. "Pekala. Özür dilerim. Ayağa kalk." Ayağa kalkmama yardım ederken kahkahası gecenin içinde çınladı. Sıcak bir kol belime dolandı ve vücudunun katı sıcaklığı sırtıma baskı yaptı. Diğer elinin nasırlı parmakları bileğimi kavradı ve kolumu çok yakın olmayan bir asmaya doğru uzattı.

"Gücün nasıl hissettiriyor?" diye sorarken yanağını yanağıma bastırdı.

Tüylerim diken diken oldu. Bağ, yanan bir mum gibi parladı. Düşüncelerimi toparlayabilmek için zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. "Bir uğultu gibi başlıyor," diye başardım sonunda.

"Nerede?"

"Burada." Diğer eli solar pleksusumun üzerinde sıkıca duruyordu ve ben de kendi elimi onun üzerine koydum. "Ama giderek artıyor ve boğazıma kadar tırmanıyor."

"Benimki de aynı," dedi. "Ama boğazıma tırmanmak yerine ellerime doğru ilerliyor." Bileğimi sıktı. "Sarmaşığa parmağının etrafında kıvrılmasını söyle."

"Nasıl yapacağımı
bilmiyorum."

"Denemedin ki."

Beceriksiz olduğum düşüncesiyle sinirlerim sarsıldı. Başarısız olmamı izleyeceği düşüncesiyle. Nefesimi göğsümün derinliklerine çektim.

"Nefes ver," dedi, sis gibi yumuşak bir sesle. Elini karnıma bastırdı, bu hareket aynı anda hem emredici hem de destekleyiciydi. "Odaklan. *Dene*."

Vücudu bedenime yaslanmışken odaklanmak zor olacaktı. Sertti, gözünü budaktan sakınmıyordu ve ben de kendimi ona bastırmamak için ağrıyan kaslarımı esnetiyordum. Son birkaç günün yorgunluğunu elimden geldiğince atlatmıştım ama şimdi gece ve Theodore'un bedeniyle çevriliyken tek yapmak istediğim teslim olmaktı.

Karnımdaki eli sıcak gücüyle alevlendi ve midemde bir uğultu başladı. Bu uğultuyu o mu çıkarmıştı, yoksa sadece dikkatimi toplamama mı yardım etmişti bilemiyordum.

Bir kez hissettiğimde, onu elimde tutmak için savaşmak zorunda kaldım. Bakışlarımı iplik inceliğindeki sarmaşığa odakladığımda kalbim hızlandı. Dişlerimi sıkarak, net ve tek bir düşünceyle onu kendime doğru çağırdım. Hareket etmedi. Theodore beni daha sıkı tuttu. Tekrar bir emir, bir *yalvarış* gönderdim. Tekrar ve tekrar, ben denerken Theodore arkamda sabit, sessiz bir destek olarak kaldı. Sonunda, duygularım kabarmaya başladığında, kolum karıncalandı, avucum ısındı ve küçük yeşil bobin acı verici bir şekilde yavaşça parmağıma doğru uzandı.

Küçük bir yılan gibi etrafımda sürünürken gıdıklanıyordu. Şaşkın bir nefes aldım.

"Şu haline bak," diye mırıldandı Theodore.

Kollarında döndüm ve gülümseyerek yukarı baktım. İkimiz de ateşliydik ve kalplerimiz hızla çarpıyordu. Duyularım aşılmaz bir kütleye dönüşmüştü; her biri onunla doluydu. Başımı omzuna yasladım. "Ben yaptım."

Eli bileğimden ayrılıp kalçama gitti ve bana hayretle baktı. Korkularımın, tedirginliğimin benden hiç olmadığı kadar uzak olduğunu hissettim.

Burnunu benimkinin ucuna dokunmak için indirdi. "Yaptın."

Yavaşça ayak parmaklarımın üzerine kalktım. Dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarıma yakın hissediyordum ki, gecenin sessizliğini parçalayan bir çığlık koptu.

Sarsıldık, birbirimizi tutmaktan kurtulduk. İniltili hıçkırık kesildi, ancak bir nefes sonra yeniden başladı. Theodore atlara doğru koşup onları çözmeden önce bana son bir kez baktı, gözleri telaşla irileşmişti. Çabucak eyerime binmeme yardım etti, kendi atına bindi ve sonra bizi sahilden ayıran deniz otları ve ağaçlardan oluşan sıraya doğru koşmaya başladı.

"Yakın durun," diye emretti, uzun saplardan oluşan çalılıkların arasında kaybolmadan önce. Keskinliğe, tehlikeye doğru ilerliyordu ve ben atımın ona yetişmesini sağlayamıyordum.

"İmogen," diye seslendi Theodore, tam da midem bulantıyla burkulurken. Sonunda atım otların arasından geçerek dörtnala koşmaya başladı. Ama yeterince hızlı değildi. Mide bulantısı içimi kemiriyordu.

Uzun, düz bir sahil şeridindeydik. Uzakta, çimen çatılı küçük kulübelere oluşan bir küme geniş bir daire oluştuyordu. Aralarındaki boşluklarda rüzgarda titreyen meşaleler vardı.

Theodore atını dörtnala sürerek ıslak kumda hızla ilerliyordu. Dalgaların ulaşamayacağı bir yerde duran bir grup köylüye doğru yaklaşıyordu. Dikkatleri merkezlerindeki bir şeye odaklanmıştı.

Ne olduğunu anlayamadım.

Yaklaştım ve yüzleri netleşince ürperdim. Her birinin yüzünde aynı dehşet ifadesi vardı. Aralarında bir kadın -bir Siren- yüzüstü yatmış, yüzü suya dönük, ellerini uzatmış, çığlık atıyordu. Düşük sırtlı elbisesi ıslaktı, kahverengi saçları yüzüne yapışmıştı. Sağ kanadının açıkta kalan, kaslı kökünden koyu renkli kan fışkırıyordu. Kanat sadece birkaç iplikçikle tutunuyordu. Eti sanki testere dişli bir bıçakla oyulmuş gibi parçalanmıştı.

Kısrağımın dizginlerini çektiğimde Theodore çoktan atından inmiş, Siren'in yanına koşuyordu. Attan inerken kuma düştüm, dizlerim beni tutamayacak kadar güçsüzdü.

"Imogen." Theodore endişeyle bana doğru geri döndü. "Ben iyiyim. *Git hadi.*"

Sonunda Siren'e doğru koşup diz çökmeden önce beni bırakıp bırakmama konusunda kararsız görünüyordu. "Bir nekgya mı?" diye sordu ellerini kadının sırtındaki kana gömerken. Amansız bir amaç yüzünü eğmişti.

Theodore'un yanına varmayı başardım, tam da o hançeri belinden çıkarırken. "Kanadı çıkarmak zorundayım."

Siren'in uzattığı eli titriyordu. Önünde diz çöküp elini tuttum ve sıkıca kavradım. "O seninle ilgilenecek."

Theodore dirseklerine kadar kaygan, kırmızı iç organlarla kaplıydı. Hançeri sıkıca kavradı ve kanadının dibine yerleştirdi. Uzaklara, Siren'in dehşet dolu gözlerine baktım. Başını salladı ve titreyen dudaklarının arasından "Kızım" dedi.

"Kızın mı?" Eli nemliydi ve titriyordu. "Nerede?"

Islak gözleri arkamdaki suya kaydığında anladım. "Suyun içinde."

Theodore bıçağın ucunu kızın sırtının derinliklerine saplarken bakışlarım ona kaydı. Koyu renk, terden ıslanmış saç tutamları alnına yapışmıştı. Siren'in çığlıkları sahili yararak geçerken bile etkili bir şekilde hareket etti.

Odaklan. Dene.

Siren'in elini bırakmadan önce sıktım. "Onu yakalayacağım."

Yüzleşmek için yükseldiğimde denizin yüzeyi sakindi. Uzakta, ay ışığı lagünü denizin geri kalanından ayıran bir kum setini aydınlatıyordu.

Karnındaki uğultuyu bul, diye düşündüm kendi kendime.

suyun kenarında. O küçük sarmaşığa hükmedebilmişim; denize de hükmedebilirdim.

Ne de olsa o *benimdi*.

Su ayak bileklerime kadar gelmiş, botlarımın içine sızmıştı ki, ortamdaki o akorda doğru fırladı. Nabız gibi atana kadar mırıldandı ve sonra bir kez daha o korkunç, çamurumsu güçle doldum. Boğazıma doğru yükseldi, beni doldurdu ve sonra aniden sanki tüm lagünü zihnimin gözünde görebiliyordum. Daha da odaklandım ve yüzeyindeki küçük dalgaların yuvarlanışını hissedebiliyordum. Derinliklerinde asılı duran üç bedeni hissedebiliyordum.

Sadece birinin kalbi atıyordu.

Dişlerimi sıkarak suyun derinliklerine doğru ilerledim, dikkatimi suyun içinde dalgalanan tek bir kalbin zayıf titreşimlerine verdim ve sonra Theodore'un söylediği gibi, içimde dolaşan güce kızı bana getirmesini emrettim.

"*Imogen*." Theodore'un sesi Siren'in iniltilerinin üzerinde gürledi. Başımı ona doğru çevirdim. Öldürücü görünüyordu, elleri kan, ter ve kumla kaplıydı, yüzü şiddetli bir korkuyla oyulmuştu. Kanamayı durdurmaya çalışırken elleri Siren'in sırtında sıkıca duruyordu. "Çık şu lanet sudan, yoksa bana yardım et, ben-"

"Hayır." Sesim sessizdi ama netti. "Yardım edebilirim."

Başını salladı, yüzü çaresizlikle eğilmişti. "Allah kahretsin," dedi dişlerinin arasından. "*Çabuk ol*."

Suyun yüzeyi dalgalanmaya ve yuvarlanmaya başladı. İtaat etmişti. Kızı bana doğru hızlandırdı, ama ben beklerken göğsümdeki nabız yırtılmış deri gibi yanmaya başladı. Sanki bir şey onu çekiyordu. Benimle savaşıyordu. Acıdan nefesim kesildi.

Theodore kıyıda adımı haykırdı.

Suyu yaran beden yaklaştıkça duruşumu genişlettim. Birden durdu. O parçalayıcı acı alevlendi. Bir kez daha bana doğru gelmesini emretmeye çalıştım ama hareket etmedi. Bir şey suyun yüzeyini yardı, sadece birkaç metre ötedeydi.

Nefes alamıyordum.

Kumların üzerindeki köylülerden feryatlar, soluklar ve dualar yükseldi.

Bir nekgya önümde durdu, kollarında gevşek, ergen bir kız tutuyordu. Kızın vücudu sızan yaralarla kesilmişti. Ama göğsü hala inip kalkıyordu.

Onu tutan şeyin -ölü kadının- uzun, keçeleşmiş saçları dokunaç benzeri teller halinde toplanmıştı. Göğsünü ve kollarını kaplıyor, gri etin içinden kumaşın içinden geçen bir iplik gibi kıvrılıyordu. Göz çukurlarından birinde küçük, menekşe rengi bir kestane yaşıyordu ama geriye kalan göz tanıdık bir bakışla beni izliyordu.

Sesim titredi. "Onu bana ver."

"İşte buradasın, sevgilim. Çok uzun zamandır bekliyordum." Nekgya'nın düz kelimeleri siyah dudaklı ağzından çıkıyordu ama kafatasımın içinde aynı kelimeleri yankılayan ikinci, aynı bir ses vardı. Göğsümdeki güç kabardı.

"Ne dedin sen?" O kelimeler. *Bu kelimeleri biliyordum.*

Kızı uzattığım kollarıma bırakacak kadar yaklaşıp kadar hıçkıran adımlarla bana doğru ilerledi. Gözleri benimkilerle kilitlendi. "İşte buradasın, sevgilim," diye tekrarladı yavaş ve korkunç bir sesle. "Çok uzun zamandır bekliyordum." Yaşadığım şokla suyun içinde geriye doğru sendeledim ve kıza tutundum. Bunlar, Evander'ın bana söylediği sözlerin aynısıydı. Beni o küvete zorla soktu.

Ölü kadından gelen kahkaha sterildi ve göğsüne su kaçmış gibi çatırdıyordu. "Korkma. Sen ve ben biriz," dedi nekgya. "Sana verilen kanla bağlıyız. Kelimelerle bağlıyız. Birbirimize zarar veremeyiz."

"Sana mı bağlıyım?" Elimdeki yaraları düşündüm. Yıllar boyunca vermek zorunda kaldığım onca kanı. Kelimeleri, Nemea'nın ritüel duasını. Soğuk, tam bir dehşet damlası vücudumdan aşağı aktı. "Sen Eusia'sın."

Nekgya cevap vermedi.

Yanındaki suyun yüzeyinden başka bir beden sıçradı ve ben bir adım daha geriye düştüm. Saçları daha açık renkliydi, ıslak kum rengindeydi. Omuzlarının ve kaburgalarının üzerindeki deri jelatinimsi, neredeyse şeffaf görünüyordu. İri siyah gözleri benimkilere kilitlendi.

"Cesetler benim gücümle yeniden canlanıyor," dedi daha açık tenli nekgya, ilkiyle aynı ses tonuyla. Kafamın içindekiyle aynı sesle. "Ve ben de seninkiyle canlanıyorum, sevgili, cömert kız. İşte buradasın. Tıpkı annen gibi. Çok uzun zamandır bekliyordum."

Beceriksiz adımlarla dalgaların arasından çıkıp ıslak kumlara doğru yürüdüm. Kollarımdaki kız inliyordu, başı kolumun üzerinde sallanıyordu ama ben sadece iki nekgya'nın ardından bakabiliyordum. Lagünün içine doğru yürümek için dönmüşlerdi. Omurgalarının her iki yanında iki garip et düğümü vardı.

Kanat kütükleri.

Theodore yanımdaydı. Kızı kollarımdan aldı, benimle alçak ve emredici bir ses tonuyla konuştu ama sözlerini kavrayamadım.

Sadece defalarca ettiğim duayı, verdiğim kanı düşünebiliyordum. Utanç, zavallı etime batan dikenler gibi içime saplandı. Dizlerim kuma çarptı, zihnim dönüyordu.

Eusia'ya bağlıydım. Tüm nekgya'lara. Bu yüzden bana zarar vermediler. Çünkü onların çürüyen damarlarında dolaşan *benim* gücümdü.

"Imogen, yardım et." Theodore kızı arkamdaki ıslak kumun üzerine yatırmıştı. Elleri kızın kolundaki yaralardan birinin üzerindeydi ve kumun üzerine kırmızı bir renk yayılmıştı. Korkunç manzara karşısında, annesinin kızın yanında olmak için kumsalda sürüklenişinin yürek parçalayıcı hali karşısında midem bulandı. Daha fazla köylü ellerinde meşalelerle etraflarına dolmuştu.

Sert, dengesiz ışıktaki kalabalığın onu nasıl izlediğini görebiliyordum.

Ben. Dikkatlice. Şüpheyile. Dengesiz bacaklarımla ayağa kalktım ve kendimi Theodore'un yanına attım. İzleyenlerin küçümseyen bakışlarından kaçındım ama her birini hak etmiştim.

Kızın karnındaki yaraya dokunduğumda parmaklarım titredi ve gözlerimi kapattım. Kalbim hızla atarken ve kendi gücüm hâlâ içimde titreşirken, Theodore'unkini bulmak ve tutmak daha kolaydı. Kolumda titreşti. Isı parmak uçlarıma kadar yayıldı. Elimi yaradan çektiğimde köylülerin nefesi kesildi.

Yarayı iyileştirmiştim, geride sadece küçük beyaz bir yara izi bırakmışım.

Kızın annesi dehşet içinde bana baktı. Theodore'un arkasındaki bir adam "O nedir Majesteleri?" diye sordu. Sesindeki güvensizlik bulutsuz gökyüzü kadar netti. "O bir büyücü mü? Bir büyücü kadın mı?"

Dişlerini sıkarak sorduğu korku dolu soru, bir büyücü kadına ne kadar korkuyla bakıldığını tam olarak anlatıyordu. Her krallıkta yalnızca bir Büyücü Kahin'e izin veriliyordu, büyü ve sihir çalışmaları büyük ölçüde kısıtlanmıştı. Onlara ne söyleyebilirdim ki? Ben Ligea'nın kızıydım. Hem krallarına hem de onları avlayan canavarlara kan bağıyla bağlıydım. Bu köylülerin öfkesini kazanmadan ve çevre köylere bir aşağılama dalgası göndermeden kim olduğumu, ne yaptığımı açıklamanın bir yolu yoktu.

Theodore yanımda sakın ve derli topluydu. "O senin kraliçen."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne yapıyorsun?"

Beni görmezden geldi, onun yerine kızın son yaralarıyla ilgilendi. Şaşkın anneye, "Kızınız dinlenir ve bakım görürse iyi olacak," dedi. Koluma girip ayağa kalkmama yardım etti. Kalabalıktaki yaşlı kadınlardan birine "Bu gece için bir kulübeye ihtiyacımız var," dedi, "bize izin verirsiniz."

Bu istek sahildeki tüm grubu harekete geçirdi. Köylüler teşekkürlerini ve memnuniyetlerini dile getirdiler. Bazıları bizim için hazırlanmak üzere kulübelerine doğru koşuşturdu. Diğerleri meşalelerini yüksekte tutarak yolumuzu aydınlattı.

"Delirdin mi sen?" Onun yanına fısıldadım. "Aklından ne geçiyor senin?"

Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Her zamanki kral gibi, ellerindeki ve kollarındaki kanı yıkamak için suya giderken dimdik duruyordu. Sonra beni yanına çekti, kulübelere doğru ilerlerken kalabalıkla aramıza biraz mesafe koymaya çalıştı. "Şimdi olmaz."

"Evet, şimdi." Suçluluk duygum sarsılamayacak kadar büyüktü. "Ben onların kraliçesi değilim.

Bunu onlara *ben* yaptım. Kanımı verdim-"

Kolumda bir sarsıntı oldu, bir hüsrân homurtusu ve sonra Theodore'un dudakları dudaklarımdaydı. Yumuşak ve sıcaktılar ama öpücük güçlüydü, emirle doluydu. Bana ters ters bakacak kadar geri çekildi.

Göğsümde sessiz, kederli bir inilti yuvarlandı. "Ne-"

Eli boynumun arkasına dolandı ve dudaklarıma doğru konuştu. "Seni güvende tutuyorum."

"Ama-"

Beni tekrar öptü. Bu sefer nazikti, dudakları benimkilere acı verici bir şekilde yavaşça değiyordu. Geri çekilip alt dudağımı dudaklarının arasına aldığında, kesik kesik, hararetili bir fısıltıyla konuştu. "Tanrım, ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun." Sonra, beni öptüğü kadar hızlı bir şekilde elimi tuttu ve kararlı adımlarla beni köye doğru sürükledi.

Verdiğim tek tepki nefes nefese, istemsiz bir protestoydu.

Kır saçlı bir kadın bizi büyük kulübelere birine götürdü. Theodore atlarımıza bakılmasını istemeden önce beni içeri çağırdı. Dolu toprak zeminde, şirin ocağa doğru sendeleyerek yürüdüm. Gözlerim yandı ve onları sıkarak kapattım.

"Lanet olası Tanrılar, Imogen." Theodore kapıyı zorla kapattı ve tahta şeridi metal dübellere geçirerek kapıyı kilitledi. Sonra da üç küçük pencereyi kapatıp kilitlemeye başladı. "Sana *şimdi olmaz* dediğimde dinleyeceksin." Ses tonunu dizginlemeye çalışıyordu ama öfkesinin bir kısmını bile dizginleyememişti. "Deniz köyleri batıl inançlı ve gayretlidir. Büyük Tanrılar gönülden onurlandırılır. Anlayamadıkları her türlü güçten uzak dururlar. Eğer benim açık korumam altında olmasaydın -eğer sana olan ilgimi ve güvenimi göstermeseydim- senin peşine düşerlerdi."

Dudaklarında devam eden sıcaklık soğudu. Beni bu yüzden öpmüştü. Boğazımdaki kütleyi yutkunarak geçiştirdim. "Bunu hak ederdim."

"Böyle söyleme."

"Benim korkaklığım, bencilliğim yüzünden bu insanlar korku içinde yaşıyor. *Benim yüzümden* öldürülüyor ve kaçırılıyorlar."

Theodore lavabonun başında yüzünü ovuşturdu. "Sesini alçalt, Imogen."

Islak botlarımı tekmeledim, deniz suyunun dokunuşuyla derim ürperdi. "Şimdi bana karşı nazik olma Theo. Bana ne kadar korkak olduğumu söyle. Olmam gereken kişinin nasıl bir kabuğu olduğumu söyle. Benden ve halkına yaptıklarımdan iğrenmiyor musun? Halkıma mı? Benden koparılmamı istemiyor musun?"

bir an önce kanını içmek ister misin? Nekgya'nın var olma sebebi benim!"

Bana doğru döndü. "Lanet olası sesini alçalt." Geniş gözleri ocağın alevini yansıtıyordu. Bu etki onun sessiz öfkesine tamamen uygundu. Kendini dengelemek için bir nefes aldı ve bakışları dudaklarıma kaydı. Bir adım daha yaklaştı. Bir adım daha. Beni tekrar öpecekmiş gibi başını eğdi. "Seni cezalandırmayacağım. Bu işi kendin gayet iyi yapıyorsun."

"Bu hiç sana göre değil." Sesim keskindi ama üzerimdeki etkisini inkâr edemezdim. Sakinleşmek, onun tarafından tüketilmek istiyordum ama bir adım geri atmaya zorlandım. "Bu yanlış," dedim. "Birbirimize karşı hissettiğimizi *sandığımız* her ne varsa -dokunduğumuzda midemizde hissettiğimiz o sıcaklık patlaması- bu bağın bir hilesi. Ben senin söylediğin her şeyim. Korkak ve sorumsuzum ve bana hak ettiğimi vermelisin. Bağın, halkınıza zarar veren herhangi bir tebaaya vereceğiniz cezayı bana da vermeyi ihmal etmenize neden olmasına izin vermeyin."

Bakışları inanılmaz derecede karanlıktı, kaşları düşük, çenesi sertçe kuruluydu. "Seni suçlamamı mı istiyorsun? Seni cezalandırmamı mı?"

Göğsüm sıkıştı. "Evet," diye fısıldadım.

Sertçe yutkundü. "Nemea'yı suçluyorum," dedi, sesi tehlikeliydi. "Çocukluğundan beri seni kullanan Nemea'ydı. Senin ne olduğunu bilen ve içine korkuyu kazıyan Nemea. Seni istediği şekle soktu. Ve tüm bu kötü muameleden sonra bile kırılmadın. Ona rağmen hayattasın. Bahse girerim ki herhangi bir Büyük Tanrı ya da Tanrıça'nın olduğundan daha cesur ve acımasısızsın." Kendi sesi yükselmişti ve küçük kulübede gürledi, ama kendini tuttu ve sustu. Bakışları doğrudan beni kesiyordu. Dudaklarından yavaş bir nefes çıktı. Bir adım, bir adım daha ve aramızdaki küçük boşluğu bir kez daha kapattı. Şimdi yumuşak bir sesle konuşuyordu, sesinde ve bakışlarında huşu vardı, sanki dua eder gibiydi. "Sen eşsizsin."

Suçluluğumun, utancımın ve dehşetimin ağırlığının ortasında, bir an için kendimi ağırlıksız hissetmemi sağladı. "Hayır, değilim-"

"Seninle tartışmayacağım, Imogen." Theodore uzandı ve yavaşça bir kolunu belime doladı. "Bu gece olmaz." Diğer kolu omuzlarımı sardı ve sonra bedenimi kendi bedenine bastırdı.

Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Kalbimin yavaşlamasını isteyerek ona sarıldım. "Büyücü Kahin iki bağı da koparabilir mi? Bizimkini ve Eusia ile paylaştığımı?"

Uzun bir aradan sonra başını salladı. "Yarın bütün gün ata bineceğiz. Seni alacağım

Oraya olabildiğince hızlı gideceğim." Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, parmakları saç örgümle oynuyordu. Ona karşı yumuşamama izin verdim, başımı tamamen güçlü omzuna yasladım. İçimde nefes nefese, özlem dolu bir ses yükseldi ve merkezimden taşan göz kamaştırıcı sıcaklığın bağımızdan mı yoksa arzumdan mı kaynaklandığını anlayamadım. Başımı kaldırdım, dudaklarının yakınlığını, ne kadar sert, sıcak ve davetkâr olduğunu fark ettim.

Nefeslerimiz yavaşladı ve aramızda birbirine karıştı ve sonra son bir pişmanlıkla nefes vererek Theodore beni serbest bıraktı. Bilinçli bir şekilde geri adım attı. Elmacık kemiklerinde renk açmıştı; ağzı yumuşak ve ayrıktı. Gömleğini düzeltti ve köşedeki küçük karyolayı işaret etti. "Biraz uyumalısın, Imogen."

Yatağa baktım, sonra tekrar Theodore'a. İstediğim şey rahatlıktı. Kayıtsızlık, dikkat dağınıklığı. Kendimi onun içinde kaybetmek, içimde büyüyen umutsuzluk belasını yakıp yok etmesine izin vermek istiyordum. Vücudunun hissi hâlâ benimkinin üzerindeydi. Ağzımı açtım, isteğim dilimde şekilleniyordu: *Benimle gel. Yorgun ve boşum, sen bunu düzeltebilirsin.*

Ama kendimi durdurdum.

Bana okunamaz bir yoğunlukla bakıyordu ve beni bu kadar korkunç bir geceden sonra kendimi kontrol edemeyen, arzu dolu bir yaratık olarak görmesi düşüncesi. *Sen eşsizsin*, demişti. Benim hakkımda daha az düşünmesini bir daha hazmedemezdim.

Bakışlarım aramızdaki yere düştü. "İyi geceler."

Gergin, uzun bir sessizlik oldu. Başıyla onayladı, karyoladan bir minder aldı ve küçük ocağın önüne yerleşip yan tarafına kıvrıldı. "İyi geceler."

Yastıkların ve battaniyelerin içine girdiğimde midemde bir çukur oluştu. Kemirdikçe büyüdü ve keşke bir şişe nepenthe olsaydı dedim. Keşke Theodore'u yakasından tutup benimle birlikte yatağa sürükleyeseydim. Gözlerimi tavana dikip nefes alışını dinledim.

İkimizin de uykuya dalması uzun zaman aldı.

Atlarımızı dörtnala koşturarak yolculuğun geri kalanını iki tam turda tamamladık.

günler.

Nihayet Varya'nın kuzey kıyısına ve kıyı şeridindeki küçük kayalık adalar kümesine ulaşmadan saatler önce gece çökmüştü. Fırtınalı bir rüzgâr saçlarımı tırmaladı. Soğuk yağmur damlaları yanaklarıma batmaya başladı. Beni bekleyen acıyı bilsem de sonunda vardığım için rahatlamıştım. Acı içinde attan indim ve siyah kumlu sahilde, parlayan, köpüklü kıyı şeridine doğru ilerledim. Dar bir su şeridi, küçük adaları -Kutsal Holmlar- Varya'nın geri kalanından ayırıyordu. En büyüğünde ve

En yakın holmde, fırtına bulutlarına karşı karanlık, küçük bir kulübe duruyordu.

"Karşıya nasıl geçeceğiz?" Arkamdaki ağaç hizasında heybeleri karıştıran Theodore'a sordum.

"Suyu geri çekiyor." Sesi garip bir şekilde boş geliyordu.

"Bu ne kadar zamanını alır?" Artık kulübeyi görebildiğim için beklentim çok fazlaydı. "Karanlıkta burada olduğumuzu nasıl anlayacak?"

"Gün doğana kadar içeri girmeyeceğiz." "Neden?"

"Çünkü reddediyorum." Sözleri ıslık çalan bir balta gibi kesiyordu. Atların bağlı olduğu ağacın yanında hareketsiz duruyordu ve yüzünün detayları gecenin karanlığında kaybolmuş olsa da öfkesini hayal edebiliyordum. Serin hava ve yağmurun her bir kasını çekiştirdiği tedirginliği hayal edebiliyordum.

"Reddediyorsun." Gözlerinin içine bakmak isteyerek siyah kumun üzerinden geçtim. "Beni iki gün boyunca buraya, bu sahilde oturup güneşin doğmasını beklemem için mi getirdin?"

"Büyücü Kahin tehlikelidir. Güneşin daha güvenli olmasını bekleyeceğiz."

Bu bir kral emriydi ama artık onu sesindeki korkuyu fark edecek kadar iyi tanıyordum, vücudundaki sertliğin eyerde geçen bütün bir günden değil, daha kötü bir şeyden kaynaklandığını görebiliyordum.

"Gündüz bana yapamayacağı neyi gece yapabilir ki?" Aramızda kalan boşluğu kapattım. "Her şekilde acı çekiyorum. Şu anda onun kulübesine girmek istemeyen sensin. Bana nedenini söyle."

Tek ses tıkırdayan yağmur ve çarpan dalgalardı. Ağır nefeslerini bastırıyorlardı. Damlalar gözlerime düştü, boynumdan aşağı süzüldü.

"Bizi yağmurdan kurtarmam gerek," dedi sonunda.

"Konuyu değiştiriyorsun." Kollarımı kavuşturdum. "Önce bana sorunun ne olduğunu söyle. Kuma ayak basmayacaksın. Neden?"

Bakışlarını inceltti. "Bize bir barınak yapmama izin ver. Sonra konuşuruz." "Tamam."

Heybesinden yiyecek ve bir řiře şarap çıkararak, kumlu topraktaki dalları ve dūřmūř dalları tekmeleyerek verimli bir şekilde hareket etti. Huzursuzluk omuzlarını kulaklarına doğru çekti. Çenesini sıkıştırdı.

Yanımdaki hareket beni geriye sıçrattı. Çiçek açmış tek bir sarmaşık ağacın gövdesinden çözülmūř ve havada asılı kalmıştı. İçinden küçük solucanlar gibi yeni asma filizleri çıktı. Kalınlaştılar ve küçük, kubbemsi bir barınak o l u ř a n a kadar birbirlerine dolandılar. Yapraklar genişledi, her biri uzattığım elimden daha büyük oldu. Beyaz çiçekler, fırtınalı karanlıkta kendi soluk ışıklarını yayarak var oldular. "Büyüleyici." Tam bir şimşek gökyüzünü yararken küçük yuvaya girmek için eğildim. Gök gürlediğinde Theodore onu takip etti.

Etrafımızdaki ses o kadar yüksekti ki ellerim kulaklarımı kapatmak için havalandı.

Üzerinden sıcaklık yayılıyor, küçük sığınadı yağmur, yeşil toprak, ter ve toz kokusuyla dolduruyordu. Alan küçüktü ve Theodore... değildi. Omzu benimkine sertçe bastırıyordu ve gömleklerimizin ince, ıslak katmanlarının arasından teni bir damga gibi yanıyordu.

Birkaç nefes için gözlerimi kapattım.

Yakında onun yokluğunu hissedecektim ve bu düşünce içimi kederle doldurdu. Dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve mantığa odaklanmaya çalıştım.

Şişesinden çıkan mantarın alçak yankısı beni düşüncelerimden yakaladı. Theodore şarabı dudaklarına götürdü ve başını arkaya doğru eğdi. Öyle ki şişe üstümüzdeki asma çatısına çarptı. Sanki çölde geçen günlerden sonra bir pınara rastlamış gibi uzun uzun çekti.

"Yağmurdan kurtuldum." Şişeyi boynundan tutup çektim. Bana bıraktı. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin."

Göğsünü bir homurtu doldurdu. "Bunu kendime saklamama izin vermeyeceksin, değil mi?"

Hafif yağmur damlaları tufana dönüşmüştü. Yapraklara çarparak kükrüyordu. Şarabımdan bir yudum aldım. "Büyücü Kahin'den bahsedildiğinde hep paniğe kapılıyorsun. Lachlan ayrılmadan önce korktuğunu söylemişti. Ve şimdi şişenin dibinde olmayı diliyormuş gibi şişeden şarap i ç i y o r s u n u z . Bu

tedirgin edici. Ve bu ritüelden önce tedirgin olmaya ihtiyacım yok. Yani, hayır. Bunu kendine saklamana izin vermeyeceğim."

"Hikâyem seni zerre kadar rahatlatmayacak." "Bu seni bana anlatmaktan alıkoymayacak."

Uzun bir nefes verdi. Şaraba uzanıp bir yudum daha alırken parmakları benimkilere değdi. "En son yedi yıl önce buradaydım. Babamın emriyle. Bunu sakladı ama babam çok az güçle doğmuştu. Ve sahip olduğu gücü kullanma konusunda da pek yetenekli değildi. Nedenini sadece Tanrılar biliyor." Şişeyi dudaklarına götürdü ve derin bir yudum daha aldı. "Bu onun için derin bir utanç kaynağıydı. Nedenini şimdi anlayabiliyorum; o Büyük Tanrı'nın tek oğluydu. Tüm hesaplara göre babasına eşit ya da ona yakın olmalıydı. Öte yandan bana da babası gibi büyük bir güç verilmişti. Bu her zaman aramızda bir sorun olmuştur. Beni kendime, gücüme hakim olmaya zorladı. Sıkı çalışmamın hiçbirisi yeterli görünmüyordu. Beni kıskandığını anlamam yıllarımı aldı, belki de daha kötüsünü. Yirmi yaşına geldiğimde, bir aktarım ritüeli gerçekleştirmek istediğine karar verdi. Sahip olduğu azıcık gücü bana vermek, benim zaten sahip olduğum güce eklemek ve beni tahta çıkarmak istiyordu. Bana kıyasla yetersiz olduğunu söyledi."

O kadar uzun süre öyle sessiz oturdu ki, bana daha fazlasını anlatmamaya karar verdiğini düşündüm. Cesaret vermek için ona yaslandım.

"Kral olmak istemiyordum," dedi sonunda. "Ama yine de beni buraya, Büyücü Kahin'e sürükledi. Ayini gerçekleştirdik." Sessizce oturduk. "Aktarım ritüeli... Verenin canını alır."

Vücudum şaşkınlıkla esnedi.

Sesi acı doluydu. "O küçük kulübeyi gecenin bir yarısı, babamın korkunç ölümünü izledikten sonra, istemediğim bir taçla, istemediğim bir güçle ve cebimde Büyücü Kahin'in zehrinden çalınmış bir şişeyle terk ettim. Gerçekleştirdiği kehanetler ve ritüeller için kullandığı zehir." Barınağın açıklığından önümüzde uzanan karanlık kıyıya baktı. "Cesedini yanımda götüremedim. Ben... Ben zehir şişesini boş olarak içtim, tam orada, o sahilde, ayın dumanından kafam hâlâ bulanıkken."

Parmakları eklemlerime çarpana kadar bacağını kavradığımı fark etmemiştim. Elimi ters çevirdi ve bir parmağını avucumdaki beyaz yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

"Günler sonra tanımadığım bir odada uyandım. Yaşlı bir çift - Hector ve Antonia - beni sağlığıma kavuşturdu. Buradan çok uzakta yaşamıyorlar. Eftan benim yerime hükmetti ve burada birkaç ay iyileşmeme izin verdi." Şarap şişesini kaldırdı. "Bu şarabı yapmayı öğrendim. Varian yabancı yemeklerini pişirmeyi öğrendim. Bahçeyle uğraştım, at ahırlarını temizledim ve giysileri yıkadım. Babamın yasını tuttum. Özgürlüğümün. Ama aynı zamanda hiç bu kadar memnun olmamıştım. Onları hâlâ sık sık ziyaret ederim." Sesi takıldı. "Bir bakıma benim için ebeveyn oldular."

"Ve şimdi benim yüzümden buraya döndün." Midem bulandı. "Çok özür dilerim."

"Hayır." Başını sertçe salladı ve bana doğru döndü. "Üstüne yıgmak için daha fazla suçluluk duygusu arama." Gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Bunu ben seçtim. Ben kabul ettim. İkimiz de işin bu noktaya geleceğini bilmiyorduk." Serbest eli çeneme doğru uzandı ve parmaklarının uçları çenemin kenarında gezindi. "Ve bilseydim bile..."

Hızla çarpan kalbim ve kaburgalarım arasındaki boşluk sıkıştı. Onun güzel sözlerine rağmen kendimi entrikacı, bencil ve kötü hissediyordum. Theodore'un bana bahsettiği anlayışı ve ilgiyi tamamen hak etmediğimi. Dokunuşundan uzaklaşarak geri çekildim.

Bakışları sertleşti. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok," dedim sessizce. "Yorgunum."

"İmogen?"

İçimde bir şeyler koptu. "Büyücü Kahin'in kulübesine tek başıma giriyorum. Cereyanı alacağım ve onu terk ettikten sonra ayrılma işlemini gerçekleştirmek için güvenli bir yer bulacağız."

Açık ve yumuşak olan yakışıklı yüzü kaşlarını çatı. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır." Gözlerimin arkasında bir sızı başlarken çılgınca gözlerimi kırptım.

Yağmur gürültüyle yağıyordu. Kaşları düştü; çenesi bir, iki kez karıncalandı. "Eğer o kulübeye tek başına girmene izin vereceğimi sanıyorsan-" Bir elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Sana ne oldu böyle? Acımanın çarpık bir biçimi mi bu?"

"Hayır."

"Sana dokunduğum için kızgın mısın?"

"Ne? Hayır."

Sustu. Bakışları üzerinde gezinirken sadece geniş göğsü inip kalktı.

Yüzüme. "Hayır mı?"

"Ben..." Başımı salladım. "Utaniyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde bana bu kadar ilgi gösterdin ve ben de karşılığında seni incittim." Saçmalamama karşı ağzımı kapattım. "Ama hayır, bana dokunduğun için üzgün değilim."

"Artık aramızda bir şey olmayacak, unuttun mu?" dedi boğuk bir fısıltıyla. "Hak ediyorsun çünkü ben öyle söylüyorum." Yavaşça elini yüzüme doğru kaldırdı. Dokunuşu elmacık kemiğimden boynuma doğru tüy kadar hafifti. Sıcaklığa doğru eğildim, dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkardım.

"Seni öptüğüm için kızgın mısın? Köyün yanındaki plajda."

Hatırlayarak gözlerimi kapattım, sonra başımı salladım.

"Hayır."

Rahatlama onu sardı. Alçak, aç bir inilti göğsünü doldurdu ve hızlı bir hareketle beni kucağına aldı. Bacaklarımı sıkıca etrafına sardı. Parmakları saçlarımın arasından geçip yumruğa dönüşürken ve çekiştirirken içime bir sıcaklık yayıldı. "Güzel."

Bir an öylece oturduk, güçlü bedeni kalçalarımın arasında durdu ve birbirimize baktık. Gözleri ateşliydi; nefesi hassas dudaklarımın üzerinde yuvarlanıyordu. Ağzını benimkine indirdiğinde yalvarmaktan bir kalp atışı uzaktaydım.

Öpüşü çökertici, yavaştı ve etrafımdaki dünya yok oldu.

Dudaklarının yumuşaklığında, vücudunun sertliğinde, dilinin durgun sıcaklığında kaybolmuştum. Dişleri alt dudağımı sıyırdığında çaresiz bir inilti çıkardım. Kendini hiç kısıtlamıyordu ama ben yine de daha fazlasını istiyordum. Kalçalarımı onunkilerin üzerinde yuvarladım ve çıkardığı sestem neredeyse çıldıracaktım. Güçlü elleri sırtıma, daha aşağılara, sonra da gömleğimin ön kısmına uzandı ve kopçaları açmak için acele etti.

"Seni görmem gerek." Dudakları omzumla, boynumla buluştu. Kulak mememi ısırды ve neredeyse çıplak olan göğsüme doğru ilerlerken buz gibi bir su şoku kalçalarımı, uyluklarımı sardı.

İkimizin de nefesi kesildi. Vücutlarımız sarsıldı. "Bu da ne-"

Sığınağın açıklığından, koyu gri gökyüzü en zayıf sabah ışıqlıyla parlıyordu. Fırtına hâlâ şiddetliydi ama yağmurun arasından Büyücü Kahin'in çimen çatılı kulübesini ve kayaların üzerindeki küçük, kapüşonlu bir figürün dış hatlarını seçebiliyordum. Kolunu denize doğru uzatmıştı. Bize gönderdiği dalga, çağırان bir parmak gibi beyaz köpükten bir kavis çizerek geri akmaya başladı.

Theodore omuzlarımı kararlı bir güçle kavradı, sanki

beni tut.

Güneş doğmuştu. Bağlarımı koparma vakti gelmişti.

Ayak parmaklarımızla suyun kenarında durduk. Sessizdik. Kanalin karşısındaki hareketsiz figüre bakıyorduk. Fırtına bulutları gökyüzünü yüksek, taşlı tepeler gibi kaplamıştı. Bana Nemea'nın dağlarını hatırlatıyorlardı.

Yanımda, Theodore'un nefesleri sık ve sık geliyordu. Elimi kalbinin üzerine koysam, bir demirci çekicinin gücüyle çarpacağını hissedeceğime emindim. Islak ve üşümüştüm ama onun sıcaklığı, parmaklarının baskısı, dudaklarının yumuşaklığı hâlâ bedenime yapışmıştı. Bana musallat oluyordu. Kesip çıkarma ritüelinin bunu da yok etmesi için dua ettim.

Kayaların üzerindeki figür kolunu kaldırdı. Hareketi insanlık dışıydı, aynı anda hem sarsılıyor hem de garip bir şekilde akıcıydı, sanki kendi kas ve siniri dışında bir şey tarafından hareket ettiriliyordu. Bileğinin bir hareketiyle kanaldaki su, sanki masa üstünde yavaşça çekilen bir kumaş gibi ayak parmaklarımızdan uzaklaştı.

"O bir Siren."

Theodore yanımda başını salladı. "Babası Varian'dı."

"Ama o bir Tanrıça değil, değil mi? Suyu dokunmadan ona nasıl hükmedebiliyor?"

"Bu onun büyü. Büyüleri işe yarıyor," dedi acımasızca. "Eğer bir Büyücü Kahin

herhangi bir Tanrı'nın gücünü büyü ile güçlendirebilirler. Ama gücümüzü kullanmanın bize hiçbir maliyeti olmadığı yerde, büyü'nün maliyeti büyüktür."

Su karşıya geçmemize yetecek kadar çekilmiş, deniz tabanındaki kayaları ve deniz kabuklarını ortaya çıkarmıştı. İkimiz de kıpırdamadık. Ona baktım. Profilinin güzel, belirgin hatlarına. Gözleri buğulanmıştı, uzaklara bakıyordu. Acaba buraya en son ne zaman geldiğini mi düşünüyordu? O ve babası karşıya geçmeden önce böyle yan yana durmuşlar mıydı, sert tuzlu rüzgâr gözlerini sulandırmış mıydı?

Endişe beni bir cesedin üzerindeki böcekler gibi sardı. Onu tekrar böyle bir şey yapmaya zorlamaktansa üzerinde durduğum kumu yemeyi tercih ederdim. İleri doğru isteksiz bir adım attım. Sonra bir adım daha. Sonunda Theodore'un botu arkamdaki ıslak kumun üzerinde gıcırdadı ve bir an sonra durdu.

Döndüm. "İyi misin?"

Çok hızlı başını salladı. Yüz hatları çizilmiş, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Geri adım attım ve yumruklarından birini kaldırdım. Geri çekmeye çalıştı ama ben sıkıca tuttum. Yavaşça parmaklarını açtım ve elimi onunkinin üzerinde gezdirdim. Beni hem şaşkın hem de kederli bir bakışla izledi. "Orada işleri kendimiz için bulandırmış olabiliriz," dedim, "ama sen bana rahatlık verdin." Parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Şimdi ben de senin için aynısını yapmak istiyorum."

Sert parmakları benimkilerin etrafında sıkıştı ve elimi dudaklarına götürdü. Parmak eklemime bir öpücük kondurdu. El ele deniz tabanında ilerlemeye başladık.

Yolun yarısına geldiğimizde, "Kendin gibi bir kadın hayal ediyorsun," dedi. "Öyle değil. O çok eski ve zamanla sertleşmiş. Duyguları onu yönetmiyor, sadece zehirleri yönetiyor, sadece büyü." Elimini çekti ve ona bakmamı sağladı. "Senin için doğru olanı yapacağını düşünme hatasına düşme."

Yutkundum. "Yapmayacağım."

Korunun kenarına ulaştığımızda, deniz yavaşça arkamızdan içeri süzüldü, topuklarımızı ısırdı. Kayalar kaygan ve dikti; ıslak botlarımız parlak yeşil yosunların, çakılların ve kumun üzerinden kayarak sonunda kapısının önündeki küçük açıklıkta durduk.

Çarpıktı ve yamuk duruyordu. Çıtaları arasındaki geniş boşluklar kurumuş bitkiler ve ziftle doldurulmuştu, metal kanatlar uzun süredir pas yüzünden çürümüşü ama yine de sağlamdı. Kaba mandalina uzandım, sonra

durdu.

Beklenti ve korku midemi bulandırmıştı ama özgür olmama sadece birkaç gün kalmıştı. Eusia'ya olan bağlılığımın eski hayatımla olan tüm öldürücü bağlarından kurtulmama günler kalmıştı. Tamamen bana ait olan yeni bir hayata başlamama günler kalmıştı. Asla sahip olamayacağım bir adamı istememe neden olan kan bağının aldatmacasından kurtulacaktım.

Yavaşça Theodore'a doğru döndüm ve elimi uzatıp sakallı yanağına dokundum. Avucumun içine doğru eğildi. Gözlerinin kenarları gerilmiş, dolgun dudakları sert bir çizgi halinde çökmüştü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Sonra kulübenin kapısını ardına kadar açtım, arkasına geçtim ve sıkıca kapattım. Sürgüyü aradım, yerine kaydardım. Sırtımı nemli tahtaya yasladım.

Theodore kapıyı yumrukladı. "Imogen."

İçerisi gece kadar karanlıktı.

"Imogen. *Tanrılar kahretsin.*" Kapıya tekrar vurdu. "Hemen aç."

Hiçliğin içinden bir ses geldi. Genç bir kadının, derin, melodik ve güzel. Mırıltısı o kadar kuşatıcıydı ki göğsümde titreşiyor gibiydi. "İşte buradasın, sevgilim. Çok uzun zamandır bekliyordum."

Dehşet içime sivri bir taş gibi düştü.

Theodore onun sesini duyunca yumruklarını iki katına çıkardı. Tahta sırtımda takırdadı.

"Imogen, aç şu lanet kapıyı." Omuzu kapıya çarpmış olmalıydı ki, derin sesi çatırdadı. "*Imogen.*"

"Kapımı kıracak," dedi genç kız. "O zaman çabuk olalım."

"Çabuk mu?" Sesi bir şarkı gibi mırıldanıyordu. "Ah, kızım, senin istediğin şey yavaş bir iş."

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Beni tanıyorsun, değil mi?" Kadın dudak büktü. "Gücünü denizin içinden hissedebiliyorum. Tıpkı senin botlarının tabanından sızan suyu hissettiğin gibi. Esnek, genç teninin altında akan Tanrı'nın kanını neredeyse havada tadabiliyorum." Hafif bir hışırtı sesi içime bir ürperti gönderdi. "Kanınız onlarca yıldır denize yayılıyor. Sadece onu geri istediğin için burada olduğunu varsayabilirim."

"Ben Büyük Tanrıça Ligea'nın kızıyım. Ne olduğunu bilmem gerek. Nereye gittiğini. Ve nasıl." Yutkunmaya çalıştım ama ağzım

kurumuştı. "Ve elimde iki kan bağı var. Onların koparılmasını istiyorum."

Arkamdaki kapıdan büyük bir patlama sesi geldi. Bir tane daha ve bir tane daha.

"İki bağ! İki çok fazla, kimse sana söylemedi mi?" Eğlencesi yakıcıydı. "Bu seni hasta mı etti?" Karanlıktan bir başka kazıma, hışırtı sesi geldi. Camın cama sessizce çarpması. "Önce kanına ihtiyacım var tatlım. Aradığın cevapları vermek için. Ve sana ne tür bir kesici cereyan vereceğimi bilmek için."

Theodore'un kapıya bir sonraki saldırısı kıymık gibi bir çatırtıyla duyuldu. "Kapıyı aç Imogen. Yanında ben olmadan ona kanını verme."

Kadın yumuşak, melodik bir kahkaha attı. "Tazminat istediğinden emin misin?"

"Elbette istiyor. Bu yüzden buraya benimle geldi." Cevabım üzerine mırıldandı. "Kan bağı ikimizin de kafasını karıştırıyor."

"Siren'in kan bağı için kafa karıştırıcı diyemem. Bu bağ temiz bir su kadar berraktır... *korumak* için. Tek emri budur."

Cesaretimi kaybetmemeye çalışarak başımı salladım. Onu ancak bu şekilde koruyabilirdim. Onu kulübesinden, dumanından ve anılarından uzak tutarak. Daha fazla hışırtı ve ardından bakirenin güzel sesi alçaldı. "Senin kanın."

"*Imogen*." Theodore'un sesi yalvaran, kırık bir hal aldı.

"Bir taslak yapmak en azından saatler sürer. Koparmak ise günler sürer. Korkarım kapım o kadar uzun süre dayanmaz."

Kaşlarımı çatarak karanlığa bakarken nefesim hızlandı.

"Şimdi, şimdi," dedi küçümseyerek, sanki beni görebiliyormuş gibi.

Karanlık nüfuz edilemezdi, gözlerim asla uyum sağlayamıyor gibiydi. Boşluğun ortasında bir yerde üç küre parlamaya başladı. Altın mum ışığının yayılması gibi değil, bir fenerin parmak ve başparmak arasındaki dokumayı kesmesi gibi sönük bir parlaklıktı. Odayı hastalıklı bir aura ile doldurdular ve merkezlerindeki bir figürü aydınlattılar.

Sarmaşıklardan oluşan bir tepeciğin üzerinde oturuyordu. Vücudunun hatları, kayaların üzerinde gördüğüm kambur figürün aksine düz ve gençti. Ama ışık daha da parlaklaştıkça, gövdesini, omuzlarını ve boynunu saran ve onu dik durmaya zorlayan sarmaşıkları seçebiliyordum. Sarılıklı ışık çıplak kollarının sarkan derisine takılıyordu. Gergin kel kafasının üzerinde parıldıyor ve gözlerinin altında asılı duran gevşek et çuvallarının üzerine grotesk gölgeler düşürüyordu.

Keçi sütü renginde boş, hareketsiz gözleri vardı ama yine de beni gün gibi net görebildiğinden hiç şüphem yoktu.

Parmaklarım kapının sürgüsünü açmak için seğirdi.

"Zalim," diye azarladı. "Zamanın ve büyüünün beni canavarlaştırdığını biliyorum ama bana öyle bakmana gerek yok. Kapıyı aç, Imogen." Güzel sesi boğucu, şehvetli ve sahiplenici bir hal aldı. "Kralımı görmek istiyorum."

Kendi sahipleniciliğim beni ele geçirdi. Kan bağı beni içten dışa doğru haşladı. Gözlerimi ondan ayırmadan arkama uzandım ve mandalı aradım. Sürgüyü kaydırdım ve kulübe gri sabah ışıyla doldu.

"Merhaba, Theodore." Onunla bir sevgili gibi konuşuyordu, sesi paylaşılan özel anların hatırasıyla doluydu. Tırnaklarım pençelere dönüşürken parmaklarımın uçları yandı. "Bak nasıl da büyümüşsün. Birkaç yıl içinde tatlı yüzlü bir çocuktan sert bir adama dönüşmüşsün. Ve hâlâ aynı güzelliktesin."

Theodore bana bakmadı. Bana dokunmadı. Onun yerine bedenini benimkiyle Büyücü Kahin'inki arasına yerleştirdi. Sesi bıçak gibi keskindi. "Merhaba, Rohana."

"Olamaz. Hâlâ kızgın olamazsın. Bunca zaman sonra?" Rohana ürkütücü ve alçak sesle mırıldandı. Notalar havada parfümlü tütsüler gibi kıvrılıyordu, sarhoş edici, boğucu. Bir Siren'in şarkısı. Sesten ve Theodore'a yapabileceklerinden paniğe kapılarak gömleğini kavradım. Sanki bu küçük kısıtlama onun kadına doğru çekilmesini engelleyebilirmiş gibi.

Kımıldamadı. "Bu sefer olmaz," dedi.

İçimi öfke kapladı. *Ona ne yapmıştı?*

Şarkısı titrek bir kahkahaya dönüştü. "Tabii ki hayır. Artık onun korumasına sahipsin. Bundan vazgeçmek istediğine emin misin?" Rohana'nın gülümsemesi canavarca ve hırıltılıydı, ağzı keskin, maviye çalan dişlerle doluydu.

Sonunda konuşmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Evet, biliyorum."

"Utanç verici." Işık küreleri onun etrafında dolanıyordu. Hafifçe parlayan havadan başka bir şeyden oluşmuyorlardı, dönüyorlardı ve kalındılar. Sarmaşıklarının tıkırtısı odayı doldurdu. Kendi etraflarında dolanarak onu ayağa kaldırdılar. Bir deri bir kemik kalmış bacaklarının, tüllü, lekeli şalının etrafına dolandılar ve onu zeminden çıkıntı yapan kaba oyma bir kaseye doğru yuvarladılar. Adayla aynı kayadan yapılmıştı, sanki kulübe onun etrafına inşa edilmişti. "Gel o zaman. Bana kanını ve ödemeni ver. Ben de sana

rehberlik."

Elimi Theodore'un gömleğinden koluna götürdüm ve sıkıca tuttum. Vücudum bir başka ritüel kâsesine daha kanımı akıtma düşüncesiyle tereddüt etti. "Onunla ne yapacaksın?"

"Bunun için endişelenirdin, değil mi?" Gülüşü değişti. Artık camın üzerindeki kum gibi sertti. "Suyun içinde kanını tattığım ilk günü hatırlıyorum. Daha bebek olmalıydın. O zamandan beri oldukça cömert davranıyorsun."

Parmaklarım Theodore'un kolunda daha da derinleşti. "Soruma cevap ver."

"Eusia'nın yaptığı gibi ondan beslenmeyeceğim, sevgilim. Bir bağ kurmayacağız. Sadece seni daha net görebilmek için bir damlasına ihtiyacım var. Böylece nasıl yardım edeceğimi bileceğim."

Başım hızlı nefes alıp vermekten hafifledi. Başımı kaldırıp beni izleyen Theodore'a baktım. Gözleri ciddiye ama bana cesaret veren küçük bir baş selamı verdi. Birlikte taş kaseye ve Rohana'ya doğru ilerledik. Yürürken ayaklarımızın etrafında bir şeyler takırdadı. Theodore sert bakışlarını yukarıda tuttu ama ben aşağıya baktım.

Kemikler. İnsan kemikleri. Ve hayvan kemikleri. Yerin her tarafına saçılmıştı. Küre ışığı sarı-beyaz şekillerine, kırık uçlarına, ilikleri emilmiş gibi görünen yerlerine vuruyordu. Boğazımdan bir inilti geçti. Theodore kolunu benim koluma doladı ve sert gövdesine daha sıkı bastırdı.

Kasenin başında nihayet başımı kaldırıp doğrudan Rohana'nın gözlerine baktım. Yakından bakınca yüzü daha da iticiydi. Gözlerinin altındaki büyük deri torbaları dalgalanıyor ve beyaz çizgiler oluşturunuyordu. Göz kapaklarına kadar uzanıyor, oradaki narin deriyi de bozuyorlardı.

"Dumandan geliyor," dedi aniden. "Yüzlerce yıllık kehanetlerden. Gözlerim eskiden seninkilerle aynı altın rengindeydi. Saçlarım da seninkiler gibi." Sözleri acıyla renklenmişti. "Güç için her zaman bir şeylerden vazgeçeriz, değil mi?" Bir sarmaşık havada süzüldü ve küçük, sivri kenarlı bir bıçağı boş kâsenin içine bıraktı. "Kan."

Theodore'un kolunu bıraktım ve kaba bıçağı kâsenin ağzına yerleştirdim. Onun yerine pençemin ucunu parmağımın ucuna bastırdım ve leğene tek bir damla düşene kadar sıktım.

"Ve siz, kralım," dedi Rohana nazikçe.

Theodore'un elini tuttum ve aynı yarayı ona da açtım. O da bir

kan damlası düştü. İki asma filizi daha bize doğru kıvrıldı. Her birinin sarmal ucunda küçük bir şişe siyah sıvı vardı.

"İç."

"Ne işe yarayacak?" Ben sordum.

"Seni yüzdürecek." Sesi güzeldi, uğursuz bir gülümsemeye aydınlanmıştı. "Dudaklarını gevşetecek ve zihnini özgür bırakacak. Kaslarını çözecek ki seni gerçekten tanıyabileyim. Ben alınamayacak kehanetlerde bulunmam. Bana açılmalısın, sevgilim. Beni içeri almalısın."

Bundan daha korkunç bir şey düşünemezdim. Tendonlarım gerilmişti ve şişeyi sarmalından çıkarmak için kendimi zorlarken titriyordum.

Theodore onunkini aldı ve yumruk yaptı. "Eğer duman onu hasta ederse, ona dokunmayacaksın. Saçını yolmayacaksın ya da derisini yüzmeyeceksin. İğrenç ağzın onun bedenine dokunmayacak. Kehanetin için sana hiçbir şey borçlu değil."

"Ödeme gerekli-"

"Evet, biliyorum." Theodore'un sesi eğri büğrü kulübeyi doldurdu. "Ama onu almak sana düşmez. O benim."

Rohana yüzünü buruşturarak lekeli dişlerini gösterdi. "Uzun sürmeyecek Majesteleri."

Theodore hareketsizliğiyle dehşet vericiydi. "Ona dokunmayacağını kabul et. Yoksa kafanı omuzlarından kendim koparıyorum."

Rohana başıyla onaylamadan önce bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu. Şişeyi dudaklarına götürdü ve içti. Titrememi engellemek için elini tuttum ve kendi elimden içtim. Sıvı kalın, çamurlu ve iğrençti. Dilimi, boğazımı kapladı. Yutkundum, öksürdüm, öğürdüm, temizlemeye çalıştım ama yapıştı ve daha da koyulaştı. Göğsümü karıncalanma hissi doldururken Theodore elimi sıktı. Kafamın içinde bir gök gürültüsü patladı. Şakağıma bastırdım, hissin hafiflemesi için çaresizce.

Bir başka sarmal sarmaşık havaya yükseldi ve üçüncü bir siyah çamur şişesinin içeriğini kan damlalarımızın düştüğü kaseye boşalttı. Tısladı, köpürdü ve sonra Theodore elimi bıraktı. Balçıkla kaplı tek bir nefeste dizlerinin üzerine çöktü ve inledi.

"Theo?" Yüzünü ellerimin arasına aldım. Teni serin ve kaygandı. "Neyin var?"

"Hasta," diye homurdandı. Sonra geriye, kemiklerine doğru eğildi.

Nemli ahşap zemini kirletiyordu. Ağırlığını yavaşça aşağı indirmek için elimden geleni yaptım ama çok iriydi. Ayağım kaydı ve ikimiz de sarsıcı bir gürültüyle yere düştük.

Acıdan inledim ama içimdeki kan bağı beni Rohana'ya doğru tırmanmaya itti. "Ona ne yaptın?" Kaseden yükselen duman dallarının arasından ona doğru seğirttim. "O iyi, tatlım," dedi Rohana, yüzünü dumana doğru eğerek. "Bunu bekliyordu."

"Bekliyor muydu?" Ona doğru hamle yaptım ama sarmaşıklar onu geri çekti. "Çöz "

O şişeden her ne içtiysem beni de etkilemeye başlamıştı. Bu bana batıyormuşum gibi hissettirdi. Sanki zaman ve etrafımdaki dünya aniden dalgalı ve yavaş bir suyun içine gömülmüştü. Gözlerimi kırıştırarak Rohana'nın yüzünün bulanıklaşmaya başladığı yolu temizlemeye çalıştım.

"Ona biraz hedera verdim. *Bunu geri alamam.*" Boş gözleri benimkilere kilittendi. "Başlamadan önce ödeme yapılması gerekiyor. Büyü beslenmeli Imogen ve ben Tanrı-Kralımı çok iyi tanıyorum." Sadece kabaran öfkemi körükleyen bir kahkaha attı. "Bilinci yerinde değilken bana ödeme yapmayı tercih edecektir."

Parlayan üç küre göz kırparak söndü. Ortalık zifiri karanlıktı, sadece sarmaşıkların sürünme ve takırdama sesleri duyuluyordu. Duyularım o kadar baskındı ki, küçük odanın neresinde olduğunu anlayamadım. Sonra Theodore'un bedeni ayaklarımın dibinde sarsıldı.

Aşağıya baktığımda sarı ışığın en soluk çiçeklerini gördüm. Sarmaşıklarla sarılmış soluk bir kol, Theodore'un gövdesine asılmıştı. Rohana oradaydı, yıpranmış bedenini onunkine doğru kaydırıyordu. Kemikli parmakları adamın kalın saçlarına daldı, sanki bir kısmını çekip çıkaracakmış gibi kavradı. Dudakları adamın yanağını sıyırdı, dişleri kulağına yerleşti.

Hiç düşünmeden atıldım ve pençelerimi zayıf pazularının etrafındaki ince, sarkık deriye geçirdim. Diğer elim cüppesini yardı, kaburgalarına saplandı ve ondan kulak tırmalayıcı bir çığlık kopardı. Rohana sadece kemikten ibaretti. Kolaylıkla onu kaldırdım ve yere çarparak vücudumu onunkiyile Theodore'un ki arasına yerleştirdim.

Sesim göğsümden yırtıldı. "Ona bir daha dokunursan uzuvlarını lanet vücudundan ayırırım."

"Bedelini ödemeli." Sesi zayıflamış ve yalvarır hale gelmişti. "Ritüel çoktan başladı, duman çoktan göğsümde. Olanı yerine koymalıyım

alındı."

Kulübeyi dolduran çürümüş sisten neredeyse boğuluyordum. Ve kesici cereyanıma ihtiyacım vardı. Bir kehanete ihtiyacım vardı ama öfkem beni tüketiyordu. Pençelerimi daha derine soktum.

"Lütfen," diye inledi. "Ete ihtiyacım var."

Et. Ona dokunmasına asla izin veremezdim.

İnce dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. "Benim koruduğum bir düzen, bir denge var. Beni öldürmek bunu mahvedecek. Eğer ödemesine izin vermeyeceksen, hizmet etmeye devam edebilmem için bunu yapmalısın."

"Canavarlar yaşamaya devam edebilsin diye bedenimle ödeme yapmaktan yoruldum." Pençelerim kaburga kemiklerine sürtünürken onları daha da derine ittim. Çığlığı duvarlarda yankılandı.

"Eusia gibi olmayın ve kendi yavrularınızı öldürmeyin. Ne tür bir canavar "Beni bakmak için burada olduğum insanlardan alırsan ne olursun?"

Bir canavar olduğuma inanan bir kadın olarak büyüdüm. Olduğum şeyden utanç ve korku içinde yaşadım. Ama pençelerim Rohana'nın kadim kemiklerine dokunurken bile bu his bir anlığına kaybolmuştu. Ben onun gibi değildim. Asla da olamayacaktım.

"Tam olarak ne istiyorsun?" diye bağırdım. "Ne kadar et?"

"Sadece bir parça. Yağları hâlâ yerinde," diye cevap verdi Rohana rahatlamış bir hırıltıyla. "Ve saç. Kökünden koparılmış."

Dumanın kötü, tatlı kokusu ciğerlerime ağır ağır oturdu. Ölü şeyler gibi kokuyordu, parçalanmış, neredeyse yok olmuş. Başım bana verdiği içkinin basıncıyla çarpıyordu ama pençelerimi onun krepimsi etinden çekmeyi başardım. "Kımıldama." Sesim sanki bir kadeh şarabın tamamını içmişim gibi çıkıyordu.

Tüm konsantrasyonumu topladım ama ensemdeki bir tutam saçı parmaklarıma doladım ve kafa derimden kopardım. Sarmaşıklarından biri özlemle ona doğru uzanıyordu.

Gömleğimi kaldırdığımda Rohana'nın boş beyaz gözleri açlıkla beni izledi. Pençemin ucunu göbeğimin altındaki yumuşak et şeridine sokup küçük bir kanlı et parçası çıkardım. Asma hem saçımı hem de derimi alıp Rohana'nın cılız yanağının içine soktu.

Tüm vücudu gevşedi, anında doydı.

Kaseye geri sürüklendi, yalnız küre ışığında solgun bir ceset gibi görünüyordu. Kahverengi sis dudağın tepesine ulaştı ve sarmaşıklar onu yukarı kaldırarak yüzünün üzerinde asılı kalmasını sağladı. Sıradan bir emme sesi içimi kesti.

Kalın, kahverengi dumanı derin derin yutarken kulakları.

Sis ne kadar kalınlaştıysa artık onu zar zor görebiliyordum. Aldığım nefesler arttıkça görüşüm bozulmaya başladı. Küre ışığı bir kez daha sönmeden hemen önce Theodore bacaklarımın arasında korunacak şekilde kendimi ayarladım. Karanlıkta kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum.

Gelen ses bir bakirenin sesi değildi. Bir kocakarının sesiydi, kamış gibi ince ve titrek.

*Bir taç var. Yırtılmış, sökülmiş, kafadan koparılmış. Bir
bağ var. Kesilmiş, kesilmiş, kandan kesilmiş.
Kraliçe tanrısallığını yitirmiş yatıyor.
Kral onun kanatları altında harap ve perişan bir halde oturuyor.*

Rohana dakikalarca süren korkunç bir nefes alma sesi çıkardı.

Yaptıkları şey her şeyin düzenini bozacak.

Başımı salladım. Sesim hülyalı ve yavaştı. "Anlamıyorum." Rohana karanlığın içinden kıkırdadı.

Yaptıkları şey kaos getirecek. Yıkım getirecek. Ölüm getirecek.

Kendimi bedensiz ve şaşkın hissederken, kaba, kıvrımlı dalgaların üzerinde dinleniyormuşum hissine kapıldım. Sallanıyor, sallanıyor, dalgalanıyor. Sözlerinin anlamı için mücadele ettim ve anlayış yerine otururken üzerime bir ürperti çöktü.

Ben kraliçeydim, gücü tükenmişti. Ve
Theodore... kral.

Benim yüzümden harap ve perişan olmuştu.

Ve birlikte... Düşüncelerim ve korkularım yavaşça kristalleşirken panik bedenimden geçti.

Birlikte kaos getirecektik.

Yıkım getirecektik.
Ölüm getirecektik.

Zaman durdu. Belki de durdu. Görüşüm dalgalandı ve karardı. Kendime geldiğimde yerde yatıyordum, üzerimde küre ışığının parıltısı vardı. Yanımda, Theodore hâlâ baygındı. Camın çınlaması, dumanın tıslaması, tüm o sürünen sarmaşıkların sesi kulaklarımı doldurdu.

Yavaşça kolumu kaldırdım ve elimi Theodore'un göğsüne bastırdım. Düzgün, sık nefesler. Dirseğimin üzerinde yükseldim ve Rohana'nın kâsesinin üzerinde çalışmasını izledim, kel kafası hastalıklı, sarı parıltıyı yansıtıyordu.

"Konuş, Imogen," dedi, sesi yeniden genç bir kadın gibi çıkıyordu. "İsteddiğini biliyorum."

"Kesici içkilerimi istiyorum," diye mırıldandım. "Ben yapıyorum."

"İki tane ödedim."

"Bir tane alacaksın."

Ayağa kalkmak için acele ettim ama sarmaşıkları baldırlarımın ve bileklerimin etrafını sararak beni yerde tuttu. Odaklandım, Theodore'un gücünü bulmaya çalıştım ama çok hastaydım ve o çok güçlüydü.

"Seninle kralın arasındaki bağı koparabilirim, hepsi bu." Korkunç, bulutlu gözleri benimkilere kilitlendi. "Ve ne yazık ki. Sen çok

birlikte çok daha iyi."

Başım dönmeye başladı. "Ne demek istiyorsun?" Bağırdım. "Eusia ile aramdaki bağ ne olacak? Az önce bana söylediğin bağ beni tanrısallığımdan mahrum bırakıyor." Sarmaşığın tutuşuna karşı çırpındım. "Bana Theodore'u mahvedeceğimi, ölüm ve kaos getireceğimizi söyledin. Birlikte nasıl daha iyi olabiliriz?"

Rohana ürkütücü, ürkütücü bir kahkaha attı ve sarmaşıkları gevşetti. "Ne kadar gençsin, ne kadar yeni ve parlak. Her şeyi berrak ve keskin gözlerle görüyorsun. Ama bırak görüşün bulanıklaşsın ve kırılsın. Daha derinleri görmene izin ver."

Bir tıslamayla kendimi yukarı ittim. "Kehanetinde daha fazla anlam aramamı söyleme şeklin buysa, *siktir git*."

Çok hareketsizdi, küçük bedeni onu ayakta tutan sarmaşıklardan oluşan kafese doğru sarkıyordu. Küçük bir cam şişeyi bir sarmaşığın halkasına yerleştirdi ve bana doğru gönderdi. "Gitme vaktiniz geldi. Bu, Tanrı-Kral'ı kanından çıkaracak-"

Neredeyse çığlık atacaktım. "Eusia ile aramdaki bağ ne olacak?"

"O bağ aşâğılık bir büyüyle kurdun ve büyüü bozması gereken her zaman büyüü yapan büyücüdür."

Umutsuzluk beni sarstı. Sesim kısıldı. "Ne yapmalıyım? Nasıl?"

Bir sarmaşık çenesinin etrafında kıvrılmış, başını ona doğru eğmişti. Kırpışmayan gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Eve git."

Kaşlarım çatıldı. "Eve gitmek mi?"

Oda, hareket eden sarmaşıkların sürtünmesiyle patladı. Yemyeşil bir yılan yatağı gibi, Theodore'un sırtüstü yatan bedeninin etrafında sürünmeye başladılar ve onu kemiklerin ve tahtaların üzerinden kulübenin eğri kapısına doğru sürüklediler.

Evine git.

Kan bağı hızla atan bir kalp gibi çarparak içimi endişeyle doldurdu ve hemen yanına koştum. Ona dokundum, sıcaklığının güvencesine muhtaçtım. Yavaşça, elmacık kemiğinin kenarını izledim. Bir parmak ucumu burnunun eğik çizgisinde gezdirdim, dudaklarının kıvrımına kadar indim.

Yuva.

Bu sözcük, bir nefesten diğerine anlamını değiştiriyordu. Zihnim ayin dumanının etkisiyle hâlâ halsizdi ve bu kelime -ev- onu döndürdü ve doldurdu.

Sonra ışınlандım. Eski evimde durdum. Kral Nemea'nın buzlu-

Beyaz taht odası, iliklerime kadar işleyen soğuk. Duvara baktım. Üzerinde asılı duran yayvan siyah kanada.

Tıpkı benimki gibiydi.

Kral onun kanadının altında harap ve perişan bir halde oturuyordu. Kalbim sıkışmaya başladı. Yaptıkları şey her şeyin düzenini bozacak.

"Yaptıkları şey... Kraliçe ve kralın yaptıkları şey..." Theodore'un sağlam omzuna yapışarak fısıldadım. Midem bulandı. "Nemea..."

Rohana kıkırdamaya başladı ve mide bulandırıcı bir eminlikle biliyordum. "O benim babam."

"Aferin kızıma." İfademi onaylıyor gibiydi ama ben çözülmüştüm.

Nemea'nın yüz hatları, sesinin notaları, hatta elinin hatırlanan dokunuşu bile beni sardı. "Ben..."

Sonra Rohana önümdeydi. İskelet parmakları çeneme kenetlendi ve çenemi yüzüne doğru çekti. "Kaos, yıkım ve ölüm getirecek olan sensin. Sen ıssızlığın ve değişimin kaynağısın."

Gözyaşlarım boğazımı sıktı. "Ve Theodore..." Ben onun en nefret ettiği adamın kızıydim. "Theodore'u da mahvedecek miyim?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı. "Onun gücü ve görevi her zamanki gibi bozulamaz. Ve yine de senin için tahtından vazgeçebilir."

"Hayır." Başımı salladım. "O iyi, sadık bir kral-"

"Kaos. Harabe. Ölüm," diye fısıldadı mavimsi dişlerinin arasından. Buruşuk ağzı bir gülümsemeyle geri çekildi. "Senin gibi genç ve güzel olsaydım ne yapardım sana söyleyeyim." Beyaz gözleri parlıyordu. "Onu elimde tutardım. Kendimi güvende tutmak için onun gücünü ve bedenini kullanırdım. Eusia ile bağıni koparmak için yapacağın yolculuk tehlikeli olacak. Bunu tek başına yapmak aptallık olur." Sarmaşıkları onu bana daha da yaklaştırdı ama geri çekilemeyecek kadar sersemlemiştim. "Suyun içinde kaynadığını hissettiğim savaşa lanet olsun. Sen bir Tanrıça kraliçesin. Yapabiliyorken istediğini al." Sesi alçaldı. "Bir gün sen de *benim* gibi olacaksın."

Elini yüzümden çektim. Kahkahası cilveli, önümdeki canavarla tamamen zıttı ama rehberliği sarhoş edici bir güçle göğsümün tam ortasına çarptı.

Tut onu. İstiyordum. Çaresizce.

Rohana'nın peşimden geldiğini gördüğü tüm yıkıma rağmen, birlikte kalmak için net bir yol olmamasına rağmen, bunu arzuladım. Benim

Midem bulandı, gözlerim yaşardı ama bu cehennem gibi yerde parçalanmayı reddettim.

Theodore'un bedenini hâlâ sarmaşıklar sarıyordu ve ben onun içimdeki gücüne odaklanmaya çalıştım. Parmaklarımı onlara uzattım ve Theodore'u kapıya kadar sürüklemelerini emretmek için mücadele ettim. Yavaş çalışıyorlardı, zayıf kontrolüm altında tekliyorlardı, ama onu yolun geri kalanını kendim sürükleyebilecek kadar yaklaştırmayı başardım, gün ışığına ve deniz havasına çıkardım.

Dalgalar kayalara çarparak çalkalanıyordu. Sesin beni yatıştırmasına izin vermeye çalıştım ama Rohana'nın kehanetinin her kelimesi iğne inceliğinde bir bıçak gibi derime saplandı. Şimdi orada oturuyorlardı, ağrıyorlardı, görmezden gelinmeyi reddediyorlardı. Theodore'u açıklığa doğru çektim ve kapıyı çarparak kapattım.

"Güle güle, Rohana. Umarım çürürsün."

Gün ışığında Theodore çok daha kötü görünüyordu. Altın-kahverengi teninin parlaklığı kaybolmuş ve soğuk terle boncuk boncuk olmuştu. Güçlü göğsünün inip kalkması azalmış, artık neredeyse görülemeyecek kadar sığlaşmıştı.

"*Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*" Nemli yüzünü avuçladım, ellerimi boynuna doğru sürükledim. Nabızı yavaşlamaya başlamıştı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve Nemea'nın yüzünü bir kez daha gördüm. Küçük bir kızken onun dizinde zıpladığımı hatırladım. Genizden gelen sesinin bedenimde yarattığı dehşeti. Özellikle acımasız davrandığında bana verdiği hediyeleri - elbiseler, mücevherler ve kitaplar. Kanımı almak için etime batırdığı başparmağı. Bana bakarken kendini uzak bir yerde kaybetmesinin tedirgin edici, boş hali. O an aklına annemin gelip gelmediğini merak ederdim. Duvarında kanadı asılı olan annemi.

Yana doğru sıçradım ve kayaların üzerine kustum.

Öksürerek ağzımı sildim ve Theodore'un hareketsiz bedeninin yarısına kadar süründüm. "Theodore. Lütfen." Bir yumrukla göğsüne vurdum. "Theo. Ayağa kalk."

Boğuk bir inilti çıkardı.

"Theo." Yalvararak tekrar yüzünü tuttum. "Kalkman gerek. İhtiyacımız var."

kıyıya dönmek için."

Kanaldaki su yüksekti. Fırtına rüzgârları yüzeyi dişlek beyaz tepelerden oluşan bir çılgınlığa dönüştürmüştü. Dizlerimin üzerine çöktüm, ağır elini çektim. Başı yana doğru eğildi.

Panik beni o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki bir şeylerin çatladığından emindim. Yalnızdım. Korku ve öfkenin deniz gibi içime akması dışında tamamen yalnızdım. Ayağa kalktım ve sivri kayaların üzerinden suyun kenarına doğru yürüdüm. Dalgalara baktım ve baktım. "Beni dinle," dedim dişlerimin arasından. "Dinle."

Karnımdaki güç yükseldi ve odaklandım, onu ve denizi birbirinden ayıramayacak hale gelene kadar birbirine bağlamaya odaklandım. Ta ki ayırt edilemez hale gelene kadar.

Sonunda, derin bir nefes aldığımda, yüzey kabardı. Üflediğimde ise çekildi. Sabit durmasını söyledim ve köpüklü tepeler düzleşti. Rohana'nın adası ile Varya'nın kıyısı arasındaki dar su yolu düzleşti. Sakinleşti. Dalgaları parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum ve elimin kıvrılmasıyla deniz kayalardan yukarı, bana doğru yükseldi.

Hafif sel, Theodore'un bedeninin etrafında yuvarlanana kadar yükseldikçe yükseldi. Kırpıklarının koyu renkli yelpazesi temasla dalgalandı ama uyanmadı.

"Theodore?" Onu görünce sesim çatallaştı. "Kahretsin. Uyan, lütfen uyan." Suyu daha hızlı hareket etmesi için teşvik ettim. Su onu kucakladı, kayaların üzerinden aşağıya ve artık camlaşmış olan kanala taşıdı. Bir elim cebimdeki kesici cereyana kenetlenmiş halde onu takip ettim. Soğuk su kalçalarımın, göbeğimle buluştu. Göğsüme ulaştığında yüzdüm.

O baktı gibi a ölü Adamım. Hareketsiz, Boş. I

yüzdüm Daha hızlı koşarak akıntının bana yardım etmesini sağladım ve botlarım diğer kıyıya ulaştığında kumdan yukarı koştum ve suyun

Theodore'u kumsaldan yukarı, asma barınağına ve bağlı atlarımıza doğru taşımalarını sağladım. Siyah kumların üzerine yayılmıştı, beyaz gömleği tenine yapışmıştı. Ağrılı bir ses çıkardı, gözlerini kırdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Theo." Zorla gülümsedim, ıslak saçlarını alnından çektim. "Seninle ilgileneceğim. Bana Hector ve Antonia'ya nasıl gideceğimi söyle. Bana anlatabilir misin?"

Gözleri kapandı. Yanağına çok sert vurdum ve bu sefer gözlerini, irislerinin yeşilini görebileceğim kadar açtı.

"Yol," diye mırıldandı, sonra tekrar uzaklaştı. Karanlık bir boncuk

Burun deliklerinden birinden çamur akıyordu. Yağ gibi. Siyah kan gibi. ılgınca silerek temizledim ve eğilerek soğuk dudaklarına, çenesine öpücük üstüne öpücük kondurdum. Hiç irkilmedi.

Tek düşüncemde, tüm duygularımı kaybettim. Neredeyse tükenene kadar küfrettim ve odaklandım ve bir şekilde Theodore'un bize inşa ettiği barınağın sarmaşıklarına onu atının üzerinden sarmama yardım etmelerini emrettim. Arkasına oturdum, onu sabit tutmak için zorlandım ve elimde atının ipiyle yola koyulduk.

Çamurda ilerlerken yağmur bir başlayıp bir duruyordu ama ben pek hissetmiyordum. Bir saatten fazla bir süre boyunca sessiz kaldım, bir elim sıkıca Theodore'un sırtında, nefeslerini sayıyor ve kalbini hissediyordum.

Saymayı bırakırsam, itmeyi bırakırsam, bana ne olacağından korktum.

Yolda bir viraj aldık ve yemyeşil, çitlerle çevrili bir bahçenin arkasına sıkışmış, iyi inşa edilmiş ahşap bir ev kendini gösterdi. Kremsi bir beyaza boyanmıştı ve duvarlarında her daim iek açan sarmaşıklar yükseliyordu.

Gün ölüyordu. Theodore'un omzunu okşadım. "Keşke bana buranın doğru yer olup olmadığını söyleyebilseydin." abucak bahçe kapısında attan indim. Paslı mandal biraz zorlamayla açıldı ve atları açıklığın ötesine götürdüm. Geniş, üstü kapalı verandada yaşlı bir adam uyukluyordu. Beyaz saçlarının sık bukleleri siyah tenine çok yakışıyordu. Elinde küçük bir pipo sallanıyordu.

Atın sırtına yığılmış olan Theodore'a baktım. Sadece bu görüntü bile içime bir endişe ateşi düşürdü. Boğazımı temizledim. "Affedersiniz."

Adam irkilerek nefesini içine çekti. Sandalyesinin kenarına oturdu. "Evet?"

"Siz Hector musunuz?"

Adamın yeşim rengi gözleri yumuşak kırıksıklıklarla çevriliydi. Gözlerini bana dikti. "Öyleyim."

Görünüşümü inceledi. Sırılsıklam, kirli kıyafetlerimi. Düğüm düğüm olmuş siyah, ıslak saçlarımı. O nazik gözler Theodore'un baygın bedenine indiğinde sertleşti.

"Kim var orada?"

"Theodore, Varya Kralı," diye cevap verdim usulca. "O hasta."

Hector'un gözleri büyüdü. Beklediğimden daha hızlı hareket etti, verandadan indi ve uzun adımlarla Theodore'un yanına geldi. O

yumrulu elini Theodore'un ıslak yanağına koydu. "Hadi seni ısıtalım ve kurutalım, oğlum."

Birlikte onu attan indirdik, her birimizin omzuna birer kol koyduk. Çamurun içinden yavaşça kulübeye doğru ilerlemeye başladık. "Peki sen kimsin?" Hector gergin bir sesle sordu.

"Ben Imogen." Cebimdeki kesici cereyanın ağırlığını görmezden geldim. Gerçekte olduğum her şeyi itiraf etmek istememe neden olan utancı görmezden geldim. "Ben Theodore'un karısıyım."

Hector'un ayağı bir an için tökezledi ama sonra doğruldu. "Karım mı?" Başını salladı ve açık kapıya doğru bağırdı. "Antonia!" Benimle konuştu. "Theo evlenseydi bize söylerdi. Bir mektup gönderirdi."

"Çabuk bağlandı. İkimizi de şaşırttı." Verandaya vardık ve Theodore'un etkileyici ağırlığını küçük basamaktan yukarı taşıdık. "Bana ikinizden bahsetti. Sizi yolun yukarısında bulabileceğimi söyledi."

"Büyücüye mi gittin?" Hector, Theodore'un geniş göğsünün etrafında dönerek şaşkın gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Evet," dedim dikkatle. "İhtiyacımız olan sadece bir kehanetti. Ritüel demi onu hasta etti."

Adam çok hızlı bir şekilde başını salladı, açıkça endişeliydi. Kapıya vardığımızda eşikten atlayarak geçtik. Ana odanın neredeyse tüm zeminini kaplayan süslü halının üzerine damladım. Evin sade çizgileri ve kaba yontulmuş ahşaplarıyla tezat oluşturacak kadar ince işlenmişti ve Theodore'un bunu onlara hediye edip etmediğini merak ettim. Aslında tüm ev, rustik kır eşyaları ile bir saraya aitmiş gibi görünen parçaların bir karışımıydı.

Evin sıcaklığı beni bir kucak gibi sardı. Kavrardım

Theodore'un sert ortası daha da sertleşti. Bitki çayı, kesme çiçek ve ateşte kaynayan yahninin kokuları etrafımı sardı ve uzun bir nefes aldım.

Bu. *Bunu* istiyordum. Ve buna asla sahip olamayacaktım.

"Bu taraftan," dedi Hector, bizi odanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru yönlendirerek. "Antonia?" diye tekrar seslendi. "Nerede o?"

İlerleyen yaşına göre zayıf ve güçlü, uzun boylu bir kadın odanın kapısını açtı. Güzel zeytin rengi teni güneş izleriyle benek benekti. Beyaz saçları örülmüş ve tutturulmuş bir şekilde başının üzerine yığılmıştı. İnce bir sesle, "Yatağı indiriyorum," dedi. Dertli gözleri sadece Theodore'a dikilmiş, onun sırlıslıklam vücudunda geziniyor, durum değerlendirmesi yapıyordu. "İyi görünmüyor."

Birlikte ona kuru giysiler giydirdik ve yatağa yatırdık. Onu itip kaktığımızda ve eklemlerini büküğümüzde mırıldandı ve inledi. Teni hâlâ çok soğuktu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve elimden geldiğince düğümleri taradım. Antonia çay getirirken ve Hector banyo için su kaynatırken alnındaki ve yanaklarındaki siyah kumu sildim.

Antonia sonunda bana bakarak, "Şuradaki gardıropta giysiler var," dedi. Elimin Theodore'un şakağında oyalandığı yeri izledi. Yüzüğümü fark etti. "Korkarım çok güzel bir şey yok ama bedenlerimiz yakınmış gibi görünüyor. Size tam oturacaktır. Majesteleri."

Unvanı duyunca irkildim. "Lütfen bana Imogen deyin."

Bana soğuk bir bakış attı. "Daha sonra onun için et suyu, senin için de güveç getireceğim."

Kendimi ona sevdirmeye çalışacak enerjim yoktu. Zar zor hoş bir "Teşekkür ederim." diyebildim.

Odanın kapısını kapattığında, beni dik tutan güç her neyse dağıldı. Omuzlarım çöktü. Cebimden kesici ilacı çıkardım ve yatağın yanındaki masanın üzerinde duran ağrı kesici tentürlerin yanına koydum. Theodore'a bakmak bana acı veriyordu, bu yüzden küvete doğru ilerledim.

Islak giysilerimi çıkardım, buharlı suya girdim ve ağladım.

Birlikte çok daha iyisiniz, demişti Rohana.

Bana söylediği onca söz arasında, zihnimde sabit, sağır edici bir vuruşla çalanlar bunlardı. Kalbimin nabzını paylaştığımız bağın nabzından ayırmak mümkün değildi. İkisi de benzer bir ritmi yankıladı - *onu tut, onu tut, onu tut.*

Yapabiliyorken istediğini al, demişti, *çünkü bir gün*

Benim *gibi*.

Sıcak suya rağmen titredim ve ellerimi yüzüme bastırdım. Çılgılık atmak, her şeyi parçalara ayırmak istiyordum.

"Orada benim için yer var mı?"

Theodore'un halsiz sesiyle sıçradım. Başını yastığa koymuş, ağır göz kapaklarının ardından beni izliyordu.

Göğsümdeki düğüm çözülmeye başladı. Küvetin kenarını kavradım ve çenemi eklemlerimin üzerine koydum. Ona yarım bir gülümseme verdim. "Sanırım en son denediğimden beri erkeklerle aynı banyoyu paylaşmak cazibesini biraz yitirdi."

Kıkırdaması acı verici gibiydi, sanki Büyücü Kahin'in dumanı göğsünde toplanmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" "Her yerim ağrıyor," demeyi başardı.

"Antonia biraz nepenthe bıraktı. Senin için getireyim." Banyo çarşafı aradım ve ulaşamayacağım bir taburenin üzerinde buldum. Theodore yorgun bakışlarında bir parça şaşkınlıkla beni izledi. "Gözlerini kapat."

Yaramaz bir gülümseme ağzının bir köşesini kaldırmaya çalıştı. "Şaka yapıyorsun," diye mırıldandı. "Odama o ıslak kıyafetle dalman seni çıplak görmekten daha kötüydü. Her zaman bunu düşünüyorum."

"Öyle mi? O zaman hatırlatmaya ihtiyacın yok gibi görünüyor. Gözlerini kapat." Zayıf bir inilti çıkardı ve tek yapabildiğim gülmek oldu. "Bu kadar gevşek ve ağrıyan bir vücuda sahip bir adam için oldukça aşk dolusun."

Bana sert bir bakış fırlattı, tüm mizah duygusu bir anda onu terk etti. "O birayı tekrar tatmak bana ölümü hatırlatıyor, Imogen." Kabaran bir duyguyu geri itti. "Sen bana hayatta olduğumu hatırlatıyorsun."

Bir an için kayboldum, özlem ve umutla sarmalandım, bana bakışıyla hareketsiz kaldım. Başımı iki yana salladım. "Lanet olsun sana, Theo." Hızlı bir hareketle ayağa kalkıp katlanmış çarşaflara uzandığımda su vınladı.

Beni görünce göğsünün derinliklerinden acı dolu bir ses çıkardı ama onun ilgisinin orta yerimde bir ısı seline yol açmasını görmezden gelmeye çalışarak kendimi bir telaşla sardım.

"Imogen." Sesi aniden sertleşmişti. "Kanaman var." Havluyu ıslatmış olan küçük kırmızı kan lekesine baktım. "Neden kanaman var?"

Öfkeyle küvetten çıktım. "Büyücü Kahin'e ödeme yapmam gerekiyordu. Ücreti et olarak aldığını bana önceden söylediğin için teşekkür ederim."

"Benden ödeme alması gerekiyordu," dedi adam, kaşları öfkeyle alçalırken. "Onu durdurdun mu?"

"Evet, tabii ki durdurdum, seni ahmak. Ben izlerken vücuduna girip senden beslenmesine izin vermemi mi bekliyordun? Denediği için onu neredeyse parçalıyordum."

"Siktir." Elini yüzüne götürmeyi ve şakağına bastırmayı başardı. "Gel buraya."

"Bir şey yok."

"Buraya gelecek misin?" Yumruğu donuk bir gümbürtüyle yatağa çarptı. "*Lütfen.*"

Odanın diğer ucundan birbirimize baktık, aramızdaki hava çatırdıyordu.

Yavaşça yatağın yanına geçtim ve kenarına tünedim. Yüzümü sakın tutmayı başardım ama içimde şiddetli bir duygu çatışması vardı. Daha da yaklaştım, vücudumun yan tarafını onunkine bastırdım, dokunuşunun rahatlığı için bencilce davrandım. Ağır bir kolunu kucağıma attı ve parmakları üzerimdeki havlunun köşesiyle oynadı. "Ne oldu?" diye sordu. "Ne dedi?"

Hiçbirini yüksek sesle konuşmak istemedim. Yalan söylemek, öğrendiklerimi dişlerimin arasına hapsetmek ve bizi bir süre daha dünyanın geri kalanından uzak tutmak istiyordum. Yanı başımızdaki masanın üzerinde duran iğrenç kesici taslağa baktım ve utanç isteğimi bastırdı. "Eusia ile olan bağımı koparamaz," dedim sonunda. "Bunu bir şekilde kendim yapmak zorundayım. Ve bunu çabucak yapmalıyım. O benim gücüme bağlıyken geçen her gün daha fazla Siren'in avlanıp öldürülmesine neden oluyor." İçkiyi elime aldım. "Bu bizim için."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı.

"Yeterince iyileştiğinde..." Protesto eden bağımızın endişeli kıvrımını geçip konsantre olmak zorundaydım. "... Hector ve Antonia'ya ayrılma işlemini burada yapıp yapamayacağımızı soracağım. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur." Kelimeler kulaklarımda boş çınladı.

Çenesi karıncalandı ve sertçe yutkundu ama yüzü her zamanki gibi donuk kaldı. "Bana kehaneti anlat."

Derin bir nefes aldım. "Bir taç var. Yırtılmış, sökülmüş, kafadan koparılmış. Bir bağ var. Kesilmiş, kesilmiş, kandan kesilmiş. Kraliçe tanrısallığı tükenmiş halde yatıyor. Kral onun kanatları altında harap ve perişan bir halde oturuyor." Durakladım. Ve son satırı atladım.

Yaptıkları şey her şeyin düzenini bozacak.

Kaşları çatıldı, ama içindeki gerilim çözülmüş gibiydi, sanki kaderine razı olmuştu. "Ben kralım, değil mi?"

Midem bulandı. Başımı salladım ve hissetmediğim bir inançla konuştum. "Hayır. Sen değil." Kesilen fiçıyı yerine koydum ve küçük nepenthe şişesini elime aldım. Mantar içi boş bir patlama sesi çıkardı. "Acı için." Şişeyi dudaklarına bastırdım, parmaklarımla çenesini kavradım ve geri çektim. "Nemea'yı kastetmişti." Aç ve hayran gözlerle bana bakmasından zevk aldım ve bu bakışın değişmesi için kendimi hazırladım. Evander'ın benim gerçekte ne olduğumu gördüğünde olduğu gibi tiksintiyle renklenmek. "O..." Elimi göğsünün ortasına koydum ve kalbinin gümbürtüsüne odaklandım. "O benim babam."

Parmakları bacağımla kavradı. Gözleri yuvarlandı ama beklediğim gibi tiksintiyle bakmıyordu. Endişeyle açılmıştı. "Tanrı aşkına, Imogen. Sen... nasılsın?"

Ağzım açık kaldı. Tepkisi beni şaşkına çevirdi. "İyiyim."

"Değilsin." Beni süzdü, sonra elimi tuttu ve üzerine uzanana kadar beni öne doğru çekti. Şaşkınlığım beni uysallaştırdı ve o beni kollarıyla sararken ben de onun içinde eridim.

"Ne yapıyorsun?" Yüzümü çenesinin altına sıkıştırarak fısıldadım. "Sen... Ben artık sana itici gelmiyor muyum-"

Eğlenerek homurdandı. "Özür dilerim, Immy," dedi saçlarıma doğru. İsmimi tatlı ve kısa bir şekilde kullanması şaşkınlıkla başımı kaldırmama neden oldu. Bakışları saygılı, sıcak ve kararlıydı. "İğrenç olmaktan çok ama çok uzaksın."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sırtımı göğsüne yasladım. Rahatlamıştım.

"Birlikte karar verelim," dedi yumuşak bir sesle, "babalarımızın kim olduğumuz ve ne olacağımız üzerinde hiçbir gücü yok."

Yavaşça, minnettar bir şekilde başımı salladım. Kalbinin hızı beni rahatlattı. Sonunda isteksizce elini gevşetti ve ben de yanındaki yatağa yerleştim. Başım omzunda, bir bacağımla onunkinin üzerindeydi.

Başparmağı çıplak dizimi okşadı. "Rohana başka bir şey söyledi mi?"

İçimi acı bir gerilim kapladı. Ona her şeyi anlatacak ne gücüm ne de cesaretim vardı. Ona yıkım getireceğimi söylemek için. Benim yüzümden önemli gördüğü her şeyi terk edebileceğini. Krallığı Obelia kıtasıyla yapılacak bir savaştan sağ çıkamazdı ve Rohana'nın dediği gibi onu elimde tutmaya çalışırsam bu kesinlikle savaş anlamına gelirdi. Kazanmak

Theodore'un kızgınlığı beni toza çevirecekti.

Yapmamam gerektiğini bilerek ama kendimi durduramayarak ona daha da yaklaştım. "Annemin kanadı Nemea'nın duvarında asılı. Acaba Rohana'nın başından söküldüğünü gördüğü taç onun mu? Aramızdaki ailevi bağ koptu. Acaba ben-"

"Annenin kanadı-" Theodore'un dizimi kavrayışı sıkılaştı. "Ligea'nın kanadını lanet duvarına mı asmış?" Gözlerimin içine bakmak için döndü. "Nemea'nın peşinden gitmeyi düşünüyorsun, değil mi? Kesinlikle hayır."

"Bağımız koptuğunda, nereye gittiğimi ve ne tür bir tehlike içinde olduğumu çok daha az umursayacaksın."

Bakışları keskinleşti. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Sesi sertti ama dokunuşu bacağımda gezinirken yumuşadı. İnce havlunun üzerinden kalçamı kavradı, yumuşak ve yakın konuştu. "Eğer sen zarar görürsen, tüm Sirenler acı çekmeye devam eder. Benim halkım. Ve seninkiler. Kendini olabildiğince güvende tutmalısın. İntikam almak adına Nemea'yla yüzleşmek için o dağa geri tırmanmak Eusia'yla olan bağının koptuğunu göstermez. Önce bunu yapmamız gerekiyor."

Bana dokunma şekli ve bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesim kesildi. Bakışlarında çaresizlik ve özlem vardı, sanki çok uzun zamandır hırçın bir akıntının altında kalmış ve şimdi ilk kez değerli havasını içine çekiyordu.

"Ne demek *biz*?" Eli havlunun altından kayarken titreyerek sordum. Parmakları çıplak kalçalarımın üzerinde nazikçe gezinirken kafamdaki her düşünce parıldayan bir buhara dönüştü. Sırtımın kıvrımlarıyla oynadı, belime doğru iniyordu. Yanaklarının rengi açıldı ve hareketleri daha kolay geliyor gibiydi. Nepenthe işe yarıyordu.

"Dinlenmen gerek," diye fısıldadım.

"Şimdi olmaz." Beni kandırarak üstüne çıkardı ve güçlü elleriyle beni yönlendirdi, böylece karnının üzerine oturdum. Havlumu vücuduma sımsıkı sardım, nefesim kesildi ve gözleriyle buluştum. Lekeli, koyu, sarkık ama her zamankinden daha ateşli gözlerdi. Parmakları nazikçe kalçalarımın çizgisini izledi, sonra havlunun altından kayarak kalçalarımı kavradı ve beni sıkıca tuttu.

Bu aptalcaydı -böyle olduğunu biliyordum- ama dış dünya hırpalayıcı bir hal almıştı ve ona dokunmak acımı köreltiyor, korkumu bastırıyordu.

"Bana ne istediğini söyle." Sesi kor gibiydi. Kalçamdan karnımdaki kanayan noktaya doğru kayarken avucunu sıcaklık doldurdu. Ne zaman

Oradaki yarayı kapatmayı bitirdiğinde, eli yavaşça, yavaşça göğüslerimin arasına kadar ilerledi. Kalbimin üzerine. "En çılgın rüyaların."

Zorlukla nefes alabiliyordum. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Parmakları göğsümün alt kısmında gezindiğinde, beni ateşleyen karanlık bir inilti çıkardı. "Söyle bana."

Elini yavaşça göğsümü tutmak için yukarı doğru çekerken gözlerim kapandı, sırtım kamburlaştı. "Sessiz ve güzel bir ev istiyorum." Bu kadar basmakalıp bir şey söylediği için yüzüm ısındı. "Güvende olduğum bir yer. Benim gibi başkalarını da tanımak istiyorum, böylece kendimi daha az yalnız hissedeceğim." Parmakları göğsümün ucunu okşarken vücudum gevşedi, havlu belimden aşağı kayd. Theodore yavaşça doğrulup bir kolunu belime doladı ve göğüslerimizi birbirine bastırdı.

Bu his, sıcaklık ve sertlik karşısında nefesim kesildi. Dudaklarını benimkilerin üzerinde zar zor gezdirirken hareketsiz kaldım.

"Immy," diye inledi ağzımın içine, vücudumda çökmekte olan bir heyecan yarattı.

Sonra beni öptü. Çok ateşliydi. O kadar istek ve vaatle doluydu ki, arzularımın imkânsızlığını onunla yok etmeye çalıştığını düşündüm. Dilinin her darbesi bir bildiri gibiydi: *Sana hepsini ve daha fazlasını vereceğim.* Parmaklarımı nemli saçlarında gezdiriyor, tellerin beni yakalamasına izin veriyordum. Vücudum onunkinin etrafına sarılmışken, hevesle alıyorken, alıyorken ve alıyorken kendimi hiç bu kadar harika hissetmemiştim. Rohana'nın ortaya çıkardığı her şey düşünüldüğünde, bu hak ettiğimden de fazlaydı.

Kaos. Yıkım. Ölüm.

Theodore'un yumuşak dudakları çeneme, çeneme, boynuma doğru bastırdı ve bir an için kehanetin dehşeti yok oldu. Çılgınca düğmelerini çektim, sonra gömleğini omuzlarından aşağı sıyırdım. Bizi yuvarladı ve beni tekrar yastıklara bastırdı, ancak vücudu istediği kadar kolay üstüme gelmesine izin vermeyecek kadar ağrıyınca hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bunun için ölene kadar Tanrılara lanet okuyacağım. Sonunda seni yatakta çırılçıplak buldum ve zar zor hareket edebiliyorum."

Güldüm, dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kararlı değilse hiçbir şey değildi. Beni öpüşünde, her santimetre karemin ırzına geçmesinde bir aciliyet vardı. Dişleri meme ucumu sıyırdı ve sonra onu ağzına çekti, sıcak dilinin bir hareketiyle acıyı kovdu. Onun büyük

Elini dizimin arkasına doladı ve göğüslerimin arasını öperken bacağıma iyice araladı.

"Kesici cereyan nerede?" diye mırıldandı karnıma doğru. Daha aşağı, daha aşağı öptü.

Gözlerimi kırıştırdım, cevap verecek kadar net düşünmeye çalışıyordum. "İşte orada." Nefes nefese masayı, üstündeki küçük şişeleri işaret ettim. "Siyah olanı."

Bir parmağını içime sokarken derin, nefesli bir inilti onu terk etti. Parmağını mükemmel bir şekilde kıvrıp tekrar içeri sokarken başım geriye düştü. İkinci bir parmağını içime soktu ve "Ateşe at" dedi.

Başım yastıktan kalktı. "Ne?" Nefes nefese kalmıştım.

Bana baktı, yüzü kızarmış ve şaşkındı, parmakları hala midemi zevkten kıvrandırıyor. "Ne?"

"Bir dakika bekle. Dur." Durdu ve ben bir pişmanlık acısıyla sarsıldım. "Neden onu ateşe atayım ki?"

Bana sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi baktı. "Çünkü bağları çözmüyoruz."

"Neden?"

"Çünkü çözersek kendini güvende tutamazsın. Eusia'yı bulmak ve ondan bağını çözmek, birleşik gücümüz olmadan çok tehlikeli."

Nefesimi tutmak için mücadele ettim ve ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Ne oldu sana böyle? Birkaç gün önce bunu asla söylemezdin. Aklından bile geçmezdi. İki haftadan kısa bir süre içinde evleniyorsun. Aramızdaki bağ bizi hasta ediyor. Birbirimizden on adımdan fazla uzaklaşamazsak Eusia'yı nasıl arayacağım?"

Yüzü şaşkınlıkla eğildi. "Seni yalnız göndereceğimi mi sandın?"

Sonuna kadar doğruldum ve çarşafı çıplak bedenimin üzerine çektim. Rohana'nın sözleri bir kez daha kafamın içinde çınladı. *Senin için tahtından vazgeçebilirdi.* "Sana görevini açıklamama gerek yok, değil mi?" Tersledim. "Peki ya İmparatoriçe? Nişanlın?"

Kendini dizlerinin üzerine iterken kasları esnedi. Çenesini yuvarladı. "Halkımın güvende *olduğunu* görmek görevimi yerine getirmektir. Ve İmparatoriçe'nin sözleşmelerinden hiçbirini imzalamadım."

"Ama söz verdin. Buna karşı çıkarsan ne gibi bir zarara yol açacak?" Ellerimi gözlerime bastırdım. "Bunu yapmaya çalıştığıma inanamıyorum."

seni onunla evlenmeye ikna etmek için."

Üstesinden gelmiş görünüyordu. "Bir yolunu bulacağım."

"Büyücü Kahin'in dumanı yüzünden kafan karışmış ve biz de çok yakındık." Yanaklarımız ve bedenlerimiz alev alev yanıyordu, saçlarımız karmakarışık, yatak takımımız bükülmüş ve yarısı yerdeydi. "Ben sadece kaşıman gereken bir kaşıntıyım."

Şiş dudakları seğirdi. "Bir kaşıntı." Alaycılık sözlerini kaplamıştı. "Lanet olası bir sikişe ihtiyacım olduğunu söyleyen sendin, değil mi? Belki sonra tekrar sağlıklı düşünebilirim."

"Theodore, ben öyle demedim-"

Göğsü büküldü ve yatağın diğer tarafına geçerken yüzünü buruşturdu. "Bunların hiçbirisi ideal değil. Bunların hiçbirisi planladığım gibi değil." Bana sırtını vererek uzandı. "İnatçılığının seni öldürmesine izin verme Imogen."

"Benim inatçılığım mı? Bu hiç adil değil-"

Kapı üç kez hızlıca çalındı. Çarşafı çeneme kadar sıyırdım ve tekrar yastıklara gömüldüm. "Yahnim var," diye seslendi Antonia kapının diğer tarafından, "ve et suyu."

Midem çukurlaşırken gözlerimi sıkıca kapattım. Hep bir ağızdan, "İçeri gelin," diye seslendiğimizde ikimizin de sesi aynı derecede hoşnutsuz çıkıyordu.

Akşam geç saatlerde Theodore kendini ana odadaki ateşin önünde oturacak kadar iyi hissediyordu. Gözlerinin altı hâlâ gölgeliydi, teni hâlâ solgundu ama ayaklarını uzatarak yaslandı. Başını sandalyenin arkasına yasladı, elinde bir fincan soğuk çay vardı.

Yatakta geçirdiğimiz o andan beri birkaç kısa kelime dışında konuşmamıştık.

Ocağın önünde yere oturmuş, alevlere bakıyor ve hatırlıyordum. Theodore'un dokunuşu bedenimin üzerinde, içinde oyalanıyordu. Sanki öpücükleri, elleri, gücünün bir uzantısıydı ve aramızdaki kargaşaya rağmen kök salıyordu. Eteğimi düzelttim ve keşke geri dönebilseydim, keşke çenemi kapalı tutabilseydim ve ikimizin de istediği o unutuşa beni de götürmesine izin verebilseydim diye düşündüm. Tamamlanmamış anılar, önümüzdeki görevlerin dehşetini boğmaya yetmeyecekti.

Eusia'yı bulup öldürmek. Bağımızı koparmak. Ve Nemea'ya her yalanın ve zalimliğin bedelini ödetmenin bir yolunu bulmak. Bakışlarımın Theodore'a doğru kaymasına izin verdim. Ağırlaşmış gözlerle beni izledi, göğsü onun da hatırladığını düşünmemi sağlayacak kadar hızlı inip kalkıyordu.

Hector elinde büyük bir odun destesiyle ön kapıdan içeri girdi.

kolları. "Ahh, ikiniz de kalkmışsınız!" Odunları ocağın yanına koydu, sonra ellerindeki kiri temizlerken Theodore'un uzanmış haline baktı. "Daha iyi görünüyorsun."

"Daha kötü görüdüğüm de oldu." Theodore zayıfça kıkırdadı.

Hector da onunla birlikte güldü, sesi çınliyordu ve parlaktı. Bana geniş bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık vermekten kendimi alamadım. "Sen de yağmurdan sıırıslıklam olmuş halinden çok daha iyi görünüyorsun." Giydiğim elbiseyi işaret etti. Gardıroptan Antonia'ya ait basit bir keten elbise çıkarmıştım. Lavanta ve deniz salyangozu tonlarında küçük işlemeli çiçeklerle süslenmişti. "Bu elbiseyi tanıyorum. İçinde Antonia'nın eskiden olduğu kadar güzel görünüyorsun." Bakışları mutfakta durup meyve, ekmek ve haşlanmış yumurta tabağı hazırlayan Antonia'ya kaydı.

Ona doğru yürüdü ve kendine bir fincan çay koymadan önce yanağından öptü. "Duydun mu Theo? Ammos'a yapılan saldırıyı?"

Theodore gerildi. "Neyi?"

"Oraya giden yolda fırıncının oğluyla konuşuyordum." Hector bana baktı. "Ammos sahilden yürüyerek sadece bir saat uzaklıkta, eğer bilmiyorsan. Üç gemi yağmaladı. Alev alev yaktılar. İkisi işaretlenmemişti. Paralı asker gemileri, dedi, ama biri Serafi'ymiş."

Boğazıma düğümlenen korkuyla nefesim kesildi. Theodore doğruldu ve ılık çayını sedirin üzerine döktü.

"Ne zaman?" O kadar hızlı ayağa kalktı ki sallanmaya başladı. Onu sabitlemek için ayağa fırladım. "İki gece önce," dedi Hector, yeşim gözleri kocaman açılmıştı. "Özür dilerim. Özür dilerim.

Belki de bu yüzden Büyücü'ye gittin. Rehberlik almak için."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Theodore tamamen başıboş görünüyordu, dikkati çaresizce odanın içinde dolaşıyordu. Sonunda ön kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı ve tahta kirisle kapıyı kilitledi.

"Ne yapıyorsun sen?" Antonia gergin bir şekilde elini göğsüne götürerek sordu.

"Güvenli değil." Pencereye doğru ilerledi ve panjurları sabitlemeye başladı. "Onu arıyorlar."

Hector ve Antonia ikiz şaşkınlık bakışlarıyla bana baktılar. "Kim?" diye sordu Hector. "Varya kraliçesinden ne istiyorlar?"

Başımı iki yana salladım, midem ayaklarıma kadar inmişti. "Ben Varya kraliçesi değilim." Giderek artan kafa karışıklıkları karşısında kaşlarımı çattım. "Yani, öyleyim ama kendi seçimim değil. Onun seçimi. Kraliçe olmamı o seçmedi. Ben sadece ne olduğumu bilmiyorum."

Antonia kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Evli misiniz?" Theodore ve ben aynı anda "Evet," diye cevap verdik.

Bir sonraki pencerenin güvenliğini sağladı. "O bir Siren. Kral Nemea'nın onu taciz ettiği kalesinden kaçmasına yardım ettiğimde birbirimize bağlandık. Yıllardır onunla bir savaşın eşiğindeydim. Onu kaçırmak her şeyi harekete geçirdi."

"Oh, Theo." Hector başını salladı. "Bunu neden yaptın? Neden böyle bir şey için plan yapmadın?"

Theodore durdu, omuzları suçlulukla dikleşti. "Plan yapmaya çalıştım." Sabırsızlığımdan, Nemea'nın dağındayken bana *beklememi* söylemesini kabul etmediğimden dolayı bir utanç hissettim. O zaman bana baktı ama bakışlarında ne bir vicdan sızısı ne de bir pişmanlık gördüm. Sadece acı veren bir kesinlik. "Ama onu bırakamazdım-" Boğazını temizledi, aniden utandı. "O Büyük Tanrıça Ligea ve Kral Nemea'nın kızı. Sirenleri avlayan canavarı öldürebilir." Hector ve Antonia'ya baktı ve sessizce, "Aslında kim olduğu önemli değildi... Onu geride bırakmaya kıyamadım." dedi.

Göğsüme, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. *Senin için tahtından vazgeçebilirdi.* Rohana haklıydı. Bunu çoktan yapmıştı.

Hector ve Antonia bana aval aval baktılar. Hızlı bir reverans yaptı, ben sadece karaya vurmuş bir balık gibi ağzımı açtım.

Theodore'un içine yenilenmiş bir kararlılık doldu. Bir tabağı meyve, ekmek ve yumurtayla doldurdu. Hector ve Antonia'ya yanaklarından birer öpücük verdi. "Muhtemelen o gemiler bütün adamlarını alıp gitmişlerdir ama siz yine de kılıcınız hazır bir şekilde uyuyun. Kapı ve pencereleriniz kapalı olsun. Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Antonia bir parmağını kaldırdı. "Hâlâ çok hastasın-"

Başını salladı ve ona bir gülümseme verdi. "Suyun beni tamamen iyileştirdi."

Hâlâ endişeli bir şekilde ona vurdu. "Yolculuğunuz için yiyecek hazırlayacağım," dedi isteksizce. "Hector da atlarınızın sabah hazır olmasını sağlayacak."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dehşetim ayaklarımın yere yapışmasına neden oluyordu.

Theodore elleri yemekle dolu olarak ortak yatak odamıza doğru ilerlemeye başladı. Eşikte durdu ve bana doğru baktı. Bakışlarında her şey vardı - paylaştığımız anın sıcaklığı ve acısı. Paylaştığımız anın korkusu ve belirsizliği.

gelecek günler için. Sesi onu bir yem gibi terk etti, sanki kendi gücümü bana karşı kullanmış gibiydi, eğer böyle bir şey mümkünse. "Benimle yatağa gelir misin?"

Bu istek beni ne kadar zayıflatıysa kemiklerimi suya çevirdi. Hector ve Antonia'ya sessizce *iyi geceler* diledim ve onları takip ettim.

Odanın içinde sadece birkaç mum yanıyordu. Ocaktaki küçük ateş kömür haline gelmişti. Theodore yiyecekleri köşedeki küçük masanın üzerine koydu. Kapıyı kapattım, kilidi kaydırdım. Odaya girmek için döndüğümde Theodore karşımdaydı.

Dikkat kesilmişti. Nemea'nın gemilerinden gelen haberler, Büyücü Kahin'den kalan hastalık, hepsi dikenli sözlere ve delici gözlere dönüştü. "Bana bir daha söyle," dedi hoyratça. "Bana bir daha söyle, o kesici taslağı almak istediğini. Birbiriniz olmadan savaş ve belirsizlik içinde ilerlemek istediğinizi. Kendini iyileştirme yeteneğin olmadan, seni güvende tutmaya yardım edecek ben olmadan."

Dudaklarım aralandı. Böyle bir şey istemiyordum. Onu yanımda tutmak istiyordum. Ondandırma düşüncesi beni en büyük ıstırapla dolduruyordu. Ama onu daha fazla mahvetmeyi kendime yediremiyordum. Sırf istediğimi elde edebilmek için krallığının çöküşünü izleyemezdim. Kendi güvenliğini sağlamak zorundaydım. Ve eğer yalnız gitmeye çalıştığım için hayatımı kaybedersem, en azından onu da yanımda götürmezdim.

Sessizliğim içinde Theodore bana doğru yaklaşarak sırtımı kapıya çarptı. "Eğer gerçekten seni sistemimden atmam gerektiğini, sadece kaşınması gereken bir kaşıntı olduğunu düşünüyorsan, o zaman hadi. Geceyi kendimizi tatmin olmuş görerek geçirelim ve sonra bağlarımızı çözüp yolumuza devam edelim."

Elini çeneme doğru kaldırdı. Yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Söyle Imogen."

Ağzımı açtım, sözcüklerin dilimde şekillenmesini sağlamaya çalışıyordum. Kehanetin tamamını biliyordum. Birbirimizi tutmak tamamen imkânsızdı ama yine de kendimi konuşmaya ikna edemiyordum.

Bekledi, bakışları benimkilerle kilitlendi ve sonra nefeslerimiz bir olana kadar ağzını indirdi. "Bana *bunun -aramızdakinin-* sadece aramızdaki bağ olduğunu söyle."

Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Sonunda başımı salladım. "Bize karşı çok fazla şey var," diye fısıldadım. "Bu -aramızdaki şey- sona erecek ve korkunç bir şekilde sona erecek."

"Bunu bilemezsin."

Yapabilirim. Yapabilirim.

Gözlerim kapandı, göğsüm daraldı ve yine de söylemem gereken kelimeleri söylemeye kendimi zorlayamadım. "Önce saraya gidelim," dedim sonunda. "Sonra karar verebiliriz."

Çenemi bıraktı. Geriye doğru geniş bir adım attı, böylece ikimiz de aramızdaki yarığın bir tarafında durduk.

"Yemek yemeliyiz," dedim açıkça. "Ve uyumalıyız." Sert bir maskenin arkasına geçerek başını salladı. "Mümkün olduğunca çabuk geri dönmeliyiz."

Ertesi sabah gökyüzü koyu griydi, alçaktı ve dünkü fırtına bulutlarıyla kaplıydı. Theodore vedalaşırken atıma bir elma yedirdim. Dün gece, yastıklara yaslanarak sessizce yemek yemiştik. Yatağın kendi taraflarımızda neredeyse anında uykuya dalmıştık. Uyandığımızda birbirimize öylesine kenetlenmiştik ki, sanki gece birbirimizin içine girmeye çalışmış gibiydik.

Atlarımıza bindik ve çamurlu yolda ilerlemeye başladık, aramızdaki hava gergin ve şekilsizdi. Atların toynakları gıcırdıyordu. Gökyüzü hafif sisli bir yağmuru aralıklarla üzerimize bırakıyordu.

"Gece boyunca at sürmeyi deneyecek kadar dinlendin mi?" Ona seslendim. "Evet." Cevabı soğuk ve kesindi.

İyi zaman geçirdik ve yol aldıkça zihnim bir plan yapmak için çabaladı. Sonunda saraya ulaştığımızda, Lachlan ve Agatha Theodore'un mantıklı düşünmesini sağlayacaklardı. Koparma ayinini gerçekleştirecek, kendimizi tehlikeye giren kan bağımızdan kurtaracaktık ve sonra ben de ayrılıp Eusia ile paylaştığım bağı koparabilecektim. Ama onu nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Gün karardı, güneş ufukta şok edici bir kızılığa büründü. Atlar fırtınanın taşıdığı dereden su içerken Theodore ve ben iki kayanın üzerine tünemiş, Antonia'nın bize hazırladığı ekmek ve peyniri yiyorduk. "Büyü hakkında ne biliyorsun?" Ekmeğin kabuğunu didikleyerek sordum. "Büyücü Kahinlerin büyüleri hakkında."

Theodore başını salladı, asık suratlı bakışları uzaklarda bir yerdeydi. "Pek bir şey yok."

Sinirli bir huff attım. "Demek ki biraz biliyorsun."

Sonunda bana bakmaya tenezzül etti ama kaşlarını çatı.

"Surat asmandan bıktım," diye tükürdüm ona. "Bana kızgınsın. Bağlarımızı çözmeyi önerdiğim için bile mantıksız ve saçma olduğumu düşünüyorsun. Anlıyorum. Ne olursa olsun bir plan yapmama yardım edecek kadar büyük ol." Ekmeğimden bir ısırık kopardım ve çiğnedim. "Büyünün nasıl işlediğini anlayabilirsem, Eusia'yı bulup bitirmenin bir yolunu bulabilirim. Sanırım o da Rohana gibi büyü kullanıyor."

Theodore'un yanaklarında öfke rengi yükselmişti ama kendini tutmayı başardı. "Bunu nereden öğrenmiş olabileceğini bilmiyorum," diye rahatladı. "Bu son derece düzenli bir iş. Bir Büyücü Kahin'in görev süresi dolmadan on yıl önce bir çırak edinmesine izin verilir." Ayağa kalktı ve kısırağının yanına giderek onu dereden yola doğru yönlendirdi.

Düşüncelerim çalkalanırken onu takip ettim. "Bir Büyücü Kahin'in görev süresi ne kadardır?" "Dört yüz yıl." Ayağını üzengiye koydu ve ata bindi.

"Rohana

iki yüz yetmiş sekiz yıldır görevde."

"Yani onu öldürmüş olsaydım, ki neredeyse öldürüyordum, Varya süresiz olarak bir Büyücü Kahinsiz kalacaktı."

"Doğru."

Kendimi eyerime çekerken inledim. "Rohana büyüü nereden öğrendi?"

"Hiçbirinin İlk Büyücü tarafından öğretilecek yaşta olduğunu sanmıyorum. Ne zaman öldüğünü hatırlamıyorum. Büyüler nesilden nesile aktarılıyor ama Rohana ve diğer tüm krallıkların Büyücü Kahinleri de tamamen kendilerine ait pek çok büyü yaratıyor."

"Kendi büyülerini mi yaratıyorlar?" Sadece Eusia'nın bizi bağlamak için kullandığı büyüün kendisine ait olduğunu varsayabilirdim.

Theodore ciddi bir şekilde başını salladı. "Babamın gerçekleştirdiği aktarım ritüeli - Leucosia'da bunu yapabilen tek kişi Rohana." Biz dere açıklığından çıkarken bir an düşünceliydi. "İlk Büyücü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama büyüü kullanma şekli yüzünden idam edildiğini, hafızam beni yanıltmıyorsa bağırsaklarının deşildiğini hatırlıyorum. Tarihçelerde onun hakkında çok az şey var. İlk Yıllarda, Büyük Tanrıların yeni olduğu zamanlarda idam edilmişti. Tek bildiğim bu."

Eğimli bir tepeden aşağıya, kuzeye doğru giderken içinden geçtiğimiz üzüm bağlarına geri döndük. "Rohana aramızdaki bağın -benim ve Eusia'nın-

Siren bağı alınıp büyüyle karıştırılarak oluşturulmuş. Büyüyü yapanın ben olduğumu, büyüü bozacak kişinin de ben olmam gerektiğini söyledi. Ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Yan yana at sürdük. "Ritüel," dedi. "Nemea'nın sana okuttuğu dua. Neydi o?"

"Kuma veriyorum. Suya veriyorum. Beni duy, bana kulak ver. Denizi temizle." Kelimeler dilimin üzerinde sert bir tabaka bıraktı.

"Büyü seni hasta etmeliydi." Bakışlarını daralttı, düşünceliydi. "Ritüeli gerçekleştirdikten sonra kendini iyi hissetmez miydin?"

"Hayır." Gece üzerimize çökmüş, günün son sıcaklığını da beraberinde götürüyordu. "O dağlarda pek bir şey hissetmedim. Deniz seviyesinde bir büyü yaparsam hissedeceğimi umuyorum." Antonia'nın bana hediye ettiği örgü şala sarındım. "Sarayda büyüyle ilgili kitaplarınız var mı? Büyük Tanrı Jesop'un yazdığı her şey."

"Evet, epeyce var," dedi Theodore dikkatle. "Ama onlara erişilmesine izin verilmiyor."

"Yani halktan insanlar tarafından mı?"

Çenesini eğdi ve mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Hayır, benim bile onları alt çalışma odasından almama izin verilmiyor."

Sert bir rüzgâr bağıın içinden geçerek tenimi diken diken ediyordu. Dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Sana hayır demeye kim cüret edebilir?" Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Bu işin nasıl yapıldığına dair onlardan bir ders almak isterdim."

Kıkırdaması alacakaranlık gölgeleri kadar karanlıktı. "Aşağıda, benim -ya da kimsenin- girmesine izin vermeyen çok sıkı bir münzevi var."

"Şey, Majesteleri" -eyerimde doğruldum- "sizin münzevi kadın benim gibilerle karşılaşmadı. İnsanlara istemedikleri şeyleri yaptırma konusunda oldukça uzmanım, değil mi?"

Bana için için yanan bir bakış attı, dudaklarında bir gülümsemenin en uç noktası vardı. Sessiz kahkahasının sıcaklığı gecenin soğuğunu kesti. "Yüce Tanrılar seninle olsun. İnzivaya çekilen kadın, küçükken gizlice içeri girmeye çalıştığımda bana salladığı topuzlu bir sopa taşıyor."

Güldüm ama çok geçmeden yolculuğumuza başladığımız o korkunç, gergin sessizlik tekrar etrafımıza yerleşti. Hızımızı artırdı, uçsuz bucaksız üzüm bağlarının arasından dörtnala geçtik. Gözlerimin ferisi sönmeye başladığında saat gece yarısı olmuş olmalıydı. Gürleyen bir ses havayı salladı ve beni tamamen uyandırdı. At toynakları.

Theodore dizginlerini çekti. "Oha."

Ben de kısırağımı yavaşlattım. "Bu ses önden mi yoksa arkadan mı geliyor?" O cevap veremedi bir boru sesi geceyi yararak geçti.

"Askerler." Theodore karanlığa doğru seslendi. "İleride yavaşlayın! Bu sizin kralınız. Bineklerinizi yavaşlatın!"

Maiyet göründü ve iyi düzenlenmiş sıralar halinde yavaşladı. En arkada küçük bir at arabası vardı. "Majesteleri?" diye seslendi tanıdık bir ses. Lachlan altın zırhını tamamen giymiş bir halde grubun başına doğru atını sürdü. Ay ışığında bile yüzündeki gerginliği ve endişeyi seçebiliyordum. "Hâlâ Büyücü Kahin'le birlikte olduğunu sanıyordum. Seni bulmaya geliyorduk."

"Ne oldu?" Theodore cevap için kendini hazırlayarak sordu.

Ama Lachlan cevap vermedi. Onun yerine bakışlarında alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Bir koparma ayınınin ortasında olmana rağmen şaşırtıcı derecede iyi görünüyorsun."

"I..." Eyerimde kıpırdandım. "Biz-"

Theodore sözümü kesti. "Size ne olduğunu sordum Komutan."

"Ammos yağmalandı," dedi Lachlan acımasızca. "Batı kıyısındaki Notos da öyle. Nemea paralı gemilerle filosunun büyüklüğünü iki katına çıkardı. Tahmin ettiğimizden de fazla. Bunun için parası olmamalı." Lachlan bana bir kez daha ters ters baktı. "İmparatoriçe memnun değil. Kendi filosunun gelip size yardım etmesi için bir nota gönderdi. Senden Sirenleri toplamanı ve güçlerini donanmayı desteklemek için kullanmalarını sağlamanı istiyor. Filoyu batırın ki kızının kraliçe olması gecikmesin. Bana ayrılma işlemini gerçekleştirdiğini ve Imogen'in alışılmadık derecede dirençli olduğunu söyle."

Theodore her zamanki gibi soğukkanlıydı, dimdik ve kıpırtısız oturuyordu. Ama Lachlan'ın az önce paylaştığı şeyin onu parçaladığını hissedebiliyordum.

"Majesteleri?" Lachlan'ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

"Biz yapmadık," dedim. "Henüz yapmadık. Biz... Bir karışıklık oldu."

"Karışıklık mı?" Lachlan öfkeli bir kahkaha attı. "Neydi o? 'Cereyanı kaybettiniz' türünden bir komplikasyon mu? 'Zahmete girmek istemedim' türünden bir komplikasyon mu?"

"Yeter," diye tersledi Theodore. "Onunla bu şekilde konuşmayacaksın." Atından indi ve sıranın en arkasındaki arabaya doğru ilerledi. "Saraya dönün" diye bağırarak atlılara seslendi. Önce bana, sonra Lachlan'a baktı. "Benimle gel. Konuşmamız gerek."

Araba küçük ve sıkıydı, Kuzey Yolu'ndan Cenevre Sarayı'na doğru hızla ilerlerken Theodore'la beni birbirimizin yanlarına itiyordu.

Karşımızda, dar bir bankın üzerinde sinirli bir şekilde Lachlan oturuyordu. Kara kaşlarını indirmiş, tehditkâr gözlerini Theodore'a dikmişti. "Sana ne oldu, Theo?" Soru sert ve suçlayıcıydı.

Theodore kaskatı kesildi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, yıllardır çok sıkı bir şekilde sarılmış olduğun anlamına geliyor. Mükemmeldin. Her zaman aynı hizadaydın - öyle ki sende bir sorun olup olmadığını merak etmeye başlamıştım." Lachlan parmaklarını kısa saçlarında gezdirdi. "Ve şimdi -o kızıdan beri- hayatını kurtaracak doğru bir seçim yapamıyorsun. O cereyanı aldığın anda bağlarını çözmeni engelleyen ne gibi bir komplikasyon olabilirdi?"

Şok edici bir şekilde savunmaya geçtim. Theodore'dan önce ben konuştum. "Kral Nemea benim babam," dedim kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturarak. "Eusia ile -tüm nekgya ile- kan bağım var. Kendim ve Sirenkind için gerçek bir güvenlik istiyorsam, Eusia'yı bulup öldürmeliyim. Theodore bağlı kalmak istedi çünkü bunu yapmak

Karşılaşacağım tehlikelere karşı bana ek güvenlik sağlayacak."

Lachlan'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu. Aramıza baktı. "Bu lanet olası bir komplikasyon değil. Bu Imogen'in sorumluluğu. Ve senin sorumluluğunla hiçbir ilgisi olmamalı, Theo."

Theodore sinirlendi. "Sirenler benim vatandaşlarım. Kraliçe Ligea ortadan kaybolduğundan beri onlar benim halkım. Imogen'in bu konudaki başarısı kral olarak benim sorumluluğum altında."

Lachlan'ın bakışları bir kez daha ikimiz arasında gidip geldi ve yavaşça farkına varması yüzünü gevşetti. "Kahretsin. *Kahretsin*." Gözlerini sıkıca kapattı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Ne oldu?" Theodore'a baktım, sonra tekrar Lachlan'a.

"Yıllar boyunca önüne attığım onca güzel kadın arasında." Lachlan burun kemerini sıktı. "Elini attığın onca elit, onca güvenli, onca sorunsuz kadın arasında aşık olduğun kadın *bu*!"

Theodore yanımda o kadar hareketsiz kaldı ki zaman durmuş gibiydi.

Ardından gelen sessizlik kalbimin nasıl öfkелendiğini duymamı sağladı. O kadar uzadı ki, kendi içinde bir cevap gibiydi. İçimi korku ve sevinç karışımı bir duygu kapladı.

"İnkâr mı edeceksin?" Lachlan başını sallayarak sordu. "Şaşırmamalısın. İnanılmaz derecede iyi olmaya çalışırsan böyle olur. Yatağınıza zorla giren ilk çıplak kadın karşısında darmadağın oluyorsunuz."

Theodore aralarındaki küçük mesafeyi aşmak için kendini fırlattı. Bir eli Lachlan'ın boğazını kavradı, diğeri ise bir darbe indirmeye hazır bir şekilde geri çekildi.

Theodore'un omzunu çekerek çığlık attım. Araba çok küçüktü. İnilti ve çırpınan kollarla doldu. Theodore etrafımdan dolanmayı başardı ve yumruğuyla Lachlan'ın burnunu kırptı. Kendimi iki adamın arasına sıkıştırdım, sırtımı Theodore'un göğsüne, avuçlarımı da Lachlan'ın göğüs zırhına bastırdım.

"*Kes şunu*. Senin neyin var böyle?" Lachlan'a bağırdım. Burun deliğinden kırmızı bir pıhtı aktı. İki adam da karşı sıralarda soluk soluğa kaldı ama ben yine de vagonun zemininde, aralarında diz çöktüm, onlara zerre kadar güvenmiyordum.

"Ona başı dik bir şekilde ihtiyacım var." Lachlan elinin tersiyle burnunu sildi, sonra kan lekesine bakarak alay etti.

"Biliyorum," diye tersledim. "Biliyorum." Lachlan'ın göğüs zırhını daha sert ittim. Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti. "Ama bu şekilde alamazsın, seni aptal. Sana daha sert vurmalıydı."

Araba aniden sendeleyerek beni önce öne, sonra arkaya savurdu. Geriye düşerken başım Theodore'un çenesine çarptı. Beni sabitlemek için bir kolunu belime sararken acı dolu bir tıslama çıkardı. Dışarıda büyük bir gürültü vardı. Atlar kişnedi; askerler birbirlerine bağırdı.

Hem Lachlan hem de Theodore gerildi. Lachlan yanındaki bankın üzerinde duran kılıcına uzandı. Theodore da koltuğunun üstündeki duvardan yedek kılıcını çekti.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

Araba yavaşlamıştı ve şimdi tamamen durmuştu.

"Arabada kal," dedi Lachlan yaldızlı miğferini tekrar takarken. Pencere perdesinin arkasından baktı ama benim görebildiğim tek şey karanlıktı. Kapıyı açtı ve dışarı süzüldü. Theodore kapıyı kapattı ve cılız kilidi çevirdi. Tavandan sallanan küçük fenerin alevini, karanlıkta sıkıca nefes alarak oturana kadar indirdi.

Yanlarımız birbirimize yaslanmıştı. "Dışarı çıkmalı mıyım?" Fısıldadım. "Eğer bir tehdit varsa yardım edebilirim. Benim yemim karanlığa ok atmaktan daha iyidir."

"Hayır." Theodore'un sesi değişmez gibiydi. "Onlar senden daha yetenekli ve burada en güvende olan sensin."

Dudağımı ısırdım. "Kehanetten sonra sen baygınken hem senin hem de benim gücümü yeterince iyi kullandım." Başını salladı ama bana tekrar hayır diyemeden onu azarladım. "Tehlikede olacağım, Theodore. Defalarca ölüm ve tehlike yolumu kesecek ve her seferinde onları geri püskürtecek kişi sen olamazsın."

Karanlıkta yüzünü göremiyordum ama burnundan verdiği uzun nefesi duyabiliyordum. Askerlerin sesleri vagonun duvarlarında boğuklaşıyor, zırhlarının şingirtisi azalıyordu ama yine de her seslerini seçebiliyordum.

İçlerinden biri üzüm bağına seslendi. "Dışarı çıkın. Silahları indirin."

Bir ping sesi ve ısıklık gibi bir havanın ardından donuk bir *gümbürtü* geldi. Bir inilti duyuldu ve ardından zırhlı bir bedenin ağır, metalik çıtırtısı yere düştü.

Sonra kıyamet koptu.

Bağırışlar kulaklarımda çınladı. Çınlayan metaller ve inilti. Yanından geçerken Theodore küfretti. Küçük kilidi çevirip arabanın kapısını açtım. Botlarım çamurda kaydı. Theodore beni sabitlemek için dirseğimi kavradı. Askerleri ay ışığında altın rengine parlayan fenerlere benziyordu ve aralarında bir avuç hortlak-karanlık figür hareket ediyordu. Sadece insandılar ama metal giysili askerlerin arasında hain bir zarafetle, hızlı ve çevik hareket ediyorlardı.

Theodore yanımda durdu, kılıcı hazır. Sırtımı arabaya döndüm ve siyah giysili adamlardan birine yeterince yaklaşıp kadar arabanın etrafında ilerledim.

Tüm odağımı bedenimin merkezine yönelttim. Gücümün oturduğu yere, Eusia'yla olan hastalıklı bağımın bana bir parazit gibi yapıştığı yere. Oraya kilitlendim, oranın ısındığını ve açgözlü bir ağız gibi açıldığını hissettim. Bir güç titreşimi göğsümden boğazıma doğru süzüldü ve göz açıp kapayıncaya kadar görünmez bir yem uçarak adamın omurgasına saplandı.

Adam dondu kaldı. Sırtını kamburlaştırdı. Geriye doğru dengesiz bir adım attı, botu bir su birikintisine sıçradı. Sanki parmaklarımdaki ipler tarafından kuklalaştırılmış gibi, sarsak hareketlerle bana doğru döndü. İçimden bir şok geçti. Theodore ve benim bekçi kulübesinde tanıştığımız adamlardan biriydi. Onu tanıdım, yakışıklı olanı. Sarı, dalgalı saçları ve ay ışığında görebileceğim kadar hafif gözleri vardı.

"İm, geri çekil." Theodore'un kolumdaki tutuşu koruyucu ve güçlüydü. Beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ona direndim.

Adam boşu boşuna nefes almaya çalışırken çenesi düştü. Panik içindeki bakışlarım vücudunda, siyah, yıpranmış giysilerinde, göğsüne asılı palaskada, sonra da pazularını saran kırmızı bandta gezindi.

Kıvrılan bir yılan balığı, dişlerini göstererek bandın kenarından dolanıyordu. "Sen paralı asker misin?" diye sordum. "Kral Nemea seni kiraladı mı?"

Titriyordu, yüzü gerginlikten kızarmıştı. Ona hızlı bir nefes aldırarak cazibemi hafiflettim.

"Cevap ver bana." Palaskasından bir hançer çıkardım ve boğazına dayadım. Etrafımızda metaller çınıyor, bağırışlar duyuluyor ve yumruklar arkasındaki ete iniyordu. Theodore homurdanarak kılıcını sağındaki bir paralı askere doğru kaldırdı. Önümdeki adamı bir kez daha tuzağıma düşürdüm. Onun

gözleri şişti. Cevap vermedi.

Ama kolundaki bant yeterli bir cevaptı.

Öfkem bir dalga halinde yükseldi ve hançeri boğazına sapladım. Kesikten kırmızı bir perde halinde kan fişkırdı ve gömleğimin ön tarafına sıçradı. Theodore yanımda irkildi. Adam dizlerinin üzerine düştüğü anda yemimi bıraktım.

O yılan balığını görmek, Nemea'nın bana ne kadar yaklaştığını bilmek, böylesine tüketen bir dehşeti daha önce hiç yaşamamıştım. Bunun teşvikiyle, ortamdaki güç daha sıcak, daha kalın hale geldi ve benden bir dizi yem uçmasına neden oldu. Yola dağılmış paralı askerlerin derinliklerine battılar, kasılmalarına ve çamura yığılmalarına neden oldular.

Theodore'un askerleri geri çekildi ve az önce çatışmaya girdikleri adamların yerde kıvranışını, boğulmalarını ve boğazlarını sıkmalarını şaşkınlıkla izlediler. Öfkeden görüşüm bulanıklaşmıştı. Theodore'un parmakları bir kez daha kolumu sertçe kavradığında, yemleri tutuşumu sıkılaştırdım, gözlerim yanıyor, nefesim hızlanıyordu.

"Imogen, dur." Beni acilen sarstı. "Lanet olsun. *Dur!*" Sarsılan bir avuç adamın arasından koşarak geçti. İçlerinden birini kollarına aldı ve tekrar adımı haykırdı.

Theodore adamı daha da kucaklayana kadar görüşüm netleşir gibi oldu. Bu Lachlan'dı.

Dehşet beni yakıcı bir şimşek gibi çarptı. Hıçkırıklı bir nefes aldım ve gönderdiğim tüm yemleri kestim. Paralı askerlerin hepsi aynı anda çılgınca bir nefes alırken, emici sesler kulaklarımı tırmaladı. Theodore'un askerleri onlara doğru o kadar hızlı ilerlediler ki bir adım geriye düştüm. Kılıçlarının uçları deriyi ve kaburgaları delip geçerek korkunç bir ölüm çığlığı korosu oluşturdu. Koyu, yoğun kan çamurun üzerine yayılıyor, sanki toprağın kendisi kanıyormuş gibi su birikintilerinden sızıyordu.

Theodore yavaşça, sarsılmış Lachlan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Kolunu omzuna doladı ve birlikte ölülerin ve ölmekte olanların cesetlerinin üzerinden geçtiler. "Atlarınıza binin," diye emretti Theodore yorgun bir sesle. "İlerleyin."

Askerlerin güvensiz bakışları beni tırmalıyordu. Bazıları atından vurulan askerin topal bedenini kucakladı. Boynunun yan tarafından kopmuş bir ok çıkmıştı. Göğüs zırhını çıkardılar ve onu atının sırtına, karnı aşağı gelecek şekilde attılar.

"Lachlan. Özür dilerim," dedim arabaya doğru beni geçerken.

Lachlan başını salladı. "Ödeştik." Çarpık bir sırıtış denedi. Theodore'un bakışları donuktu. "Seni kızdırmamam gerektiğini bilmeliydim."

Sesi onu nasıl boğduğundan dolayı boğuk çıkıyordu. Midemi bulandırdı. Lachlan arabaya bindi ama Theodore bir nefes almak için oyalandı. Bana bakmasını, nasıl sarsıldığımı görmesini, beni her zamanki gibi rahatlatmasını ve kolayca içine düştüğüm karanlıktan çekip çıkarmasını bekledim.

Bunun yerine, sıkı bir omuz attı ve sonra arabaya girdi. Onun yokluğunda dünya bulanıklaştı. Kınlarına geri sokulan kılıçların çınlaması, atların kişnemesi, askerlerin sesleri. Uzaktaki dalgaların aralıksız yankısı; üzüm yapraklarının bitmek bilmeyen çingirakları. Zihnim de bana acımasız oyunlar oynadı, Lachlan'ın yüzünü buruşmuş, Theodore'unkini ise acımasız bir endişeyle kazınmış olarak gösterdi. Gömleğimden yayılan etli kan kokusu burnuma ağır geliyordu. Hava yapış yapış olmuş ve soğumuştur. Başım öne eğik, çamurun içinden geçerek arabanın kapısına doğru yürüdüm. O an karar verdim ki, ayrılma ritüelimiz tamamlandıktan sonra Theodore'u son görüşüm olacaktı. Çünkü bir fırtına kadar anlayışsız, bir gelgit dalgası kadar yıkıcıydım ve o da benim yıkıma yakalanırsa asla kendimle yaşayamazdım.

Theodore'un eli bacağımı buldu ve sıktı. "Buradayız."

İki gün geçmişti. Arabanın tekerlekleri çakılların üzerinde gıcırdıyordu. Pencereden baktım ve esnedim. Cenevre Sarayı gecenin içinde alev alev yanan bir iskelet gibi görünüyordu. Taş duvarları kemik gibi solgundu, pencereleri siyah gökyüzüne karşı parlıyordu.

Araba durdu ve kısa bir sıra halinde dizilmiş hizmetkârlar bizi karşıladı. Arabadan ilk Theodore indi ama kendisi inmememe yardım etmek için arkaya uzanmadı. Bir hizmetkâr topuklarının üzerinde hızla geldi, dar basamaklardan inmememe yardım ederken eldiveni yumuşak bir şekilde elime değdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kahverengi gözleri hâlâ üzerimde olan kirli gömleğimi taradı. Buruşuktu ve

kurumuş kanla kaskatı kesilmişti. Arbede sırasında, içinde yedek giysilerimin bulunduğu heybe bağlandığı yerden düşmüş, cesetlerin ve kanın arasında kalmıştı. Antonia'nın bana hediye ettiği elbise o çantanın içindeydi. Onu kaybettiğimi düşünmek içimi garip bir hüzün kapladı - mahvettiğim bir şey daha.

Vücudumun ön kısmına baktım. Theodore'un yıpranmış bir iple bağlanmış, üzerime tam oturmayan pantolonunu giymiştim. Botlarım çamur içindeydi. Saçlarım yer yer keçeleşmiş, kaskatı kesilmişti. En azından Theodore o öğleden sonra şehir sınırlarının ötesindeki sığ dereye yıkanmak için biraz zaman ayırmıştı. Onu çakıllı yoldan geçerken izledim. Yırtık pırtık gömleği bir işçinin gibi dirseklerine kadar kıvrılmış olsa da, bitkin bile olsa, kim ve ne olduğu tam olarak anlaşılmıyordu. Mermer saray merdiveninin dibinde duruyordu, çenesi asil bir şekilde geriye doğru eğilmişti, omuzları dik ve güçlüydü.

Yolculuğumuz sırasında zırhının ne kadarının düşmesine izin verdiğini fark etmemiştim. Vahşi topraklarda benimle yalnızken tamamen başka biri olmuştu. Şimdi, tüm yumuşak, savunmasız parçaları aniden saklanmıştı.

Yanımda durdum. "Yıkanmak istiyorum."

Bana hızlıca başını salladı. Kontrolümü kaybettiğimden beri aramızda bir şeyler değişmişti. Lachlan'ı neredeyse öldürdüğümünden beri.

Bu beni en azından bir şeyden emin kılıyordu: Varya Kralı beni sevmesine izin veremezdi. Burada, onun dünyasında, asla birlikte olamazdık. Ben korkutucu, güvenilmez bir şeydim. Ve o... tacını çok iyi giyiyordu.

Kesici içki cebimde ağır bir şekilde duruyordu. "Bu gece-" diye başladım ama Theodore'un dikkati başka yerdeydi.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu dalgınca. Uzun yolda birbiri ardına sıralanmış gösterişli arabaları bir dizi şatafatlı boncuk gibi incelerken alnında derin bir çizgi belirdi.

"Sorun nedir?"

Başını iki yana salladı. "Bütün bu arabaların neden burada olduğunu bilmiyorum." Döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Ona ayak uydurmak için hızla hareket ettim ve giriş holünün ortasına doğru arkasından koştum. Hayalet gibi bir müzik duvarlarda yankılanıyordu, melodisi narin, neredeyse melankolikti. Theodore sesi sarayın arka duvarında yer alan süslü kapıya kadar takip etti. Kapıyı iterek açtı ve tam eşikte durdu.

Burası onun taht odasıydı. Kristal ve altınla kaplanmış ve abartılı bir şekilde giydirilmiş konuklarla dolup taşan yüksek bir mekândı. Sanki Theodore

en parlak taşları barındıran bir mücevher kutusunun yaldızlı kapağını kaldırmıştı. Varya'nın soyluları, Seraf'inkilerin ancak hayal edebileceği bir zenginliğe sahipti.

Theodore odaya doğru sert bir adım attı ve müjdecinin sesi kemanların, mırıltıların ve kahkahaların üzerinde gürledi. Tüm konuklar eğilirken müzik kesildi. Kapının arkasına kaçmak istedim ama Theodore odaya doğru ilerledi, gözleri şok içinde etrafı tarıyordu.

"Damat döndü." İmparatoriçe kalabalığın ortasında belirdi, kollarını hayırsever bir selamlaymayla iki yana açmıştı.

Aramızdaki bağa kramp girmeden olabildiğince geride durdum. Arkamda botlar gıcırdadı ve Lachlan oradaydı, elinde kaskıyla.

Theodore'un öfkesinin geniş sırtını nasıl yuvarladığını ve ellerini yumruk haline getirdiğini görünce "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Bu da ne böyle?" Theodore kilitlenmiş çenesinin arasından imparatoriçeye sordu.

İmparatoriçe başını eğdi, solgun yüzünde donuk bir ifade vardı. Devasa elmas tacının bu hareketle yere düşmemesi bir mucizeydi. "Elbette bir nişan partisi. Düğüne bir haftadan biraz fazla var."

Prenses Halla misafirlerin arasından çıktı ve Theodore'un önünde saçma bir şekilde büyük bir reverans yaptı. Beyaz elbisesi dar ve parlak boncuklarla süslüydü. Şeffaf, dökümlü beyaz bir kukuleta omuzlarının üzerinde dalgalanıyor ve tacına takılıyordu. "Majesteleri, döndüğünüz için çok mutluyum." Bir kez daha ayağa kalktı ve ona çiçek açan bir gülümseme verdi. "Eminim kendinizi yenilemek istersiniz, ama bunu yapmadan önce bir dans rica edebilir miyim?"

Theodore hareketsizdi. Öfkesini bastırmak için yutkundukça sallanan boğazına bir kızılık yayıldı. Halla'ya neredeyse kibarca başını salladı. "Bir dans."

Prenses kollarını kaldırırken gülümsemesi bir şekilde daha da parlaklaştı. Theodore onun elini tuttu ve aralarındaki mesafeyi koruyarak onu belinden kavradı. Müzik yükseldi. Kalabalık dağıldı. Danslarının ilk adımlarıyla birlikte kan bağı midemin gerildiğini hissettirdi. Derin bir sızı, hoşnutsuzluğun protestocu bir dalgalanması verdi. Tükürük dilimin üzerine damladı. Kımıldamadım. Sadece çenemi sıktım, göğsümü sıktım ve rahatsızlığa katlandım.

Lachlan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"İyi misin?" "Umurundaymış gibi davranma."

"Umursuyorum." Hızlı bir nefes verdi. "Seni sahilde bulduğumda çok kızmıştım."

yol. Çok stresliydi."

"Kesici taslak cebimde." Soğukkanlı Theodore'un prensesi dans adımları boyunca süzüşünü izledim. "Benim için Agatha'yı bulabilir misin? Onu aldığım da yanımda olmasını istiyorum."

Lachlan bana ağır ve araştıran bir bakış attı. "Theo biliyor mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Ona söyleme. Lütfen."

Dudaklarını büzdü, huzursuz görünüyordu. "Ben Agatha'yı bulacağım."

O yanımdan ayrılır ayrılmaz kulağıma yumuşak, hafif bir ses çaldı. "Görünüşe göre yolculuğunuz oldukça üzücü geçmiş Leydi Nel." İmparatoriçe Nivala'nın sesi yeterince iyi niyetliydi, ama lapis rengi gözleri benim durumumu incelerken keskinleşmişti.

Geri çekildim ve reverans yaptım. "Evet, Majesteleri. Oldukça."

Bakışlarını benden ayırdı ve kızı ile Theodore'un danslarına devam etmelerini memnuniyetle izledi. "Birlikte çok hoşlar, değil mi?"

Öyleydiler. Adam güneş gibiydi, ateşli ve sabit, *kız* ise onun varlığıyla aydınlanan solgun, ışıltılı ay. O zaman ben neydim, merak ettim? Belki de ikisinin ışığının yakıp yok ettiği sinsi bir karanlık.

İmparatoriçe'nin dikkati bana döndüğünde, gözlerindeki kırılganlıklar şaşkınlıkla derinleşti. "Oyalanmanızın bir nedeni var mı? Her tarafınız günlerdir akan kanla kaplı."

"Hayır, Majesteleri." Tekrar reverans yaptım, midem daha da bulandı. "İzninizle."

"Ahh, bir dakika." Garip bir şekilde hareketsizleşmişti, tüm buz gibi dikkati bana, daha doğrusu hâlâ parmağım da taşıdığım nişan yüzüğüne odaklanmıştı. Çamurlu izlerimde durdum. "Adınız, Leydim-Nel." Rahat tonu, delici bakışlarıyla çok çelişiyordu. Elini benimkine doğru uzattı, parmakları uzun ve kemikleri solgundu ama dokunuşu sıcak ve yumuşaktı. Yüzüklü elimi tuttu ve işaret parmağının içiyle elimin arkasını okşamaya başladı. "Kökenini bilmek isterim."

İçimi bir soğukluk kapladı ama başımla onayladım ve cevap verebilecek kadar zihnimi boşaltmaya çalıştım. Nemea'nın soyadı Miros'tu. Ligea'nınkinin ne olduğunu bile hatırlayamıyordum, gerçi derslerimde öğrenmiştim. "Serafta doğdum," diye cevap verdim titreyen bir sesle. I

ona sadece bana anlatılan hikayeyi sunabildim.

"Seraf. Anlıyorum." Gözleri kurnazlıkla parlıyordu. Parmağı hâlâ elimin üzerinde tekrarlayan bir çizgi çiziyordu. "İlginç bir isim," dedi küçük, düşmanca olmayan bir gülümsemeyle. "Obelian." Parmağının hareketi durdu ama beni bırakmadı. "Biliyor muydun?"

Boğazım düğümlendi, duyularım alarma geçti. Başımı salladım.

Güzelce giyinmiş soylular topluluğuna, Theodore ve Halla'ya baktı. Sonra bakışları benimkilere kaydı. "Sana anlatacağım," dedi, sanki aramızda kalması gereken bir sırrı paylaşıyormuş gibi. "Yıllar önce, Kral Athan hâlâ hüküm sürerken, Seraf'ın kralı Nemea henüz gençken kocam öldü. Tatlı bir adamdı. Basit bir adamdı. Atları severdi. Bir imparatoriçenin isteyebileceği en mülayim eştı." Soğuk bir kahkaha attı. "Tüm Leucosian hükümdarları anma töreni için kuzeye geldiler. Kraliçe Rillion. Kraliçe Ligea da. Bazıları kıtayı daha önce hiç ziyaret etmemişti - oldukça uzak bir mesafe. Nels'ler gençliğimden beri yakın olduğum çok zengin, çok eski bir Obelian ailesiydi. Ailelerimiz nesiller boyu birbiriyle evlendi ama o zamana kadar üyeleri çok azdı. Geriye bir aile reisi, onun hastalıklı yetişkin oğlu ve onun ürkek karısı kalmıştı. Mükemmel beyaz bukleleri olan sessiz, küçük bir kızları vardı. O ilk gece, malikânelerinde Leucosian kraliyet ailesi için şık bir akşam yemeği verdiler.

"Yemekler arasında bahçelerini gezdik. Yaz mevsimiydi ve gece kuzey için alışılmadık derecede ılıktı. Yarım saat sonra bir sonraki yemek için döndüğümüzde, Nels'in cesetleri -dördü de- yemek odasının ortasında, masanın yanına yığılmıştı." *Ne kadar utanç* verici der gibi dudak büktü. "Boyunlarından kasıklarına kadar öyle derin kesilmişlerdi ki iç organları güzelim halının üzerine dökülmüştü." Yine o parmak elimin arkasında yavaşça bir çizgi çizdi. Ortasından aşağıya. Nels'in kesilme şeklini taklit ederek. "Ana kraliçenin cesedindeki mücevherler çıkarılmıştı. Bir spinel kolye ve ona uygun küpeler. Bir de yüzük."

Sarsıldım. "Bu korkunç bir hikâye." "Öyle."

"Neden bana anlattın?"

"Oh iyi." Başparmağını hızla avucumun üzerinde gezdirdi, birçok yara izimin üzerinde. Gülümsedi. Sonra beni bıraktı. "Sen, Serafta bu isimle doğdun. Hatıralarımı canlandırdı." Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Nemea o zamanlar çok yakışıklıydı. Şok ve keder içindeyken bana karşı çok ilgiliydi.

rahmetli kocam için. Nasıl olduğunu merak ediyorum." Nabzım hızlandı. "Bu kaç yıl önceydi?"

Mavi gözleri düşünceli düşünceli yukarı doğru yuvarlandı. "Halla henüz doğmamıştı, yani yirmi beş yıl önce. Zaman ne kadar vahşi bir şey, değil mi?"

O anda vahşi olduğunu düşündüğüm şey zaman değildi. "İyi akşamlar, Majesteleri."

Titrek bir reveransa daldım, Theodore'a son bir kez baktım ve kan bağına lanet olsun, taht odasından kaçtım.

Mum ışığıyla aydınlanmış merdivenlerden sendeleyerek **çıktım**. Tırabzanları kaplayan Büyük Tanrılar bana bakıyordu ve ben onların boş, yakıcı bakışlarına karşı kendimi çelikleştirdim. Karnımdaki amansız, bıçak gibi ağrıya karşı. Panos'un tekinsiz heykeline kaşlarımı çatarak baktım ama annem de dahil olmak üzere tüm Tanrılardan öğrenilecek bir şeyler vardı. Sertliklerinde, acımasızlıklarında bir şeyler vardı. Theodore da bu özelliklere sahipti ama ben... ben isteklerim ve korkularım karşısında eriyip gitmeye meyilliydim. Theodore'un yanına koşmamak için her şeyimi verdim.

Ve diğer her şeyin yanı sıra, Obelia İmparatoriçesi'nin kim olduğumu tam olarak bildiğinden emindim.

Merdivenlerin tepesinde karnım sıkıştı. Koridorun sonuna ve Theodore'un odasının kapısına doğru hızla koştum. Belki de başka bir yere gitmeliydim ama saray dolambaçlıydı ve tanıdık bir yerin rahatlığını özliyordum. Düğmeyi çevirdim ve tuvalete doğru koştum. Leğenin başında terleyene kadar kustum da kustum. Öğürme kesildi ama acı kesilmedi. Yanan yüzüme soğuk su çarptım ve kirli gömleğimi vücudumdan sıyırdım. Pantolonumu çıkarmadan önce, cebimden dikkatlice kesici taslağı çıkardım ve Theodore'un masasının yanına koydum.

Yatak.

Sanki göğsüme bir taş yerleştirilmişti ve yavaş yavaş bastırarak kemiklerimi kırıyor, kalbime baskı yapıyordu. Theodore gibi kokan sabunla temizlendim. Temizlendiğimde kendimi bir havluya sardım ve fayans döşeli zemine kıvrılıp bir sonraki mide bulantısı dalgasını bekledim.

Oda kapısının menteşeleri gıcırdadı. Çabucak ayağa kalktım. Odaya koştum. "Theo?"

Agatha güzel, kömür rengi bir elbisenin içinde duruyordu, yüzü endişe doluydu ve gözlerim yandı.

Tanrılar kahretsin. O olmasını istemiştım. Her zaman o olsun istemiştım. "Lachlan bana her şeyi anlattı." Agatha'nın bakışı yumuşadı.

"Kontrolümü kaybettiğim için onu neredeyse nasıl öldürdüğümü mü?" Titrek bir nefes aldım. "Eusia ve Nemea hakkında?"

Başımı hafifçe salladı. Yüzündeki ifade acımaya çok yaklaşmıştı. "En azından tek parça halinde dönebildin."

"Döndüğümü sanmıyorum. Yarılımış gibi hissediyorum." Sesim takıldı. "Sanırım... Onu seviyor olabilirim."

Agatha dondu kaldı. Göz kırptı. Bir kez başını salladı. "Hadi seni giydirelim." İçimde acı veren bir mide bulantısı daha dolaştı. "Beni duydun mu?" "Seni duydum." Agatha, Theodore'un gardırobunu açtı. Bir avuç dolusu terzinin arabasından tanıdığım elbiseler asılıydı. Agatha raftan şarap rengi ipekli bir elbise seçti.

"Bunun üzerine kusacağım."

Agatha kararlı adımlarla bana doğru yürüdü. "Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum Imogen. Bu konuda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Onun için savaşmak zorunda kalabilirsin. Gitmesine izin vermek zorunda kalabilirsin. Ama senden istenecek her ne ise sen çıplakken bunu başaramazsın."

Göğsümde hüznü bir kahkaha yükseldi. Bana bir kombinezon giymeme yardım etmesine izin verdim ve lavaboya kurulamak için durakladım. Sırtımdaki bağcıkları çekiştirdi. "Bana planını anlat."

Plan, zihnimi dolduran görevler karmaşası için büyük bir kelime gibi görünüyordu. "Bilmiyorum... Eusia'yı bulmalıyım. Onun bir büyü kadını olduğunu öğrendik, ya da en azından bir Büyücü Kahin gibi biraz büyüye sahip. Theo buradaki bir çalışma odasında büyü üzerine kitaplar olduğunu söyledi. O kitaplara ihtiyacım var." Bir mide bulantısı dalgasını geri yuttum. "Önce bağları çözmeliyiz. Ben şimdi cereyanı alacağım-"

"Imogen?" Başım açık kapıya doğru kaydı. Theodore orada duruyordu, solgun yüzlü, bir eliyle karnını tutuyordu. Kocaman gözleri ben ve Agatha arasında gidip geliyordu. "Cereyanı sen mi alacaktın?"

Agatha bağcıklarını henüz yarısı çözülmemişken bıraktı. "Ben giderim." Elimi hızlıca sıktı. "İhtiyacın olduğunda beni çağır." Theodore'un yanından geçip gitti.

Odadaki basınç değişti. Yavaş adımlarla yaklaştı ve rahatsızlığım azaldı. Yeşil gözleri acılıydı, sesi hırçındı. "Cevap ver bana."

"Öyleydim. Bir buçuk gündür benimle konuşmuyorsun. İmparatoriçe..." Etkileşimimizi açıklayacak kelimeleri bulamadım. "Ve sen ve Halla, birlikte çok hoşsunuz. Bu senin nişan partin. Benim de görmem gereken sorumluluklarım var."

"Beni kuşattığın için onu göremiyorum bile." Duygu yüzüne kazındı. "Her duyumu dolduruyorsun. Uyanıkken aklımdan çıkmıyorsun. Rüyalarımın tamamını oluşturuyorsun. Lachlan'ın söylediklerinden sonra seninle konuşamadım çünkü beni şoke etti - haklıydı. Hissettiklerim hakkında-"

"Theo," diye fısıldadım, sözünü keserek.

Başını sertçe salladı. "Bu kan bağı değil. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Aramızda o lanet olası pislik şişesinin koparamayacağı bir şey var." Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapattı, yüzümü ellerinin arasına aldı. Dudaklarımın arasından konuştu. "Senin için hissettiklerim mantığın ötesinde, görevin ve arzusun ötesinde. Tüm dünyayı alt üst ettin ve bu kaosun içindeki tek net şey sensin." Burnu benimkinin ucuna değdi. "Sen. *Seni* istiyorum."

İtirafının imkânsızlığı ve içindeki tehlike karşısında gözlerimi kapadım. Rohana'nın sözleri aklıma geldi. Mantıklı düşünememesine şaşmamalı. Çünkü benim ruhum su gibiydi, değişken, vahşi, yıkıcı bir şekilde akıp gidiyordu ama Theodore'unünün kökleri vardı. Derinlere gömülmüş, güçlü bir şekilde tutunmuşlardı ve ben onların boş alanlarından akarak onu boğmuştum.

O zaman beni öptü ve bulanıklaştırdığım tüm berrak düşüncelerimi. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve benimkilerle, zayıf kararlılığımı kıran bir çaresizlikle buluştular.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim. Onu havaymış gibi, ışıkmış gibi öptüm ve tüm hayatımı karanlıkta nefes nefese geçirmiştim. Dili ağzımda gezinirken a ę z ı m ı n içinde inledi. Sert parmakları

Saçlarımın tellerini. Dudaklarını çenemde, boynumda gezdirdi.

"Bencil olduğumu düşünme," diye nefes aldım. "O kitapları bulup okumam gerekirken bunun için bana kızma. O kesici içkiyi içmem gerekirken."

Bakışlarında ıstırap vardı. "Eğer sen bencilsen" -bana derin, lüks bir öpücük verdi- "o zaman ben de seni bu kadar çok istediğim için obur, açgözlü bir şeytanım."

Daha önce Theodore söz konusu olduğunda zayıf olduğumu düşündüysem, yanılmışım. Öpücüklerini utanç verici bir vazgeçişle karşıladım. Yarı gevşek korsajımı çekti, ağzını çıplak omzumda, köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Korseyi daha fazla aşağı indiremeyince hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Arkanı dön." Beni döndürdü, yatağa doğru götürürken arkamdan boynumu öptü. Beni yatağın kenarına bastırdı, bağcıklarımın geri kalanını çözüp dudaklarını, dişlerini ve dilini sırtımın genişliğinde gezdirirken vücudunu benimkinin üzerine kıvırdı. Kanatlarımı saklayan derimin üzerine hoşgörölü öpücükler kondurdu. Elbisemi, kalçalarımı ve kombinezonu sıyrırken dudakları aşağıya, daha aşağıya, omurgamın dibine kadar indi. Sözleri boğuktu, tenimin üzerinde buhar gibi kıvrılıyordu. "Çok fazla kıyafet var."

Sonunda, ayaklarımı çevreleyen bir kumaş havuzuna dönüştüler. Theodore beni çıplak ve yatağının kenarına eğilmiş bir şekilde içine alırken alçak, dumanlı bir onay sesi çıkardı. En yumuşak dokunuşuyla uzun saçlarımdan birkaç tutam kopardı ve orta sırtıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. "Mükemmel," diye fısıldayarak içime bir ürperti gönderdi. "Çok güzelsin."

Arkamda diz çökene kadar sırtıma nazik öpücükler kondurdu. Parmakları etimi kavrayıp yoğururken, dudakları kığımın kıvrımlarında yavaşça gezinirken titrek bir nefes verdim. Kalçalarımı daha da genişletti. Dilinin ilk darbesiyle göğsümün altından bir inilti yükseldi.

Dünya sadece ona, yetenekli dilinin her hareketiyle karnıma gönderdiği ağır ısı sarmalına daraldı. Güçlü bir tutuşla dizimi yatağın kenarından yukarı kaldırdı ve ilgisini derinleştirdi. Bu sıcaklık içimde yükselen bir dalga halinde yayıldı. "Theo," diye seslendim, zayıf ve yüksek.

"Henüz değil," diye emretti, iç uyluğumun yumuşak tenine karşı konuşarak. Bir parmağını içime kaydırды, bunu yaparken inledi. Sonra bir tane daha. Ellerim battaniyeyi pençeledi, kalçalarım büküldü ama beni güçlü bir hareketle sabitledi.

Kolunu. O parmaklar girip çıkarken, sıcak dili en hassas yerime mükemmel bir şekilde yerleşmişken, daha fazla beklemem imkansızdı.

Çılgılığım odayı doldurdu. Tüm vücudum terden boncuk boncuk olmuştu ve nabız gibi atıyor, dilinin, dudaklarının akışkan ve tatlı hareketleri altında titriyordum. Beni sırtüstü yatırdı ve bacaklarımı araladı. Ağzını kalçalarımın iç kısmında gezdirdi, oramı ısırdı ve öptü. Tamamen tükenmiş bir halde ona uzandığımda, arkasını döndü.

Yanağını dizime dayadı ve bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Konu sen olunca açgözlü olduğumu unuttun mu?" Dudaklarını tekrar üzerime koydu; emiyor, yalıyordu. "Henüz işim bitmedi."

Çok geçmeden mum ışığı coşkudan söndü, ben yine inlemeye ve ona doğru eğilmeye başladım. Yatağın üzerine yayılmıştım, kollarım bacaklarım fidan dalları gibi güçsüzdü ve Theodore hayatımda gördüğüm en kendini beğenmiş gülümsemeyle üzerime abanmıştı. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Kendini çok gururlu hissediyorsun, değil mi?"

Üzerime eğildi, o güzel yüzünde hâlâ o gülümseme vardı ve dudaklarını göğsümün üzerine koydu. "Mmm-hmm."

Sırtımı kıvırdım, beni ağzının daha derinlerine alması için onu teşvik ettim. Buna mecbur kaldı, muhteşem dilini üzerimde gezdirdi. "Kıyafetlerini çıkar," diye nefes aldım.

Dizlerinin üzerine oturdu ve düğmelerini iliklemeye başladı. Beceriksiz parmaklarımla pantolonuna uzandım, gözlerim gömleğini çıkarırken düz karnının ve güçlü göğsünün kıvrılıp bükülmesine takıldı. Enfesti, sarayını dolduran heykeller kadar mükemmel şekillenmişti. Ben onu içime çekerken o karanlık, ağırlaşmış gözleriyle beni izledi. Kaslarının kıvrımları, göğsündeki koyu renkli kıllar, parmaklarımın gezindiği yere doğru inen ince iz. Bağlantıyı çözdüm, pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarının üzerine ittim.

Onu çıplak görmekten, hevesini ve iri, gergin şeklini görmekten zevk alıyordum. Elimi etrafına doladım ve ağırlı bir nefes verdi.

"Uzan," dedim, dudaklarımı göğsüne dayayarak. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Kapa çeneni." Kendimden memnun gülümsemem ağzımı kıvrırırken onu yastıklara geri ittim. Dudaklarımı onun etrafında dolaştırdım ve

Göğsüne çektiği havanın tıslamasıyla irkildim. Eli ensemei kavradı, parmakları saçlarımı kavradı. Başını yastığa yasladı, şişmiş dudakları sessiz bir iniltiyle aralandı.

Ben de açgözlüydüm. Ona tamamen sahip olmak istiyordum, onun tarafından tüketilmek istiyordum, onun anısını sinirlerime, iliklerime kadar işlemek ve yaşadığım sürece yanımda taşımak istiyordum. Sonunda karanlık, sinirli bir hırıltı çıkardı ve beni kucağına çekti.

Bana sıcak, tatlı bir duyguyla baktı, çözmeye zahmet etmedim. Bırakın kalbimi, onu kanımdan bile koparmak yeterince zor olacaktı. Dudakları benimkilerle buluştuğunda, boynuma, kulağıma doğru sürüklendiğinde hararetili ve taparcaydı. Kalçalarımı kendi kalçalarına doğru yönlendirdi ve beni yavaşça etrafına doğru indirilişini dikkatle izledi.

"Tanrım." Onunla dolmanın verdiği coşkulu gerginlikle nefesim kesildi.

"Imogen," dedi boynuma karşı. Kendini ayarladı, arka tarafımı kavradı ve içime tamamen gömüldü. "*Immy*."

Beni ilk kez yukarı ve aşağı doğru yönlendirdiğinde nefes almadım. Onayını ve hayranlığını fısıldadı. Coşku yüz hatlarına kazınmıştı, ateşli bakışları her hareketime yapışıyordu. Yüzünü yavaş ve dolu dolu bir gülümseme aydınlattı.

"Ne?" İnleyerek sordum. Başını salladı ve bir kolunu belime doladı. Beni geriye doğru yuvarlayıp üzerimde yeni bir tempo tutturduğunda ciyakladım. "Söyle bana."

Durdu, gülümsemesi açık, harikulade bir bakışa dönüşürken nefesi kesildi. "Hiç bir şey istemedim..." Durakladı. "... seni istediğim gibi."

Kalbim yerinden fırladı. Cevap veremeden beni öptü ve ağır nefesler, titreyen kaslar ve coşkulu inlemelerden oluşan bir yığın haline geldik. Yükselen bir dalgayla her yerimi sardı, tüm çizgileri, tüm mantığı eritti. Birlikte geri dönüşü olmayan bir şekilde en tatlı, en karanlık derinliklere battık.

Gece yarısı sessiz ve sakindi. Başımı Theodore'un göğsüne koymuş, ağır bacağımı onunkinin üzerine atmış uyukluyordum. Parmağım daireler çiziyordu

karnının üzerinde. Haftalar geçtikçe, nefes alış verişlerinin ritminden ruh halini anlamaya başlamıştım. Artık yumuşak ve kolay geliyorlardı. Zarif kaslarında gerginlik yoktu, sık sık olduğu gibi parmaklarının arasından tedirginlik yayılıyordu.

Huzur içindeydi. Ve ben buna imreniyordum. Zihnim planlar, endişeler ve korkunç düşüncelerle dolu bir girdap gibiydi. Onu elimde tutmamı sağlayacak, kalmama izin verecek bir planı bir araya getirmeye çalışırken kendini düğümlere ayırıyordu ama ne kadar eğilip bükülürse bükülsün bir plan bulamıyordu.

Theodore uykuya dalarken nefesleri giderek sığılaşıyordu. Elini belime dayadığı yerden indirdiğinde bir kapı sesi duyuldu. Başımı göğsünden kaldırdım.

"Majesteleri?" diye bir erkek sesi geldi kapının diğer tarafından. "Kitapları aldım."

Theodore homurdandı, sonra halsizce seslendi, "Bırak onları."

"Emredersiniz, Majesteleri." Bir gümbürtü duyuldu. "İyi geceler, Majesteleri."

"Hangi kitaplar?" Theodore'a yüksek sesle fısıldayarak sordum. Yataktan kalktım ve kapıya doğru ilerledim, diğer tarafta kimsenin kalmadığından emin olmak için dikkatle dinledim.

"Onca şeyden sonra çok fazla enerjin var," diye mırıldandı Theodore. "Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

"Hayır, çok yoruldum. Tamamen tükendim. Keyifli bir şekilde ağrıyor." Omzumun üzerinden ona gülümsedim. "Uyuyamayacak kadar endişeliyim. Sanki kafatasımın içinde arılar var." Kapıyı açtım. Yerdeki bir sepetin içine eski, çatlak deriyle ciltlenmiş bir düzineye yakın küçük kitap yığılmıştı, üstlerine de katlanmış bir kâğıt parçası konmuştu. Onları eşğin üzerinden sürükledim ve en üstteki kitabı, üzerindeki katlanmış notla birlikte aldım.

Theodore hülyalı, yorgun gözlerle beni izliyordu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Çok güzel."

Ona nazlı bir gülümseme verdim. "Sen de öylesin." Kâğıdı açtım ve okumak için yatağıma geri döndüm.

Ermış Vasili,

Bir eş aldım. Bir hediye olarak, Yüce Tanrı Jesop'un büyüyle ilgili tüm kitaplarını kullanmayı talep ediyorum.

Kahinler ve benzerleri. Dedığınız gibi, kitaplar Leucosia diyarına aittir. Lütfen yardım etmek, korumak ve muhafaza etmek için kullanılacaklarını bilin.

***Kralınız,
Theodore Ariti***

***Büyük Tanruların anısına şükürler olsun ki önünde diz çökecek kadar değerli bir eş buldun. Çok yaşılanıyordun.
Al bakalım. İki gün içinde dön. Olduğu gibi.***

Kaba cevap karşısında homurdandım. Theodore nota bakarken kıkırdadı. "Sarayda yaşıyor," dedim. "Ona 'yakında' olduğunu söylemeliydin. bir eş al.' Düğünün henüz gerçekleşmediğini anlayacak ve sopasıyla peşinize düşecek."

"Kadın kırk yıldır bodrumdan çıkmadı." Kolumu öptü. "Ayrıca, seni kastetmiştim."

"Oh." Yanaklarım ısındı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, sesim eziklikle yumuşamıştı. "'Önünde diz çökecek kadar değerli bir eş' mi?"

"Leucosia'da bir kral ya da kraliçe bağlanma töreninin bir parçası olarak nişanlısının, ama sadece nişanlısının önünde diz çöker." Gözleri kapalıydı. Omuz silkti. "Babam bunu hiç yapmadı. İnzivaya çekilen kadın bunu hatırlamış olmalı ve ne kadar inatçı olursa olsun, geleneğe saygı göstermem için beni suçlamaya çalışıyor olmalı."

Kaçtığım gece Nemea'nın dağını hatırladım. Uğuldayan rüzgârı, nasıl titrediğimi ve ona sadakat yemini ettiğimde Theodore'un önümde diz çöküşünü. Kitabı yatağın üzerine koydum, yan döndüm ve alnından bir tutam saçı çektim. "Benim için diz çöktün." Sözcükler ürkekti, bir soru yüklüydü.

O gamzesi ağzının hızlı bir kıvrımıyla belirip kayboldu. "Ve bunu daha sonra tekrar yapacağım."

Omzunu zayıfça ittim. "Nemea'dan kaçtığımızda."

Uykulu gözlerini açtı, benimkilere baktı ve sonra bir kez daha kapattı. "Seni o gülünç elbisenin içinde o tepede gördüğüm andan itibaren aşık olmuştum. Diz çökmek kolaydı."

"Yalan söylüyorsun," dedim nefes nefese.

Başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. Çarpık bir gülümsemeyle fısıldadı. "Aşık oldum." Theodore bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Bana uzun, yavaş bir öpücük verdi. Sıcaklığına rağmen içimi bir ürperti kapladı. O uykuya daldı ama ben uyanık kaldım, gözlerim yatağın gölgeliğindeydi. Rohana'nın eskimiş sesi kafamın içinde alaycı bir şekilde dolaşıyordu.

*Sen bir Tanrıça-
Kraliçe'sin. Ne istersen al.*

Uyku hiç gelmedi. Yatağın kenarına uzandım, yastığa yaslandım, böylece tek bir lambanın soluk ışığında okuyabiliyordum. Sarkık gözlerle Jesop'un titiz karalamalarını gözden geçirdim. Sayfalar dolusu tekdüze soyağaçları ve Büyük Tanrıların yeni oldukları zamanlara ait hikâyeler vardı. Evlilikler, ölümler ve doğumlar... Kendimi Jesop'un uzun hafıza gücüne lanet ederken buldum ve bunun yerine güzel nesir yeteneği olmasını diledim.

Güneş yavaşça yükseliyor, pencerenin ötesindeki gökyüzünü çelik grisi bir renkle aydınlatıyordu. Zamanın durmasını istedim. Bu kitapları göz açıp kapayıncaya kadar incelemek ve tam olarak ihtiyacım olan şeyi bulmak istiyordum ama her gereksiz sayfa çevrildikçe umudum azalıyordu. Eusia'nın nerede olduğunu öğrensem bile, ihtiyacım olan büyü tam olarak siyah beyaz yazılmış olsa bile, bana gerçekten istediğim şeyi vermeyecekti.

Kitabı kapattım ve Theodore'a baktım. Sırt üstü uyumuştı; dudakları ayırık, kaşları düzdü. Tüm dünya bize karşı yığılmıştı ama bedenim, kalbim bunu umursamıyor gibiydi. Hayatım boyunca bir yere gerçekten ait olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmiştim ve şimdi bunu öğrenmeye başlıyordum.

Sıradaki kitabı aldım. Kahverengi kâğıtlı, küçük, mavi deri bir kitap.

ve ufalanan bir sırt. Gözüm bir bölüm başlığına takılana kadar, yenilenmiş bir aciliyetle, kırılğan sayfaları birbiri ardına çevirdim:

İLK BÜYÜCÜ.

Daha dik oturduğumda battaniye bedenimden kaydı. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kitabın kabını sıkıca kavradım ve geniş gözlerle okumaya devam ettim.

Büyü büyüğü kötülük ve kıskançlıktan doğmuştur, ancak kullanım alanlarının olmadığını söyleyemem. Faydaları çoktur. İyileştirebilir, kehanette bulunabilir, deniz, kara ya da hava yoluyla kanın yerini tespit edebilir. Bazı durumlarda, Tanrıların gücünün yapamadığını yapabilir. Büyü yardımıyla gemilerin derinlerden su yüzüne çıktığı kaydedilmiş olaylar vardır. Mezarlarından çıkan cesetler. Ancak uyarımı açıkça belirtmeliyim:

Büyünün kullanıcısına verebileceği her şey, ondan iki katından fazlasını alacaktır.

Odanın sıcaklığı düşer gibi oldu. Rohana'nın süt beyazı gözlerinin altından sarkan gevşek, ebruli derinin grotesk anısı zihnimi aydınlattı. Mavimsi dişlerini ve işe yaramaz vücudunu düşündüm. Onu bakireden canavara dönüştüren büyüydü.

İlk Büyücü büyü çalışmalarına başladığında, doğumunda kendisine sınırsız Tanrı gücü verilen kız kardeşi Büyük Tanrıça Ligea'yı gölgede bırakmak istediği söyleniyordu. Büyücüye çok az şey verilmişti. Ancak onun akıllı kurnazdı. Kendi Siren kanını dökerek, karışımını karıştırarak, kurbanlar keserek ve iyi yazılmış dualar okuyarak yeni bir tür güç elde etmeyi başardı. Kız kardeşi Büyük Tanrıça'nın ustalaşamadığı bir güç.

Kalbim aralıksız çalan bir öğle vakti çanı gibi çınlıyordu. Oda aydınlanıyordu. Theodore uyandı ama sadece yaklaşacak kadar. Uyku sıcağındaki bedenini benimkine bastırdı, alçak sesle mırıldandı, sonra

ağır kolunu ortama koydu. Kitabı onun etrafında düzelttim ve okumaya devam ettim.

Yapılan ilk büyü bir iyi niyet büyüsyüdü. Büyücü, çocuğu olmak üzere olan bir kadın için bir kehanette bulundu. Tek bir damla kan, annenin yağlı etinden bir parça ve deniz suyu ile tütsülenmiş otlardan oluşın bir iksir kullandı. Anne çocuğın geleceğini ve kaderini bilmek istiyordu, çünkü uğursuz rüyalar görüyordu. Büyücü, bebeğin büyük bir kahin olacağını öngördü. Büyücü bebeğe Rohana adını verdi ve onun uzun yıllar boyunca Leucosian takımadalarına danışmanlık yapacağını ve onları koruyacağını gördü.

Ancak o zamanlar Büyücü, yeni büyüsinün Büyük Tanrıların gücünden tamamen farklı olduğunu henüz bilmiyordu. Büyü yapmak için kullanılan büyünn bir sınırı ve bir bedeli vardır. Zamanla Büyücü zayıflamaya başladı ve büyüsinün götürdüklerini yenilemek için bir yol bulması gerektiğini çok geç fark etti. Büyü vücudunu yiyip bitirdi ve bir zamanlar güçlü ve canlı olan bedeni küçölüp güçsüzleşti.

Büyücünün büyüsi ona belli bir ün kazandırmıştı. Tıpkı Büyük Tanrılar gibi o da tüm diyarda tanınıyordu. Bazıları ondan korkuyor, bazıları hayranlık duyuyor, bazıları da anlayamadıkları nadir bir büyüye güvenmek istemeyerek onu lanetliyordu. Sağlığı azaldıkça büyü yapma yeteneği de azaldı. Ünü de azaldığında, bir çılgınlık başladı. Hizmet ettiği kişilerden geçmişe yönelik ödeme talep etmeye başladı ve bazıları korkudan ona ödeme yapmayı seçerken, çoğu yapmadı. Çünkü bedeli çok ağırdı.

Büyücünün kehanette bulunduğu anneyle ilgili garip bir hikaye vardır. Genç kız Rohana'nın anlattıklarına dayanarak bildiklerim bunlar:

Büyücü geçmiş ödemeler için annesine geldiğinde bebek büyümüş ve bir çocuk olmuştu. Artık Büyücü'nün bedeni o kadar tükenmişti ki, onu takımadalar boyunca taşıması için kendine yoldaşlar tutmuştu. Onu annesi ve Rohana'nın yaşadığı Varya'nın kuzey kıyısına götürdüler. Küçük evlerine davet edilmeden girmiş. İki gün sonra kasları canlanmış bir şekilde oradan ayrıldı. Vücudu bir kez daha bütün, bulanık gözleri parlak ve teni bir kez daha gergindi. Rohana'nın annesi bir daha görülmedi.

O andan itibaren Büyücü, Kutsal Holms'u Varya'nın büyüğü için ritüel alanı olarak kutsadı. Oradaki küçük bir adada kendini toprağa ve denize bağladı ve gücünü arayanları ona gelmeleri için işaret ederek ve yetersiz enerjisini koruyarak kendini idame ettirebildi. Böylece her adanın büyücüsü kendini idame ettirmek ve sanatını icra etmek için kutsal bir ritüel noktası yaratmış.

"Lanet olası Tanrılar." Daha fazlasına ihtiyacım olduğu için bir sonraki sayfaya koştum ama bana sadece Büyücü Kahinler ve onların büyüleriyle ilgili kurallar ve kanunlar verdi. Yandaki sayfada ilahi soyların uzun bir listesi yer alıyordu. Rohana'nın kulübesi gözümün önüne geldi. Yerde hem insan hem de hayvan kemikleri vardı. Theodore'un aktarım ritüelini gerçekleştirme hikâyesini düşündüm. Babasının bedenini onun korkunç, çürümeye yüz tutmuş kulübesinden yanına alamamıştı. Nedenini şimdi anlıyordum; bu bir ödemeydi.

"Bedeli ağır oldu," diye fısıldadım kendi kendime, karanlık bir düşünce telaşına kapılmışım.

Theodore yanıma uzandı, içinden ballı bir ses geliyordu. Beni daha yakına çekmesine izin verdim, temas için çaresizdim. Soğuk bir dehşet beni ele geçirmişti.

Kitaba bir kez daha baktım. Soyların kaydedildiği sayfa yumuşak siyah bir dantel ağını andırıyordu. Jesop'un yazısı küçük ve kesindi, isimleri birbirine bağlayan çizgiler mürekkebin en ince iplikleriyle kaleme alınmıştı. İlk olarak Büyük Tanrı Panos'un adını buldum. O, iki küçük erkek kardeş ve bir kız kardeşten oluşan bir soyun ilkiydi, hepsi de yeryüzünün Tanrılarının geçmiş nesillerinden yaratılmıştı. Panos'un soyu Theodore'un babası Athan'a kadar uzanıyordu. Kitap, Theodore'un kaydedilmesi için çok eskiydi ama büyük kardeşleri kaydedilmişti. Üç taneydiler ve her biri onuncu yaşından önce vefat etmişti.

Sonra Ligea'yı gördüm. İsminden aşağı doğru inen hassas çizgiler yoktu ama sağa doğru çıkıntı yapan bir çizgi vardı. Küçük bir kardeş.

İsmi okuduğumda vücudum sarsıldı.

Eusia.

Eusia. Annemin kız kardeşi. İlk Büyücü. Gücümle beslenen ve türümü avlayan canavar şey, diyarın İlk Büyücüsü olmuştu.

"Theo." Omzunu salladım. "Theodore, uyan."

Parmakları yan tarafıma kıvrıldı ve uyku mahmuru bir inilti çıkardı. "Neyin var?"

"Bir şey buldum. Bana İlk Büyücü'nün infazından bahset. Öldürüldüğünü söylememiş miydin?"

Gözlerini kırıştırdı, gözlerini ovuşturdu. "Sanırım. Eğer derslerimi doğru hatırlıyorsam, karnı deşilmiş ve Anthemoessa açıklarında denize atılmıştı."

"Anthemoessa mı?" Başımı iki yana salladım. Sirenlerin ana adası çok batıdaydı ve şimdi yanıklık yüzünden yaşanmaz haldeydi. "Rohana'nın Kutsal Holms'taki adasını ayın yeri yaptı. Anthemoessa'ya nasıl ulaşmış olabilir?"

Başını ağır ağır salladı. "Üzgünüm, Immy. Bilmiyorum. Belki Agatha bilirdi." Omzumun üzerinden koluma doğru yavaş öpücükler kondurdu ama dokunuşu içime hoşgörülü bir sıcaklık yayarken bile kendimi ona teslim edemedim.

"Eusia İlk Büyücü," diye fısıldadım. "O, *Ligea*'nın kız kardeşiydi."

Theodore dondu kaldı. Eli yüzümün yan tarafına doğru kalktı ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Imogen, bu imkânsız. O öldürüldü."

Başımı salladım. Kitabı kaldırdım. "Burada."

"Nasıl?" Bakışları dalgalandı, düşünceleri çılgınca görünüyordu. "Zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldürebilirsin ki?"

"Büyü."

Theodore'un kaşları soru sorarcasına alçaldı.

"Büyü," diye tekrarlardım. Bunu düşünmek içimde hastalıklı bir his uyandırdı. "En başta bağımızı koparmak için bir büyü kullanmam gerekecekti. Onu bulmak için bir büyü kullanabilirim. Biri bizi çözmek için, diğeri de onu tamamen bitirmek için."

Vücudunda gerginlik oluşmaya başladı ve parmakları sinirli bir şekilde saçlarımı kavradı. "Hayır. Bir büyü *üç büyüden* tamamen farklıdır Imogen. Büyünün ne yaptığını biliyorsun, Rohana'yı gördün."

"Yüzlerce yıldır büyü kullanıyor. Üç büyü yap-"

"Hayır."

"Eğer Eusia bana bağlı kalırsa, Sirenler ölmeye devam eder," dedim. Alnını benimkine bastırdı. "Eğer Eusia ve ben birbirimize bağlı kalırsak, o zaman sen ve ben..." Düşüncemin geri kalanını yuttum.

Theodore bana araştıran bir bakış attı. "O zaman sen ve ben ne?" Orada

Gözlerindeki sıcaklığın ardındaki paniği. Bunu ben de hissettim. Dış dünya bir keski ve çekiçe üzerimize geliyordu, bizi ayırmaya, tozlu parçalara ayırmaya hazırdı. Bir nefeste çılgınca bir öpücüğe kilitlendik, ikimiz de korkudan çaresizdik. Saçlarımı çekiştirerek boynumu ona doğru açtı. "Sen ve ben ne?"

"Hiçbir şey."

Diğer elini kullanarak aramıza girdi ve bacaklarımı ayırdı. Ben kayganlaşana ve nefes nefese kalana kadar beni okşadı. "Söyle bana."

"Bu imkânsız." Eusia'yla paylaştığım kan bağı Theodore'la beni ayıran tek şey değildi. Ama kalçalarını benimkilerin üzerine yerleştirip kendini konumlandırırken sözleşmeler, evlilik ve kehanet aklımdan uçup gitti.

Bana sanki bir mücevher kadar değerli ve farklıymışım gibi baktı. "İmkânsız olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Parmaklarım omuzlarını ısırırken beni çılgınca, iddialı bir hamleyle doldurdu. İnledim ve dudakları benimkilerle buluştu. O öpücükle yüzleştığımız şeyin dehşetini yenmeye çalıştı. Dudakları kavurucu, arındırıcıydı ama zihnimin kenarlarında bir karanlık gizleniyordu. Kızarmış tenime baskı yapıyordu; ölüm kadar soğuk bir tehdit. "Sen zaten benimsin Imogen," dedi yanağıma karşı. "Benimsin."

Yükselen güneş kaslı vücudunun hatlarını hafifçe aydınlatıyordu. Gözlerini dolduruyordu. Kendimi onun içinde kaybetmeye çalıştım. Sözlerinin sanki kendi kehanetimizmiş gibi, sanki bir lütufmuş gibi üzerime yerleşmesine izin vermeye çalıştım.

Ağır nefeslerimizin arasından bir tıkırtı sesi geldi. Donup kaldık. Dün gece ters çevirdiğim kilit, anahtarı tarafından çözülüyordu. Kapı, Theodore'un çekilip battaniyeyi çıplak bedenlerimizin üzerine çekmesiyle açıldı.

Lachlan içeri girdi, dudaklarında bir lanetle yere bakmadan önce bir an için gözlerini bizden ayırmadı. Eşiğin ötesinde, Agatha koridorda donmuş bir halde duruyordu, elleri utanç içinde yanaklarındaydı.

"Dışarı," diye bağırdı Theodore.

"Özür dilerim. Üzgünüm." Lachlan dizlerinin üzerine çöktü, garip bakışları süslü halıya takılıp kalmıştı. Sesi dümdüzdü, ama ağzının çöküşünü, sözlerinin sertliğini kaçırmadım. "İmparatoriçe ayağa kalktı ve dün geceki nişan partisine gelmediğin için çok sinirli. Onun ve prensesin sahildeki törenine katılman için ısrar ediyor. Düğünün ve savaşın bugün kutsanmasını istiyorlar."

Theodore'un Lachlan'a bakışları kor gibi yanıyordu. Etrafımızdaki battaniyeyi tuttuğu yumruğu bembeyaz olmuştu. Sakinleştirici bir elimi göğsünün ortasına koydum ve kalbi elimin altında öfkeyle çarpmaya başladı.

"Lachlan." Sesim utançtan titriyordu. "Git buradan. Lütfen. Hemen çıkıyoruz."

Çenesini eğdi ve sert bir sessizlik içinde ayağa kalktı. "Leydi Imogen." Adımı rahatsız edici bir resmiyetle söyledi. "Geceyi bana söylediğinizin tam tersini yaparak geçirdiniz."

Theodore'un gözleri parladı. "*Çık dışarı.*"

Agatha eşikten Lachlan'a küfretti ama Lachlan onu duymazdan geldi ve Theodore'un bakışlarına karşılık verdi. "Komutanın ve sağ kolun olarak sana tavsiyelerde bulunmak benim sorumluluğum. Obelian töreninden sonra, Imogen'le ayrılma işlemi gerçekleştirmeniz en iyisi olacaktır."

"Ben lanet olası bir kralım-"

"Eğer reddederseniz, ayrılma konusunu konseyde oylamaya sunacağım." "Konsey benim kişisel meselelerime karışamaz."

"Hayır, ama kan bağınız tüm niyet ve amaçlar için bu savaşın katalizörüdür. Ve imparatoriçeyle daha fazla sorun yaratma potansiyeline sahip." Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. "Kişisel meseleleriniz krallığı tehlikeye attığında söz hakkımız var."

Agatha'nın sesi anlaşılmazdı. "*Lachlan.*" Adam başını ona doğru çevirdi, yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti. Agatha başını salladı, kahverengi gözleri geniş ve yaralıydı. "Onları zorlayamazsın. Bize yapılanı onlara yapamazsın."

Lachlan'ın ağzı açık kaldı. "Agatha." Sesi yalvaran bir hal aldı. "Agatha, bu farklı." Agatha'nın kendini böylesine derinlemesine ve etkili bir şekilde kapatması Lachlan'ın geri çekilmesine neden oldu. "Agatha-" Arkasından koşarak kapıyı çarptı.

Her şey parçalanıyordu. Theodore ve ben sessiz ve sersemlemiş bir halde battaniyelerin içinde iki büküm yatıyorduk. Benden uzaklaşıp yatağın kenarına doğru ilerlerken gözleri kapandı. Güçlü omuzları eğilmişti. Suçluluk duygusu içimde safra gibi yükseldi. Theodore'un benim görev eksikliğime, bencilliğime ve korkaklığıma neden tahammül edemediğini şimdi çok iyi anlıyordum. Bunlar felaketti ve o da bunların derinliklerine düşmüştü.

Midemdeki kan bağı, ona itaatsizlik etmişim gibi isyan etti. Ona zarar vermiştim. Bakışlarım yan sehpanın üzerindeki kesici taslağa kaydı.

yüzük. "Theo," diye fısıldadım. "Kehanette sana söylemediğim... söylemeye cesaret edemediğim bir satır daha vardı. Son satır '*Yaptıkları şey her şeyin düzenini bozacak*' idi." Theodore kıpırdamadı. "Ligea ve Nemea'nın beni yaptığı şey. Her şeyi mahvedeceğim... Zaten mahvettim."

"Bu kadar yeter," dedi usulca. Theodore yatağın kenarından kalkarken ürperten sessizlik uzadı. Kıyafetlerini aldı ve giyinmeye başladı, yüzü sert ve vücudu gergindi. Çarşafa sarınarak kendimi yataktan çektim ve başımı öne eğerek tuvalete doğru ilerledim. Yan masanın yanından geçerken, kesici taslağa uzandım.

"Dur." Bu kelime bir yumruk gibi indi. Başımı Theodore'a ve onun yakıcı bakışlarına doğru çevirdim. "Karanlık bir haberci, bir canavar olduğuna inanmakta o kadar kararlısın ki. Seni tanıdığımı, kendimi sana bağladığımı inanamıyorum, inanmayı *reddediyorum*." Sertçe yutkundum. "Bu... sana değer vermenin benim mahvolmama neden olabileceği. Ama eğer beni mahvedeceksen, o zaman tamamen mahvet. Beni ve benim olan her şeyi yerle bir et. İçinde senin olmadığın bir hayat sürmek istemiyorum."

Tutkulu bakışlarını tuttum, kalbim aynı anda hem şişti hem de battı. Kelimeler dilimde düğümlendi. "Benden ne istediğini bir düşün Theodore," dedim sonunda, sesim titreyerek. "Eğer bağlı kalırsak acı çekecek insanları. Krallığınız için bunun bedeli. Bunu anlayamıyorum."

"Henüz bir çözümüm yok. Bilmiyorum-" Başını salladı ve bana çaresizlik dolu bir bakış attı. "Sence kaderimizde hep böyle olmak mı var? Sen, korkuyla yanıp tutuşan, ben ise dindar, sefil bir şekilde itaatkâr. İkimiz de yitip gidiyorduk." Aramızdaki boşluğu geçti. "Bana bir ışık tuttun. Bana öfke, dehşet, neşe ve özlem hissettirdin. Bu kadar canlı olduktan sonra kendimi karanlığa nasıl geri çekebilirim?"

Boğazım gözyaşlarına düğümlendi. Göğsümde soğuk ve sert bir şey yayılmaya başladı. Belki kalbimin etrafında büyüyen bir zırttı bu, belki de büzüşen, kireçlenen kalbimin ta kendisiydi, çünkü ne yapmam gerektiğini çok iyi anlıyordum. Ve bunun ne kadar korkunç olacağını da biliyordum.

Dağınık görüntüsüne, bütün gece parmaklarımın arasından geçmiş gibi görünen dalgalı saçlarına baktım. İlk tanıştığım dokunulmaz krala hiç benzemiyordu. Hayır, ben onun savunmasını kırmıştım ve o neredeyse hiç karşı koymamıştı.

"Acele etmeliyiz," dedim sonunda. "Tacını taktığından emin ol."

Dışarı çıktığımızda **Lachlan** ve Agatha salonda değildi ve lanet olası Tanrılara şükrettim. Şarap rengi elbisem bütün gece yerde bir yığın halinde yattığı için kırıışmıştı. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülmüştü ve Theodore'un yanında aceleyle ilerlerken cebimdeki kesici cereyan kalçama çarpıyordu.

Giriş holüne inen merdivenlere ulaştık. "Arkanızdan yürümeliyim." Theodore sertçe durdu, küstahlaşmıştı. "İmparatoriçe'nin seni takip ettiğimi görmesi konusunda yeterince endişeliyim, yanında yürümemi boş ver. Onun hakkında içimde bir his var... Sanırım kim olduğumu biliyor."

Kaşları çatıldı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ritüel bittiğinde sana her şeyi anlatacağım." Merdivenleri işaret ettim. "Önden buyurun."

Büyük Tanrıların heykelleri tepesinde belirirken ve yüzünde küçümseyen bir ifade varken merdivenlerden inmeye başladı. Ben on adım gerisinde durdum. Sarayın sesleri etrafımızda yükseliyordu. Telaşlı hizmetkârlar, koşuşturan askerler ve mücevherlerle süslenmiş saray mensupları vardı. Bana bahar buketlerini hatırlatan sevimli demetler halinde salonda dolaşıyorlardı. Theodore merdivenlerin dibine ulaştı ve oyalanarak bana baktı.

ışılı gözler.

Ona başımı salladım. "Bu amacımızı boşa çıkartıyor."

"Arkamda olmanı istemiyorum," dedi alçak ve fazla sevecen bir sesle. "Seni yanımda istiyorum." Krallara özgü bir meydan okuma omurgasını dikleştirdi. Kendisini hoşnut etmeyen kurallara boyun eğmeyeceğini söylüyordu. Kendi atadığı bir konsey tarafından benden vazgeçmesi emredilmeyecekti.

Teslim olmuş bir nefes verdim ve bakışları özlemle dudaklarıma kaydđ. "ok güzelsin." Sesi sessiz bir gürültüydü.

"Sen de çok aptalsın." Lachlan'ın ihtiyatlı olma uyarısını hatırlayarak etrafımıza bakındım, sonra eteğimdeki derin kırışıklıkları düzeltmeye çalıştım. "Vahşi doğadan toplanmış gibi görünüyorum."

Başıyla onayladı. "Öyle bile olsa." Elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Sanırım seni böyle tutmak en iyisi," dedi bizi bahçe kapısına doğru götürürken. Bakışları saçlarımin, ağzımın, yakamın üzerinde gezinirken için için yanıyordu. "Eğer senin tarafından böyle aptal yerine konursam, seni olman gerektiği gibi giyinmiş görmekten aciz kalırım."

Onun ilgisi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. "Peki nasıl giyinmeliyim?" "Bir ta içinde." Kapıyı açık tuttu ve bana baktđ. "Yapılmış Gözlerine uygun bal renginde taşlarla."

Bir kraliçe olmak istemediğimi fark ettiğimde bile kalbim hızlandı. Ne babamın ne de annemin varisi olarak bir tacın boyun kıran ağırlığını istemedim. Konseylerden, savaşlardan ve ciddiyetsizlikten uzaklaşıp sakın, sessiz ve güvenli bir yere gitmek istiyordum.

Ama belki başka bir yerde ve zamanda, Theodore'un yanında
O.

Serin bir sis bahçenin üzerinde dönerek parlak çiçekleri nemlendirdi. Bu kaldırım taşları terliklerimin altında kayganlaştı. Kısa bir patika bizi doğrudan kumsala inen ahşap merdivenlere götürdü. Lachlan ve Agatha dalgaların uzağında durmuş, Eftan'la yakından konuşuyorlardı. şansölye bu sabah özellikle asık suratlıydı, elleri arkasında yumruk şeklinde kenetlenmişti. Beni Theodore'un kolunda görünce ruh hali biraz daha karardı ama Agatha'nın gözleri parladı.

Hemen yanıma koştu ve elimi tutarak beni suya yaklaştırdı. Küçük bir grup cüppeli Obelian kadın kenarda toplanmış, törenlerine hazırlanıyorlardı. "ok özür dilerim." Agatha elimi sıkıca tuttu. "İkinizin arasına öyle daldığı için Lachlan'a çok kızdım. Onu asla affetmeyeceğim.

Konseyle işten çıkarılmanı oylamasını öneriyorum." Gözlerini yükselen dalgalara dikti, bakışları ağırbaşlı ve karanlıktı. "Lachlan'ın senin adına karar vermesine izin veremezsin. Kendi seçimini kendin yapmalısın."

Ben de suyu izledim. Nefes alışını ve nabzını hissedebiliyordum, kendi bedenimin ritimlerinin bir aynasıydı. Sanırım Eusia'nınkinin de aynasıydı, parçalanmış, yıpranmış cesedi her neredeyse. "Lachlan'ın hayal kırıklıklarını anlıyorum," dedim. "Ve tüm bunların ona yüklediği ağırlığı. Lütfen, ikinizin yeniden inşa etmeye çalıştığınız şeyin yıkılmasına izin vermeyin."

Elimi bıraktı ve alay etti. "Zaten devrildi." Kumun üzerinden ona bakarken bakışları boştu. "Hayır. Bu, yeniden inşa edilebileceği izlenimini veriyor. Sanırım aramızda bir kül yığını var." Bir rüzgâr buklelerini karıştırdı ve dudaklarında hüznü bir gülümsemeyle onları geri fırçaladı. "Uzun zamandır ayırdık. Eskiden birbirimizi tamamlayan şekillerdik ama artık birbirimize pek uymuyoruz."

İçimi tarifsiz bir keder kapladı. "Ama onu hâlâ seviyorsun?"

"Evet. Onu seviyorum." Hızla yanağına, gardını düşürdüğü gözyaşına baktı. Kolunu benimkine doladı ve sıktı. "En kötüsü de bu."

"O zaman denemeye devam et." Bunun doğru bir tavsiye olup olmadığından emin değildim ama benim sahip olamadığıma onun sahip olmasını istiyordum. "Belki her şeyi eskiden olduğu gibi göstermeye çalışıyorsun ama artık farklı insanlarsınız. Yeniden öğrenmek, her birinizin neye dönüştüğünü keşfetmek için zamana ihtiyacınız var."

Agatha ağlamaklı, kırpışan gözlerle bana baktı. "Pekâlâ." Bana minnettar bir yarım gülümseme verdi ve bakışlarında bir umut kırıntısı görebiliyordum. "Bu kadar yeter."

Törenin başlayıp başlamayacağını görmek için omzumun üzerinden baktım ama Obelyalılar hâlâ bir dizi küçük tahta kutuyu karıştırıyorlardı.

Aralarındaki kadınlardan birinin Prenses Halla olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. O ve nedimleri olan diğer ikisi açık, etli pembe renkte aynı cübbeyi giymişlerdi. Halla'nın solgun saçları düz ve süssüzdü, esintiyle omuzlarına dökülüyordu. Köşeli yanaklarında allık yoktu ve dudakları da her zamanki taç yaprağı pembesi renginden yoksundu. Döndüğünde bir sarsıntıyı bastırdım. Boynundan eteklerine kadar, tam olarak kan renginde koyu kırmızı bir kuşak sarkıyordu.

Bu etki o kadar keskin, o kadar sarsıcıydı ki yüz hatlarımı düzeltmek için mücadele etmek zorunda kaldım. Aklıma sadece İmparatoriçe'nin Nels'in öldürüldüğü geceye dair anlattığı hikâyeye geldi.

öldürüldü. Ensesinden kasığına kadar kesilmiş, bağırsakları halıya dökülmüş, şüphesiz Kral Nemea'nın adamlarından biri tarafından. Sırf birkaç mücevher kapabilmek için. Bu onun izini taşıyordu - onun aşağılık, alçak entrikalarının.

Agatha'ya doğru eğildim. "İmparatoriçe nerede?"

Bana sıkıntılı bir bakış attı. "Lachlan'a, dün gece kızını aşağıladığı için özür dileyene kadar kralla konuşmayı ya da onun yanında olmayı reddettiğini söyledi."

"Lanet olası Tanrılar."

Kadınlardan biri ahşap bir kutudan konik kristal bir kazık çıkardı. Pürüzsüz, kusursuz bir berraklıktaydı ve ucu korkunç derecede keskindi. Prenses Halla kazığı inceledikten sonra dönüp sahilde toplanmış olan küçük grubumuza baktı. Gözleri bana takıldığında, kocaman oldular. "Leydi Imogen, sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz."

Mavi bakışları önce buruşuk elbisemin üzerinde, sonra da sabitlenmemiş, dalgalanan saçlarımda gezinirken reverans yaptım. Parmağımdaki spinel dışında hiçbir mücevher takmamıştım, yüzümde renk yoktu. Uykumdan yeni kalkmış gibi görünüyordum.

Halla dikkatini bir kez daha kumsala yöneltti ve sessizce, sertçe, "Konuşmak istiyorum," dedi.

Agatha'nın elini sinirle sıktım. "Elbette, Majesteleri."

Prenses kollarını önünde kavuşturmuş, başını öne eğmiş bir halde kumsalda yürümeye başladı. Kum, su ve gökyüzü bulutlu grinin birbirine karışmış bir tonuydu. Daha fazla yürüyemedim ve tam midemdeki bağ rahatsızlıkla bükülmeye başladığında durdum. "Ekselansları, ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Durdu ve döndü. "Yapmak üzere olduğum ayinin ne için olduğunu biliyor musun?"

"Bana bir kutsama için olduğu söylendi." Sesimi eşit tuttum. Yüzüm sabitti. "Yaklaşan düğününüz için. Ve savaş için."

"Evet, bu doğru," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Neden böyle bir şey istediğimi anlayabileceğini umuyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Elbette."

Halla bir adım daha yaklaştı, beyaz saçları rüzgârdan geri çekilmişti, ölüm solgunluğundaki yüzü buruşmuştu. "O zaman karışmayacaksın. Burada bir işle görevlendirildim ve inanıyorum ki senin varlığın ve kralla geçirdiğin bolca zaman bu işi başarmamı engelleyecek."

Bu görevin basitçe bir varis yaratmak mı yoksa daha uğursuz bir şey mi olduğunu anlayamadan bakışlarını üzerimde tuttum ama her iki ihtimal de içimi çalkaladı. "Yapmak için burada olduğun iş nedir?"

Kaşlarını indirdi. Yumuşak sözleri kesik kesik geldi. "Bu soru haddini aşar-"

Yılmadan konuşmaya devam ettim. "Annenin gözünden düştüğünü biliyorum Halla. Seni varisi olarak kabul etmemesi için bir şeyler yaptın. Onun gözüne tekrar girmeyi umutsuzca istediğini tahmin ediyorum ama ona güvenmiyorum ve vekâleten sana da güvenmiyorum. Onun gözüne tekrar girmek için Theodore'a ya da krallığına zarar vermek niyetinde olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Öfkelenmesini bekledim, iftiramdan dolayı bağırıp çağırmasını ama bana sadece gözyaşları içinde baktı. Sessizliği uzadı.

"Bana dürüstçe cevap ver," dedim gürleyen kalbimin üzerine.

"Onu incitmek gibi bir niyetim yok." Gözyaşlarını kırptırdı ve gri dalgalara baktı. "Sadece anneme bir torun vermek istiyorum."

Hem Theodore'u hem de Halla'yı, halklarına bir varis sağlama görevlerini yerine getirmeleri için bırakacağımı bilmenin hiçbir tesellisi yoktu. Ben de bunu arzulamalıyım. Bir soyu, bir krallığı devam ettirmek, ama bunda hiçbir amaç bulamadım. Ne tatmin ne de neşe. Güvende olmadığım, evimin olmadığı bir dünyada böyle bir şeyi kavrayamazdım. Nemea'nın çizgisini sürdürmeyi kavrayamadım. Bu ihtimal bir şalterin atması gibi sızlıyordu.

"Pekâlâ." Ona keskin bir baş selamı verdim ve ıslak kumun üzerinde, beni dikkatli bakışlarla izleyen Agatha ve Theodore'a doğru ilerledim. Her ikisinden de kararlılıkla kaçtım.

Prenses Halla kendini toparlamak için bir süre geride durdu. Sonunda Theodore'a doğru ilerledi ve şeffaf cübbesi arkasında dalgalandı. Güzel bir hareketle onun önünde eğildi. "Majesteleri, varlığınız için minnettarım," dedi dolambaçlı sesiyle. "Birliğimizi kutsamak benim için çok önemli."

Theodore çenesini sıkıp gevşetti ve okunamayan gözlerle ona baktı. "Benim için bir zevk."

Bir adım daha yaklaştı ve başını çapkınca geriye eğerek ona baktı. "Tören beni hasta ediyor," dedi sesi tatlılaşarak. "Gelecekteki kocam ve kralım olarak, hastalandığımda beni yakalamak için yanımda durma onurunu bana bahşetmenizi rica ediyorum."

Theodore doğruldu. "Diz çökmek daha uygun olmaz mıydı?"

"Hiç de değil, Majesteleri. Deniz ayak bileklerime kadar gelmişken ayakta durmalıyım." Sesini alçalttı. "Ve itiraf etmeliyim ki bundan korkuyorum."

Dudakları büzüldü ve başını hafifçe salladıktan sonra parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu suyun kenarına doğru götürdü. Yavaş adımlarla ilerledi, dalgalar eteğini ısıyor, ağırlaştırıyordu. Theodore onun arkasında durdu ve ellerini yukarı kaldırarak belini tutmasını sağladı. Omzunun üzerinden ona baktı, dudaklarında kıvrımlı bir gülümseme vardı. "Aynen öyle."

İçimi bir sahiplenme duygusu kapladı. Buna hiç gerek yoktu ama kan bağımız acı verici, kıvılcımlı bir protestoyla alevlendi. Agatha yanıma geldi ve beni geri çekti. Farkında bile olmadan denize yaklaşmışım, sanki çağırılmışım.

"Derin nefes al," dedi, böylece onu sadece ben duyabilecektim. "Öğrendiğimiz bir şey varsa, o da duyguların yüksek olduğunda kontrolünün en zayıf olduğu."

Tuzlu havayı içime çektim ama pek işe yaramadı.

Prences Halla, Theodore'un kucagında döndü ve sahilde toplanan bizlere güzel bir gülümseme verdi. Sesi dalgaların üzerinde yükseldi. "Tanrılarınıza tapmadığım gibi azizime de dua etmediğinizi biliyorum ama tören sırasında hepinizin saygıdan diz çökmesini rica ediyorum."

Kendimizi kuma bıraktık. Küçük bir kızken Agatha'nın verdiği derslere dair anılarımı gözden geçirdim ve Obelian azizleri hakkında ne öğrendiğimi araştırdım. Hatırlayabildiğim tek şey, her ailenin kendi azizini seçtiği idi. Diğer iki cüppeli kadın suya doğru yürüdü. Prensesle yüzleştiler ve dizlerinin üzerine çöktüler. Ortalarındaki kırmızı kuşaklar beyaz köpüğün üzerinde koyu kırmızıdan oluşan kalın bir dere gibi süzülüyordu.

Halla'nın sesi bir şarkı gibi nemli havayı yara yara yükseğe ulaşıyor, sonra göğsüne iniyordu. Yürek ve hayranlıkla doluydu. "Minnettarlıkla, övgüyle, bitmeyen bir saygıyla geldim. Karşılıklı dengemizi korumaya geldim. Almaya ve vermeye eşit ölçüde."

Dalgalarındaki kadınlardan biri kristal kazığı kaldırdı ve Halla onu iki elinin arasına aldı. "Mutlu bir evlilik istiyorum. Çok sayıda çocuk doğuracak bir birliktelik istiyorum."

Midem bulandı, midem bulanıyordu. Bakışlarımı, birbirine kenetlenmiş ellerimin bembeyaz olduğu kucagiıma indirdim.

Halla'nın sesi yumuşadı. "Senden gücünle suları güçlendirmeni istiyorum. Kral Theodore'un filosuna yardım etmenizi istiyorum. Akıntıları onun

İyilik et, onları kölelerinle doldur ki düşman senin yiyip bitiren karanlığına gömülsün."

Bakışlarım gevşemiş bir ok gibi Halla'ya fırladı. Kazığı çevirip bir eliyle kavradığında içimi bir soğukluk kapladı. Halla diğer elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Kutsamalarının karşılığı olarak sana kanımı veriyorum." Halla'nın gözleri kapandı ve o kadar sessiz fısıldadı ki, esintiden kelimeleri zar zor duyabildim: "Bedeninin yarıldığını ve kanının döküldüğünü hatırlıyorum." Kazığın uğursuz ucunu işaret parmağına dayadı ve ucunu kesip açtı. Kırmızı kan dalgalara damladı. "Kuma veriyorum. Suyu veriyorum. Beni duyun, bana kulak verin. Denizi temizle."

Panik göğsüme çarptı. "Hayır." Soluk soluğa bir koroyla ayağa kalktım. Dalgalara doğru yürüdüm, su geniş bir sprej halinde havada uçuşuyordu.

Lachlan kılıcını kınından çıkarıp peşimden koşarken kılıcı kulaklarımda cınladı. "Bu da ne-"

"Geri çekil, Lachlan," diye bağırdı

Theodore. "Theo, kendini kaybettin-"

"Geri çekil."

Halla'nın önünde durdum ve elindeki kazığı aldım. Bakışlarımız birbirine yapıştı. Gözlerinin akı birden kıpkırmızı olmuş, parlak, yılankavi damarlarla dolmuştu. Beyaz dudakları ve çökmüş, gri yanaklarıyla şimdi daha da ölü gibi görünüyordu. Dizleri büküldü ve Theodore onu tutmak için destek aldı. "Senin azizin kim?" Kazığı aramızda tutarak sordum. "Bana onun adını söyle."

"Söz vermiştin, karışmayacaktın." Tatlı, melodik tonu gitmişti. Şimdi bir kocakarının çatırdayan sesiyle konuşuyordu.

Theodore'un gözleri bu sesle irileşti.

"Cevap ver bana." Elim bornozunun önünü kavradı ve onu sarsmaya başladı. Artık hiç hareket edemiyordu. Vücudunun tüm ağırlığı Theodore'un güçlü kollarının arasına yığılmıştı.

Halla hayal kırıklığı ve acı dolu bir çığlık attı. "Bir şeyler yapın Majesteleri."

"Imogen." Theodore'un sesi endişe verici derecede düzgündü. Halla'nın omzunun üzerinden bakışlarıyla karşılaştım ve bakışlarında beni hareketsiz bırakan bir şey vardı. Şaşkınlık. Bu kararlı, asil adam ne yapacağını bilmiyordu. "Bırak onu, Im."

Kendimi itaat etmeye zorlayamadım. Sesim ağırlaştı ve yalvarmaya başladı.

"O Eusia'ya tapıyor."

"*Eusia*." Halla'nın kırmızı gözleri bu isimle yuvarlandı ve çenesi gevşedi. "Eusia'yı tanıyor musun?"

"Onu iyi tanıyorum." Göğsüm hızlı nefeslerle kabardı. "Ona neden tapıyorsun? Senin için hangi büyüü yaptı?"

Halla yüzünü buruşturarak baktı. "O bir mucize gerçekleştirdi. Ailemiz için."

"Bir *büyük* yaptı," dedim dişlerimin arasından. "Bunun için ne ödemek gerekiyordu?"

Sorumla birlikte bir farkındalık çöktü üzerine. Yüzü karardı. Ağzı ince, reddedici bir çizgi halinde kapandı. Pençelerim parmaklarımın ucundan kayarak cüppesinin önünü yardı.

"*Imogen*," diye bağırdı Theodore, "bırak onu."

Başımı salladım ve bir sarsıntıyla onu kolayca elinden kurtardım. Benim gücümü beklemiyordu. Vücudu suya gömüldü ama ben daha derine inerken onu yüzeyin üzerinde tuttum. Kalçalarımın ulaştığında soğuk ve kesiciydi. "Ailen büyük için ne kadar ödedi?"

Kıvrılan bir yılan gibi onu sarmalamasını söylediğimde su itaat etti ve tıkırtılı, dehşet dolu bir nefes aldı. "Beni sudan çıkar," diye bağırdı dehşet içinde. "*Lütfen*."

"Sudan korkmalısın, Halla." Onu daha yakına çektim, gözlerimi onunkilere kilitledim. "O *bana* ait."

Vücudunu sarması ve kıvrınması için bir akıntı daha gönderdim. Titreyen çılgılığı sabah sisini delip geçti.

"Bir beden," dedi sonunda. "Onun mucizesinin bedeli bir bedendi."

"Kimin?" Sesim kendi kulaklarıma garip geliyordu. Çırpınan deniz kadar engin ve güçlü geliyordu sesim. Bulanıklaştım, kendimi kaybettim.

Halla oltanın ucuna takılmış bir balık gibi elimde sarsıldı. Kızarmış gözlerinden yaşlar döküldü. "Babamın. Eusia annemin sonunda bir çocuk sahibi olmasını sağladı. Bana hamile kalmış. Ödeme olarak da ona babamı verdi."

Yüzüm tiksintiyle eğildi. Arkasında donmuş gibi duran Theodore'a baktım ve bakışlarımız uzun, korkunç bir an boyunca birbirine yapıştı. "Eusia bir canavar," dedim Halla'ya, "ve sen yine de ona tapıyorsun, öyle mi?"

İmparatoriçenin yaptıklarını düşünmek bile midemi düğümlerken, aklım hâlâ Nemea'ya geri dönüyordu. İmparatoriçe, kocasının yasını tutarken onun ne kadar dikkatli olduğunu söylemişti. Karnının deşilmiş olduğunu düşündüm.

ailemi, onların gevşek parmaklarından birinden koparılmış yüzüğümü. Halla'nın cübbesinin önünden geçen kırmızı kuşağı düşündüm. Eusia'nın idam hikâyesini, bedeninin kesilip denize atılışını. Halla'nın suyun üzerinde okuduğu duayı ve küçük bir kızken Nemea'nın onun dizinde neşeyle zıplarken bana aynı duayı nasıl öğrettiğini düşündüm.

Göğsümdeki karıncalanmanın, Eusia ile aramdaki bağıın yağlı karanlığının ve Theodore ile paylaştığım bağıın parlayan sıcaklığının altında bir bilme vardı. Ani, korkunç bir netlik.

"Imogen." Theodore'un sesi bir dayanak noktasıydı. Beni etime ve kemiğime geri döndürdü. Su ile tenim arasındaki farkı bir kez daha hissedebiliyordum. Bakışlarım bir işaret ateşi gibi önümde duran ona takıldı ve gözlerim onun ışıltısıyla yandı. "Onu kuma geri getir, Immy."

Kendimi hareket ettiremiyordum. Çünkü bir adım diğerini doğuracaktı ve artık yürek parçalayıcı yolun nereye çıktığını biliyordum.

Theodore dalgalara doğru yürüdü ve ben onu inceleyen gözlerle izledim. Burnunun eğimi, çenesinin sert kesimi, çatık kaşlarını çevreleyen koyu renk saçları. Kulağımdaki nefeslerini, tenimdeki dudaklarını ve gecenin en karanlık saatinde fısıldadığı isminin dilindeki şeklini düşündüm.

"*Şimdi*, Imogen. Ben senin kralınım." Sanki bu ifade güvenilir bir kabzanın sağlam bir tutuşuymuş gibi sertçe söyledi. Onu hiç yarı yolda bırakmamış bir silah.

Halla'yı kıyıya bir adım daha yaklaştırdım. "Peki ben neyim?" Soru, açığa vurmak istediğimden daha fazla duyguyla doluydu. Kaşları soru karşısında yumuşadı. "Senin deneğin mi? Metresin mi? Kraliçen mi? Seraf'ın varisi ve Sirenlerin kraliçesi mi? Ben bunların hiçbirisi değilim ve aynı anda hepsiyim. Hiçbir yere ve her yere ait değilim."

Yüzünden bir fırtına bulutu gibi acı geçti. "Nereye ait olduğunu biliyorsun."

"Ben bilmiyorum." Boğazım daraldı. "Gerçek bir yuva bulan tek parçam kalbim." Dudaklarımdan bir nefes titredi. "Ama ben bundan daha fazlasıyım, değil mi? Bunun düzenli ve acısız olmasını istiyorsun. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorsun, ama korkarım ikimizin de istediğimiz şeye sahip olmayı umut edebilmemiz için her şeyin geri alınması gerekiyor."

İçinde bir savaş vardı; bunu gözlerinde görebiliyordum. Halla elimde titredi ve onu yukarı çektim, böylece yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Senin *azizliğine* bir son vereceğim." Belirsiz bir şekilde onu bıraktım. Bir anda yere düştü.

Yüzeyin altında ılık attı ve onu kuma geri taşımak için bir dalga gönderdim.

Theodore onu yattığı ıslak ipek karmaşasından toplamama yardım etti. Yaptığı büyü­nün etkisi yavaş yavaş geçmişti. Rengi geri gelmişti. Kırmızılık gözlerini terk etmişti. Bacakları titriyordu ve kendini Theodore'un göğsüne yasladı. "Senin kraliçen olduğunu söyledi," diye inledi, sıkıntılı ve muhtaç bir halde ona bakarak.

Theodore önce bana, sonra tekrar Halla'ya baktı. Bu kadar açık konuşarak, onun üzerindeki hak iddiasına ve unvanına karşı bir tehdit olduğunu açıklayarak aptallık etmiş­tim ama Theodore'un bunu etkisiz hale getireceğini umabilirdim. Derin bir nefes aldı. "Öyle."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım.

Sesinde bir vaat notası vardı, sanki Halla'ya aramızda geçenlerin tamamını anlatmak beni elinde tutmasını sağlayabilirmiş gibi. "Imogen Siren varisi. Aramızda bir kan bağı var ve bunun sonucu olarak benim gücümü kullanabilir. Eusia'yı bulmak için seyahat ederken aramızdaki bağı onu güvende tutacak."

Halla uzun bir süre ona yaslanmış, afallamış bir halde durdu. Yavaşça, titreyen elini Theodore'un yanağına götürdü. Konuştuğunda sesi yine tatlı ve pürüzsüzdü. "Annem bunun için hepimizi ezecek."

Theodore'un yüzü taş kesildi.

"Söz verdin, değil mi? Senin kraliçen olacağıma dair." Başparmağı elmacık kemiğinin çizgisinde gezindi. "Ve bir kralın sözü, kaleminden çıkan bir mürekkep çizdiği kadar bağlayıcı değil midir?" Sözleri kesici, tehditkâr bir hal aldı. "Bağınızın koptuğunu görün, Majesteleri. Düğünümüze bir hafta var."

Tehdidi içimi acıttı ve onu koruma isteğimi kabarttı. Bu dürtüye karşı çenemi kenetledim ve kesici damlayı almak için elimi cebime attım. Suyun içinden bir şey hissettiğimde durdum. Göğsümdeki sızı daha da hızlandı. Soğuk parmaklar bileğime dokundu. Kırık pençeler baldırımını tırmaladı.

"Şimdi olmaz." Dalgaların arasından bir komut gönderdim. Nekgyalar benim emrimle ayağa kalktı, boş gözlerle yüzeyi kırdılar. Halla ılık attı ve sudan tamamen çıktı. Lachlan, Eftan ve Agatha da geri çekildi. Üç Siren cesedi önümde duruyordu. Mavi-gri etleri yosun ve çürümeyle örülmüştü.

Eusia'nın sesi kafatasımda yankılanırken, siyah ağızlarından hep bir ağızdan konuştular. "Ev. Yuva. Ev."

Eusia onları benimle alay etmeleri için göndermişti. Başından beri bana söylemeye çalıştığı şeyi bir kez daha söylemek için. Görmezden gelmek için çok çabaladığım şeyi söylemek için.

"Biliyorum." Suya yapışan eteğimi kaldırdım ve kıyıya doğru döndüm. Denizden çıkarken su inciklerime doğru kıvrılıyordu. Islak terliklerim kuru kumla buluştuğunda bile nekgya hâlâ alaycı sesler çıkarıyordu. Ben sahilde ilerlemeye devam ederken Theodore da dahil olmak üzere herkes ağzı açık bakıyordu. Lachlan'a ulaştığımda durdum. "Uyandığımda Serafa kadar bana eşlik edecek bir gemiye ihtiyacım olacak."

"Uyandığında mı?"

"Evet." Elimini cebime attım ve sadece onun görebileceği şekilde kesici taslağı çıkardım.

Bana ciddi bir şekilde başını salladı. "Ben halledeceğim."

Başım öne eğik, ellerimle damlayan eteğimi tutarak Eftan ve Agatha'nın yanından geçtim. Theodore arkamdan kumu geçerken Eftan itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Majesteleri, bırakın onu."

Theodore, Halla'yı sıırıslıklam ve titreyerek arkasında bırakmıştı. "Konuşmamız gerek." Bana doğru uzandı ve bunu yapmak beni ikiye bölse de, dokunuşundan geri adım attım. "Benimle gelir misin, Immy? Lütfen."

"Nişanlının yanına git."

"Ona Eftan bakacak."

"Ona *sen bakacaksın*," dedim. "Sen kendi görevine bak Theo. Ben de kendi görevimi yapacağım."

Theodore yanağına vurmuşum gibi irkildi. "Imogen... Seni kaybetmeyi reddediyorum-"

"Beni en başından kaybetmen gerekiyordu." Sesim parçalanmış ve zayıftı. "Nemea'nın kalesinde sana söz verdim. Lütfen, sözümü tutmama izin ver." Cereyanı yumruğuma sıkıştırdım ve ondan uzaklaştım, aramıza mesafe koymak için merdivenlere doğru acele ettim.

Bu son değil, diye kendime yalan söyledim şişenin mantarını çıkarırken. Daha çok zamanımız olacaktı. Yine birbirimize sataşacak, kavga edecektik ve göğüs göğüse yattığımızda sesinin içimde yankılanan derin tınısını yeniden hissedecektim. Şişeyi dudaklarıma götürüp başımı arkaya yatırırken bile kendime onun hâlâ benim olduğunu söyledim.

"Imogen?" Theodore'un sesinde ıstırap vardı. "Hayır."

Hızımı arttırdım. Çamurlu içki dilimin üzerinde kayarak boğazıma yapıştı. Bahçeye çıkan merdivenlerde onu yutmak için mücadele ettim. Tadı çürük gibiydi, katran gibi siyah ve kalındı. Acı bir vuruş sonra geldi. A

Sıcak bir hançer yavaşça ortama saplandı. İlk adımda dizlerim büküldü. Görüşüm bulanıklaştı. Başım sanki bir sopayla vurulmuş gibi sallandı.

Üzerimde güçlü eller vardı. Kulaklarımda yüksek bir çınlamayla boğuklaşan sesler. Sadece göğsümdeki şiddetli ağrıya odaklanabiliyordum. Ciğerlerimi dolduran sıvıya.

Nefes almaya çalıştım ve boğazımdan bir gurultu sesi geldi. "Yapamıyorum... Nefes alamıyorum."

"Imogen."

Bu sesi tanıyordum. Acıyı, kalp ağrısını delip geçiyordu.

Göğsüm yanıyor ve şişiyordu. *Boğulamazsın*, dedim kendi kendime, paniğimi hafifletmeye çalışarak ama boğuluyordum. Biri beni taşıdı ve ben nefes nefese kaldım. Etrafımda bir renk bulanıklığı vardı-çiçekler. Boğazımda fokurdama. Dilimde metal. Sıvı, sıcak ve yoğun, dudağımın üzerinden çeneme doğru yuvarlandı. Burnuma doldu. Gözlerimi kırptım ve gözlerimin köşelerinde yapış yapış olduğunu hissettim.

Bedenim sarsıldı, o güçlü kolların arasında beşik gibi sallandı. Öksürdüm ve sıvının püskürüp yanaklarıma döküldüğünü hissettim. Görüşüm beni terk ederken ve ciğerlerim boğulmanın acısıyla kavrulurken, güneşi hissettim.

Theodore'u

. Onun
gücünü.

Sıcak ve tereddütsüz, erimiş altın gibi içime aktı. Umutsuzca, kararlılıkla karanlığı yenmeye çalıştı.

Ama karanlık kazandı.

VOLUME II

THE DEEP

Denizin en karanlık, en derin yerinde basınçtan başka bir şey yoktu. Yaşayan bir şeyi kendisinin grotesk, eğik bir versiyonuna dönüştüren türden.

İşte bedenim orada yatıyordu. Tüm o suyun altında. Küfleniyordu. Değişiyordu.

Dayanılmaz bir sıcaklık midemi oydu. Theodore'unki gibi yumuşak ve gün ışığı kadar sıcak bir sıcaklık değildi bu. Cehennem ateşiydi. Kanımı kaynattı, damarlarımı haşladı. Görüşüm kaybolmuştu, işitmem boğulmuştu ve içim boşaltılıyordu. Theodore beni terk ediyordu, her seferinde bir damla parlayan Tanrı'nın kanı.

Onun gücü içime işlenmeden denizi hiç tanımamıştım. Denizi sadece Eusia'ya olan bağlılığım içimdeyken hiç tanımamıştım.

Theodore'un yokluğu bana kalp ağrısından fazlasını getirecekti. Çünkü boş alanları korkunç şeyler doldurur. Ve denizin en karanlık, en derin yerinde canavarlar yaratılırdı.

Suyun yüzeyini kırmışım gibi bir nefes çektim. Vücudum aşırı sıcaktı, nemli bir ter tabakasıyla kaplıydı. Tanımadığım bir tavana baktım. Süssüzdü; yaldızlı süslemeler ya da boyalı sarmaşıklar yoktu. Theodore'un odası gibi vetiver sabunu ve yaz kokusu değil, donuk nane, lavanta çiçeği ve keskin bir nepenthe notası kokuyordu.

Bir an için hâlâ sarayda olup olmadığımı merak ettim ve göğsümün kendi üzerine çöktüğünü hissettim. Doğrulup bacaklarımı kenara bıraktığımda dar yatak gıcırdadı. Tüm vücudum şişmiş, dövülmüş bir çürük gibi ağrıyordu. Üzerimdeki ince gri uyku tulumu hassas tenime sertçe dokunuyordu.

Küçük odayı taradım, zihnim kalın bir sisin içinde sıkışıp kalmıştı. Yatağın yanındaki rafta bir bardak su ve küçük ilaç şişeleri vardı. Pencerenin altında bir lavabo vardı ve öğleden sonra güneşinin ısıltılı huzmeleri camdan süzülüp yerde birikiyordu.

Gözlerim yanıyordu. Lanet olası ışık huzmeleri bana Theodore'u hatırlatıyordu. Ben boştum, bağımızın bulunduğu sıcak noktayı kazıyıp temizlemiştim ama o hâlâ oradaydı. O her yerdeydi. Tenimde, bedenimde. Kulağımda hâlâ onun sesinin yankısını duyabiliyordum.

Beni ayakta durmaya zorlayan şey acı bir kararlılıktı. Bu beni gözyaşlarımı ısırmaya ve aklımı görevime vermeye zorladı. Geceliğimle tek başıma oturup güneş ışığında ağlayamazdım, yoksa tamamen dağılırdım. Seraf'a gitmem gerekiyordu. Aradığım cevaplar Nemea'da saklıydı.

Lavaboya doğru ilerledim ve boynumda asılı duran yeni bir ağırlıkla durakladım. Uzandım ve elbiselerimin altında duran uzun altın zinciri çekiştirdim. İnce bir işçilikle yapılmıştı, tokasına küçük bir elmas yerleştirilmişti ve ucunda nişan yüzüğüm asılıydı. Fırtınalı gri spinel. Dişlerim kenetlendi. Yüzüğün göğüs kafesime düşmesine izin verdim, sonra da soğuk suyla cildimi ovmaya koyuldum.

Yatağın ayak ucundaki bankta katlanmış giysiler vardı. Bakışlarım koyu renk pantolona ve tuniğe takıldı. Düzgün, küçük dikdörtgenler halinde katlanmış ve sicimle sıkıca sarılmışlardı, tıpkı Theodore'un vahşi topraklarda seyahat ederken giysilerimizi katladığı gibi. Yanlarında bir çift güzel siyah çizme duruyordu. İkinci giysi yığınının fark ettiğimde sustum.

Bu bir elbiseydi. Gece kadar siyahtı ama zengin kumaşında hafif bir yanardönerlik parıltısı vardı. Siren kanatları gibi. Parmaklarımın derin V yaka üzerinde oynamasına izin verdim. Gece yarısı ipliğinin düzenli küçük dikişleri kıvrılan bir sarmaşığı tasvir ediyordu. Omuzlara kadar kıvrılıyor, yaprakların ve yıldız şeklindeki çiçeklerin yayılması güzelce işleniyordu. Parmaklarım dondu. Sarmaşıkların arasına sıkışmış, gözün birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamayacağı tüyler vardı.

Sıkışan boğazımdan bir nefes çektim. Benim için bir bağlama elbisesi yaptırmıştı. Sonsuz kan bağıını andırması için siyah, iki kişinin sınırlarının yok olduğu ve bir oldukları zaman. İçimde yanan umut ateşini söndürmeye çalıştım. Eteğini silkelemek için elbiseyi elime aldım ve kıvrımlarından küçük bir şey düştü. Bir *pırlıltıyla* ahşap zemine düştü. Onu almak için eğildiğimde eklemelerim isyan etti.

Başka bir yüzük. Altın telkari ayarın içine pençelenmiş büyük, bal rengi bir mücevherdi. Gözlerimin rengindeydi. Onları zorla kapattım. "Tanrılar seni kahretsin, Theo."

Kapı sessiz menteşelerle açıldı ve pürüzsüz, kahverengi tenli, genç, parlak gözlü bir kadın içeri girdi. "Oh! Uyanmışsın." Bana küçük bir gülümseme verdi, ama bakışları her yerimin üzerinde geziniyor, saygılı bir hesap yapıyordu. Siyah saçlarını sıkıca arkaya doğru toplamış ve tüllü beyaz bir başlığın altına sokmuştu. Elbisesi derin, Varian yeşiliydi, keskin beyaz elbisesinin altında sade çizgileri vardı.

önlük. "Kendini iyi hissediyor musun? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Theodore'un yüzüğünü avucuma bastırarak parmaklarımı yüzüğün etrafında dolaştırdım.

"Hayalet yok," diye nefes aldım. Ama sanki bana musallat olunuyormuş gibi hissediyordum.

"Bunun için Panos'a teşekkür et." Kapıyı arkasından kapattı. "Hadi sizi giydirelim, Majesteleri."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Affedersiniz?"

Kadının gözleri kocaman oldu. Hızlı bir reverans yaptı. "Bağışlayın beni. Kral tarafından size Majesteleri diye hitap etmem emredildi."

"Kral tarafından. Ama *neden*?" Kalbim kulaklarımda ağır ağır çarpıyordu. Mantığımı kaybettim ve bir an için Theodore'un Halla ve annesini atlatmanın bir yolunu bulup bulmadığını merak ettim.

Başını panikle salladı. "Kraliçe olduğunuz için öyle düşündüm Majesteleri. Bana Ligea'nın varisi olduğunuz söylendi."

"Ah." Kendimi aptal gibi hissederek göz kırptım. "Elbette." Yatağa baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Ne kadar zamandır..."

"Üç gün." Gözlerini rahatsız edici bir saygıyla yere indiren kadın, elbisenin altında duran yeni kombinezonu ve iç çamaşırlarını silkeledi.

"Tuniği ben giyeceğim."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ama seyahatiniz için çok özenle sarılmış. Majesteleri onları katlarken çok dikkatliydi. Sanırım bu elbiseyi giymeni çok istiyordu. Çok güzel, değil mi?"

Düşüncelerim bulanıklaştı. "O burada mıydı?" Dikkatim dağılmış bir halde, uyku önlüğünü omuzlarımdan çekmesine ve kombinezonu başımdan geçirmesine izin verdim.

"Dün sabah seni buraya kendisi taşıdı." Çorapları göğüs kafesimin etrafına sardı ve bağlamaya başladı. "İlk bir buçuk gün seninle bizzat ilgilendi. Kanaman durduğunda... işte o zaman seni biz şifacılar teslim etti."

"Anlıyorum." Keder içimde bir dalgalanma gibi şiddetli bir şekilde aktı. Beni terk etmişti. Ona bu kadarını yapmasını, görevini yerine getirmesini söylemiştim ama yine de bunun acısını bastıramıyordum. İç çamaşırlarını giydim ve elbisenin içine girdim. Elbiseyi kalçalarımdan yukarı kaldırdı, sonra da nazıkçe çekiştirerek üzerime geçirdi.

"Bana düşmez Majesteleri," diye başladı dikkatle, "ama bilmenizde fayda varsa, sizi isteyerek terk etmedi." Korseyi sıktı ve bağlarını sıkıştırdı. "Şansölye Eftan onu dışarı sürükledi." Bu haberin bir bıçak mı yoksa yatıştırıcı bir merhem mi olduğunu ayırt edemedim başımı salladım. "Senin

Saçları bukleli olan refakatçi de senin için çok endişelendi. Obelia İmparatoriçesi bile dün gece başucunuza geldi - durumunuzdan oldukça rahatsızdı. Ve bu sizin için bırakıldı." Cebinden mühürlü bir zarf çıkardı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Zarfı açtığımda balmumu çatladı. Theodore'dan gelmediğini fark ettiğimde sıkı sıkı tuttuğum kağıdı buruşturdum.

Imogen,

İstedığınız gibi, sizin için bir gemi hazırlandı. Lütfen onu batırmayın. Hercule hızlı ve küçüktür, ayrıca sağlam bir mürettebatla donatılmıştır. Her bir denizci Siren'e bağlı ve sizin cazibenize karşı bağışık olacak, ama bu ilahi korumayı aşmanın bir yolunu bulursanız şaşırmam. Biz erkekleri nefesimizden mahrum bırakmayı çok seviyorsun. Uyandığında bir araba seni rıhtıma götürecektir. Şansölye Eftan'ı bul da arabayı göndersin.

*Çalışmalarınızda başarılar dilerim.
Yarbay Lachlan Mela*

Mektup kapıdan sertçe itilmiş gibi hissettirdi. Katlayıp kapattım. Elimdeki yüzüğü bankın üzerine koydum ve sessizce botlarımı giydim. Ayrılmadan önce, Theodore'un bana bıraktığı ikiz sargılı giysileri topladım. "Teşekkür ederim."

"Bunu unutma!" Genç şifacı yüzüğü kopardı. Bana uzatırken güneş ışığında parıltıyordu.

Sıcak, parlayan taşa baktım ve içimde çakmaktaşı gibi bir öfke patladı. Ayrılığımızın temiz ve acısız bir şekilde gerçekleşeceğini düşünecek kadar aptal değildim ama Theodore'un da bu kadar saf olacağını düşünmemiştim.

Beni tamamen bırakmalıydı. Yüzük yok, bağlayıcı elbise yok. Bunlar asla tutamayacağı sözlerdi.

Şifacı beni yüzüğe bakarken izledi ve kaşları beklentiyle kalktı. "Kendini iyi hissediyor musun? İhtiyacınız olan başka bir şey var mı? Kalan ağrılar için biraz nepenthe belki."

Yüzüğü hızla parmağıma geçirdim. "Hayır." Koridora doğru yürüdüm. Gemime vardığımda üzerimi değiştirecektim.

Giriş holü bir düğün için dekore edilmişti. Varian bayraklarının yanında koyu mavi Obelian bayrakları asılıydı. Siyah mermer tırabzanları kaplıyor ve lentoların üzerine asılıyordu. Kıvrımlı merdivenlerin her birinin dibine lanet olası bir bahçe dikilmiş gibi görünüyordu. Sarmaşıklar korkulukların arasından dolanıyor ve Büyük Tanrıların heykellerinin ayak bileklerine dolanıyordu. Hizmetkârlar kollarında çiçek demetleri ve mum sepetleriyle altlarından geçiyordu.

O sarmaşıklar nasıl sarayın içinde başıboş bir şekilde dolanıyorsa, benim içime de siyah, rahatsız edici bir öfke dolmaya başladı.

Neredeyse sarayın ön kapısından kendim geçecektim, kendi arabamı ayarlayabilecek durumdaydım ki bakışlarım Eftan'a takıldı. O ve hizmetçi üniforması giymiş bir kadın uzak merdivenlerin dibinde durmuş, kâğıtlara bakıyor ve giriş salonunun durumunu değerlendiriyorlardı.

Beni gördüğünde yuvarlak yüzü buruştu. Kısa ve hızlı adımlarla bana doğru yürüdü, genişleyen bakışları yüzümde, giydiğim elbisede gezindi ve sonunda Theodore'un parmağındaki yüzüğünde durdu. İnce dudakları geriye kıvrıldı. "Kral bir aptal."

Sıkıcı bir nefes çektim. "Merhaba, Şansölye."

"Onu kandırdın. Onu lekeledin." Kolumdan tuttu ve kısa boylu olmasına rağmen beni sarayın kapısına doğru sürüklemeye başladı. "Bu krallığı tam bir yıkıma sürükledin ve o da bunun için seni bir gelin gibi giydiriyor. Git buradan. O seni görmeden hemen git." Kolumu onun elinden kurtardım ve neredeyse dengesini kaybediyordu. "Dört gün içinde prensesle evleniyor," diye tükürdü, "ve sen geri dönemezsin. Ne onun metresi olarak, ne de -" Şiddetli bir soluk aldı, yüzü kırmızıdan mora döndü.

Cazibenin benden bu kadar kolay kaymasına, gücümün en çıplak arzuma bu kadar çabuk itaat etmesine başımı eğdim. Theodore'un bağı orta yerimden geçmeden artık her şey farklıydı. "Sevgili Eftan," diye mırıldandım, adam boğazını sıkarken. "Sana bir araba için geldim. Böylece bir daha dönmek üzere gidebileceğim. Bana yardım eder misin?"

Çılgınca başını salladı.

Yavaş bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Ne kadar iyisiniz."

Kapıya doğru topuklarımın üzerinde döndüm ve cazibeyi serbest bıraktım, mermerden seken umutsuz nefes alışının yankısını merakla dinledim.

Öğleden sonra ılık ve açıktı. Nemli, çiçek kokulu hava arabanın kapısının çatlaklarından içeri süzülüyordu. Bu kokuya ve denizle karışmasına o kadar alışmışım ki artık neredeyse hiç fark etmiyordum ama araba beni Panos Limanı'na doğru giden mavi arnavut kaldırımlı yolda itip kakarken derin bir nefes aldım.

Zihnim, denizin yüzeyi gibi, siyah ve kırbaç gibi düşüncelerle çalkalanıyordu. Beni Nemea'ya, onun boş gri gözlerine ve inatçı zalimliğine geri götürüp durdular. Denizden çok çok uzaktaki soğuk, kuru dağına. Geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Bundan kaçınmak için elimden geleni yapmışım. Ama takımadalarda Eusia'nın nerede olduğunu bilebilecek tek kişi oydu.

Araba durmadan önce Theodore'un bana verdiği yüzüğü boynumdaki zincire geçirdim ve nişan mücevherleri koleksiyonumla finanse edebileceğim geleceği düşünerek nefes aldım. Ben uyurken saçlarım yıkanmıştı. Mis gibi çiçek ve portakal kokuyordu ve sırtımdan aşağıya doğru uzun bir örgü yaptım. İşim bittiğinde ellerimin titremesi durmuştu.

Bankta otururken keskin bir şey kalçamı dürttü. Yanımdaki koltuğa baktım, bir elimi elbisemin üzerinde gezdirdim. Cebinde hissettiğim katlanmış kâğıt karesi karşısında donakaldım. Bir mektup. Yeşil balmumuyla mühürlenmiş, üzerine Theodore'un mührü basılmıştı; sarmaşıklara sarılmış bir el.

Kâğıdı karıştırırken titremem geri geldi. Okuyabilecek kadar sabit tutmak için kâğıdı kucağıma bastırdım.

Immy,

Sana ne yazacağımı bilmeden başlıyorum. Ardında bıraktığın boşluğun üstesinden geldim. Lütfen bil ki, sana bir şey yazmak gibi bir niyetim yoktu.

Seni terk ediyorum. Bunu yapmam konseyim tarafından emredildi. Görevimi unuttuğumu, kontrolsüzlüğümle savaşı üzerimize çektiğimi söylediler. Eftan, onu saraydan kalıcı olarak uzaklaştırmakla tehdit edene kadar sana bağlayıcı elbiseyi ve yüzüğü vermeme izin vermeyi reddetti.

Tüm bunları söylemek gerekirse, başıboşum.

Yoksunum ama sanırım amacım hiç olmadığı kadar netleşiyor. Görevim ve arzularım tek bir varlık haline geldi. İkisi de tartışmasız bir şekilde sana bağlı. Senin yokluğun bana gösterdi ki, eğer izin verirsen, seve seve kendimi tekrar oyup seni tekrar içime akıtabilirim. Henüz nasıl olacağını göremiyorum. Yolunu bilmiyorum. Ama tüm bunların sonunda bana tekrar sahip olacaksan -olmayacaksan bile- ben seninim.

Şimdilik, halkımı ve seni güvende tutmak için korkunç, cezalandırıcı şeyler yapmalıyım. Bana geri dön ve beni onlardan arındır.

*Sonsuza dek seninim,
Theo*

Elimi buruşuk kâğıdın üzerinde gezdirdim, kalbim göğsümde ağırlaştı ve acıdı. "Tanrılar, Theo." Eğer ona geri dönersem krallığına karşı olan görevinden tamamen vazgeçecekti. Onu tamamen mahvetmeme izin verirdi. Yine de dürüst olmak gerekirse, istediğim şey tam olarak buydu. Gözlerim yanarak kâğıdı yeniden katladım ve kalçalarımın altına, göğsümün üstüne sıkıştırdım.

Korkunç, cezalandırıcı şeyler.

Şoför bizi başka bir saray arabasının yanında durdurdu, bu araba büyüktü ve oymalı altın sarmaşıklarla kaplıydı. Nefesim kesildi. Arabamın kapısı açıldı ve uşak elini uzattı.

Başımı salladım. "Bizi yanına park ettiğiniz araba kralın arabası mı?" Beni yüzüğüyle, elbisesinin içinde görürse, az olan kararlılığı -ve benimki- parçalanırdı.

"Uhh." Benden uzaklaştı, sonra geri döndü. "Evet, Majesteleri. Öyle."

"Bu lanet rıhtımda ne işi var?"

Adam dudaklarını öne doğru itti ve yuvarlak kahverengi gözleriyle beni süzdü.

"Söyleyemem. Öğrenmeli miyim?"

"Hayır, hayır, hayır. Sadece hızlı yürüyeceğim. Onu görüyor musun?" Adam önce sola, sonra sağa baktı. Sonra başını salladı. Theodore'un bana bıraktığı küçük seyahat kıyafetleri bohçasını kavradım ve uşağın elini tutmadan arabadan dışarı fırladım. "Teşekkür ederim."

Rıhtım tıka basa doluydu ve yayılıyordu. Sıra sıra dizilmiş nemli tahta kalaslar ve direklerden oluşan bir orman dört bir yanıma sarmıştı. İskele iskelelerinde bir aşağı bir yukarı mal taşıyan denizciler ve tüccarlar tarafından yutuldu, ısıkları ve bağırışları kulaklarımı deliyordu. Gözlerimi kısarak güneş ışığının altında gemilerin pruvalarındaki isim levhalarını okudum ve ilk güvertenin sonuna geldiğimde durdum. Limandaki su o kadar mavi ve berrak, o kadar yumuşak ve dalgalı idi ki, içinde neyin yüzdüğünü neredeyse unutuyordum.

Uzakta bir gemi gözüme çarptı. Parıltıyı engellemek için elimi kaldırdım. Bunlar geminin dört direğinin her birinin tepesinde dalgalanan Obelian bayraklarıydı. Safir bir zemin üzerinde buz mavisi rünlerden oluşan bir küme bana hep kar tanelerini hatırlatmıştı.

Bu İmparatoriçe'nin gemisiydi.

Şu anda düğün hazırlıkları yapılıyordu; tüm saray her şeyin yapıldığını ve hazır olduğunu görmek için bir koşuşturma içindeydi. İmparatoriçenin sevgili kızının evlenmesine günler kala, talepleri ve Halla'nın özverili bakımını garanti altına alan ayrıntılı sözleşmeler varken neden gittiğini anlayamıyordum. Varislerden, ödeneklerden ve canavar azizine tapınacağı bahçelerden bahsediyordu ve Halla'yı gelinliği içinde göremeden gidiyordu.

Gemi dalgakıranların yanından ağır ağır geçerken aklıma bir şey geldi. İmparatoriçe buraya gerçekten istediği şeyi almasaydı asla gitmezdi.

Sözleşmelerini.

Ticaret yolları güvende, anlaşmalar garanti altında. Midem bulandı. Theodore onları imzalamış olmalı. Yoksa İmparatoriçe gibi bir kadın neden bu kadar güneşe gelsin ki? Tüm hükümdarların çocuklarına yaptığı gibi, Halla'yı evlenmesi için kendi başına gönderebilirdi. Çocuğuna sahip olmak için kocasını feda etmiş olsa bile, bu hain yolculuğu çocuğunun aşkı için yapmadı. İmparatoriçenin yaptığı her şey, verdiği her karar, her emir ve istek kendi iktidarını güvence altına alıyordu.

Sıcak öğleden sonraya rağmen tenimi bir ürperti kapladı. Dişlerimi sıktım.

Yankılanan uğultular ve tezahüratlar beni içeri çektiğinde göğsümde oluşan baskıya dişlerimi geçirdim. Arkamda, zırhların metalik şakırtıları duyulurken kalabalık yer değiştirdi ve dağıldı. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve bir altın parıltısı gördüm.

Bu Theodore'un maiyetiydi. İmparatoriçeyi uğurlamış olmalı. Prenses Halla'nın beyaz saç halesi önce geldi, deniz tabanından çalınmış bir inci gibi ışıldıyordu. Askerleri çok geçmeden görüş alanımı kapattığı için bir anlık bakışım çabuk oldu. Akılsız ve gözü kara bir şekilde kalabalığın en önüne doğru ilerledim. Sanki bedenim bir mıknatıs tarafından çekiliyordu, bakışlarım onu görmek için açlık duyuyordu.

Ayak parmağıma bir çizme indi; bir dirsek göğüs kafesime saplandı. Kendimi uzun boylu, geniş bir liman işçisinin arkasına sıkıştırdım ve Theodore'u gördüğümde tüm acı ve yer duygumu kaybettim. Özlemde başka bir şeye dönüşmedim. Bir efsaneye benziyordu, içinden geldiği Tanrı kadar sert ve güzeldi. İs rengi ceket ve pantolonu vücudunun çarpıcı hatlarını vurguluyordu. Rüzgâr birkaç siyah saç telini çekmişti ve alnının üzerinde dalgalanıyorlardı. Gözlerinin yeşilini, dolgun dudaklarının kıvrımlı çizgisini görebilecek kadar yakındım. Ruh hali kasvetliydi, geçerken başı güverteye doğru eğilmişti.

Göğsümdeki ağırlık beni daha da ezdi. *Bana bak* diye bağırarak istedim ama dişlerimi birbirine geçirdim. Kendimi izleyici kalabalığından uzaklaştırmadan önce bir nefes daha onun sırtına baktım.

"Imogen?"

Donakaldım, sonra altın rengi, asma işlemeli zırhını giymiş Lachlan'ı görmek için döndüm. Alaydan ayrılmış ve irkilmiş ela gözleriyle beni içine almıştı. Uzun bacaklı birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Ben gidiyorum. Ben sadece-"

Kollarını bana doladı. Siperlikleri ve vambraces kollarımı sıkıştırdı. Göğüs zırhı çeneme sürtündü.

Homurdandım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Geri çekildi ve beni omuzlarımdan tuttu. "Ölmediğine sevindim."

Kaşları çatıldı. "Neredeyse ölüyor muydum?"

Zihninde bir anı canlanınca ağzı bir karış açık kaldı. "Theodore kesinlikle öyle düşünüyordu," dedi kasvetli bir sesle. "Agatha da öyle. O ilk gün sanki sen gitmişsin gibi yas tuttular."

Gözlerimin acımasından nefret ederek omuz silktim. "Ama siz değil, değil mi Komutan? Ölümünden kurtulmak için çok daha ucuz bir yol olurdu."

Her şeye rağmen."

Ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Ölmeni istediğimi mi sanıyorsun?"

"Kralının sevgilisi senin düşmanıdır, hepsi bu." Kaşlarını kalktı. "Ben de az kalsın seni öldürüyordum, unutma."

"Ben öldürmedim." Başını iki yana salladı. "Senin ölmeni istemiyorum. Theo'nun perişan olmasını da istemiyorum, ki şu anda perişan durumda. Sadece bu krallığın bütün ve güvende olmasını istiyorum." Gözlerini hareketli rıhtımlara dikti. O da yeni bir yük taşıyordu. Alnının sert çizgisinde, ağzının kasvetli yapısında bu yük vardı. "Tüm bunların yapıldığını nasıl göreceğiz?" Küçümseyici bir bakışla karşıladığı başımı istifimi bozmadan salladım. "Hadi ama, sen Büyük Tanrıça'nın vücut bulmuş halisin. Damarlarında çapa var. Senin olan için inatçı ve açgözlüsün. Bir yolunu bulacaksın." Arkamdaki bir gemiyi işaret etti. "Şu gemiyi." Yarım gülümsemesi gözlerini düz, neşesiz bıraktı. "Güle güle, Imogen."

Sözlerine rağmen bu umutsuz bir vedaydı. O yoluna devam ederken ben sadece başımı sallayarak cevap verebildim. "Lachlan," diye seslendim, kendimi şaşırtarak. Yüzünde bir soruyla geri döndü. "Tavsiyene ihtiyacım var. Bütün o yılları Agatha'dan uzakta geçirdin... Nasıl? Kendini nasıl bir arada tuttun?"

Eldivenli eliyle çenesini kaşdı. "Benim tavsiyemi istemezsin."

"Seçeneklerim azaldı Komutan."

Tedirgin bir kahkaha attı. "Pekâlâ. Bilmen gerekiyorsa, içki içtim ve fahişelik yaptım. Birkaç yıl sonra da düzgün sevgililer edindim. Hiç sevgilisiz kalmadım. Yalnızken kendimi daha kötü hissederdim. Yıllar sonra bir arkadaşımı sevgili olarak edindim. Ve o... o benim için iyiydi. Bana ilgi gösterdi ve evim haline getirdiğim alçak yerlerden çıkmama yardım etti."

"Ve o zaman mutlu muydunuz? Onunla mı? Agatha olmadan?"

Lachlan başını salladı. "Üzgünüm Imogen. Mutluydum. Tatmin olmuştum ve aşık olmuştum. Ama asla onunla olduğum gibi mutlu değildim." Bana özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ama sen ben değilsin. Biz aptalların çoğu daha iyi bir aşk bulmak için yollarına devam eder. Belki senin için hâlâ umut vardır."

Uzun bir nefes verdim. "Kendimi daha kötü hissediyorum." "Bu etkiyi yaratmaya meyilliyimdir."

Güldüm, sonra arkama baktım. *Hercule* en yakındaki geminin isim tahtasına kazınmıştı, kayan harfler kırmızıya boyanmıştı. İskele iskelesine doğru ilerledim. "Agatha'ya onu sevdiğimi söyle."

"Onu bulur bulmaz."

Durdum. "Ne?"

Rahatsız olmamıştı ama vücudumdan aşağıya doğru endişe verici bir karıncalanma yayıldı. "Dün gecedен beri onu görmedim. Muhtemelen olanlardan sonra biraz kendine zaman ayırıyordur. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

İşin tuhaflığı beni çarptı. Agatha asla yanımdan ayrılmazdı. O yabancı odada tek başıma uyanmama izin vermezdi ama ben saçmalıyordum. O artık benim koruyucum değildi ve ben de öyle olmasını istemiyordum. Ayrıca Agatha keskin pençeli ve çelik gibi bir omurgaya sahipti. Böyle bir önsezi hissetmek için hiçbir nedenim yoktu. Lachlan'a sert bir bakış attım. "Onu bulun. Saraya döner dönmez gidip onu ara. Ona sağ salim döneceğimi söyle."

Saçmalıyormuşum gibi kaşları çatıldı. "Pekâlâ," dedi kayıtsızca.

Sert bakışlarım karşısında ayıldı. Başını salladı. "Pekâlâ. Yapacağım."

"Güzel. Teşekkür ederim." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederek *Hercule'e* doğru yola koyuldum. Omzumun üzerinden, "İkisine de iyi bak," dedim. Dudaklarını büktü, başını salladı ve kalabalığın içinde kayboldu.

İskelenin iskelesi ağırlığının altında eğildi ve eteğimi ellerimde tutarak ışığın kumaşın üzerinde nasıl kaydığını inceledim. Siyah yüzeyinde morlar, maviler ve yeşiller dönüyordu. Doğruca kaptanın bana tahsis ettiği kamaraya gittim, kapıyı kilitledim ve kravat kravat, elbiseyi vücudumdan sıyırdım, sarmaşıkları ve tüyleri eski bir deri gibi soydum. Dikkatlice katlayıp karyolanın ucuna güvenli bir şekilde yerleştirirken boğazıma bir yumru oturdu.

Katlanmış pantolonu ve tuniği yırtarken sicim parmaklarımı yaktı. Bana uyacak şekilde yapılmışlardı. Parmaklarım tuniğin arkasındaki küçük altın düğmelere çarptı. Kanatlarıma yer açmak için açılmak üzere tasarlanmıştı.

Tuniği zorla giydim, o sırada geminin yan tarafından bir çınlama duyuldu. Bir çan sesi. Alçak, ürkütücü bir boru sesi havada yankılanıyor, uyarısıyla kaslarımı geriyordu. Kamaramdan güverteye koştum, mürettebat telaş içindeydi. Çoktan çözdükleri halatları tekrar bağlamak için acele ediyorlardı. Demirleme halatını tekrar klemensin etrafına doladılar. Aşağıdaki rıhtım bile boşalıyor, insanlar limandan uzaklaşıp adanın Arnavut kaldırımli sokaklarına doğru koşuyordu.

Gemi mürettebatı iskeleden aşağı inmeye başlamıştı. "Neler oluyor?" I

diye sordu bir denizci, onu durdurmak için kolundan çekerek. Yanakları güneşten yıpranmış, çilli ve çizgiliydi.

"Düşman gemileri," dedi başını ufka doğru eğerek. Gözlerimi kısmam gerekti ama onları gördüğümde kıpırdamadan durdum.

O tanıdık lekeler. O kırmızı yelkenler.

Serafi savaş gemileri.

Yarım düzine Serafi gemisi denizin kıyısında duruyordu. Filo hızla limana doğru ilerliyordu, uğursuz yelkenleri kuzeydoğu rüzgârıyla doluydu. Dalgakıranların ötesinde, Varian savaş gemileri demirlerini tartıp denize açıldılar. Açık sulara doğru hızla ilerliyorlardı. Yanaşmış başka savaş gemileri de vardı, güvertelerinde yüzlerce denizci, gemilerini kızaklarından uzaklaştırmak için acele ediyordu.

Hepsi için akıl almaz bir sorumluluk hissediyordum.

Theodore ve benim yüzümden -Kral Nemea'nın yıkık kalesinin tepesindeki o cereyanlı odanın zemininde kanımızı birleştirdiğimiz için- şu anda tehlikedeydiler.

Üzerimdeki halatı kavradığımda avucumu ısırdı ve kendimi yukarı çekerek geminin küpeştesinin üzerinde durdum. Rıhtımın tamamına baktım. Bir başka Varian savaş gemisi *Hercule*'ün iki filikası ötedeydi. Denizciler gemiyi yelken açmaya hazırlıyor, örümceklerin ağlarının tellerine tırmandıkları kadar kolay bir şekilde armaların üzerine tırmanıyorlardı.

"Majesteleri." *Hercule*'ün kaptanı güverteden bana baktı. Koyu kıvıll saçları kısa kesilmişti. Güneş tenini kalın çillerle kaplayarak koyulaştırmıştı. Elini uzatırken açık kahverengi gözlerini kısmıştı.

Bir el yukarı, aşağı inmem için sessiz bir emir. "Protokole göre donanma tehdidi ortadan kaldırana kadar rıhtım boş kalacak."

Arkasından savaş gemisini işaret ettim. "Ben de onlarla gidiyorum."

Gemiye bakmak için döndü. "Nereye gidiyorsun?"

"Serafi filosuna doğru. Onları batıracağım."

Gülümsedi, alnında patronluk taslayan bir kıvrım vardı. "Kral ve komutan emirlerinde çok açıktı. Göreviniz bitene kadar benim korumam altındasınız. Gemime ayak bastınız, artık benim sorumluluğumdasınız."

"Onun koruması altında" olma düşüncesi, Theodore'un bağının oturduğu, içimdeki boşluğu öfkeyle doldurdu. Onu ikna edecek zamanım yoktu. Ondan izin istemeyi reddettim. Yarım bir düşünceyle, sessiz bir yem attım. Kaptan sadece başını salladı, sonra buğulu gözlerle bana baktı. "Bu da neydi böyle?"

Kaşlarım çatıldı. Yem oltaya gelmemiştii. Lachlan'ın mektubunu hatırladım. -Tüm mürettebat Siren'e bağlıydı ve bu nedenle yemime karşı bağışıklıkları vardı. Küpeşteden aşağı atladım ve sinirli bir nefes verdim. "Umarım kralınızın önünde diz çökmeye hazırsınızdır Kaptan, çünkü gözetiminiz altında kalmaya hiç niyetim yok." Etrafindan dolandım ama daha iskeleye varmadan pantolonumun paçasından yakaladı ve beni sanki kurşuna dizilmiş yaramaz bir köpekmişim gibi geri çekti.

Dönerek tutuşundan kurtuldum ve yumruğumu çenesinin kenarına indirdim. Kötü bir yumruktu ve elime bir acı saplandı ama yine de inleyerek ve çenesini tutarak geriye doğru tökezledi.

Kalbim alarm zilinin sesi kadar gürültülüydü, aceleyle iskeleden aşağı indim. Kaptan arkamdan hızla indiğinde, dengemi korumak için kollarımı iki yana açtım. Adam benim boyumdaydı, ince yapılydı ama ben ondan daha hızlı değildim. Rıhtımda bir dönüş yaptım, suyun kayarak tahtaları ıslattığı köşeden atladım. Botları tahtalara vuruyordu, giderek yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu. Liman artık büyük ölçüde boşalmıştı. Geriye kalanlar, gemileri savaşa gitmeden önce demirleme halatlarıyla ilgilenen denizciler ve askerlerdi.

Dört yem gönderdim ve önümdeki denizcilerin göğüslerinin derinliklerine saplandıklarını hissettiğimde kanlı Tanrılara şükrettim. Zahmetsiz olmuştu. Adamlar itaat etmeden önce emrim zihnimde zor şekillenmişti. Yanlarından hızla geçtiğimde, kaptanı engellemek için bir barikat oluşturdular ve onu tuzağa düşmüş bir hayvan gibi kollarına doladılar. Ben daha hızlı koşarak

Savaş gemisi, gücüm aniden göğsümde her zamankinden daha yoğun bir şekilde patladı, sıcak, gürleyen bir çamur kütlesi.

İki üniformalı denizci savaş gemisinin palamar halatlarını gevşetiyor ve aceleyle iskeleye çıkmaya hazırlanıyordu. "Bekleyin," diye bağırarak ilerlemelerini engelledim.

Arkamdan gelen gırtlaktan bir çığlık adımlarımı hızlandırdı. Döndüm, saçlarımın rüzgârda savrulan tellerine bakarken, ayarttığım denizcilerden biri kemerinden bir hançer çıkardı. *Bir diğeri Hercule*'ün kaptanını güreşerek rıhtıma çekti ve omzuna ağır bir çizme koyarak onu kısırdı, bir diğeri de bacaklarını tuttu.

Panik içimde şimşek gibi çaktı. "*Durun!*" Emri açıkça söylemiştim, niyetle düşünmüştüm ama yemlerim yerinden çıkmıyordu. İçimdeki sıcak çamur akıntısı devam etti ve dişlerimi sıkarak onu dizginlemeye çalıştım. Ne de olsa bu *benim* gücümdü ama Eusia ile paylaştığım bağ, koparma ritüelinden bu yana değişmişti. Güçlenmişti.

Theodore'la aramdaki bağ onun beni ele geçirmesini engellemiş olmalıydı.

Kaptanı sıkıştıran denizci hançerini geri çekti, tam da önümdeki geminin iskelesi rıhtımdan kaldırılırken. "*Kahretsin.*" Gemiye binmeme sadece birkaç adım kalmıştı. "Geri koy onu," diye bağırdım. "Bırakın bineyim!"

Ama denizciler bana sadece şaşkınlıkla baktılar ve iskeleyi yukarı çekmeye devam ettiler.

Dikkatim çok dağılmıştı, dehşetim kulaklarımda uğulduyordu. Tüm bedenim güçle dolmuş, tükenmişti. Ele geçirilmişti. İsteksizce, bu kez gemideki denizcilere yeni yemler gönderdim ve iskeleyi yerine geri getirmelerini emrettim. Yüzleri gevşedi. Gözleri donuklaştı. Onlar iskeleyi geri getirirken ben de rıhtımdan aşağı, *Hercule*'ün kaptanının dövuştüğü ve bağırdığı yere doğru koştum.

İki denizci onu omuzlarından tutuyordu. Biri bacaklarının üzerine oturdu. Dördüncü denizci de hançerini indirdi. Bağırdım, yeni yemler yolladım, hâlâ kaburgalarına saplı olanları çekiştirdim ama yaptığım hiçbir şey onları görevlerinden alıkoymadı. Hançer mide bulandırıcı, ıslak bir gümbürtüyle kaptanın karnına saplandı. Hançeri tutan denizciye ulaştığımda attığı çığlık havayı parçaladı. Pençelerimi uzattım ve koluna batırdım ama kaptanın dizlerinin üzerinde oturan adam hamle yaptı. Bir kolunu boynuma doladı. Tüm ağırlığıyla beni sertçe rıhtıma indirdi. Ben de onun kolunu parçaladım ve kanının rıhtımdan aşağı akmasını sağladım.

ama hiç ses çıkarmadı, hiç acımadı.

Hançerin kaptanın karnını dikey bir çizgi halinde dümdüz kesmesini sadece izleyebildim. Göğüs kafesinden kasıklarına kadar. İç organları yarıktan fokurdadı ve rıhtıma döküldü. Çatlaklardan yoğun ve koyu kan akıyor, su dolu tahtaya sızıyor ve hâlâ çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyordu. Korku dolu birkaç nefesin ardından kaptan sustu.

İşte o zaman duayı okudular. "Kuma veriyorum. Suyu veriyorum. Beni duyun, bana kulak verin. Denizi temizle." Denizciler ayağa kalktı. Çizmeli ayaklarını kullanarak kaptanın gevşek bedenini rıhtımın kenarından boş rıhtıma doğru yuvarladılar.

İçimdeki tüm yakıcı güç soğumaya başladığında dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü.

Sonunda beni tutan denizci gitmeme izin verdi ve o da rıhtımın kenarına doğru yürüdü. Mahvolmuş kolundan kan akıyordu ama hepsi boş yüzlerle durmuş, gölgelerin altlarındaki sudan geçişini izliyorlardı. Dizlerimin üzerine çöktüm, bakışlarım denizi kesen karanlık çizgilere perçinlenmişti.

Nekgya ceset için gelmişti. Adak için. Su köpürdü, pembeleşti ve sonra sanki talimat verilmiş gibi dört denizci de Eusia'nın duasını bir kez daha mırıldandı. Onlar rıhtımdan derin, kanlı suya adım atarken nefesimi tuttum.

Titreyerek ve üşüyerek iskeleye doğru yürüdüm. Tunığim, beni geride tutan denizcinin kanıyla ıslanmıştı ve karnıma yapışmıştı. Eusia ile paylaştığım bağ, içime kaymış bir el gibiydi. Ben bir kuklaya dönüşmüştüm, o ise efendiye.

Bakışlarım iskelenin tepesindeki denizcilere kilitlendi. Yemlerimin hâlâ içinden geçtiği denizcilere. Gözleri donuk, vücutları gevşekti. Aklıma bir düşünce geldi: *Onlar senin iplerinin ucundaki kuklalar. Sen de ondan daha iyi değilsin.*

Botlarım güverteye vurduğunda, yemlerini aceleyle bıraktım ve nefesimi tutarak bekledim. Dua eden dudaklar ve yumruklanmış hançerler bekledim, ama ikisi de ateşli bir rüyadan uyanmış gibi başlarını salladılar.

Biri elini ağrıyormuş gibi alnına götürdü ama ikisi de daha önce yaptıkları gibi işlerine devam ettiler. İskele iskelesini üst güverteye çıkardılar ve çok geçmeden gemi limana doğru yol aldı. Altımda sallanıyordu ve yelkeni rüzgârı yakaladığında yalpaladı.

"Kimsin sen?" Arkamdaki kadının sesi hırıltılı ve sertti.

Döndüm ve tam olarak kiminle karşı karşıya olduğumu anladım. Mükemmel bir şekilde ütülenmiş üniforması, çelik gibi gözleri ve göğsüne iliştirilmiş madalyaların bolluğuyla hiç şüphe yoktu. Savaş gemisinin kaptanı. Etrafımızdaki diğer asker ve denizcilerden iki kat daha yaşlıydı. Gözleri tuniğimin önündeki kan lekesine kaydı ve daha da daraldı.

Ağzım açık kaldı, zihnim bomboştu. Az önce tanık olduğum bağırsak deşme olayından dolayı hâlâ sersemlemiştim. "Ben... Ben-" Kendime nasıl hitap edeceğimi bile düşünemiyordum. "Kaptan, ben-"

Güzel kaşları tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Kaçak yolcu o zaman."

"Hayır." Hâlâ titriyordum ama daha dik durmaya çalıştım. Bedenime, Theodore'un her zaman ağırlıksız bir zırh gibi giydiği o rahat komutayı aşılamaaya çalıştım. "Ben Imogen Vathia'yım." Bunca zaman Ligea'nın kalıtsal adını hatırlayamamıştım ama şimdi ağzımdan bir nefes gibi kolayca dökülüyordu. Onu yaratmaya yardım eden derin suyun ruhu için *Vathia* olmuştu. "Büyük Tanrıça Ligea'nın kızı ve varisi. O gemileri batırmanıza yardım etmek için buradayım."

Kaptan beni incelerken gözleri büyüdü. "Ligea'yı tanırım. Yıllar önce, ben yeni bir kaptanken gemime yardım etmişti." Dudaklarını büzdü. "Ona benziyorsun." Güvertede dolaşan mürettebatını taradı. "Gemilerimizdeki Sirenler hakkında kurallarımız var Majesteleri," dedi sonunda.

"Ve onlar?"

Derin bir gök gürültüsü havayı yararak dikkatimizi çekti. Serafi ve Varian gemileri karşılıklı top atışı yapacak kadar yakındı ve ilk atış Varian gemilerinden birinin direğine isabet etmiş, onu fırtınadaki bir dal gibi ortadan kırmıştı.

Kaptan derin ve huzursuz bir nefes aldı. Koyu kan lekesine bir kez daha baktı. "Eğer gemide bir Siren varsa, tüm denizciler için balmumu gereklidir, böylece şarkılarından etkilenmezler. Ama Tanrıça'nın kızı olduğunuza göre, sanırım balmumu onları sessiz cazibenizden korumak için pek bir işe yaramayacaktır?"

Gücümü düşününce bile ağzım kurudu. Ne kadar karışık ve tehlikeli hale gelmişti. "Hayır," demeyi başardım. "Olmayacak."

"O halde söz vermen gerekiyor," dedi kaptan, bakışlarını tutarak.

"Benim sözüm mü?" Rüzgâr burnumdaki tuzlu buğuyu dağıttı, gözlerimdeki

güç ortama yayılıyor.

"Eğer bu gemide kalmanıza izin verirsem, Majesteleri, hepimiz risk altında oluruz. Her mürettebatın ve askerin güvenliğini sizin ellerinize emanet ediyorum. Tanrıça bir terör olabilirdi ama gücünü kullanırken çok titizdi. Sen de annen gibi misin?"

Benden taşımamı istediği sorumluluktan, utanç ve endişenin saldırısından tüm vücudum sızlıyordu. Koyu, yapışkan kan görüşümü lekeledi. *Hercule*'ün kaptanının ölüm çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Annem hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve gücüm kesin olmaktan başka bir şey değildi. Eusia'nın Varian cesetlerinden oluşan bir savaş gemisi kadar büyük bir tekliften zevk alacağından da emindim. Ama tüm bunlara rağmen ağzımı açtım ve "Öyleyim" dedim.

Kaptan başıyla beni onayladı. "O halde gemiye hoş geldiniz."

Top ateşi daha da arttı. Gemi yuvarlandı ve çizgili denizin üzerinde alçaldı. Daha iyi görebilmek için pruvaya doğru koştum. Serafi ve Varian gemileri iki sıra oluşturmuşlardı, gemilerin yanları birbirine bakıyordu. Aralarında beyaz dumanlar patlıyordu. Top güllerinin ısıkları ve çatırtıları kaslarımı geriyordu. Gücümle birini durduramazdım ve gemiler birbirlerine o kadar yakın yüzüyorlardı ki Varyanları da deniz tabanına çekmeden Serafileri nasıl batırabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Rüzgâr sertti ve saçlarımı örgümden çözüp sürüklüyordu. Devriliyormuşum gibi hissetmeme rağmen duruşumu sağlamlaştırdım. Kaptanın sesi arkamda çınladı. "Yelkenleri düzeltin. Toplar hazır." Gemi altıncı Serafi gemisinin yanına yanaşıyordu. Bana otoriter bir baş selamı verdi. "Ne zaman hazır olursanız, Majesteleri."

Serafi gemisine baktım, çok iyi tanıdığım siyah deri zırhı gözümün önüne getirdim. Korkum parmaklarımın boğazıma dolanarak nefesimi kesmesine benziyordu. Dar su şeridinin karşısında, karanlık miğferiyle önsezili Serafi kaptanını gördüm. Bir an için Evander'i düşündüm.

Bana bakarken tiksintiyle gerilmiş yüzünü hayal ettim. Nemea'nın taht odasını ve duvardaki annemin kanadını hayal ettim. Altında mermere gururla kazanmış kelimeleri hayal ettim.

CANAVAR HER ZAMAN ÖLDÜRÜLÜR.

Siyah, yakıcı güç anılarla göğsümde yırtıldı. Serafi mürettebatının donmasını istedim ve içimden bir yem dalgası fırlayarak gemimizle onların arasındaki boşluğu kapladı. Boğazım yandı ve üşüdüm, sanki boynumdan kesilmiş ve kan kaybından kurumaya terk edilmişim, ama bir anda her denizci, her mürettebat üyesi hareketsiz kaldı.

Varian kaptanının sesi gürledi. "Ateş!"

Barut sesinden kulaklarım ağrıyordu ama kıpırdamadan durdum. Serafi gemisinin saldırıma maruz kalışını izledim. Güller geminin bordasını deldi, tahtalar parçalandı ve toz bulutları tuzlu havaya yükseldi. Ama beni en çok etkileyen, Serafi mürettebatının ve askerlerinin yavaşça hareket etmeye başlama şekliydi. Teker teker doğal olmayan adımlarla geminin siperine doğru yürümeye ve küpeştenin üzerinden tırmanarak birer birer aşağıdaki denize atlamaya başladılar. Bunu yapmalarını ben emretmemiştim. Sadece donmalarını amaçlamıştım. Gemileri parçalandıkça, yelkenler yırtıldıkça ve direkler kırıldıkça, ağızlarının mükemmel bir uyum içinde nasıl hareket ettiğini izledim.

Hepsi bir ağızdan konuşurken, kelimeleri seçebiliyordum.

Kuma veriyorum. Suyu veriyorum. Beni duyun, bana kulak verin. Denizi temizle.

"Hayır." Eusia açlıktan ölüyordu. Yaratılışından beri güce, kız kardeşinin gölgesinde tanınmaya açlık duymuştu. Yıllar ve yıllar boyunca, doymak bilmeyen büyüsunü besleyecek bir yol aramıştı. Ve şimdi, kendini beslemenin bir yolunu bulmuştu.

Beni.

Bir sonraki Serafi gemisinin yanına geldiğimizde zihnim kederli bir sisin içindeydi. Çoktan ağır hasar almıştı; üst gövdesinde büyük delikler açılmıştı ama hiç su almıyordu.

Kaptan gururla omzumu okşadı, nostalji ve gurur gözlerinin etrafındaki çizgileri derinleştirdi. "Bir kez daha, olur mu?" dedi çenesini Serafis'e doğru eğerek.

Dalgınca başımı salladım. "Elbette." Her şeyin korkunç gerçekliğine boyun eğerek geminin küpeştesini kavradım. Eusia'ya o çok istediği bedenleri vermeden Varya'yı ve insanların güvende tutmanın bir yolu yoktu. Önümde duran geminin ne olduğunu fark ettiğimde bir kez daha ortamdaki o mide bulandırıcı, yağlı güce odaklandım.

Serafin amiral gemisiydi. Kare biçimindeki kışını, dört uzun direğini tanıdım. Dişli yılan balığı en büyük yelkenine resmedilmişti. Evander'in gemisiydi,

ve on yıllar önce, Nemea denizci bir kralken, onun olmuştu. Onu dünyanın en uzak köşelerine, her adaya ve kuzey kıtasına kadar götürmüştü. Gövdesinde çürüyen Siren kemiklerinin unutulmaz koleksiyonu, direklerine bağlanan ve günlerce güneşte kabarmaya bırakılan Sirenler hakkında hikâyeler vardı.

Bu efsanevi gemi denizin dibine aitti. Top dumanı yoğun ve beyazdı, gözlerimi yakıyordu. Halatlara tutunmak için kendimi yukarı çektim ve amiral gemisini taradım. İçimde yemlerin birikmesine izin verdiğimde, niyetimi büyük mürettebat üzerine kurduğumda kalbim parçalandı, ancak kalan dumanın arasından bir altın parıltısı gördüğümde hepsini sıkıştırdım.

O eski, mazgallı tacın şeklini seçerken donup kaldım. Bu Nemea'ydı. *Burasıydı*. Neredeyse otuz yıldır gemiye binmemişti. Reddetmiş, dağdaki kalesinde inzivaya çekilerek kendini tüm tehditlerden korumuştı.

Duygusuz bakışları dumanın arasından beni hissediyor gibiydi. Karanlık bir hayalet gibi güvertenin ortasında durmuş, yıpranmış, üzerine tam oturmayan siyah bir zırh giymişti. O bıçak gibi gri gözler benimkilere kilitlendi.

Zihnim onun görüntüsünü algılayamıyordu. Bir gemide. Varian sularında. Ona gitmem gerekiyordu. Rohana bana bunu söylemişti. Eusia benimle alay etmiş, bana *evimi*, evimi, evimi işaret etmişti.

İçimde bir fırtına gibi kabaran bir güç vardı ama onu içimde tuttum. Omurgamın üzerindeki düğmeleri çektim ve teker teker açtım. Kaptanın ateş emri havayı kesti. Her iki gemiden de güller uçuştı. Serafi yaylım ateşlerinden biri yan tarafımdaki siperi delip geçti ve kendimi kıymıklanan tahtadan korudum ama keskin parçaların etimi delip geçtiğini hissettim. Yanağım, boynum, kolum, saplanan şarapnel parçaları yüzünden yandı.

Zihnimi açık tutmak için mücadele ettim, sonra niyetimi suya yönelttim ve gemimizle Nemea'nınki arasında derin bir akıntı oluşmasını emrettim. İki vuruşta Serafi gemisi savruldu ve toplarının hedefini saptırdı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı kaptan, tuniğimin arkasını daha da genişletirken. "Dondurun onları! Onları suya çek!"

Kanatlarım derimi yardı. Onları iyice gerdim ve beni geriye çeken yeni ağırlıkla dengemi korumaya çalıştım. Gemimiz fena halde hırpalanmış, her darbede daha da parçalanmıştı. Ama Serafi'nin amiral gemisi benim akıntıma karşı koyamamıştı. Yelkenleri gevşeyerek yan yattı.

"O gemiye biniyorum," diye seslendim kaptana.

Yüzü kıpkırmızıydı, dudaklarında tükürükler vardı. "Önce onları suya indir, Allah kahretsin."

Başımı salladım. Nemea'yı yanlışlıkla geminin bordasına çekme riskini göze alamazdım.

Kılıcını çekti. Güverteden bir top güllesi uçtu ve Nemea eğilerek iş başındaki denizcilerin arasından sıyrıldı. "Söz verdin lan," diye bağırdı, kılıcının ucu boğazıma dayanmıştı.

"Dikkatli ol." Vücudum gerilmişti - gücüm titriyordu. "Kaptanlarla kötü bir geçmişim var."

Yüzündeki çizgiler tehdidimle birlikte derinleşti. Dişlerini gösterdi, burnu tiksintiyle kırıştı. "Gemimden defol."

Düşmanlığının darbesi tanıdık geliyordu ve buna iyi katlandım. Çenemi dik tuttum ve ayağa kalktım. Nemea'nın gemisi süzülerek geçebileceğim kadar yakındı. Onu çağırdığımda, altımda bir rüzgâr esti ve kanatlarımı açarak gemiden indim. Havada hareket etme hissiyle midem altüst oldu. Zorlukla Serafi gemisinin örtüsüne kondum ve sıkıca tutundum. Kare şeklindeki halatlar avuç içlerimi, dizlerimi ve inciklerimi yaktı.

Varlığım Nemea'nın mürettebatını tedirgin etti. Karanlık kanatlarım, avlarının kokusunu alan tazılar gibi onları geriyordu. Hâlâ üzerlerine uçan güllerden kaçarken oklarını yerleştirdiler ve iplerini hazırladılar. Sıkı bir çene ve tüm dikkatimle sadece üç yem yolladım. Onları korumak, Eusia'nın onları benden almasına izin vermemek için salladım. Nemea'nın en yakınında duran adamların göğüslerini deldiler. Etrafını saran adamların omuzları çöktü. Onu en yakın direğe doğru çekerlerken, boğazımdaki o yanma bir kez daha başladı.

Nemea onlara karşı koymadı; bağırp çağırmadı. Hareket etmeye devam ettim, kendimi okların yolundan uzak tutmaya çalıştım, gücümü korumaya çalıştım ve iplerin arasından izledim. Yüzünün kızarmasını ve öfkesi kabardığında her zaman olduğu gibi gözlerinin şişmesini bekledim ama o sadece arkasına yaslandı, onu bağladıkları direğe başını yasladı. Doğrudan gözlerimin içine baktı. Ağarmış saçları dalgalanıyordu ve kılıcını kınından çıkarırlarken bile bakışlarımı üzerinde tuttu. Ellerini bağladılar ve kulaklarındaki balmumunu çektiler. Ve bedenim sıcaklığını kaybetmeye başladığında, kafasındaki ezik altın tacı aldılar.

Üç adam geminin iskele tarafına doğru dönerken kılıç ve taç güverteye çarptı. Hiçbir emir göndermemiştim. Hissetmemiştim bile.

Yemler çürüdüğünde, Eusia şimdi ipleri çekiştiriyordu. Üç adam güverteden sarsak hareketlerle atlayıp kendilerini denize atarken duayı mırıldandılar.

Oklar vızıldayarak yanımdan geçti ve ben dengemi korumak için savaşıarak yukarı tırmandım ki Nemea bana seslendi.

"Oyalanıyorsun kızım." Sesinin gürültünün içinden gelen kesiti bedenimin kilitlenmesine neden oldu. Kendimi küçük, güçsüz ve disipline ihtiyacı olan bir çocuk gibi hissediyordum. "Sana daha iyi öğrettiğimi sanıyordum. Oyalandığımız zaman ölürüz, Imogen. İkimizin de sonu gelmeden önce yapmak istediğin şeyi yap."

Haklıydı ve bunu kabul etmek bana acı veriyordu. Bundan sonra yapacağım şey de bana acı veriyordu. Gözlerimi kapattım ve gücümün uçmasına izin verdim. Kaç tane yem attığımı sayamadım ama gücüm -ya da Eusia- neyin gerekli olduğunu biliyordu. Oltaya takıldılar ve güvertedeki denizcilerin hepsi aynı anda nefes aldılar. Boğazımdaki yakıcı acı ve tenimi saran ürpertiyle inledim. Bedenler gevşedi, silahlar yere yığıldı. Ve sonra hepsi geminin kenarlarından tırmanmaya başladı. Bir katran dalgası gibi yavaşça küpeşmeleri aşılar ve tuzlu suya döküldüler.

Nemea'ya baktım. Sahip olduğum tüm dikkati onu yemimden uzak tutmaya vermiştim. Rüzgâr güvertenin üzerinde yuvarlanıyor, bedenlerin durmaksızın sıçramasını ve mürettebatın mırıldandığı duaları kefenin üzerinde bana kadar taşıyordu. Bakışlarımız kilitlendi.

Nemea, mürettebatının Eusia'nın büyüünün tanıdık kelimelerini - bana uzun zaman önce öğrettiği büyüü - söylediğini duyunca ağzını yavaş bir gülümseme kapladı.

Güverteye atladım. Yere indiğimde inciklerimde bir acı hissettim. Dikkatim denizcilerin Nemea'nın etrafına bağladıkları zayıf düğümlere odaklandı. Halatlar fıçı gibi göğsüne gevşekçe sarkıyordu. Onları çıkarmak için çok az çaba harcaması gerekecekti. Yine de mücadele etmedi. Rahat bir şekilde oturdu, bakışları üzerimdeydi.

Durgunluğu -sükûneti- içime bir endişe mızrağı gibi saplandı.

Kılıcı birkaç adım ötede güvertede duruyordu, akşamın ilk ışıklarında altın gibi parlıyordu. Elime aldığımda metalik bir sıyrık çıkardı. Top ateşi hâlâ sıcak havayı titretiyordu ama içinde bulunduğum gemiden gelen yaylım ateşi kesilmişti. Beni ve Nemea'yı amiral gemisinde tek başıma bırakarak, diğerlerine destek olmak üzere uzaklaşıyorlardı.

Güçlü bir akıntı ve sabit bir rüzgârla gemiyi ateş eden gemilerin oluşturduğu sıkışık kümeden uzaklaştırdım. Varya'nın kıyısından uzaklaşmamıza, denizin kaosuyla birlikte yalpalamamıza ve savrulmamıza izin verdim. Güneş Nemea'nın gümüş rengi saçlarını belirginleştiriyor ve dar yüzünü gölgeliyordu. Adrenalin yüklü bedenimi hareketsiz kalmaya zorlayarak baktım ve onda kendimden bir şeyler aradım. Annemden çok şey miras almıştım. Yüz hatları, vücudunun şekli de neredeyse benimkiyle aynıydı. Ama korkarım ki ben de

babanın kalbi.

Sebeup olduğum tüm ölümler beni gerektiği gibi delip geçmedi. Hâlâ kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyordum, hâlâ kendimi suçlamanın ağırlığı altında ezilmeden nefesimi ciğerlerime ekebiliyordum. Bu korkunç, cezalandırıcı Şeylerin acısını hissetmek, Theodore'un söylediği gibi gnahlarımın bağışlandığını hissetmek istiyordum ama uyuşmuştum.

Bunu Nemea'dan almış olmalıyım.

Yelkenler başlarının üzerinde çırpınıyordu, insansızdılar ve şimdi rüzgârda salınıyorlardı. Nemea'ya daha önce hiç bu kadar net gözlerle bakmamıştım. İmparatoriçenin onu tanıdığı zamanlarda, aradan geçen yıllarla birlikte nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. Koyu renk saçları ve açık zeytin rengi teni, gri gözlerinin dar ekikliği. Sivri elik gibi nasıl da delip geçiyorlardı. Ona yaklaştım, tacının güvertede durduğu yere doğru yürüdüm. O beni izlerken kalbim kaburgalarımaya çarptı. Onu almak için eğildim, ağır, güneşte ısınmış altını avucumda tırttım.

"Merhaba Imogen," dedi sonunda, şakırdayan yelkenlerin arasından. "Seni şaşırttım mı?"

O ses. Alçak, genizden. İçimde çürüyen bir dizi duygunun yayılmasına neden oldu. "şaşırttım."

"Gittin," dedi basitçe, başı direğe yaslanmıştı. "Seni almaktan başka seçeneğim yoktu." Bakışları kanatlarıma kaydı. "İtiraf etmeliyim ki beni de şaşırttım."

Yumruğum tacının etrafında sıkılaştı, kenarları avucumu ukurlaştırdı. "Ne olduğumu bilmiyormuş gibi davranma," diye tükürdüm. "Ve ben geri almak için senin değilim."

Bir kahkaha attı. Eğlenmemiş, kaba ve boş bir kıkırdamaydı. "Ama ylesin. Pek çok açıdan ylesin."

"Bana karşı en güçlü iddian nedir, Nemea?" Yumruğumu kılıcın kabzasında ayarlayarak sordum. "Kralım olduğun mu? Gardiyanım mı? Bebekliğimden beri kanımı bir canavarla beslemen mi?"

Yavaşça tacını kendi başıma koydum.

Kaşlarını attı. Sonra benimle ilgili en güçlü iddiasının tam olarak ne olduğunu bildiğimi anlayınca yüzündeki ifade gevşedi.

"ıkar şunu." Kelimeler kesik kesik ve soğuktu.

"Yakında ait olacağı yer orası, değil mi?" Onu hissetmekten nefret ediyordum, bastırıp kesmesinden. "Ben senin varisin değil miyim?" Yüzündeki kin dolu bakış yavaş bir zehir gibi içime işledi. "Senden iğreniyorum, değil mi?"

"Tiksinti." Nemea çok hareketsizdi. "Sirenler beni iğrendiriyor, evet." Başını salladı. "Ama sen hiç iğrenmedin. O da hiç yapmadı."

Annem. Annem.

Aklımdan geçen soruları, yüzümü gölgeleyen özlemi görmüş olmalı ki, "Sana onu anlatmamı ister misin?" dedi.

Derimin altındaki sinirler karıncalandı. Korkuyu avucumdaki kan gibi kolayca çekip aldı benden. Vücudu ağrıyormuş gibi kendini direğe doğru ayarladı ve ortasından geçirdiği ipi aşağıya doğru kaydırды. Kalçasında gümüş bir şeyin parıltısını gördüm. Bir hançer. Dişlerimi sıktım ve diğer elimi kılıcın kabzasına götürdüm. Ama Nemea sadece orada oturuyor, huzursuzca kıpırdamadan cevabımı bekliyordu.

Ne kadar cazip gelse de, Nemea ve annemin hikâyesi ihtiyacım olan bir hikâye değildi. Eusia'yı öğrenmem gerekiyordu. İmparatoriçe, prenses ve ortasında sıkışıp kaldığım karmaşık ağ hakkında. Ama titrek bir nefes aldım ve başımı salladım.

Düşünceli bir ses çıkardı ve orta mesafedeki bir şeye odaklanarak geçmişe doğru kayar gibi oldu. "Denizde kaybolduğum yılların hikâyelerini hatırlıyor musun?" Sesi tuhaftı. Yumuşak ve incedi, ürkütücü bir sabah sisi gibi aramızda yuvarlanıyordu. "Çoğunda Ligea ile birlikteydim. Hikâyeler fethetmek için yola çıktığımla övünür ama Leucosia'nın yalnız ölümlü kralı olarak Tanrıların var olduğu bir diyarda pek bir şey yapabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Eğer güç istiyorsam, onu elde etmek zorundaydım." Perili bakışları hızla benimkilere kilitlendi. "Bu doğru değil mi Imogen? Sana hep bunu söylemedim mi?"

Ona cevap vermedim.

Devam etmeden önce sessizliğim karşısında dudaklarını büzdü. "Büyücü Kahinleri aramak için küçük bir filo aldım. Ne de olsa onlar kendi güçlerini yaratmayı başarmışlardı, peki ben neden başaramayayım? Büyünün bana eksikliğimi verebileceğini düşünmüştüm. Yine de gençliğimde aptalmışım. Bedeli hakkında hiçbir bilgim yoktu. Büyücü Kahinleri gördüğümde, büyüün onlara ne yaptığını..." Başını salladı, dudakları kıvrıldı. "Bu ödemek istediğim bir bedel değildi.

"Bana kuzeye gitmemi söyleyen büyücüyü hatırlıyorum. Zorlukla konuşabiliyordu. Kulesinin zemininde kurumuş bir böcek gibi top gibi yatıyordu. Bana para ödmeden güç kazanmanın bir yolu olduğunu söyleyen oydu. Bana Eusia'ya nasıl hizmet edebileceğimi anlattı."

Öfke içimde alevlendi. Kılıcın kabzası, avucumdaki yara izlerinin düğümüne karşı ağrıyordu. *Bedelin* kanıtı. Kılıcı kaldırdım ve ucu onun önünde duracak şekilde ilerledim. "Ödedim, Nemea."

Kendini nasıl tuttuysa artık. Yanakları kıpkırmızı oldu. Gri gözleri öfkeyle gerildi. "Bırak *da konuşayım*." Kelimeler kenetlenmiş dişlerinin arasından tısladı. "Ödedim. Çok pahalıya ödedim. Lanet büyücü yalan söyledi."

Kılıcın ucu donuk *bir takırtıyla* güverteye düştü. Duygularının derinliği karşısında irkilerek birkaç adım geriye sendeledim. Acı çekmiş gibiydi. Acı çekiyordu.

Sonra bir itirafta bulunur gibi konuştu. Hızlıca, uzun süredir içinde tuttuğu kelimelerden kurtulmaya hevesli bir şekilde. "Eusia, Obelia'nın azizelerinden biriydi. Yüzyıllar önce sahillerinden birine vurmuştu. Yaşlıydı, Tanrılar kadar yaşlıydı. Onu bulduklarında bağırsakları deşilmiş, iç organları kaybolmuştu. Ama ölmemişti. Konuşabiliyor ve hareket edebiliyordu ve bunun için ona tapıyorlardı. Bir adak karşılığında, Eusia ona inananlara bir mucize bahsedecekti. Ben de gittim. İmparatoriçe Nivala bir güçtü. O da benim gibi güce aç biriydi. Genç bir Leucosian kralı olan beni kollarını açarak karşıladı, ne tür bir güce sahip olduğumu öğrenmeye hevesliydi. Ona ölümlü olduğumu hiç söylemedim. Beni yemek ve şarapla şımarttı, yatağına aldı ve aylarca Obelia'da kalarak ilk kurbanım ve Eusia'nın kutsaması için hazırlandım.

"Sonunda beni anladığı günü hatırlıyorum -benim de onun gibi güçsüz olduğumu- yüzüme güldü. Ama yine de beni tapınaklarına götürdü ve içindeki küçük batık havuza adak adadım. Kanımı suyuna döktüm ve dua ettim. Eusia'dan rica ettim... Filomu yok eden Sirenleri yok etmesini istedim. Bana adamlara ve paraya mal oldular. Gururuma. Yıkımdan başka bir şey getirmedi ve bunun bedelini ödetmeye kararlıyım."

İçimi bir ürperti kapladı. Uzaktaki top ateşi, geminin gıcırıltıları, Nemea'nın hikâyesinin beni içine çektiği kısılcın altında kayboldu.

"Eusia'nın kafası o havuzun yüzeyini kırdığında çılgılık attım. O kadar küçüktü ki. Bir çocuk boyundaydı. Saçı yoktu. Gözlerinin üzerinde ve yanaklarında etler büyümüşü ama beni görebiliyordu, beni görebildiğini biliyordum. Sesi boğuk geliyordu ama benimle kız kardeşi hakkında konuşmaya hevesliydi. Ligea'dan. Ligea'ya her şeyin verildiğini ve yüzyıllar sonra bile nasıl altın gibi, sapasağlam ve eşsiz kaldığını anlattı. Ve o

onu alt etmeye çalışan bir canavara dönüşmüştü. İsteklerimiz aynı doğrultuydu. Ben de ona yardım edeceğimi söyledim."

"Eusia Obelia'da mı?" Çabucak sordum.

Nemea başını salladı. "Benden onu eve götürmemi istedi. Böylece Ligea'yı sona erdirmek için gereken büyüü yapabilecekti."

"Ne dedin sen?" Tüm bedenim korkunç, çatırdayan bir soğukla dolmuştu. O kadar derin bir korku ki, içimi sızlatıyordu. "Senden onu *eve* götürmeni mi istedi?"

Sanki bir zayıflığımı ortaya çıkarmışım gibi gözleri parladı. "Onu arıyorsun."

"Ona kan bağıyla bağlıyım," diye bağırdım. "Tabii ki onu arıyorum."

İnce dudakları büküldü. "Ona çok benziyorsun. Ligea gibi," diye düşündü, kızgınlığının içinden. "Kaptan Ianto'nun seni sonsuza dek kalemde tutmaya yeteceğini düşünmekle saçmalamışım." Başını iki yana salladı. "Sen ve o ikiniz de öyle inatçı, öyle kibirlisiniz ki, hizaya gelmektense kendinizi öldürtmeyi tercih ediyorsunuz."

Bu beni çok etkiledi. Theodore da neredeyse aynı şeyleri söylemişti. Nemea'nın beni, kusurlarımı ve güçlü yönlerimi gerçekten tanıyor olması midemi bulandırdı. "Hikâyenı bitir," dedim, kalın bir sesle.

Ters ters baktı ve beni bekletti. "Eusia'yı Obelia'dan taşıdım. Büyük bir girişimdi. Yolculuk için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak. Ayrılmadan önce imparatoriçe son bir mucize istedi. Büyük bir tane. Son bir fedakarlık yaptı-"

"Kocası," dedim nefes nefese. Farkına varmak beni ikiye böldü. "Ve Nels. Onları sadece mücevherler için öldürmedin. Onları Eusia senin geminde yolculuk ederken onu beslemek için öldürdün, değil mi?"

Nemea sarsıldı. Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Meşguldüm." Kılıcı bir kez daha kaldırdım.

Nemea çenesini kırdı, içinden tehlikeli bir enerji yükseliyordu. "Eusia benden Ligea'dan bir çocuk sahibi olmamı istedi." Bunu o kadar basit bir şekilde söyledi ki, sanki sıradan bir şeye dikkat çekiyormuş gibiydi. "Annenin hiç çocuk sahibi olmamasının bir nedeni vardı. Kız kardeşinden korkuyordu, onlara ne yapabileceğinden korkuyordu. Eusia beslenmek için nesiller istiyordu. Bedenler onu hayatta tutuyordu ama ölümlüler ona Tanrıların gücünü vermiyordu. Eğer kız kardeşini ve kız kardeşinin çocuklarını ele geçirebilirse, onların gücünü yutabilir ve kendi büyüsunü kullanabilirdi. Sonsuz olacaktı."

"Ve sen de öyle yaptın." Bunun ne kadar aşağılık bir şey olduğunu düşündüğümü saklamadım. "Nasıl?"

Ligea neden sana izin versin ki-"

"Kendini bana bağladı." Daha önce hiç bu kadar yumuşak konuşmamıştı. Küçük bir kızken beni kısacık bir gülümseme ve avucunda bir şekerle karşıladığı anılarımda bile sesinin böyle çıktığını hatırlamıyordum. "Annen aptal değildi ama kendini bana bağlaması yaptığı en yanlış şeydi, sonunun başlangıcıydı."

Bir adım geri çekildim. Aramızda mesafeye ihtiyacım vardı, onun duygusuzluğunu ve acımasızlığını hatırlamam gerekiyordu, çünkü şimdi gözlerinde yüzen bakış beni çok rahatsız ediyordu. Kalp hastasıydı.

Bir rüzgâr güverteyi kesti ve gemi bir dizi yüksek dalganın üzerinden geçerken dengem sarsıldı. Güneş kara, soğanlı bulutlardan oluşan bir duvarın ardına düşerken hava sıcaklığı da düşüyordu. Uzakta, derin bir gümürtü suyun üzerinde yuvarlanıyordu.

Denizi araştırdım. Gümürtü gök gürültüsüydü, top ateşi kesilmişti. Kalan iki Serafi gemisi geri çekilmişti. Varian filosunun yarısı limana dönmüştü ve biz de çok uzaklara sürüklenmiştik.

"Görünüşe göre kaybettiniz," dedim.

"Bu savaşı kazanmaya hiç niyetim yoktu, Imogen." Gözleri derinliksizdi. Korkunç bir açlıkla parlıyordu. "Dediğim gibi, senin için geldim." Bir elini etrafındaki iplerin arasından geçirdi ve çekiştirdi. Ölü yapraklar gibi kolayca düştüler. Kollarım kılıcın ağırlığıyla titriyordu ama onu aramızda sıkıca tuttum ve güvertede geriye doğru adım attım. Nemea fark etmedi bile. Ayağa kalktı, uzun bacaklarını yavaşça açtı ve sonra üzerine tam oturmayan zırhını düzeltti, bu hareketi kolay ve korkusuzca yaptı. Ufuktaki fırtına bulutlarına doğru baktı ve "Ne yapacaksın?" diye sordu. Bu soruyla benimle alay etti. "Sanırım sadece Ligea gece fırtınasında mürettebatsız bir gemiyi idare edebilirdi. Ve sen ona çok benziyorsun, evet... ama aynı zamanda çok daha azısın."

Göğsümdeki hava boşaldı. Onu sessizce izledim, belindeki hançeri çıkarmasını bekledim. Ama hiç yapmadı. Onun yerine kendini yakındaki bir sandığın üzerine bıraktı.

"Onu seviyor muydun?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçtı. Cevap vermeden önce omuzlarını devirerek ofladı. "Ona sahip olmak hoşuma gidiyordu. Yine de paylaştığımız o lanet bağ çok zordu. Ondandır nefret etmek istedim. I

Acılarımın, krallığımın mücadelelerinin kökeninin o olduğunu kendime hatırlattım ama düşüncelerim kalıcı olmadı. Bu bağ beni onu sevdiğime ikna etti."

Sözleri bir yaraya çarpmış gibi yüzümü buruşturdum. "Bağ öyle bir şey yapmıyor."

Dondu kaldı. Rahattı ama şimdi vücudu farkındalıkla kilitlenmeye başlamıştı. Başını eğerek, "Sanki biliyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi.

"Bağ seni korumaya zorluyor."

İnançsızlık ve en ufak bir eğlence kırıntısı dudaklarını büktü. "Yüce Tanrılar. O çocuk kralın sana yardım etmesini bu şekilde sağladın, değil mi? Onu çaldın." Alay etti. "Tıpkı annen gibi."

"Onu çalmadım. O kabul etti."

"Ah, ne iyilikseverlik! Ne fedakarlık! Peki aşkını ilan etti mi? Her zaman sana bağlı kalacağına yemin etti mi?" Bir yumrukla dizine vurdu. "Şimdi daha da çekilmez olacak, Panos'un torunu Ligea'nın kızına bağlı. Sanki piç zaten yeterince güçlü değilmiş gibi, gidip biraz daha topladı."

Bu ima, içimde bir zamanlar sarsılmaz hissettiğim bir şeyi sarstı. Theodore bana ilk olarak gücüm yüzünden, benim kim olduğumu düşündüğü için bağlanmıştı. Birden bu düşünceyi kafamdan atamadım: Tanrıların kanı damarlarımda akmasaydı, Theodore beni Nemea'nın kalesinde solup ölmem için bırakır mıydı?

Nemea hızla ayağa kalktı, vücudu tanıdık bir öfkeyle dolup taşıyordu ve kemerinden hançeri çıkardı. Onu avucunun içinde yuvarladı ve volta attı. "Bu bağ..." Dehşetle baktı ve sonra bakışlarımız kilitlendi. "Annen yaptığım şeyi öğrendi. Eusia'nın taşınmasına nasıl yardım ettiğimi. Dar bir deniz bacasından Serafa geri dönüyordum ve orada Ligea oturuyordu." Hançeriyle işaret etti, sanki onu önünde görebiliyordu. "Ligea, kayaların üzerinde kanatlı ve tuzlu suda beneklenmiş, görkemli, vahşi bir yırtıcı kuş gibi görünüyordu. Güvertemin üzerine düştü ve hiç ses çıkarmadan tüm mürettebatı dondurdu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ondaki güç sızıyordu ama bana bir tehditmişim gibi bakıyordu. Sanki kötü bir cazibeye sahip olan *benmişim* gibi bana doğru gelmişti. Dedi ki, 'Bana ve halkıma zarar vermek istediğini biliyorum. Bunu yapamayacağını göreceğim. Beni kesip açtı ve bizi bağladı.'"

Kollarım titremeye başlamıştı. Rüzgâr kesildi, gözlerimi buğu ve dağınık saçlarla kapladı. Zamanımızın azaldığını hissedebiliyordum ve hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum.

Eusia'nın olduğu yere. "Ligea'yı nasıl öldürdün? "Ben öldürmedim."

"Bana yalan söyleme. Onun kanadı senin taht odanda asılı, Nemea. Kan bağı onu ondan koparmana nasıl izin verdi?"

Bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Ona *asla* zarar vermedim. Bunu hiç istemedim. Ligea'ya olan hislerim yüzünden yıllarca Eusia'ya hizmet ettiğim için pişmanlık duydum ve onu güvende tutmak için elimden geleni yaptım. Eusia onu hissedemesin diye onu denizden uzak tuttum. O zaman... biz... Ligea seni denizde doğurmaya kararlıydı. Ona ne kadar yalvarsam da, karada kalmasını istesem de." Yüzünün rengi soldu. "Geceleyin sıvışıp gitti. Serafta, batı kıyısındaki eski kaledeydik. Dağ kalesi henüz bitmemişti. Yatağımızda olmadığını çok geç fark ettim. Onu tehdit ettiğim gibi direğe bağlamalıydim ama lanet olası iplerle bileklerini çizmeye kıyamadım." Gözlerini şiddetle ovuşturdu. "Sahile vardığımda güneş yeni doğuyordu. Duman hâlâ onun kanıyla renklenmişti. Sen çılgılık atıyordun, kuru kumların üzerinde yatıyordun, sanki seni güvenli bir yere fırlatmış gibiydi. Ve kanadı kırılan dalgaların üzerinde yüzüyordu. Etinin parçaları hâlâ kökünde asılı duruyordu. Eusia onu aldı ama öldürmedi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldadım.

"O beni terk ettiğinde aramızdaki bağ kopmadı. Hâlâ hissediyorum. Yıllar ve yıllar boyunca." Başını kaldırıp bana baktı ve solan ışıktaki yüzündeki alaycı ifadeyi ve karanlık eğlenceyi seçebiliyordum. Kahkahası öfkeli ve alçak sesle geldi. "Belki de ilk kez bana bir kalbim varmış gibi bakıyorsun." Başını iki yana salladı. "Aldanma."

"Neden bağırsaklarımı deşip beni denize atmadın?" Yuvarlanan gemiye karşı denge mücadelesi verdim. "Neden Eusia'yı tüm güce sahip yapmadın? Biz Sirenlerden sonsuza dek kurtul."

"Eusia senin ölmeni istemiyor," dedi hırlayarak. "Ligea'yı elinden geldiğince uzun süre hayatta tuttu. Ve sana da aynısını yaptı. Seni yavaş yavaş tüketir."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Beni bir merhamet olarak sakladığını mı söylüyorsun? Annem gibi acı çekmeyeyim diye o ayinde kanımı vermemi mi sağladın?"

Endişe verici bir öfkeyle doldu ve yanaklarına yeniden renk geldi. "Bunu *Ligea* için yaptım. Senin için değil. Eusia'ya verdiğim sözü tuttum. Onu besledim. Ama yemin ettim

Bağımız hâlâ sürerken Ligea'nın kızının da aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyeceğimi söyledim."

"Bağınız," dedim. "Bitti mi?"

Durakladı ve soru karşısında afallamış gibiydi. Sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibiydi. Gözlerini kaçırarak içini yokladı. Bir elini karnına götürdü. Sesi alçaldı ve inanılmaz bir şekilde gözlerini sevgi dolu bir bakış doldurdu. "Hissedemiyorum."

Ondaki değişim anlıktı. Niyeti vücuduna yayıldı ve onu bana yaklaştırdı.

"Eusia nerede?" Duruşumu sertleştirerek sordum.

"Uzaktayken öğrendiğin onca şeye rağmen hâlâ anlayamadın mı?" Omuzları yükseldi. Silahsız eli sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı. "Seni o kalede, denizden uzakta, bir merhamet olarak tuttum çünkü her zaman çok zayıftın. Doğduğunda çok küçüktün, çok hastaydın. Eğer yanına yaklaşmana izin verseydim deniz seni tamamen yutardı. Eusia seni kumdan hiç çaba harcamadan çıkarırdı. Şimdi bile kılıcınla orada durmuş, konuşmama izin veriyor ve bana cevabını bilmen gereken sorular soruyorsun." Bana utançla başını salladı. "Sertleş. *Savaşın*."

"Eğer korkak ve zayıfsam, bu senin yüzünden," diye bağırdım. "Beni bu hale sen getirdin."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Hançerini aramızda tuttu. "Benimle eve dönüp güvende olacağın ve Eusia'ya sana ulaşamayacağı bir yerde kutsamaları için ödeme yapabileceğimiz bir yere mi geleceksin yoksa seni şimdi deşmeme ve canavarlarının seni ona taşımasına izin mi vereceksin? Ona ulaşana kadar seni hayatta tutacak büyüü biliyorum. Kendisini ölümden kurtarmak için kullandığı büyüü."

Su daha dalgalı, dalgaların çukurları daha derin hale gelmişti ve bu da geminin dik bir şekilde sallanmasına neden oluyordu. Karanlığın içinden onun bakışlarıyla karşılaştım. Sesim çelikte doluydu. "İkisi de değil."

Kılıcın ağırlığı geminin sallanmasıyla birleşince dik durmak için mücadele ettim.

Tüm gücümle kılıcı kaldırdım ve geniş bir kavis çizerek Nemea'ya doğru indirdim. Kaçtı. Eli çevremde parladı ve ardından parlak, çarpıcı bir acı elmacık kemiğimi aydınlattı. Başım yana savruldu ve taktığım taç güverteye uçtu, sallanarak yere düştü. Görüş alanımda kıvılcımlar uçtu. Bir sonraki darbeyi, karnıma inecek hançeri bekledim ama hiç gelmedi.

Yüzüm acıdı, gözlerim sulandı ama ayağa kalkmayı başardım. Güvertenin uzak tarafında Nemea volta atıyordu. Omuzları kamburlaşmıştı ve sanki perişan bir halde elini karmakarışık saçlarında gezdirip duruyordu.

"Bu senin cılız vicdanın mı, Nemea?" Rüzgârın uğultusuna karşı bağırdım. "Bana vurmak seni incitti mi?"

Bana ters ters baktı. "Hayır."

Armaya doğru ilerledim ve tutundum. Fırtına gemiyi gevşek bir çiçek yaprağı gibi suyun yüzeyine fırlattı. "Ona benziyorum. Benimkine vurduğunda nasıl olur da onun yüzünü hayal edemezsin?"

Yağmur başladı. Saçlarını alnına yapıştırarak yana doğru düştü. "Kullan

Gücünü kullan ve bu işi bitirelim," dedi dalgaların gürültüsü arasında.

"Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Sefaletimi anlayamazsın." Sesi çatallaştı. "Tüm o yıllar boyunca sağlam bir kan bağıyla yaşadım, endişeden ya da onu güvende tutma zorunluluğundan asla kurtulamadım ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Yapabileceğin bir şey yok mu?" İçimde bir şeyler çatırdadı. Kılıcı kaldırdım ve ona doğru yürümeye başladım. "Zalimliğini haklı çıkarmaya nasıl cüret edersin?" Saldırdım ve kılıcı omzunun hemen üstüne indirdim. Tekrar kaçtı ve hançerini bana doğru savurdu. "Beni terörize ettiğin tüm yollar. Beni olmamı istediğin şeye, sana hizmet eden bir şeye dönüştürdün. Beni küçük ve ürkek yaptın. Beni kullanabilmek için annemin olmadığı her şey haline getirdin."

Gözleri parladı. Karanlık bastırıyor, hareketlerinin ayrıntılarını görmeyi zorlaştırıyordu. Nemea saldırdı. Elinden kurtulmak için hamle yaptım ama gemi yana yattı ve beni doğrudan ona doğru tökezletti. O benden daha hazırlıklıydı. Saçımı avucunun içine aldı ve beni yana doğru çekti. Acıdan boğazımı bir çığlık yırttı.

Nemea kükredi, nefesleri dişlerinin arasından zorlukla geliyordu. "Tek yaptığım seni güvende tutmak ve karşılığında itaatini istemek. Bir Tanrı kendisine tapanlara böyle davranmaz mı? Bir kralın tebaasıyla yaptığı anlaşma bu değil midir? Bir baba çocuğuna böyle davranmaz mı?"

Saçlarımı bir itişle serbest bıraktı. Güverteye yığıldım ve göğsümdeki hava boşaldı. Dişlerini göstererek hançerini bir kez daha belinden çıkardı ve geminin sallanmasına karşı koyarak bana doğru ilerledi.

Gücüm dönüyordu, gece yarısı suyunda bir anaför, sınırlarından kurtulmaya hevesliydi, ama tam bir nefes alamadım, acımla bir yem göndermeye odaklanamadım. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm niyetimi Nemea'nın solmuş kalbine yönelttim. Yemimi uçurduğumda, hançeri yumruğunda kavrayarak tam karşımdaydı.

Geriye çekilirken elindeki hançerden gümüş ışıklar parlıyordu. Kontrolüm altında donup kalmasını bekledim, hançerin güverteye çarpmasını bekledim... ama yemim asla batmadı.

Saldırdı, gözleri benimkilerle kilitlendi. Hançerin ucu içimi keserken nefesimi içime çektim. Ateş ortamı, kaslarımı ve organlarımı kavurdu. Tam da Eusia'yla olan bağımın bulunduğu noktadan.

Boğazımdan bir çığlık yükseldi.

Nemea dondu kaldı. Gözleri kocaman açıldı. Yağmur sersemlemiş yüzünden gözyaşı gibi süzüldü. "Hayır," diye fısıldadı, kılıcın kabzasını onu yakmış gibi bırakarak. Başını salladı, ağzı açık kalmıştı. "Denedin... değil mi? Yemini denedin mi?"

Zayıf bir baş sallama hareketi yaptım. Ellerim karnıma, yarı bastırılmış hançerin iki yanına gitti. "İşe yaramadı."

Güverteye bir dalga çarptığında neredeyse dengesini kaybediyordu. Ayaklarımı yerden kesti. Beni yan tarafıma fırlattı. Hançer yer değiştirip içime daha derin saplanırken karnım acıyla patladı. Ne bir çığlık çıktı, ne de acı dolu bir nefes. Bunun yerine vücudum kilitlendi, metalin yumuşak etime yaptığı tüketen baskı yüzünden kaskatı kesildi.

Nemea'nın parmakları koluma saplandı. Beni öyle bir kuvvetle yukarı çekti ki omzum yuvasından gürültüyle fırladı. Sonra çığlık attım. Çırpındım, pençelerimi yanağında gezdirdim ve kara kanı çağırdım.

Tısladı ama parmakları kolumu daha da derine gömdü. "*Dur.*" Beni güverteye çıkan merdivenlere doğru sürükledi ve zorla aşağı indirdi. Omurgam basamaklara çarptı. Sadece gölgeli dış hatlarını ve bağırırken parlayan dişlerini gördüm: "Hâlâ hayatta. Eğer yeminiz işe yaramadıysa, bu Ligea'nın hâlâ hayatta olduğu anlamına gelir. Bağımız devam ediyor."

Çılgına dönmüştü. Fırtınalı alacakaranlık dehşete düşmüş yüzünü aydınlatıyordu. "Büyü." Elini, çıkarmak istercesine ortamdaki hançerin kabzasına koydu.

İnledim ve dişlerimi sıkarak konuştum. "Bana dokunma." "Büyü seni hayatta tutacak."

"Yani senin için Eusia'yı beslemeye devam edebilir miyim?"

Başını salladı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünü buruşturdu. "Ligea. O gitmişti. Yemin ederim, o yaşadığı sürece seni güvende tutacağıma yemin ettim."

Annemle paylaştığı kan bağının onun bu çarpık ahlaki pusulasını nasıl şekillendirdiği anlaşılmazdı. Aşağılık, hilekâr biriydi ama onu hiç böyle görmemiştim. Kalbi yaralı ve kırık. Beni öldürmek istediğinden o kadar emindim ki, öldürücü darbeyi kendisi vurduktan sonra bile bana hayat vermeye istekliydi.

Onu ne kadar anlayamasam da bir konuda nettim: Yaşamak istiyordum.

Gökyüzünde çakan şimşek Nemea'nın niyetini aydınlattı. O yapmadı

benim rızamı bekledi. Titreyen eli hançeri kavradı ve doğruca karnımdan çıkardı.

Bir çığlık boğazımı yardı.

Tek dizinin üzerine çökmüş olan Nemea, gemi sallanırken kendini sabit tuttu. Su güvertede bir ileri bir geri akıyordu. Hançeri parmağının ucunda gezdirdi, sonra hızla akan deniz suyundan bir miktar aldı. Kanlı karışımın karnımdaki yarığın üzerine damlamasına izin verdi. Tuz açık etimi yaktı. "Hasta olacak mıyım?" Çatlayan bir sesle sordum.

"Bilmiyorum." Rengi solmuş, gerilmişti.

Fışkıran kanım hızla kaybolan ışıpta siyah görünüyordu. Üşümeye başlamıştım. Vücudum titremeye başladı.

"Kıpırdama." Elini ağlayan yarama bastırdı. Parmaklarının tenimdeki soğuk, nazik ve ıslak hissinden dolayı kıpırdandım. Gözlerini kapattı ve üzerine doğal olmayan bir sakinlik geldi. Sallanan geminin kaosa, yağın yağmura ve sert esen rüzgâra karşı bir denge oluşturuyordu.

Saygıyla ve bir amaç uğruna konuşuyordu. "Yıkılanın ardından, ruh parçalandığında, onarın, ilmekleyin ve mühürleyin. Boğulanların damarlarında, kan boğaza dolduğunda, temizle, yıka ve iyileştir."

Hiçbir şey hissetmedim. Parmaklarının altından hâlâ sıcaklık fışkırıyordu. Sonra, tam Nemea kazıyıcı bir nefes çekip elini benden çektiği anda, bedenim korkunç, bıçak gibi bir acıyla kasıldı. Sanki hançer bir kez daha saplanmış gibiydi. Aşağıya baktım. Kan akışı yavaşlamıştı ama durmamıştı. Deri kapanmadı. Yara avucumun genişliğindeydi, kırmızı lekeli bir ağız.

Nemea güverteye düştü, feryat ederek büyüünün karşılığını aradı.

Parmakları yanar gibi gözlerine doğru uçtu. Su üzerine çöktü ve iri gövdesi direğin dibine çarpana kadar kaymaya başladı. Su boğazında fokurdadı ve onu boğanın deniz suyu mu yoksa büyü mü olduğunu anlayamadım.

Oturduğum yerden kıpırdamadım. Onun yerine, rüzgâr ve suyun uygun gördüğü şekilde çırpınmasını ve kaymasını izledim. Geminin bir kez daha sallanmasıyla kollarını direğe dolamayı ve kendini direğin etrafına kıvrımayı başardı. Sulu nefeslerinin Halla'nın büyüünü yaptıktan sonra aldığı gibi eşitlenmesini bekledim. Gözlerini kaşımayı bırakmasını bekledim ama o bunun yerine kıvranıyor, fırtına onu yerinden oynatmaya çalışırken yerinde kalmak için savaşıyordu.

Bakışlarım tekrar karnımdaki salya akıtan yaraya kaydı ve içimi bir hastalık seli doldurdu. Böyle bir ölüme çok yaklaşmıştım.

Eusia'nın. Ve sonra bir şey vurulmuş Ben-
Theodore'un hesap . idam edildi.

Karnı deşildi ve Anthemoessa kıyılarına atıldı.

Sirenlerin adası. Ligea'nın krallığının merkezi. Kendisinin ve kız kardeşinin yaratıldığı yer.

Evleri.

"Anthemoessa'ydı, değil mi?" Nemea'nın nefesleri artık daha rahat geliyordu. "Cevap ver bana," diye bağırdım. "Oraya nasıl gittiniz? Suların geçit vermez olması gerekiyordu."

Bir büyü tarafından bozulmuş ve terk edilmişti. Sadece Eusia'nın kendisinin yaptığını varsayabileceğim bir büyü. Etrafındaki sular gibi toprağı da kararmış ve zehirli hale gelmişti. Dış kayalıklarını geçmek, iç kıyılarına ayak basmak, botlarınızın tabanlarından sızan yanıklık olmadan mümkün değildi. Sonuç olarak Ligea koltuğunu kaybetmişti. Ondan sonra sadece unvan olarak kraliçe olmuştu. Sirenler Leucosia'nın geri kalan adalarına yayılmış, ilk başta herkes tarafından hoş karşılanmıştı.

Ona doğru süründüm ve omzundan çekerek bana bakmaya zorladım. Gözleri kan çanağına dönmüştü, parçalanmış ve kâbus gibiydi. "Anthemoessa'ya nasıl geldin?"

Bana cevap vermeyecekmiş gibi başını salladı. Hava neredeyse görülemeyecek kadar kararıyordu ama gemi sallandıkça arkamdaki güvertede metalin kaydığını duyabiliyordum. Kılıç. Sesi takip ettim, vücudumu ona doğru sürttüm. Acım derin ve dayak gibiydi ama ıslak deri kabzayı elime almayı başardım.

Fırtına gökyüzünü çatlattı. Ayağa kalktım, ona doğru tökezlerken kılıcın ucunu ıslak tahtaların üzerinde sürükledim. Nemea hareket etmedi. Göğsünden sadece belli belirsiz inilti geliriyordu. Üstünde durdum ve kılıcı boğazının yumuşak çukuruna gelecek şekilde konumlandırıdım. "Anthemoessa'ya nasıl geldin, Nemea?"

Kıpırdamadan bana baktı ve gülme cüretini gösterdi. Sanki onun için hiçbir tehdit değilmişim gibi. Sanki beni o kadar iyi alt ettiğine inanıyordu ki, şimdi yapabileceğim en kötü şey ona sakız yapıştırmaktı.

Kılıcımı hızla sapladım, sadece derisini kıracak kadar. Vahşi bir hayvan gibi hırladı. "Eusia buna izin verdi."

"Sen ve tüm mürettebatın mı? Bütün geminin dış resiften geçmesine izin mi verdi?" Başını salladı. Beni ne kadar iyi görebildiğini söyleyemezdim.

gözlerindeki kan ve yaklaşan gece. "Gemimin dış resiften geçmesine izin verdi. Sadece benim ve Nivala'nın ana adaya çıkmasına izin verdi."

Aman Tanrım. Önsezi beni boğdu. Ellerim kılıcın kabzasına sıkıştı. "İmparatoriçe mi?"

Başını salladı. "Onu hâlâ besliyor." Dişlerini gıcırdatarak kıpırdamaya çalıştı ama ben kılıcı üzerinde sabit tuttum.

Sesim titriyordu. "İmparatoriçe hâlâ bedenlerini mi besliyor?" "*Sirenlerini* besliyor."

Geçen günün parçaları yerine oturdukça dehşet içimi kapladı. İmparatoriçe sadece Eusia'ya adanmış biri değildi, onu hayatta tutmak için canla başla çalışan bir rahibeden başka bir şey değildi. Kim olduğumu biliyordu; aksi takdirde bana Nels'in hikâyesini asla anlatmazdı. O gece şifacının odasındaki odama gelmişti, şifacının söylediği gibi içinde bulunduğum durumdan dolayı perişan haldeydi. Beni götürmek istemişti ama gidemeyecek kadar hastaydım. Lachlan Agatha'yı bulamamıştı.

Agatha'yı.

İmparatoriçe gitmeden önceki gece kaybolmuştu.

Agatha.

"Hayır," diye nefes aldım. Agatha'yı almıştı. Onu almıştı ama beni istemişti. "*Hayır, hayır, hayır.*"

Rüzgâr ve yağmur, kulaklarımdaki kan kadar gürültülü bir şekilde üzerime doğru geliyordu. Nemea'nın yayılmış, sırlıklam bedeninden yükselen gergin kıkırdamasını duyabiliyordum.

"Kaybettin, değil mi?" diye sordu titreyen bir sesle. "Yeni mi fark ettin?"

Kılıcın ucunu aşağı ittim ve boynuna dayadım. Geminin bir sonraki zıplaması, bir sonraki dalga çarpması, kılıcı doğruca ona gönderecekti. Ayıldı. Teslim olmak için ellerini kaldırdı.

Ama geminin bir sonraki sallanmasını beklemedim. Azgın fırtına ve yalpalayan gemi onun kaderini belirlemeyecekti.

Ben olacaktım.

Kılıcı aşağı ittim. Boynundaki sert parçaların arasından geçtiğini hissettim. Omurgasındaki kemiklere ve altındaki tahtaya çarptığını hissettim.

Gecenin örtüsü için minnettardım.

Kılıcı bıraktım. Geriye doğru tökezledim. Dizlerimin üzerine düştüm ve kustum.

Deniz kuşları beni uyandırdı.

Ağrıyan başımı yana yuvarladım, sonra ellerimin arasına almak için acele ettim. Gözlerimi açtım. Loş ışık... sabah. Üstümde, dün geceki fırtına bulutlarının tortuları alçakta asılı, gri renkli ve buruşuktu.

Gözlerim odaklanmaya başladı ve sarkık yelkenlerin, nemli esintide sallanan halatların çizgilerini takip ettim. Zihnim uykudan tamamen arınırken panik etrafımı sardı.

Agatha. Agatha'ya ulaşmam gerekiyordu.

Gece boyunca güverteye çıkan merdivenlerin altına saklanmışım ve şimdi oturmak için kendimi yukarı iterken onlara tutunuyordum. Kendimi gözden geçirdikçe paniğim daha da arttı. Hava ılıktı ama titriyordum. Tenim gri görünüyordu, tüylerim diken diken olmuş ve soğuk terler dökmüştüm. Karnımdaki gümbür gümbür ağrı tüketiyordu, derindi. Hızla atan kalbimi rahatlatmak için üç yavaş nefes alıp verdim, sonra ıslak tuniğimi sıyırdım.

"Kahretsin." Karnımdaki delikten sürekli ve ince bir kan sızıyordu. Etrafındaki deri hassaslaşıp kızarmıştı ve zalim zihnim Theodore'a dair bir anıyı öne çıkardığında titrek bir çığlık attım. Onun parlak, iyileştirici sıcaklığı, nasırlı parmaklarının baskısı, varlığının ve

Güç, sürekli peşimde olan karanlığı geri püskürttü. "Nemea yanlış yaptı."

Nefesim kesildi, başım güvertenin karşısından gelen gıcırtilı sese doğru döndü. Sesin kendi kafamın içinden de geldiğini fark ettiğimde bedenim farkındalıkla diken diken oldu.

Eusia.

Nekgya'larından biri güvertede, Nemea'nın cesedinin olduğu yerde oturuyordu. Koyu renk, ipeksi saçları omuzlarına yapışmıştı. Solgundu ve siyah, yırtık pırtık yaralar içindeydi. Çürüme ağzını, parmaklarını, göğsünü ve kollarını kaplamıştı. Deniz onu yosun parçaları ve narin, soluk midyelerden oluşan bir yama ile bir arada tutuyordu.

Nemea'nın tacını çarpık parmaklarının arasına aldı. Kılıcı önündeki güvertede duruyordu. Yanında ıslak bir kum yığını ve sümüksü bir yosun şeridi duruyordu.

"Nerede o?" Mırıldandım.

Gözleri koyu mor bir deriyle çevriliydi, irisleri Varya'nın kıyısındaki suyun rengindeydi. "Gerçekten umurunda mı?" Eusia'nın sesi nekgya'nın çürümüş ağzının içinden sordu.

O adamdan nefret ediyordum. Gittiği için rahatlamıştım. Yine de onun ölümü beni bu dünyaya bağlayan bir bağı koparmıştı. Hayatımın parçaları - benim, annemin anıları- sadece onun sahip olduğu şeyler de onunla birlikte ölmüştü. Bunun farkına varmak beni yalnız bir kederle doldurdu.

"Bana nerede olduğunu söyle."

"Deniz, tabii ki." Tacı esrarengiz, sarsıcı hareketlerle güverteye bıraktı. "Gel. O yarayı kapatmalıyız. Zamanın tükeniyor."

"Neden?" İnleyerek söyledim. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Eğer kısa bir süre içinde ölürsen, benim gücüm de yok olur."

Nemea'nın sallanan gemisinin güvertesinde kendimi yok etme dürtüsü beni ele geçirdi. Ölümümün Eusia'nın sonunu getirecek bir ayrılık olmasına izin vermek. Ama bencilliğim inatçı, sönmez bir ateşti. Yaşama arzum alev alev yanıyordu. Agatha'yı ve içinde bulunduğu tehlikeyi düşündüm. Düşman bir gelinle evlenmesine günler kalan Theodore'u.

Acıdan titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve güvertede sürünerek ona doğru ilerledim. Okyanus sakindi, gemiyi hafifçe yuvarlıyordu. Onun karşısında diz çöktüm, aramızda kılıç, kum ve yosun vardı ve onun ölüsüne baktım

Gözlerim. Sesim titredi. "Eğer bu senin sonun olacaksa ölmeye hazırım." Sessiz kaldı, gözlerini kırpmadı. "Bana sana nasıl ulaşacağımı söyle, ben de büyüümü kabul edeyim."

Sadece sessizlik vardı. Sadece onun boş bakışları vardı, ta ki sonunda "Mükemmel değil" diyene kadar.

Başımı salladım. "Ne mükemmel değil?"

"Bağımız," dedi basitçe. "Ligea'yı nasıl kullandığım tercih edilir. Ligea gibi sen de yanımda olsaydın, daha güçlü olurum. Paylaştığımız bu bağ -"Gücüne erişebiliyorum, beni ayakta tutuyorsun. Ama ne kadar istesem de sana zarar veremem." Nekgya'nın ölü gözleri benimkilerle buluştu ve buz parçaları içimi kesti. "Bunu sen de hissediyor musun?" Sesi cızırtılı bir fısıltı gibiydi. "Beni bitirme arzusu mu? Kazanma arzusu. Ama bana gelmene izin verseydim, bedenimden geriye kalanların üzerinde durup bağımızı koparmaya hazır olsaydın, bunu yapamazdın."

"İmparatoriçe bu yüzden mi beni almaya çalıştı?" diye sordum. "Beni sana getirmek için. O senin yardımcın. Bana zarar verebilir. Bağımızı koparacak büyüü yapmana ve tıpkı annemle paylaştığın gibi yeni bir bağ kurmana yardım edebilir."

Nekgya'nın solgun başı tedirgin edici bir şekilde yana eğildi, bu hareket neredeyse insani bir hareketti. "Evet. Onun saygısı ve korkusu bana iyi hizmet etti."

Sıcak kan karnımın alt kısmına doğru akıyordu. Başım dönüyor gibiydi ve bedenimi sarsmaya başlayan titremeler durdurulamayacak kadar güçlüydü. Umutsuzluk üzerime çökerken, onun altında yanıma kıvrılmayı düşündüm. Bir çıkmaza girmiştik. Başarılı olmamın hiçbir yolu yoktu.

"Azalıyorsun," dedi Eusia, sesi her zamanki gibi boştu ama paniğini hissedebiliyordum. Kanımı kaynatan bir uğultu, endişeli bir vızıltı.

Gevezelik eden çenemi sıktım. Acı dolu bir nefes aldım. Ve bir kıvılcım zihnimi aydınlattı.

Ben de korkutucuydum. Hürmete layıktım ve imparatoriçenin Eusia'ya yaptığı gibi kimse kendini bana adamazsa, onları ben yarattırdım.

Ve yardımcım olarak kimi alacağımı çok iyi biliyordum. Eusia'ya olan bağımı koparmak ve onun sonunu getirmek için kimi yardımcım yapacağımı.

"Anthemoessa'ya girmeme izin ver ve bu büyüü yapayım. Seni hayatta tutacağım," dedim aceleyle, kalbim hızla çarpıyordu. Cevap vermedi

Ben. "Çabuk ol, Eusia." Sesim titriyordu. "Çalmam gereken bir gelin var."

Nekgya uzun bir süre bana baktı ve Eusia'nın şartlarını düşündüğünü anladım. Anthemoessa'da ona gelecektim ve ikimizden biri kazanacaktı. Başını keskin ve hızlı bir şekilde salladı. Gözlerini kırıştırdı, sonra bir örümcek gibi hareket ederek dört ayak üzerinde bana doğru ilerledi ve Theodore'un büyü çalışmalarına karşı uyarıları içime işledi. Eusia'nın sonunu getirecek tek bir büyüden fazlasını yapmayı düşünmeme bile izin vermemişti. Ama o olmadan umut yoktu.

"Ben de aynı mı olacağım?" Bedenimi direğe yasladım. "Büyüden sonra mı?"

"Büyünün aldığı şey asla geri gelmez."

Görüşüm üstümdeki yelkenleri ve armaları lekelemeye başladı. Acım uyuşmaya başladı. "Ne yapmam gerekiyor?" Sesim korkmuş bir çocuk gibi çıkıyordu.

Yanımda diz çökerken boş gözleri benimkilerle buluşmadı. Çürüyen parmaklarıyla kumu avuçladı. "Kum kanla buluşur. Yağ ağzı doldurur. Yosun eti örer."

Kendi çürüyen bedenine, yosun ve midye parçalarına, jelatinimsi deri parçalarına baktım. Kendimi ona benzetme düşüncesi midemi bulandırdı ama dişlerimi sıktım ve nemli tuniğimi başımın üzerine çektim. "Kuma kanımı mı döktüm?"

Başını salladı. Avucumun üzerindeki tanıdık çizgiyi bir pençeyle keserken titredim. Kanımın onun tuttuğu kuma akmasına izin verdim ve o da bana yaklaşıp yarama uzandı. Kanlı kumu yarama bastırırken ürperdim, acıdan sert bir nefes aldım. Yosunu bana doğru itti. Bir parçasını ısırdım, yaranın üzerine koydum, sonra onay için ona baktım.

"Şişman," dedi.

Midem bulandı. "Ben... Ben-"

"Sihir yoktan bir şey var edemez."

Bedeli ağır oldu.

Pençemi bir kez daha göbeğimin altındaki yumuşak deriye batırdım. Kendimden en küçük parçayı aldım ve Rohana'yı hatırladım. Etimden kopardığı parçayı yanağının çukuruna nasıl sıkıştırdığını. Öğürerek onu dilimin üzerine koydum ve yutmak için mücadele ettim.

"Kelimeler." Nekgya sanki onları ezberden tekrarlamamı bekliyormuş gibi bekledi.

Duyularım dalgalandı. "Hatırlamıyorum..."

"Tekrar et. Onları aklında tut." Sadece nekgya'nın kelimelerle birlikte hareket eden siyah dudaklarına odaklanabiliyordum. "Yıkılmışın ardından, ruh parçalandığında, onar, ilmekle ve mühürle. Boğulanların damarlarında, kan boğaza dolduğunda, temizle, yıka ve iyileştir."

Onun ardından tekrarlardım, her kelime konuşmak için işkenceydi ve bekledim. Hiçbir şey olmayınca boş bakışlarıyla karşılaştım.

"Acı hissedeceksin," dedi, sesi eşitti. "Sadece kralında rahatlama bulacaksın."

"Kralında mı?" Ne demek istediğini anlamaya çalışırken yüzüm eğildi. "Bir şifacı işe yarar, değil mi?"

"Tanrıların gücü gibi bir güç yoktur, sevgili kızım. Sadece kral işe yarar."

Donup kaldım. Eusia'nın anlamı değişmişti. Onun özlemine neredeyse bedenimde, aramızdaki bağda hissedebiliyordum. İçimden bir uyarı geçti. "Onu istiyorsun. Benim kanımı istediğin gibi onun kanını da istiyorsun, değil mi? Bu... bu büyü bir numaraydı. Beni ona döndürmek için."

Ortamımda yavaş bir acı başladı. İrkildim ve nekgya gülümsedi. "Numara değil, Imogen. Büyü seni hayatta tutacak. Ve sen, kendi başına, ona dönüş yolunu bulacaksın." Nekgya o kadar hareketsizdi ki, korkunç derecede cansızdı. "Ve eğer bulamazsan... öyle ya da böyle, onun kanını da alacağım."

Konuşmak, çılgılık atmak için ağzımı açtığımda büyü beni yuttu. Gözlerim, içlerine kızgın yağ damlatılmış gibi kavruldu. Kafa derim, cildim, ciğerlerim, hepsi binlerce yanan iğne tarafından delinmiş gibi hissettim. Zihnim bu his yüzünden bedenimi terk etti. Sadece doymak bilmez bir açlığın ve sonsuz bir isteğin olduğu başka bir düzleme kaydı. Beni Tanrıların kanını değerli, akan bir altınmış gibi arzuladığım bir yere götürdü. Beni doyuracak tek şeymiş gibi özlem duydum.

Büyünün etkisi altında dehşet beni ele geçirdi. Büyü beklediğimden daha baş döndürücüydü. Nektar-ambrosia gibiydi. Ve korkunç acıya rağmen, daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istedim. Gücün her türlüünü istedim. Güvenlik, kontrol ve etki. İntikam istiyordum. Theodore'u ve onun damarlarında dolaşan güçlü, parıldayan kanı istiyordum.

Benim olmasını sağlamak için korkunç şeyler yapardım... beslendiğimden emin olmak için.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum ama kendi hayatıma döndüğümde

bir ılık attı. Nekgya gitmişti. Yalnızdım. Yanımda sadece Nemea'nın tacı ve kılıcı kalmıştı. Bedenim denizin tamamını emmiş gibi hissediyordum. abucak aşağıya baktım. Deniz yosunu kendini derime dikmiş, yarayı mhrlemiş ve kanı durdurmuştu. Ellerimi yanan gözlerime bastırdım. Parmaklarımı kafa derimin üzerinde gezdirdim ve uçlarına yapışmış bir tutam siyah sa çıktı.

ılıklarım kendi dışımdan geliyor gibiydi; dalgaların tekneye vuruşuna, kulaklarımda çınlayan kalbimin sesine karışıyordu. Arkamdaki direği destek olarak kullanarak ayağa kalktım ve bu çaba neredeyse görüşümü karartıyordu. Kanama durmuştu, büyü işe yaramıştı ve tıpkı Eusia'nın söylediği gibi, iim fel edici bir acıyla dolmuştu.

Uzun bir süre orada öylece durdum. Eusia'nınkiyle lekelenmeden önce kendi isteğimin nasıl bir his olduğunu hatırlamak için savaştım. *Eusia'yı ldr, Agatha'yı bul, Theo'yu güvende tut.* Bunu bir dua gibi söyledim. Bir cankurtaran halatı gibi tutundum. Güneş şmş tenimi ısıtıyordu ve ağrıyan gözlerimin geminin güvertesinde gezinmesine izin verdim. Aşınmadan dolayı daha kötüydü. Kenarlarında büyük, sivri delikler vardı. Bazı yelkenler yırtılmış ve halatlarından kurtulmuştu. Nemea'nın yılanbalığı dikişli yelkeni tepemde bomboş asılı duruyordu. Utanç içimi yaktı. Belki annem bu durumdaki bir gemiye tek başına rehberlik edebilirdi ama ben annem değildim. Anne.

Ben daha karanlık ve musibetli bir şeydim, daha kötü bir şey.

Eğilmek acı vericiydi ama tuniğimi, Nemea'nın tacını ve kılıcını aldım ve geminin kenarına doğru topallayarak ilerledim.

Eusia'yı ldr. Agatha'yı bul. Theo'yu güvende tut. Theo'yu güvende tut.

Giyindim. Kpren suya boş boş baktım.

Onu güvende tut. Benden güvende. Çünkü ben onun en büyük tehdidi haline gelmiştim.

Deniz sisi üzerime çöktü ve planımı yaptım. Halla'yı bulup yanıma alacaktım. Onun sonunu getirmeme yardım etmeden önce sevgili aziziyle tanışmasına izin verecektim. Agatha'yı güvenli bir yere gtrecektim. Denize gönderdiğim emir kristal gibiydi: *Beni son bir kez Varya'ya götür.*

Geminin kenarından adımıımı attım ve su beni bütünüyle yuttu. Beni yukarı çekti ve tuttu, böylece yaşlı bir ceset gibi yüzeyinde yüzdüm.

Serinlikte, tuzun içinde ryam aklıma geldi.

Dalgaların üzerinde yüzen yüzsüz kadın. Gözleri yoktu. Sasız. Başıboş. Karanlık, gizlenen bir varlık aşağıdaki derinlikleri tararken.

Açlıktan
ölüyordu.
Arıyordu.
Sonunda beni buldu.

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmak yalnız bir çaba olmaktan çok uzaktır. Kelimeleri sayfaya döken kişi ben olsam da, bunu sadece aşağıdaki kişilerin desteği sayesinde yapabildim.

Doug'a. Senin sayende aşk hikâyeleri yazıyorum. Beni ve küçük ailemizi ayakta tuttuğun için teşekkür ederim. Beni kutladığın ve bana inandığın için teşekkür ederim. Sen istikrarlı ve parlaksın ve birlikte yaşadığımız hayat benim en büyük sevincim.

Annem Lynn Quinones'a. Sarsılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. Yazmaya zaman ayırabilmem için çocuklarıma seve seve baktığın için. Bana her zaman en çılgın hayallerimin aslında o kadar da çılgın olmadığını hissettirdin. Büyük ölçüde sizin sayenizde onlara ulaştım.

Menajerim Sheyla Knigge'e. Sen harika bir ortaksın ve keskin hikaye anlayışın, tutkun ve Goodreads'ten çıkmamı hatırlattığın için her gün minnettarım. Bendeki ve bu kitaptaki potansiyeli gördüğün için ne kadar minnettarım. Bir buçuk yıl çok zor geçti. Bunu sizinle paylaştığım için çok mutluyum.

Editörüm Julia DeVarti'ye. Hikâyemi en başından beri anladınız. Dünyada işinizi sizinle aynı nedenlerle seven yaratıcı bir ortağa sahip olmaktan daha iyi bir duygu olduğunu sanmıyorum. Cömertliğiniz ve keskin geri bildiriminiz için teşekkür ederim.

Little, Brown and Company'deki ekibimin geri kalanına. Her birinizin bu kitaba akıttığı tüm destek, heyecan ve uzmanlık beni çok etkiledi. Sally Kim, Gabby Leporati, Danielle Finnegan, Kirin Diemont, Linda Arends ve Amy J. Schneider, teşekkürler, teşekkürler. Gollancz'daki ekibime ve editörüm Millie Prestidge'e de çok teşekkür ederim.

Yazar eşim Rachel Gillig'e. Bu işi sensiz yapamayacağıma inanıyorum. Ve yapabilseydim bile, yapmak istemezdim. Yüreğiniz, zekanız, Gregvari hassasiyetiniz, anlayışınız ve şefkatiniz için teşekkür ederim. Dostluğunuz bu yolculuğun en güzel yanlarından biri.

ve bunun için her yönden çok daha iyiyim.

Caitlin Poole ve Ginger Swan Lindsey'e. Yıllarca benimle birlikte ellerinizi kirlettiniz. Benimle birlikte fikirleri ve olay örgüsü boşluklarını taradınız. Benimle birlikte başarıları kutladınız ve kayıpların yasını tuttunuz. İkinizi de bulduğum için kendimi sonsuza dek şanslı hissediyorum.

Nirmaliz Colon Acosta'ya, April Chandler'a, Marissa Young'a, Ellie Burke'e ve beni okuyan, geri bildirimde bulunan, beni neşelendiren ve bana rehberlik eden diğer tüm yazar arkadaşlarıma. Bir şekilde, bir zamanda, bu hikayenin ve benim yolumu etkilediniz ve çok minnettarım.

Allison Saft'a. Bu kitaptaki sonsuz cömertliğiniz ve anlayışınız için teşekkür ederim. Sürekli inancınız ve geri bildiriminiz bu hikayenin ve benim pek çok yönden büyümeme yardımcı oldu. Sana arkadaşım dediğim için sonsuza dek minnettarım.

Hannah Teachout'a. Uzmanlığınız ve istikrarlı desteğiniz için teşekkür ederim. Skyler Wry'a. Yıllar önce bir kitap yazmak istediğimi söylediğimde bana inandığın ve sadece *başlamamı* söylediğin için teşekkür ederim.

Yakınımdaki ve uzağımdaki aileme ve arkadaşlarıma, sevginiz, coşkunuz ve desteğiniz benim için dünyalara bedeldi. Bu kitabı eline alan her okuyucuya tüm kalbimle teşekkür ederim.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya tıklayın.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

YAZAR HAKKINDA

Kalie Cassidy Güney Kaliforniya'da doğup büyüdü ve on yılı aşkın bir süre Los Angeles'ta profesyonel tiyatro oyuncusu, koç ve oyunculuk öğretmeni olarak çalıştı. Şimdi ailesi ve hoppa golden retriever'ı ile Orta Batı'da yaşıyor.

Kalie Cassidy'nin kitabına övgü

BOĞULANLARIN DAMARLARINDA

"Siren şarkısının tüm çekici özelliklerine sahip kışkırtıcı bir karanlık fantezi. Duygusal ve son derece romantik olan *Boğulmanın Damarlarında*, ilk sayfasından itibaren beni büyüledi."

-Ava Reid, *A Study in Drowning*'in #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Tam bir gelgit kitabı. Sizi içine çekiyor, altına çekiyor. Cassidy'nin atmosferi ve çağrıştırmacı üslubu macera, romantizm ve siyasi entrikayı bir araya getirirken uğursuz tınısını da koruyor. Canavarlar pusuda bekliyor ve tehlike adınızı biliyor. Kendimi tamamen kaptırmıştım."

-Rachel Gillig, *One Dark Window*'un *New York Times* çoksatan yazarı

"Cassidy yeni favori romantik çiftinizi yazdı: onuruyla işkence çeken bir kral ve canavarlığıyla boğuşan bir siren, her biri görev ve arzunun bıçak sırtında yürüyor. Şehvetli, sürükleyici ve bir siren şarkısı gibi yankılanan *Boğulmanın Damarlarında*, cazibesini içinize çekecek ve sizi nefessiz bırakacak."

-Allison Saft, *New York Times*'in 1 numaralı çok satan yazarı *A Dark and Drowning Tide*

"Tehlikeli riskler, seksi olduğu kadar savunmasız da olan meydan okuyan, aşktan nefret eden bir ilişkinin altını çiziyor. *Boğulmanın Damarlarında*, pençeleri ve dişleriyle ortaya çıkan, yayılan, akkor bir ilk roman."

-Isa Agajanian, *Modern Kehanet*'in yazarı

"Deniz kadar ıslıklı ve köpüklü dalgaları kadar gür, *Damarlarında*

Boğulma, gizemli ilmi ve şiddetli ama hassas romantizmiyle sizi bir sirenin çağrısı gibi içine çekecek. Imogen ve Theo birbirlerinin mükemmel yansımaları ve benim kalbimi fethettikleri gibi okuyucuların kalbini de fethedeceklerinden hiç şüphem yok. Yıkıcı bir atmosfere sahip ve son derece büyüleyici."

-Maddie Martinez, *The Maiden and Her Monster*'ın yazarı

"Atmosfer ve ilim açısından zengin bu fantezi, kalbinde kükreyen deniz gibi: vahşi ve tehlikeli; karanlık bir şekilde ışıltılı. Imogen ve Theo'nun karşı konulmaz aşkının vahşi dalgası ayaklarınızı yerden kesecek ama kalbinizi çalacak olan, gücüyle ve bir canavar olmanın ne demek olduğuyla boğuşan Imogen'in ta kendisi. Muhteşem, büyüleyici bir ilk roman."

-Claire Legrand, *Furyborn*'un *New York Times* çoksatan yazarı

"*Boğulanın Damarlarında*, güzelliğin pençeleri olduğu, anıların sihir taşıdığı ve kanın derinlerde aktığı zengin bir düzyazı ve duygu örgüsü dokuyan, canavarca olanın baştan çıkarıcı bir çalışması."

-Maggie Rapier, *Soulgazer*'ın yazarı

"Beni boğuluyor ve nefes nefese kalmış olarak düşünün. *In the Veins of the Drowning* bir sirenin şarkısı kadar baştan çıkarıcı ve denizin kendisi kadar unutulmaz. Bu muhteşem ilk romanın içine dalmayı kaçırmayın!"

-Brittney Arena, *A Dance of Lies* kitabının yazarı

Eğer beğendiyseniz
**BOĞULANLARIN
DAMARLARINDA**

dikkat et

HARABENİN ARDINDAN

SIREN BÜYÜCÜSÜNÜN İKİNCİ KİTABI

tarafından

KALIE CASSIDY

1

Havaya ve sert kuma alışkın olmayan, zarif olmayan bir su yaratığı gibi denizden sürünerek çıktım.

Bir yumruğumla Nemea'nın kılıcını kavradım. Diğer kolumda ise, aşırı büyük bir pranga gibi etrafına dolanmış tacı vardı. Acı ve yorgunluktan sayıklıyor, denizin yüzeyinde ve savaşın kalıntıları arasında süzülüyor, gece boyunca bilincim gidip geliyordu. Yanımdaki suyun üzerinde askerlerin ceset parçaları sallanırken rüya ile gerçek arasında hiçbir ayırım yapamıyordum. Gemi parçaları kanlı köpüklere karışıyordu.

O büyü beni neredeyse bir hiç haline getirmiş gibi görüldüğü için gücümü odaklanmış halde tutmak zor olmuştu. Tadı hâlâ dilimdeydi, acıyan kalbimin her çarpışında daha fazlası için bitmek bilmeyen bir açlık içimde zonkluyordu. Ortamımdaki şiddetli, korkunç acı yüzünden duyularım körelmişti ama yine de denizi beni yüzeyinde taşımaya zorlamayı başarmıştım. Tüm bu süre boyunca kılıca ve taca, sanki ezik metal parçaları beni su üstünde tutan şeylermiş gibi sarılmıştım. Artık Nemea'nın kanıyla aşılanmışlardı. Onlara dokunduğumda, bir canavarı öldürdüğümü hatırladım.

Bunu tekrar yapabileceğimi hatırladım.

Titreyerek ve dört ayak üstünde, dalgaların kenarında durdum ve kum tepesine baktım.

Beyaz kum rüzgârın etkisiyle hafifçe yuvarlanıyordu ve denizin beni Halla'nın Eusia'ya adak adadığı sahile tükürdüğünü fark ettim. Theodore'la olan bağımı koparan cereyanda boğulduğum yere. Çiçek bahçesine giden merdivenleri seçebiliyordum, acının beni dizlerimin üstüne çöktürdüğü ve görüşümü yok ettiği yer. Cenevreer Sarayı'nın soluk duvarları ve kuleleri sonsuz, alaycı bir yayılma içinde ileride belirliyordu.

Yavaşça yan yattım ve karnımdaki ağrının alevlenmesiyle hıçkırarak ağlamaya başladım. Saraya ulaşmak, koridorlarında dolaşmak şöyle dursun, ayakta bile zor duruyordum.

"Evin çok büyük Theo," diye mırıldandım kendi kendime, sesim yarı ölü gibi çıkıyordu. Belki de öyleydim.

Ortamımdaki çürüyen, deniz dolu delik bir kalp atışı gibi zonkluyor, acıyı hassas kafa derimden ıslak ayak parmaklarıma taşıyordu. Dudaklarıma, parmaklarıma vuruyordu ve tek istediğim ılık kumların üzerinde uyumaktı. Gözlerimi kapattım, ancak düşüncelerim şiddetli bir ateşli rüyadan gelen görüntüler gibi titriyor ve çarpıtılıyordu. İmparatoriçeyi sallanan gemisinde, Eusia'yı küçük karanlık su havuzunda, Halla'yı da üstümdeki sarayda Theodore'un yanında sıcak ve güvende hayal ettim. Agatha'nın koyu buklelerden oluşan halesini, geniş, parlayan kahverengi gözlerini hayal ettim ve gözlerinde korku vardı.

İnce bir inilti boğazımı doldurdu. Agatha, hiç korkmuyor ya da bocalamıyor gibi görünen Agatha. Çelik gibi bir kararlılığa sahipti. Agatha, bana yıllarca sadık bir ilgi ve dostluk göstermişti. Asla yalnız kalmamam ya da korkmamam için çok şey yapmıştı.

"Ayağa kalk," dedim, kelimeler dişlerimin arasından keskin bir şekilde havalandı, "ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk."

Acı beni orman yangını gibi yalayıp geçerken, kendimi tekrar dört ayak üzerine ittim. Kendimi ve lanet kılıcımla tacımı sürüklerken bile biliyordum ki -Kumların üzerinde, bahçe merdivenlerine doğru, saray arazisine geri dönmem hoş karşılanmayacaktı. Varian krallığının güvenliğini birden fazla şekilde tehdit etmiştim. Veda ederken Şansölye Eftan'ı neşeyle boğmuştum. Ama planımı tek başıma uygulayamayacak kadar hastaydım ve sarayda Agatha'ya benim gibi değer veren tek bir kişi vardı.

Güneş sırtıma vuruyordu ve hâlâ tenim derin, nüfuz edici bir soğuktan lekeleniyordu. Merdivenlerin dibine ulaştım. Kollarım titrese de Nemea'nın kılıcını kaldırdım ve büyük bir *gürültüyle* tahta basamaklara indirdim. Tekrar yaptım. Ve tekrar. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, kısıtılmış dudaklarımdan üzerinden geçti ama sonunda en üst sahanlıkta altın zırhlı bir asker belirdi.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Oy! İyi misin?"

Cevap olarak kılıç elimden şakırdadı. Tamamen tahtanın üzerine yığıldım. "Komutan Mela'ya ihtiyacım var." Kelimeler ona ulaşacak kadar yüksek değildi.

Botları inişini hızlandırdı. Başımı dayadığım yere gelince beni incelemek için çömeldi, sonra tanıyarak geri çekildi.

Korku. "Ahh kahretsin."

"Sana zarar vermeyeceğim." Sesim hırıltılı, çirkin ve ince çıkıyordu.

Uzandı ve Nemea'nın kılıcını düştüğü yerden aldı. Sonra da tacı yerinden çıkarıp gevşek koluma doladı. Direnişim gecikti; zayıf bir sarsıntı ve dudağımın kıvrılması.

Sesine ciddi bir nota karıştı. "Doğru, ama sözüne inanmayacağım." Rahatsızlıkla öksürdü. "Özür dilerim, Majesteleri."

Bir zincir şakırtısı geldi. Parmaklar ön kolumu kavradı. Metalin ısırın soğuğu bileklerimi sardı ve sıkıkça sıkı.

Güneş arkasında parlıyordu ve gözlerimi kısarak onu daha iyi görmeye çalıştım. Hoş karşılanmayı beklemiyordum ama yine de içimi bir şaşkınlık kapladı. Ne acısını ne de ona eşlik eden soruyu görmezden gelemezdim: *Bunu Theodore mu sipariş etmişti?*

Sormak için ağzımı açtım ama muhafız ayağa kalktı ve elinde kılıcım ve tacımla merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Tutarsız bir protesto boğazımı titretti. Kendimi yukarı itmeye, bir sonraki merdivene sürünmeye çalışırken kollarım titredi ama acı şok edici bir patlamayla mideme yayıldı. Uzuvarım pes etti. Yanağımı bir kez daha sıcak, pürüzsüz tahtaya koydum ve öğleden sonra ışığı siyaha dönüştü.

Daha fazla bot sesiyle uyandım. Çizmeler, çınlayan zırhlar ve mırıldanan sesler. Duyu organlarım güneşin kesici ışınlarıyla, Theodore'un çiçekli sarmaşıklarının kokusuyla parfümlenmiş ılık havayla dolup taşı. Uzandığım merdivenler bedenime acı veriyordu ve bileklerim muhafızların kilitlediği kelepçelerle ağırlaşmıştı.

"Lachlan," dedim kesik kesik, arayış dolu bir hıçkırıkla. Kafam bir sisin içindeydi. Görüşüm bulanıktı. "Komutan Mela'yı görmem gerek. Lütfen. Kral değil. Lach'a ihtiyacım var."

Bir şey omzumu ısırdı. Gözlerimi kısarak, kılıçlarını çekmiş ve üzerime doğrultmuş bir avuç zırhlı askere baktım. İçlerinden biri konuştu, ama hangisi olduğunu anlayamayacak kadar kuşatılmışım. "Gücünü kullanırsan seni yargılamadan öldürmemiz emredildi."

Kalbim kaburgalarımaya çarptı. "Bunu kim emretti-"

"Doğruca hapishane kulesine gitmesi gerekiyordu, değil mi?" diye sordu başka bir asker, sözümü keserek.

"Hayır. Lütfen," dedim, "Lachlan'a karısından bahsetmeliyim."

"Mela'nın bir karısı yok."

Zihnim, dilim, kelimeleri yeterince hızlı bulup oluşturamıyordu. Zincir takırdarken, kendimi daha dik oturtmak için dönmeye çalıştım ama bir gardiyan kalça kemiğime bir çizme bastırarak beni sabitledi. "Uh-uh," diye homurdandı.

Delici bir çığlık boğazımı yırttı. Bazı gardiyanlar sesle sarsıldı ve küfretti. Bu basıncın tek başına nasıl olup da tüm vücudumda bir acı alevini tutuşturmaya yettiğini anlayamıyordum. İçime panik yayıldı. Daha önce bildiğim tek şey sağlam ve yetenekli hissettiren bir beden iken daha zayıf, titrektim.

Sadece kralında rahatlama bulacaksın. Eusia'nın bana söylediğı sözler kafamı tırmaladı, bir kışkırtma ve bir uyarı bir araya gelmişti. *Sadece kral işe yarar.*

Muhafız botunu benden çekti, tahminimce pişmanlık ya da acımadan çok korkudan. Belki de içimde dolaşan o iğrenç şeyin derimden sızıp ona da bulaşabileceğini düşünmüştü. Sonra asker grubu doğrudu, boğazlarını temizledi, kendilerini disiplinli ve tetikte göstermeye çalıştılar ki tepemde alçalan ayak sesleri duyuldu.

"Onu merdivenlerin dibinde bulduk," dedi muhafızlardan biri. "Her zamanki gibi devam edecek miyiz? Böyle bir durumda soylulara sıradan insanlardan farklı davranılıp davranılmadığından emin değilim Komutan."

Başımı tam zamanında kaldırdım ve Lachlan'ın yanımda diz çökmek için alçaldığını gördüm. Bakışlarımız kilitlendi.

Yosunlu gözleri soğuktu, ağzı düşmanca bir eğimle duruyordu. Boş ve yıpranmış görünüyordu. "Kraliçe, halktan biri ve Tanrıça," dedi, sesi her zamanki muzip tonundan arınmış bir şekilde, "kanun söz konusu olduğunda herkes eşittir."

Lanet olası piç kurusu. Öfkeli bir nefes verdim ve kelepçeli bileklerimi tutmak için mücadele ettim. "Zincirlerimi özün."

Sözlerimi duymazdan geldi. "Yaşayan bir ceset gibi görünüyorsun, Imogen." "Lach." İsmi bir gıcırtı olarak ıktı. "Ne yapıyorsun?"

"İşimi." Bakışım üzerine ayağı kalktı ve irileşti. "Yasaklanmışsın."

Bu kelimeyi de anlamını da bilmiyordum. Başımı salladım ve hâlâ üzerimde olan yarım düzine kılıcı çılınca taradım.

Lachlan benimle yavaş ve net bir şekilde konuştu. "Tuzağa düşürme, vatana ihanet, tehlikeye atma ve cinayet suçlarından mahkûm edildin ve Varya'dan men edildin..." Boğazını temizledi. "Majesteleri."

"Kimi tuzağa düşürdüm?" "*Kralı.*"

"Bu değil-Lachlan, sen oradaydın. Gerçeği biliyorsun..."

Dudakları seğirdi. En yakınımıdaki iki muhafıza "Kalkmasına yardım edin," dedi. Beni sert elleriyle ayağa kaldırdıklarında bir çığlık daha boğazımı parçaladı. Lachlan kaşlarını çattı ve ben onun düzleşmiş bakışlarında herhangi bir endişe aradım. Bulamayınca göğsümün içi boşaldı. "*Hercule*'ün kaptanının öldürülmesi emrini verdiğinizde, savaşın ortasında bir Varian savaş gemisini tehlikeye attığınıza dair ifadelerimiz var."

Kaptanın ölümünü hatırladığımda içimi bir ürperti kapladı. Bağırsağındaki derin, gürleyen yarayı, katillerine attığım kokuşmuş yemekleri. Kontrol edemediğim yemekler. Askerlerin beni tutmasını kendimi ayakta tutmak için kullandım. "Ben... Serafi gemilerini batırmadım, o savaşı kazanmanıza yardım ettim." Sıkılı dişlerimin arasından inledim. "Nemea'yı ben öldürdüm. Onun tacı benim."

Lachlan'ın gözleri itirafımın etkisiyle yuvarlaklaştı ama tek kelime etmedi.

"Beni kim yasakladı?" Sonunda fısıldadım, sesimdeki acının titremesini engelleyemiyordum. "Theo muydu? Yoksa sen ve Eftan mı onu zorladınız?"

Yutkunurken boğazı kıpırdadı. O an gerildi, bir ip gibi ince ve gergindi. Sonunda bana boğuk bir sesle cevap verdi. "Kral ve konseyi bir ve aynıdır."

Onda biraz utanç ya da pişmanlık uyandırmayı umarak sadece duygusuz bakışlarını tutabildim. Hızla gözlerini merdivenlerin tepesine doğru kaydırды ve beni tutan muhafızlar beni kabaca çevirdi. Beni çiçek bahçesine doğru çekerlerken bez bir bebek gibi döndüm, gevşedim ve sallanmaya başladım. Her itiş kakışta inliyor, bacaklarımı onlarınkiyle aynı hizada hareket ettirmekte zorlanıyordum. En tepede beni bıraktılar ve titreyen bir yığın halinde yumuşak çimlere düştüm.

Yavaşça, muhafızlar içeri girerken ve Lachlan önümde dururken, kendimi kalçalarımın üzerine oturttum. Hareketsiz, sessiz kaldım. Çaresiz bir an için, acının ağır örtüsü altında gücümü aramayı düşündüm. Bir anda bir sürü yem gönderip kendimi zincirden kurtarmayı.

Kınından çıkarılan bir hançerin tenekemsi sesi beni zihnimden çekti. Lachlan başını salladı. "Çarklarının döndüğünü görüyorum." Kelepçelerimin arasında asılı duran zinciri almak için eğildi. "Gücünü kullan" - hançeri doğrudan bana doğrulttu - "ve bunu kullanmaktan başka çarem kalmayacak." Bakışlarımı gümüş ucuna kilitledim. "Böyle bir şansın olmaz." Sonra, kararlı ve asık suratlı koyu çerçeveli gözlerini inceledim ve onlarda hiçbir entrika göremedim. Bu durum beni dengesizleştirdi.

garip, daha dün buna veda etti.

Dudakları büküldü. "Muhafızlarımdan ikisi Siren'e bağlı, Imogen. Sen yalvaramadan seni öldürecekler. Ve sana daha önce de söyledim, seni ölü görmek gibi bir arzum yok."

Lachlan'ın Varya'yı nasıl bir yıkıma sürükleyebileceğine dair korkularını en başından beri biliyordum. Beni tehdit etmiş, azarlamış ve hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Aramızdaki anlaşmazlık şaha kalkmış bir silah gibi duruyordu ama bunu bu kadar şiddetli bir şekilde yıkacağını hiç düşünmemiştim.

Kaşlarını mutsuz bir ironiyle kaldırdı ve zincirimi çekiştirdi. "Kalkın, Majesteleri."

Kısa bir süre önce, Büyücü Kahin bana yol göstermişti: *Ne istiyorsan onu al*. Küfretmek ve gıcırdatmak istedim. Çılgılık atıp bana kulak verilmesini ve tüm bu muhafızların diz çöktüğünü görmek istedim. Ama aynı zamanda, iyi ya da kötü, yaşamayı da diledim.

Kenetlenmiş dişlerimi göstererek ayağa kalktım.

Lachlan beni zincirden tutarak -tacım ve kılıcım diğer avucundaydı- iki muhafızıyla birlikte peşimize takıldı. Yavaşça, acı çekerek, turuncu, sarı ve kırmızı çiçeklerin oluşturduğu cümbüşlü yatakların arasından geçtik. Ortasında üç gururlu Siren heykelini barındıran ışıltılı çeşmenin yanından geçtik. Her adımda boğazım daha da düğümleniyordu.

Buraya ve tüm güzelliğine bir tehdidi sona erdirmek amacıyla dönmüştüm ama öğleden sonra güneşinde bembeyaz parlayan saraya yaklaştıkça, arazisini kesen tehlikenin ben olduğumu hatırladım. Yaklaşan dehşet bendim.

Beyaz çiçekleri esneyen ve bol miktarda bulunan sarmaşıklardan oluşan güneşin vurduğu bir tünelin altından geçerken, kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim. Acım gümbürdüyordu. Görüşümde kıvılcımlar çaktı. Gözlerimi kapattım, sıcak ışık huzmelerine, elmacık kemiklerimi nasıl öptüğüne odaklanmaya çalıştım ve Theodore'u düşündüm.

Ne kadar huysuz ve yozlaşmış olsam da onun güvenliğini asla riske atamazdım,

Agatha için bile. Onu düşündüğüm anda içimi kaplayan karanlık ve korkunç özlemle değil. Bir ateş gibi yükseliyor, içimde fırtınalar kopuyordu. Ağzım doyurulması gereken bir açlıkla sulandı. Onun kanını, dişlerimin arasındaki etini arzuluyordum. Yumuşak dudaklarını dudaklarıma değdirmek için.

İzlerimde sertçe durdum, zincirimi gerdim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kendi ilgim ve arzum ile Eusia'nın onu nasıl tüketmek istediğini ayırt etmekte zorlanıyordum.

Lachlan döndü, kaşları çatık bir şekilde zırhının üzerinden bana baktı.

"Yapma..." Gözlerimin dolmasını engellemek için mücadele ederek ona fısıldadım. "Bana yaklaşmasına izin verme."

Theodore'un aksine, Lachlan'ın yüzü duyguları tarafından kolayca şekillendirilmişti. Sempatı, sert kaşlarını yumuşattı. Ama hemen ardından bir şüphe parıltısı geldi. Cevaplanmasını istediği bir soru, yatıştırılması gereken bir ihtiyat vardı. Bakışlarını tuttum ve hak edip etmediğimi tamamen göz ardı ederek güvenini kazanmaya çalıştım. Ağzı sertleşti, hızlıca başını salladı, sonra bakışları arkamdaki askerlere kaydı. "Gidebilirsiniz. Onu buradan alıyorum."

"Efendim, onu biz alacağız," diye itiraz etti içlerinden biri. "Onunla tek başınıza güvende değilsiniz."

Güvende değil. Kendi korkularım tarafından bu kadar uzun süre yönetilmişken, başkalarının korkularının kaynağı olmak ne tuhaf.

Lachlan patikadan saraya doğru geri dönmeye başladı. Ani hareket karşısında dudaklarımdan yüksek bir inilti döküldü. "Emirlerinizi aldınız," dedi.

Güzel. Artık konuşmakta özgür olacaktık ve onu yanıma çekmeye çalışabilirdim.

Muhafızlar bir süre arkamızda oyalandılar ve ben beklerken Lachlan'ın omuzlarının sert çizgisini, kararlı ama boş hareket edişini inceledim, sanki hayati bir parçası oyulmuştu ve artık onu harekete geçiren sadece irade gücüydü. Bu ona hiç benzemiyordu; öfkeli olduğu zamanlarda bile coşkulu ve muzipti.

Sonunda boş saray terasına ulaştık. Adımlarımı yavaşlatmaya çalıştım. "Lach, bekle." Çekiştirdi, ben de haykırdım ama o hızımızı kesmedi, cam kapıya doğru ilerlemeye devam etti. "Allah kahretsin, seni pislik," diye tısladım. "Agatha hakkında."

Adımları tökezledi. Zırhındaki çatlağı bulmuştum ve altındaki etin ne kadar hassas olduğunu biliyordum. Sözlerim iyi bilenmiş bir bıçak gibiydi. "Biliyorum

nerede olduğunu."

Ama girişimim sonuç vermedi. Lachlan daha önce olduğu gibi inatla devam etti ve beni kapıya doğru götürdü. "Beni duydun mu?" Bahçe Odası'ndaydık, pırıl pırıl döşemelerin üzerinden geçiyor, çiçeklerle boyanmış duvarları aşıyorduk. "Lachlan, gerçekten gidiyor musun-"

"Sessiz ol." Beni giriş holüne doğru götürdü, ama sözlerindeki endişeyi duymuştum.

"Zamanımız tükeniyor," dedim, sesim yüksek ve titriyordu. "İmparatoriçe-"

Durdu ve döndü, gözleri dehşet dolu bir bakışla irileşmişti. "İmparatoriçe mi?"

Başımı salladım ve kederli yüzüne baktım. Kendini toparlarken boynu gerildi, gözleri genişledi. Bana uyarıcı bir bakış attı, sonra fark edilmeden önce bizi doğu merdivenlerinin gölgelerine soktu. Giriş holünü taradı. Birkaç asker dolaşıyordu. Bazı hizmetkârlar süsleri temizliyordu.

Farkındalık tüylerimi diken diken etti ve sonunda mekânı kendim inceledim. Ben ayrıldığımda -daha dün- burası bir düğün için hazırlanıyordu. Çiçekli sarmaşıklar siyah mermer tırabzanların arasından örülmüş, Büyük Tanrıların heykellerinin ayak bileklerine dolanmıştı. Obelian mühürleri Varian mühürlerinin yanına asılmıştı, koyu maviler ve yeşiller birbirine karışmıştı. Şimdi hepsi yarı yarıya çözülmüştü. Batı merdivenlerinin altında duran Ligea heykelinin önünde iki hizmetçi birlikte çalışarak koyu yeşil ve altın rengi bir sancağı katladılar. Ayaklarının dibindeki bir sepetin içine özenle yerleştirdiler.

"Ne oldu?" Sesim titrek bir fısıltı gibiydi. "İptal mi etti?"

Lachlan'ın gölgeli kaşları eğildi, batı merdivenlerinin dibindeki panelli duvara bakmadan önce bakışlarında temkinli bir ifade vardı. "Yürümeye devam et."

Topuklarımı sıktım. "İptal mi etti?"

"*Lütfen* sessiz ol Imogen." Odayı bir kez daha taradı ve "Hayır" diye fısıldadı.

"O zaman ne-"

"Burada olmaz." Bizi uzak duvara ve orada gizlenmiş dar kapıya doğru götürdü. Her adımda yıkılacakmışım gibi hissediyordum. Dizlerim tutmamaya başladığında koluma girdi. Menteşeler gıcırdadı ve topallayarak küçük, penceresiz bir odaya girdim. Bir cephanelik. Dar bir ocak vardı, haznelerinde bir avuç meşale yanıyordu. Topuzlar, palalar ve savaş baltaları karanlık duvarlara asılmıştı.

ahşap duvarlar. Eski bir masa ve sandalyeler mekânın ortasını kaplıyordu.

Lachlan kilidi tıklattı ve bana baktı. Düzgün maskesi düştü, yerini korkunç bir yoğunluğa bıraktı. "İmparatoriçe onu nereye götürdü?"

İçimi korkunç bir soğuk kapladı. "Anthemoessa'ya," dedim. "Eusia'nın olduğu yere."

Rengi soldu, cildi aniden mum gibi oldu. Gözlerinde korku dolu bir bakışla, sarsıcı düşüncelerini sıralıyor gibiydi.

"Bana düğüne ne olduğunu anlat." Çok güçlü konuştum, bu da orta yerimde acının alevlenmesine neden oldu. "Dün, ayrıldığımda-"

Lachlan keskin bir sarsıntı geçirdi. "Dün mü?" Kelime boğazında düğümlendi. Başını tekrar salladı. "İki gün oldu Imogen. Gittiğinden beri iki lanet gün."

Anlamaya çalışırken nefesimi içime çektim. Aklım almıyordu - Agatha tehlikeye gittikçe yaklaşırken, ben iki koca günü suda, karaya doğru büyü tutmuş bir sersemlikle savaşıyor, yetersiz, eylemsiz planıma tutunarak geçirmiştım. Şimdiye kadar oraya ulaşmış olabilirdi.

"Anthemoessa ne kadar uzakta?" Sesim küçük ve telaşlıydı.

"Üç günden biraz fazla." Masadaki en yakın sandalyeyi çekip içine çökerken tahta gıcırdadı. Kısa saçlarını parmaklarının arasına aldı. "Ama oraya ulaşmak neredeyse imkânsız."

Ona bakakaldım, acımın, şokun ve öfkenin beni ayakta tutacak kadar şiddetli bir şeye dönüşmesini diledim. "Ayağa kalk, göt herif." Başını kaldırdı, ıslak gözlerini benimkilere dikti. "Bir ömür boyu onun için yanıp tutuştun ve şimdi çöküyor musun? Hem de sana en çok ihtiyacı olduğu anda?"

Yumruğu masaya çarptı. "Ne yapabiliriz ki? Yasaklanmışsın."
_"

"Senin sayende değil-"

"Ben yapmadım. Konsey, Eftan'ın ısrarı üzerine bunu oylamaya sundu." Bakışları sertti. "Saraydaki herkes senin kim olduğunu ve yargılanana kadar hapsedileceğini biliyor. Az önce bahçede yaptığın gibi kral katili olduğunu itiraf etmen de sana yardımcı olmayacak."

"Theodore'a beni affetmesini söyle."

Başını iki yana salladı. "O burada değil."

Göğsümde yeni bir acı düğümlendi. Sanki bana söyleyeceği şeyden kaçabilecekmişim gibi küçük bir adım geri attım.

"Düğün Theo'nun gemisine taşındı." Kelimeleri oluşturmak için çaba harcıyormuş gibi durup durup konuşuyordu. "O savaştan sonra, sen kaybolduktan sonra Theo çıldırdı... Tüm düğün sözleşmelerini değiştirdi. Birkaç saat önce rıhtıma doğru yola çıktılar. Obelia'ya gidiyorlar, böylece Halla kendi insanlarıyla düzgün bir düğün kutlaması yapabilecek."

Kelimeleri kafamda tekrar tekrar çalmak zorunda kaldım, tökezleyen kalbimi sağlam tutmak için savaşmak zorunda kaldım. Halla'ya ihtiyacım vardı. Agatha'ya ulaşmam gerekiyordu. Ne kadar aptalca ve tehlikeli olsa da Theo'ya duyduğum doyumsuz *arzuyu* bastıramıyordum.

Uzun bir süre bakışlarımız ayrılmadı. Aramızdaki yüklü havanın kederimizi ve dehşetimizi yavaşça haritası çıkarılmamış, korkunç bir fikre dönüştürdüğünü neredeyse hissedebiliyordum.

"Lachlan." İğrenç acımı daha da artırmasına rağmen derin bir nefes almaya zorlandım. Kendimi sabit tutmak için masanın kenarlarına tutundum. "O gemiye gitmeliyiz."

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

